Jude Deveraux

Vasarnamis

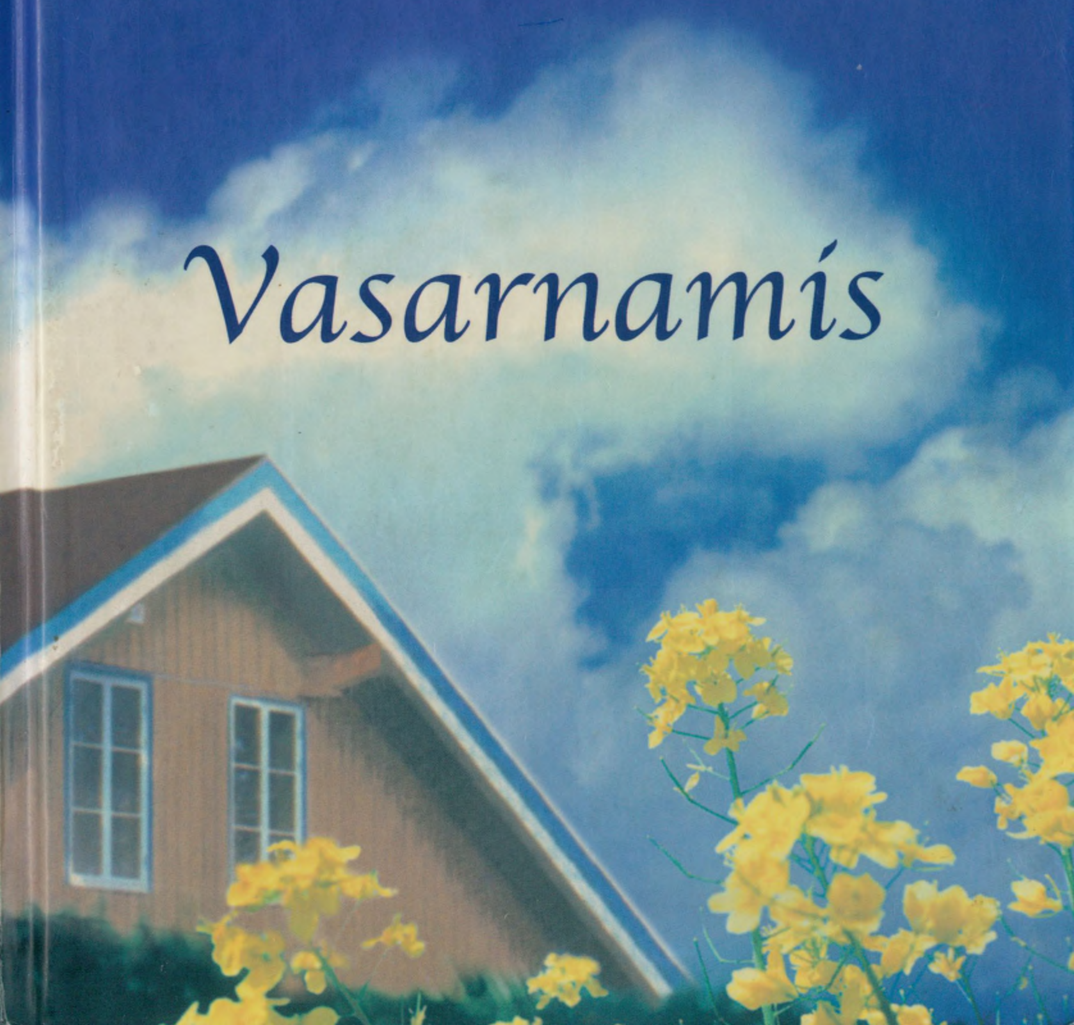

JUDE DEVERAUX

Vasarnamis

Romanas

TYRAI

UDK 820(73)-3
De402

Jude Dev
THE SUMMERH
New York, Pocket Books,

Copyright © 2001 by
Deveraux, Inc.
© Vertimas į lietuvių
Indrė Žakevičienė,
© Leidykla "Tyrai", 2

ISBN 9955-01-143-2

Pirma dalis

Norėčiau padėkoti dr. Donai Tvist už profesionalią konsultaciją, man rašant apie Rodžerio negalios gydymą. Mudvi daug vaikštinėjome drauge, šnekučiavomės ir smagiai juokėmės.

Dėkoju

1

Leslė Hedrik pažvelgė pro virtuvės langą į stūksantį už namo seną vasarnamį. Dabar, ankstyvą rudenį, vijokliai ir susiviję senų rožių krūmų stiebai buvo beveik paslėpę statinį, tačiau žiemos metu puikiai matėsi įstiklinta veranda. Namo sienas dengę dažai buvo apsilupinėję, o virš lauko durų iškirsto nedidelio apvalaus langelio stiklas — įtrūkęs. Vienerios iš šoninių durų kabojo tik ant vieno vyrio, ir Alenas sakė, jog šitai kelia pavojų kiekvienam, einančiam pro šalį. Tiesą sakant, Aleno manymu, visas statinys nėra saugus, todėl jį reikėtų nugriauti.

Tokios mintys privertė Leslę nusigręžti nuo lango ir apsižvalgyti po gražią, tiesiog tobulą savo virtuvę. Vos prieš metus Alenas iš pagrindų pertvarkė senąją virtuvę ir įrengė štai šią.

— Tai geriausia, ką galima nupirkti už pinigus, — pasakė jis, kalbėdamas apie klevo medienos spinteles ir karščiui atsparius stalviršius. Leslė buvo tikra, jog visa tai išties yra geriausia, tačiau jai labai trūko senos, išklibusios virtuvinės komodos ir nedidelio stalelio su kėdutėmis kampe, prie kurio ji pusryčiaudavo.

— Tasai stalas ir kėdės atrodo lyg sumeistrautos vaikų mokyklos dirbtuvėse, — buvo prasitaręs Alenas, ir Leslė jam pritarė, tačiau jų grožio supratimas skyrėsi.

Leslė kaip visada nusileido vyrui ir sutiko, kad virtuvė būtų paversta į štai tokį “parodomąjį kambarį”, todėl dabar, kepdama pyragėlius ir apdrabstydama taip greitai susibraižančius šauniuosius stalviršius, ji jautėsi tarsi niokojanti meno kūrinį.

Iš arbatinio ji įsipylė dar vieną puodelį arbatos, stiprios, juodos angliškos arbatos; ji gerdavo tik palaidų arbatžolių arbatą, nepripažino jokių “skystų” arbatos maišelių. Tada Leslė dar kartą atsigręžė norėdama įsižiūrėti į vasarnamį. Šią dieną ji buvo paskyrusi apmąstymams, nes po trijų dienų jai sukaks keturiasdešimt. Gimtadienį ji rengėsi atšvęsti drauge su kitom dviem moterim, kurių nematė ir nieko apie jas negirdėjo ištisus devyniolika metų.

Jai už nugaros, priebutyje, laukė sukrauti du lagaminai. Leslė buvo prisikrovusi labai daug drabužių, nes nenumanė, ką vilkės kitos dvi moterys, o Elės laiškas buvo gana miglotas.

— Kaip garsi rašytoja, ji tikrai labai saikingai kalba, — nemalonia intonacija nutęsė tada Alenas. Jis gerokai pyktelėjo išsiaiškinęs, kad jo žmona bičiuliaujasi su graibstomiausių knygų autore.

— Bet aš nė nežinojau, kad Elė — tai Aleksandrija Farel, — atsakė Leslė, nustebusi žvelgdama į laišką. — Kai paskutinį kartą mačiausi su Ele, ji troško tapti artiste. Ji buvo...

Tačiau Alenas jos nesiklausė.

— Galėtum pakviesti ją pakalbėti masonų auditorijai, — bambėjo jis. — Štai dar pernai vienas iš mano klientų pasakojo, kad jo žmona tiesiog garbinte garbina Džordaną Nyl.

Visa Amerika žinojo, jog Džordana Nyl — tai pagrindinis personažas, kurį sukūrė Elė, pasirašinėjanti Aleksandrijos Farel slapyvardžiu. Džordana Nyl buvo persona, kurią visos moterys norėjo pamėgdžioti ar imituoti, o vyrai troško... Na, šiaip ar taip, Leslei labai patiko tos romantiškų paslapčių kupinos knygos, ji buvo perskaičiusi jas visas nė nenutuokdama, jog tų knygų autorė — toji pati patraukli, sąmojinga jauna moteris, su kuria taip seniai susipažino.

Taigi dabar, ankstyvą, ramų rytmetį, kol Alenas su vaikais dar nebuvo nusileidęs į apačią, Leslė mąstė apie tai, kas jai nutiko per paskutinius devyniolika metų. Menkai kas ir tenutiko, svarstė ji, ištekėjo už kaimynystėje gyvenusio vaikino, susilaukė dviejų vaikų — Džo ir Rebekos, kuriems dabar keturiolika ir penkiolika. Jie jau nebe vaikai, mąstė ji, gurkšnodama arbatą ir pro langą tebežiūrėdama į vasarnamį.

Galbūt Leslė taip įsijautė į užplūdusias mintis apie prabėgusius metus tik dėl to, kad sulaukė laiško ir kvietimo iš Elės, moters, kurios tiek daug metų nematė. Bet, kaip rašė Elė, tasai vienintelis susitikimas taip stipriai paveikė Elės gyvenimą, jog dabar ji labai troško dar kartą susitikti su Lesle ir Medison.

Taip, mąstė Leslė, tas susitikimas paveikė ir jos gyvenimą. Nuo tos popietės prieš devyniolika metų ji dažnai prisimindavo Elę ir Medison. Ir dabar ji rengėsi skristi iš Kolumbo Ohajo valstijoje į mažulytį miestelį Meine, kad ištisą savaitgalį praleistų drauge su kitomis dviem moterimis.

Bet kodėl ištisą rytą ji negali atplėšti akių nuo senojo vasarnamio? Ji taip nerimavo, jog praėjusią naktį negalėjo miegoti; taigi ketvirtą valandą ryto ji atsikėlė, apsirengė ir pirštų galiukais nusileido laiptais į virtuvę ketindama užmaišyti tešlą sklindžiams su obuoliais. Atsidusdama Leslė pagalvojo, jog jų vis tiek niekas nevalgys. Rebeka kaip ugnies bijo kalorijų, Džo nusileis žemyn likus vos kelioms sekundėms iki mokyklos autobusiuko pasirodymo, o Alenas visada nori kokių nors javainių, kuo daugiau ląstelienos, kuo mažiau kalorijų, kuo mažiau cholesterolio, kuo mažiau... Na, tiesiog kuo mažiau skonio, nutarė Leslė. Pastangos gaminti gurmanams jos šeimoje nesulaukdavo jokio atsako.

Dar kartelį atsidususi Leslė paėmė dar šiltą sklindį, perlenkė jį pusiau ir su pasimėgavimu atsikando. Praėjusią savaitę gavusi Elės laišką Leslė pasigailėjo, kad jo negavo bent šešiais mėnesiais anksčiau; tada ji būtų turėjusi laiko atsikratyti nereikalingais penkiolika svarų, kuriuos buvo priaugusi. Visos *Garden* klubo lankytojos pavydėjo jai puikios figūros ir stebėjosi, kaip iki šiol pavyko ją tokią išlaikyti, bet Leslė manė kitaip. Prieš devyniolika metų ji buvo šokėja, didžiavosi lanksčiu, raumeningu, stangriu kūnu. O dabar, svarstė ji, jos kūnas buvo suglebęs; ji nebuvo nutukusi, tas tiesa, bet visa suglebusi. Ji metų metus nebuvo pasinaudojusi balerinoms įprasta atrama, nebegalėjo ant jos užmesti kojos.

Viršuje ji išgirdo skubius Rebekos žingsnius. Ji bus pirmoji, kuri šįryt nusileis žemyn ir paklaus, kodėl mama pagamino tokius pusryčius, kurių vos kąsnelį nurijus garantuotai užsikimš visos arterijos. Leslė atsiduso. Rebeka buvo taip panaši į tėvą.

Džo daugiau atsigimė į motiną. Ir jeigu Leslė įstengtų ilgėliau jį išlaikyti atskirtą nuo jo bičiulių draugijos, jie galėtų kartu sėdėti ir plepėti, “uosti rožių aromatą”, — kaip Leslei patikdavo sakyti. “Kaip ant tavo sienų apmušalų”, — pridurdavo Džo, kai jam buvo vos devyneri. Tuomet Leslei prireikdavo minutėlės, kol ji susivokdavo, ką jis norėdavo pasakyti, o paskui ji apdovanodavo jį šilta šypsena. Visa tai dėjosi vasarnamyje. Vasarnamio sienos buvo išklijuotos tapetais su rožėmis.

Dabar ji prisiminė, kaip tomis tolimomis dienomis ji žiūrėdavo į savo sūnų gėrėdamasi strazdanotu jo veideliu; jie abu sėdėdavo vienas priešais kitą už senojo virtuvinio stalelio saulės nutviekstos virtuvės kamputyje. Džo buvo toks lengvas auginti vaikas... Būdamas vos kelių savaičių jis kuo ramiausiai išmiegodavo ištisą naktį, o Rebeka — atvirkščiai. Galėjai pamanyti, jog vos jai pasirodžius visur kyla chaosas ir sąmyšis. Leslė ir dabar abejojo, ar Rebeka yra išmiegojusi bent vieną ištisą naktį savo gyvenime. Net ir dabar, sulaukusi penkiolikos metų, ji kuo ramiausiai galėdavo įsiveržti į tėvų miegamąjį trečią valandą nakties tik tam, kad pasakytų, jog ant stogo girdėjo kažkokį “juokingą garsą”. Lesli tokiais atvejais būdavo linkusi jai patarti grįžti į lovą ir pamėginti užmigti, tačiau Alenas kuo rimčiausiai reaguodavo į pranešimus apie “juokingus garsus”. Kaimynai jau seniai nebesistebi nakties metu matydami Aleną ir jo dukrą, apsiginklavusius prožektoriais ir šmirinėjančius po kiemą.

Leslė vėl įsižiūrėjo į vasarnamį. Ant jo sienų vis dar matėsi rausvų dažų lopinėliai. Praėjo penkiolika metų, tačiau spalva vietomis dar buvo išsilaikiusi.

Šypsodamasi ji prisiminė Aleno veido išraišką jai nupirkus dažus:

— Aš suprantu tavo norą nudažyti šį namą rausvai, bet, mieloji, tu juk nupirkai penkis skirtingus rausvos spalvos atspalvius. Nejau parduotuvėje dirbantys vyrukai tau nepadėjo išsirinkti?

Alenas šventai tikėjo, jog moteris visada turi globoti vyrai, nesvarbu, kur jos būtų — namuose ar dažų parduotuvėje.

Tuo metu Leslė laukėsi Rebekos, buvo penkių mėnesių, nėštumas jau matėsi. Tada Leslė dar nenumanė, kad Rebeka viską pradės daryti labai anksti: anksti praneš mamai apie savo buvimą, anksti praneš pasauliui, kad ji jau čia, jau atkeliavo.

Juokdamasi Leslė pasakė Alenui, jog vasarnamį ketina nudažyti visais penkiais rausvos spalvos atspalviais. Dabar, prabėgus penkiolikai su puse metų, ji vis dar prisiminė Aleno žvilgsnį. Leslės motina kartą pasakė, jog Alenas neturi nė menkiausios kūrybinės kibirkštėlės; dabar, po tiek metų, Leslė įsitikino, jog tai tiesa. Tačiau tada, kai jie abu buvo tokie jauni ir laimingi galėdami gyventi savarankiškai, jos pasirinktos spalvos senam, beveik griūvančiam vasarnamiui nudažyti tebuvo priežastis linksmiems pokštams.

Būtent Leslė įkalbėjo Aleną nupirkti didelį Viktorijos laikų namą, niūriai stūksantį kaimynystėje. Alenas norėjo ko nors nauja, ko nors, kas būtų baltas iš išorės ir iš vidaus. Tačiau Leslė negalėjo pakęsti namų, kurie taip patiko Alenui — tobulai taisyklingų keturkampių dėžių, pastatytų dar didesniuose tobulai taisyklinguose keturkampiuose plotuose.

— Bet būtent todėl jie man ir patinka, — tada kalbėjo Alenas, niekaip negalėdamas suprasti Leslės nusiskundimų.

Leslės motina suteikė jėgų atsilaikyti prieš vyrą.

— Namas — moters karalija, — tada pasakė ji. — Ten moteris praleidžia daugiausia laiko, ten augina savo vaikus. Dėl patinkančių namų verta ir pakovoti.

Leslės šeimoje kovotoja buvo motina. Leslė buvo atsigimusi į tėvą; jai atrodydavo, jog viskas turi savaime išsispręsti.

Jau vėliau Leslė sakydavo, jog tada drąsos jai suteikė maištinga įsčiose nešiojamos Rebekos dvasia. Ji metė "vyriausią" kortą:

— Alenai, brangusis, bet šį namą mes perkame už pinigus, kuriuos mano tėvas paliko *man*.

Alenas nieko neatsakė, tačiau jo akyse įsižiebęs žvilgsnis įtikino Leslę, jog ko nors panašaus niekada nebereikėtų sakyti.

Kita vertus, ji niekada iki tol, ar kada nors vėliau, nieko netroško taip stipriai, kaip to didžiulio, seno, gremėzdiško namo, į kurį reikėjo įdėti nepaprastai daug darbo. Kadangi jos tėvas buvo statybų rangovas, ji žinojo, ką ir kaip reikėtų daryti.

— Šitą reikėtų gerokai aptvarkyti, — pasakė Alenas, išvydęs seną vasarnamį, beveik visai užgožtą penkiasdešimtmečių medžių ir kininių visterijų.

— Tačiau tai pati gražiausia šio namo dalis, — atsakė Leslė.

Alenas jau buvo bepraveriąs burną norėdamas kažką pasakyti, tačiau būtent šią akimirką Rebeka pasirinko pirmajam savo ženklui — švelniam spyriui. Taigi ginčas dėl vasarnamio likimo niekada taip ir nebuvo baigtas. Vėliau, vos Alenui prabilus apie namą, Leslė jį pertraukdavo: "Pasikliauk manimi". Galiausiai Alenas viską patikėjo jai. Paskui jis pradėjo dirbti draudimo kompanijoje ir tapo labai ambicingas, labai labai ambicingas. Jis dirbo nuo ankstaus ryto iki vėlumos. Jis įsirašė į klubus ir lankė įvairiausius susirinkimus. Jis jautėsi visai patenkintas išsiaiškinęs, kad pati madingiausia miesto bažnyčia pasirodė esanti visai netoli nuo siaubingojo seno namo, kurį Leslė įkalbėjo nusipirkti; į bažnyčią galėjai nueiti pėsčiomis.

Būtent bažnyčioje Alenas sužinojo, jog aplinkiniai gyventojai žavisi jo įžvalga ir sprendimu įsigyti "senąjį Belvilio būstą" ir jį suremontuoti.

— Neblogos investicijos, — kažkada yra pasakęs vienas pagyvenęs vyriškis plekšnodamas Alenui per petį. — Retai pasitaiko, kad toks jaunas žmogus kaip jūs būtų toks išmintingas.

Vėliau tas pats žmogus iš Aleno nusipirko draudimo polisą už išties nemenką sumą. Nuo tada Alenas ėmė domėtis senuoju namu taip pat, kaip juo domėjosi Leslė. Ir kai Leslė augino du dar trejų metukų neturinčius vaikelius, Alenas rūpinosi namo restauracija.

Iš pradžių nebuvo apsieita be kautynių.

— Juk tai ne muziejus, — susierzinusi kalbėdavo Leslė. — Tai paprasti namai, todėl taip ir turi atrodyti. Tą brangų stalą

Džo labai greitai subraižys ant jo pavažinėjęs su savo mašinėlėmis. O Rebeka tikrai pamėgins ką nors nupiešti ant šilkinių sienų apmušalų.

— Vadinasi, tu paprasčiausiai turėsi geriau juos prižiūrėti, — atkirsdavo Alenas.

Tada Leslė paprasčiausiai kapituliuodavo, kaip visada nutikdavo ginčų metu. Kaip ir jos tėvas, ji verčiau atsitraukdavo, o ne kovodavo. Štai todėl jos vaikystės namuose viešpatavo motina, o dabartiniuose jų namuose — Alenas. Taigi Alenas užvertė puikųjį seną namą begale antikvarinių baldų, ant kurių ne tik negalėjai sėdėti, bet neturėjai teisės net paliesti. Name buvo trys kambariai, kurie ištisus metus būdavo užrakinti; juos atrakindavo tik tada, kai reikdavo išvalyti, ir tada, kai Alenas rengdavo didžiulį Kalėdų pobūvį visiems savo klientams.

Virtuvė buvo paskutinė Leslės "bastilija", tačiau prieš metus Alenas įsiveržė ir čia.

Leslė baigė gurkšnoti arbatą, išsiplovė puodelį, paskui dar kartą nukreipė žvilgsnį į vasarnamį. Štai kas tikrai buvo jos. Ten ji galėdavo užsidaryti nuo viso pasaulio, ten ji galėdavo likti viena su šokiu arba susirietusi kamputyje skaityti knygas lietingomis popietėmis.

Dabar ji šypsojosi žvelgdama į senąjį statinį. Dar prieš susilaukdama vaikų ji mėgdavo svarstyti, ką norėtų veikti lietingomis popietėmis, bet vėliau visą dieną ją lydėdavo žodis "privalau", o ne "noriu". Ji *privalo* skalbti, *privalo* eiti apsipirkti, *privalo* ištraukti Rebeką iš už radiatoriaus...

Tačiau taip jau nutiko, kad Leslė prarado vasarnamį. Taip jau nutiko, kad jis staiga tapo jų, o ne jos. Ji tiksliai žinojo, kada visa tai prasidėjo. Ji buvo aštuonis mėnesius nėščia ir tokia stora, kad turėjo vaikščioti susinėrusi rankas po pilvu; tokiu būdu ji mėgino sušvelninti nuolatinius Rebekos spyrius ir kumščiojimus.

Savo name jie buvo pradėję tvarkyti didįjį kambarį, nes per stogą vidun tekėjo vanduo. Kaip tik tada Alenas pasikvietė į svečius savo brolį ir tris koledžo draugus; jie ketino žiūrėti futbolo rungtynes ir išgerti alaus, tačiau tądien lijo, ir jie neišmanė, kur galėtų pasėdėti ir pažiūrėti rungtynes per televizorių. Alenui pasiūlius nunešti televizorių į vasarnamį "vienai popietei" Leslė pasijuto esanti per daug dėkinga už suteiktą taiką ir ramybę, kad imtų protestuoti. Ji su siaubu galvojo apie pilnus vyrų namus, apie dūmų ir alaus kvapą, todėl liko labai patenkinta, kai Alenas svečius išsivedė kitur.

Kitą savaitgalį Alenas į vasarnamį pasikvietė du klientus, su kuriais norėjo aptarti gyvybės draudimo sąlygas ir polisų kainą. Tokiam poelgiui jis turėjo pateisinimą — didysis kambarys vis dar buvo remontuojamas.

— Mums reikėtų kokios nors vietelės, kur galėtume ramiai susėsti ir pasikalbėti, — pasakė jis žvelgdamas į Leslę, tarsi ji būtų kalta, kad jiems dar nepristatė stogo dangos.

Po dviejų savaičių gimė Rebeka, ir ištisus metus Leslė neturėjo kada atsipūsti. Rebeka atrodė nepasotinama — ji nuolatos reikalavo nuvargusios mamos dėmesio. Prireikė trijų mėnesių, kol Leslė galėjo šiek tiek atsipūsti ir iškelti nuolat klykiantį kūdikį iš savo lovos atitraukusi nuo krūties. Kai būdama dešimties mėnesių Rebeka pradėjo vaikščioti, Leslė vėl tapo nėščia.

Trečią mėnesį besilaukdama Džo, Leslė aplankė vasarnamį. Nuo to laiko, kai Alenas ten nunešė televizorių, Leslė beveik pamiršo, jog tebeturi savo priebėgą. Nešiodama Džo Leslė jau nuo pirmųjų dienų jautėsi geriau nei laukdamasi Rebekos; dabar Leslės motina kartais pasiimdavo savo dukraitę ir vesdavosi pasivaikščioti po miestą.

— Nėra nieko nuobodžiau už žindomą kūdikį, — sakydavo jos motina kaip visada tiesiai šviesiai. — Aš ja susidomėsiu tada, kai jai ims rūpėti kas nors kita, ne tik motinos krūtys.

Taigi pirmąją laisvės popietę (būtent taip Leslė ir jautėsi — tarsi ištrūkusi į laisvę) ji nutarė nueiti į vasarnamį. Galbūt šį kartą ji galės išsitiesti ant nedidelės pintos sofos, kurią buvo nusipirkusi antikvariate, ir paskaityti knygą.

Tačiau pravėrusi vasarnamio duris Leslė neteko žado. Ji svarstė, kodėl Alenas jai pasakė tik apie kelis kartus, kuomet naudojosi vasarnamiu, o vėliau niekada apie jį nepratarė nė žodžio.

Kažkas buvo palikęs praviras duris, todėl dabar ant jos baldų lijo lietus. Dar prieš pirmą nėštumą ji buvo pasiuvusi dailius užtiesalus mažajai sofai ir dviem kėdutėms. Prie šių siuvinių ji buvo priderinusi užuolaidėles, kurias pati ir pakabino. Tačiau dabar sofos kampe buvo susisukusi lizdelį pelė; galėjai pamanyti, kad kaimynystėje gyvenanti katė nuolat galandasi nagus į medžiaga aptrauktų kėdučių ranktūrius.

Nusigręždama Leslė pajuto į akis plūstančias ašaras. Bėgdama atgal į namus, ji nė nemanė užverti paskui save durų.

Vėliau ji mėgino viską išsiaiškinti su Alenu, tačiau jis pateikė vienintelį argumentą — jos pyktis gali pakenkti kūdikiui; taigi Leslei teliko nurimti.

— Kai pagimdysi, viską sutvarkysime, — pasakė jis. — Aš pažadu. Skauto garbės žodis.

Tada jis ją pabučiavo, paskui stengdavosi padėti auginti Rebeką, kartais labai maloniai ją pamyluodavo. Tačiau jis netvarkė vasarnamio.

Dar vėliau Leslė buvo taip užimta augindama vaikus ir stengdamasi padėti Alenui įsitvirtinti bendruomenėje, jog nebūtų suradusi laiko kur nors išeiti, net jeigu ir būtų turėjusi kur. Bėgo metai, ir vasarnamis pamažu tapo paprasčiausia pašiūre.

— Na, kaip šį rytą laikosi mano senutė? — iš viršaus pasigirdo Aleno balsas. Jis buvo jaunesnis už Leslę dviem mėnesiais; jam niekada nepabosdavo su jų amžiaus skirtumu susiję juokeliai. Nėra ko nė kalbėti, Leslei toks humoras nekėlė ūpo.

— Iškepiau sklindžių, — pratarė ji vis dar nusigręžusi, mėgindama paslėpti kaktoje susimetusias raukšleles. Ji vis dar negalėjo apsiprasti su mintimi, kad jai jau keturiasdešimt. Juk vos prieš savaitę ji įlipo į autobusą ir patraukė į didelį patrakusį Niujorką, turėjusį sutirpti nuo jos šokio...

— Mmm, — nutęsė Alenas. — Gaila, kad neturiu laiko; šiandien mano darbotvarkė labai sukimšta.

Atsigręžusi Leslė pamatė, jog jis jau įnikęs į laikraštį — atidžiai skaito finansinius dalykus aptariančias skiltis. Per septyniolika jų santuokos metų Alenas beveik nepasikeitė. Deja, to negalėjai pasakyti apie jo išvaizdą. Dabar jis buvo pražilęs, bet jam tai tiko. Jo paties manymu, vyresnis atrodantis draudimo agentas kelia daugiau pasitikėjimo. Jis stengėsi išlaikyti atletišką figūrą reguliariai lankydamasis treniruoklių salėje.

Vis dėlto jis pasikeitė kitaip: dabar dažnai atrodydavo, jog jis paprasčiausiai nė vieno iš jų *nemato*; nemato nei žmonos, nei dviejų savo vaikų. O, tiesa, Rebeka galėdavo lengvai patraukti jo dėmesį sukeldama jai įprastą isterijos priepuolį, tačiau lėtapėdžiai Džo ir Leslė dažniausiai jausdavosi Aleno ignoruojami.

— Tau reikėtų jį palikti, — kartą patarė Leslei jos motina. Dabar ji buvo tapusi dar atviresnė nei esant gyvam jos vyrui. Ji greitai susitaikė su našlyste. — Jeigu tu jį paliktum, jis pamatytų, kaip jam tavęs reikia. Tu turėtum sukrėsti jo mažąjį tobulą pasaulėlį. Parodyk jam, kas yra svarbu iš tikrųjų.

Tačiau Leslė ne vieną kartą matė, kas nutikdavo jos amžiaus moterims, palikusioms gražius, sėkme besimėgaujančius vyrus; Leslė tikrai netroško gyventi niūriame butelyje ir dirbti gretimoje nupigintų prekių parduotuvėje.

— Mama, — dažnai atsakydavo suirzusi Leslė, — aš nesu tokia gabi ir sumani, kad išsikovočiau savo vietą pasaulyje. Ir ką gi aš tada daryčiau? Vėl pradėčiau šokti?

Ji vis dar graužėsi dėl to, kad praleido vienintelę progą sulaukti sėkmės.

— Ir ką aš padariau ne taip tave auklėdama, — tada sudejuodavo jos motina. — Jeigu tu jį paliktum, jis paprasčiausiai subyrėtų. Tu esi visas to vyro gyvenimas. Tu jam viską padarai, viską parengi. Jeigu tu išeitum, jis...

— Jis pabėgtų su Bembe, — paskubomis atsakė Leslė.

— Tu buvai paskutinė kvaiša, leisdama jam priimti į darbą tą pyragaitį, — įgėlė jai motina.

Tada Leslė nusuko žvilgsnį į šalį. Ji nenorėjo, kad motina sužinotų, kaip stipriai ji priešinosi vyro sumanymui nusamdyti šią gražią jauną merginą.

— Tu nusamdei merginą, vardu Bembė? — tada paklausė Leslė juokdamasi ir niekaip negalėdama patikėti. Tą vakarą jie visi sėdėjo prie pietų stalo. — Ar ji vyresnė nei dvylikos metelių?

Leslei šios kalbos atrodė kaip pokštas, tačiau pažvelgusi į Aleno veidą ji suprato, jog jam pačiam naujoji sekretorė nebuvo pokštas.

— Ji yra labai kompetentinga ir puikiai išmano savo darbą, — atšovė Alenas, gręždamas žmoną akimis.

Džo kaip visada labai jautriai sureagavo į beįsiplieskiantį ginčą ir pastūmė savo lėkštę šalin.

— Man dar reikia atlikti namų darbus, — sumurmėjo jis pakildamas nuo stalo.

Rebeka, kaip galėjai numanyti, niekada nesidomėjo niekuo, kas nepakliūdavo į ją dominančią sritį.

— Ar dar nepasakojau, ką man šiandien pasakė toji siaubinga Margarita? Mes buvome chemijos kabinete, ir...

Leslė bent jau sulaukė progos nusukti žvilgsnį nuo vyro akių; nuo tada ji nėra pasakiusi jokios replikos Bembės adresu. Tačiau Leslė buvo smalsi: ji paskambino vienai moteriai, dirbusiai Aleno kontoroje, su kuria ji kartu mokėsi vidurinėje mokykloje, ir pakvietė ją pietų. Po pietų Leslė grįžo namo ir įsipylė stiklą stipraus džino su toniku; gėrimą ji nusinešė į vonios kambarį. Ji išgirdo, kad Alenas priėmė Bembę į darbą prieš šešis mėnesius, kad ji jam buvo daugiau nei sekretorė, ji buvo jo “asmeninė asistentė”. Nuo mokyklos laikų gerai Leslę pažįstanti Paula dar labiau pagražino savo pasakojimą ir jautėsi labai laiminga galėdama “perspėti” draugę.

— Galiu drąsiai tau pasakyti: jeigu jis būtų mano vyras, aš greitai viskam padaryčiau galą, — užsidegusi kalbėjo Paula. — Toji mergina nė per žingsnį nuo Aleno nesitraukia. Galiu pasakyti tik viena — labai gerai, kad mūsų įstaigoje nėra bendrų dušo kabinų, nes kitaip ji...

— Dar norėtum deserto? — gana garsiai paklausė Leslė.

Jeigu tikėtum gandais, išeitų, jog Bembė dirba Alenui, su juo ir "po juo" jau ilgiau nei metus. Tiesą sakant, Leslė nė nežinojo, ką jai dabar daryti. Kiekviena jos draugė turėjo savo nuomonę ir dosniai ja dalijosi su Lesle.

Vieną dieną Rebeka nugirdo, kaip viena iš tų moterų kažką patarinėjo Leslei kalbėdama apie jauną moterį, dirbančią kartu su Alenu; vėliau Rebeka pasakė:

— Mama, tu turėtum juos abu pasiųsti po velnių.

— Rebeka! — griežtai subarė ją Leslė. — Man nepatinka, kai tu taip kalbi.

— Gali būti, kad tavo vyras pradėjo romaną su talentingąja sekretore, o tu nerimauji dėl mano kalbos?

Leslei teliko stovėti prieš dukrą ir mirksėti. Kuri iš jų buvo suaugusi? Ir iš kur jos dukra galėtų žinoti?..

— Apie tai jau visi kalba, kalba bažnyčioje ir klube, — tęsė Rebeka, ir atrodė, kad postringauja trisdešimt penkerių, o ne penkiolikos metų persona. — Klausyk, mama, vyrai yra kaip kokie priklydę gyvuliai. Jiems kelnėse nuolat niežti. Tai normalu. Tau tereikia padaryti vienintelį dalyką — surišti mazgą jo...

Leslei užėmė kvapą.

— Na gerai, daryk, kaip išmanai, ir toliau gyvenk devynioliktame amžiuje. Bet toji Bembė yra kalė, ji kimba prie tėtės, todėl manau, kad tu privalai *kautis*.

Viską išpyškinusi Rebeka išėjo iš kambario, o Leslė liko stovėti žvelgdama jai pavymui. Leslė neturėjo nė menkiausios nuovokos, kaip reikėtų elgtis su vaiku, kuris ką tik pasakė tai, ką išbėrė jos dukra, todėl Leslė įsivaizdavo, jog nieko nė nebuvo pasakyta.

Tiesą sakant, būtent taip Leslė pastaruoju metu ir gyveno: apsimetinėdama, kad viskas gerai, kad nieko negera nenutiko. Ji negalėjo taip toli nueiti, kad, sakykime, paskambintų į vyro kontorą ir paprašytų jo asistentės priminti jam apie tokią ir tokią progą. Ne, Leslė tiesiog gyveno kaip gyvenusi toliau, aplenkdama mintis apie Bembę, mėgindama sau įsiteigti, kad jaunosios moters nė būti nėra. O kai moterėlės bažnyčioje ar klube mėgindavo ją perspėti, Leslė nutaisydavo nežymią šypsenėlę, bylojančią, jog ji pati yra gerokai aukščiau už visus tuos niekingus įtarinėjimus.

Tačiau dabar, žvelgdama į laikraštin įnikusį Aleną, ji svarstė, ar tik jis sklindžių nevalgo todėl, kad bijo priaugti svorio ir prarasti Bembės simpatijas.

— Na, tai ką, mam! — riktelėjo į kambarį įžengusi Rebeka. — Ką garbiosios damos rengiasi veikti šį savaitgalį? Manyčiau, surengsite orgiją su daugybe bronzinių vyrukų?

Viena Leslės dalis norėjo subarti aštrialiežuvę dukrą, bet kita, moteriškoji dalis, kuri apskritai nė nebuvo kieno nors motina, troško juokauti kartu su Rebeka.

— Elė atsiveža Melą Gibsoną ir Harisoną Fordą, — atsakė Leslė, mesdama žvilgsnį į vyrą.

Tačiau neatrodė, kad Alenas būtų ką nors išgirdęs. Jis tik pažvelgė į laikrodį. Buvo tik septynios, tačiau jis pratarė:

— Metas eiti.

— Tu tikrai nenorėtum suvalgyti vieno kito sklindžio? — paklausė Leslė gerai žinodama, kad jos žodžiai nuskambėjo kaip tylus verkšlenimas. Tai, ką ji norėjo pasakyti, būtų skambėję taip:

— Po velnių, tu tikrai nors valandą galėtum pabūti su savo šeima, užuot bėgęs pas savo šliundrą.

Tačiau Leslė nieko nepasakė. Vietoj to ji pasistengė prašančiai nusišypsoti.

— Būtų labai neblogai, bet šiandien po pietų turiu susitikti su klientais, o iki tol mums reikia peržiūrėti daugybę dokumentų.

Nesvarbu, kad jis nepaminėjo jokio vardo; visi žinojo, kad “mes” — tai Alenas ir Bembė.

Alenas priėjo prie Leslės ir pabučiavo jai į skruostą.

— Tikiuosi, kad puikiai praleisi laiką, — pratarė jis. — O dėl tavo gimtadienio...

Jis pažvelgė į ją valiūkišku berniokišku žvilgsniu, kuriam, kaip prieš daugelį metų atrodė Leslei, neįmanoma atsispirti.

— Žinau, — atsakė ji vargais negalais išspaudusi šypsenėlę. — Tu man ką nors padovanosi vėliau. Viskas gerai. Kad ir kaip ten būtų, gimtadienis žymi ne tik trijų dienų atkarpą.

— Ačiū, meilute, — tarstelėjo Alenas dar kartą pakštelddamas jai į skruostą.

Pasičiupęs nuo kėdės atlošo švarką, jis išskuodė.

— Mulkiai, — išsivėpė Rebeka, kramtydama kažkokių dribsnių, atrodančių kaip presuotos pjuvenos, kąsnį. — Moliai.

— Neleidžiu tau taip kalbėti apie savo tėvą, — pratarė Leslė, piktai pažvelgusi į dukrą, — arba apie mane.

— Gražu! — šūktelėjo Rebeka, kildama nuo kėdės. Ji buvo vienodo ūgio su motina, todėl stovėdamos viena prieš kitą iš abiejų stalo pusių, jos žvelgė tiesiai viena kitai į akis. — Tau terūpi, kad viskas būtų *gražu*. Gražūs žodžiai, gražios manieros, gražios mintys. Tačiau pasaulis nėra *gražus*, ir tai, ką tėtis daro su tąja siurbėle, taip pat nėra *gražu*.

Staiga Rebekos akyse sužibo ašaros.

— Nejau nesupranti, kas labai greitai nutiks? Toji moteris nori mus palaužti. Ji trokšta to, ką turime mes; aš kalbu ne apie šeimą, bet apie pinigus. Ji nori turėti mūsų sidabrinį arbatos servizą... ir penkiasdešimties tūkstančių dolerių vertės virtuvę, kurios tu negali pakęsti, bet nesuradai savyje drąsos pasakyti tėčiui, jog viso to nenori. Mes greitai visko neteksime, nes tu beprotiškai *graži*, tai yra padori.

Baigusi tiradą Rebeka išbėgo iš virtuvės ir užlėkė laiptais viršun.

Po minutėlės lauke pasigirdo mašinos signalas; tai buvo ženklas, jog atvažiavo priemiestinis autobusas, kuriuo Leslė turėjo vykti į oro uostą. Kurį laiką Leslė dvejojo. Jai reikėtų nueiti pas dukrą. Jos dukra dabar buvo labai susigraužusi, jai reikėjo motinos, o juk motina visada privalo dalyti save kitiems, juk taip? Gera motina visada turi būti pasirengusi sunkią minutę būti šalia vaikų, tiesa? Gera motina ir gera žmona, — mąstė Leslė. Tai ir buvo jos pareigos — motinos ir žmonos pareigos.

Staiga Leslė pajuto, jog nebenori būti kieno nors žmona ar motina. Ji norėjo kuo greičiau sėsti į lėktuvą ir susitikti su dviem moterim, kurias paskutinį kartą matė tik tada, kai buvo labai jauna, kai dar nebuvo niekieno žmona ar motina.

Leslė, galima sakyti, bėgte išbėgo iš virtuvės, nusičiupo koridoriuje ant stalelio padėtą rankinę, griebė ant grindų pūpsančius du lagaminus ir atidarė lauko duris. Nusigręžusi į laiptus ji šūktelėjo savo dviem vaikams: “Sudie! Grįšiu antradienį”, tačiau atsakymo nebelaukė. Po minutėlės ji jau sėdėjo autobuse, autobusas jau pajudėjo, tačiau tada Leslė susigriebė, jog neišsivalė dantų. Pagalvojusi ji neįstengė prisiminti tokio atvejo, kad po valgio nebūtų išsivaliusi dantų; šią procedūrą ji kuo uoliausiai kartodavo jau nuo trejų metukų. Taigi dabar ji buvo bestabdanti vairuotoją ir begrįžtanti atgal.

Tačiau galiausiai Leslė patogiau atsirėmė į autobuso sėdynę ir pati sau nusišypsojo. Tai, kad ji neišsivalė dantų, galėjo būti ženklas, jog jos nuotykiai prasideda. Jai prieš akis buvo trys dienos, kurios priklausys tik jai ir niekam kitam. Laisvė. Ji niekada nekeliavo pati sau viena nuo tada, kai prieš devyniolika metų vyko į Niujorką. Įdomu, kaip ji pasijus, kai niekas įkyriai neklausinės: "Kur mano kaklaraištis?", "Kur mano antras batas?", "Mieloji, gal galėtum paskambinti ir užsakyti pietus į namus?", "Mam, ir ką tai galėtų reikšti? Tu juk neatnešei mano raudonų trumpikių. Be *tų* trumpikių aš nepatirsiu viso malonumo".

Kurį laiką Leslė sėdėjo užsimerkusi ir mąstė apie tris laisvės dienas. Iš šių minčių ją prikėlė juokas. Kiek išsigandusi ji atsimerkė ir pamatė, jog į ją per veidrodėlį žvelgia autobuso vairuotojas. Jis tebesišypsojo.

— Džiaugiatės ištrūkusi? — paklausė jis. Autobuse buvo likę tik jie vieni.

— Net negalite įsivaizduoti, — sujaudintu balsu atsakė Leslė.

— Būtų geriau, jog tasai, kuriam jūs rūpite, neleistų jums per ilgai būti vienai, — pratarė vairuotojas, žiūrėdamas į ją flirtuojančiojo akimis.

Leslė puikiai suvokė, jog dabar ji turėtų mesti į jį "ponios davatkos žvilgsnį", kaip kad mėgdavo sakyti Rebeka, per televiziją prisižiūrėjusi komedijų. Tačiau kaip tik dabar Leslė visai nenorėjo taip pažvelgti. Vairuotojas buvo išvaizdus jaunas vyriškis, be to, jis ką tik jai pasakė komplimentą. Ji jam nusišypsojo, paskui atlošė galvą atsiremdama į sėdynę ir užsimerkė jausdamasi taip, kaip nesijautė jau labai labai ilgai.

2

Elė Ebot atsirėmė į lėktuvo sėdynę, užsimerkė ir susimąstė. Ir ką, po velnių, aš padariau?

Vėl palinkusi pirmyn, ji paėmė nuo nulenkiamo padėkliuko plastikinį puodelį su gaiviuoju gėrimu ir mėgino prinešti jį prie lūpų, tačiau pastebėjo, kad jos ranka virpa. Vėl pastačiusi puodelį, ji pamėgino nusiraminti žiūrėdama pro lėktuvo langą.

Ji skrido į Bangorą sraigtasparniu ir džiaugėsi, kad šioje transporto priemonėje nebuvo skirtingų klasių, nes dabar ji jau nebekeliaudavo pirmąja klase. Elės manymu, dabar ji jau nebeverta tokios prabangos kaip pirmoji klasė, nes ji jau nebe Aleksandrija Fareli, rašytoja, sukėlusi tikrą audrą vienai po kitos pasirodžius pirmosioms penkioms jos knygoms. Sensacija. Neįtikėtinas pasisekimas. Triumfas.

Ne, jau treji metai kaip Elė nėra parašiusi nė žodžio. Jau treji metai, kaip ji tiesiog neįstengia sugalvoti paprasčiausio siužeto. Jau treji metai, kaip ji išsiskyrusi, treji metai prabėgo nuo to, ką jai padarė teismai, amerikietiška "teisingumo" sistema.

Elė dar kartą pamėgino atsigerti, tačiau jos ranka taip drebėjo, kad ji negalėjo prinešti prie lūpų puodelio neišlaisčiusi gėrimo. Susinervinusi ji pažvelgė į vyriškį, sėdintį gretimoje eilėje iš krašto, tačiau atrodė, kad jis tikrai nieko nepastebėjo. Ačiū Dievui, neatrodė, kad jis būtų nutuokęs, kas iš tikrųjų ji yra.

Arba kas ji buvo, — mąstė Elė. Kaip tos nusenusios kino žvaigždės, kurias dar kartais kas nors sustabdo gatvėje klausdamas: "Ar jūs kartais nesate suvaidinęs to ar to?"

Na, kad ir kaip ten būtų, Elė tebebuvo Elė, vėl tapusi Ebot, susigrąžinusi mergautinę pavardę; ji jau nebepasirašinėjo vyro vardu. Tiesa, ji jau nebebuvo ir rašytoja Aleksandrija Fareli.

— Tu negali pati viena atšvęsti šio gimtadienio, — patarė jai psichologė. Džyni buvo vienintelis žmogus, su kuriuo Elė nuolatos bendravo. Jau treji metai Elė gyvena atsiribojusi nuo viso pasaulio ir ji sako, jog jai reikia laiko atsigauti. Tačiau maždaug prieš aštuonis mėnesius, kai antrą kartą nepavyko surasti teisybės, jai prireikė specialisto pagalbos.

— Aš nenoriu nieko matyti, — tada atsakė Elė. — Visi žino, kas ir kokia aš kažkada buvau.

Džyni atsiduso. Kad ir ką ji būtų sakiusi Elei, atrodė, kad jokie žodžiai neįstengs prasigauti pro užtvarą, kuria ji buvo atsitvėrusi.

— Tu vis dar tebesi tas, kas visada buvai. Metas baigti neramumų etapą ir žengti pasitikti tolesnio gyvenimo.

— Bet kas dabar galėtų mane atpažinti? — karčiai pratarė Elė.

Džyni prisimerkusi pažvelgė į Elę.

— Tu gali numesti priaugtus kilogramus. Tau tereikia nueiti į sporto salę. Kas žino, galbūt ten ką nors sutiksi ir...

— Na jau ne, dar kartą visa tai nepasikartos! — pratrūko Elė. — Daugiau niekada niekada neleisiu, kad taip nutiktų. Be to, kas galėtų *manimi* susidomėti? Aš esu stora ir *turtinga*!

Džyni mirktelėjo porą kartų žvelgdama į Elę, ir tada jos abi pratrūko kvatotis suvokusios, kokią absurdišką mintį Elė ką tik pasakė. Nedaugeliui žmonių pinigai galėtų pasirodyti kaip trūkumas.

— Juk supranti, ką aš turiu galvoje, — kalbėjo Elė. — Po to, ką man teko patirti, aš visada baiminsiuosi, kad žmonės galėtų manęs trokšti tik dėl to, ką galėtų iš manęs išpešti.

— Taip, suprantu, — atsakė Džyni, vogčiomis žvelgdama į laikrodį, kabantį virš Elės galvos. Per šiuos mėnesius jos menkai tepasistūmėjo į priekį mėgindamos kovoti su tuo, kas Elei buvo nutikę, su trauma, įkalinusia Elę ir neleidusia jai ramiai gyventi toliau. Prieš trejus metus Elė džiaugėsi pasauline šlove išgarsėjusi kaip rašytoja, tačiau dabar ji retai kada beišeidavo iš savo namų. Dar blogiau — ji visai nebejudėjo ir nesportavo, todėl priaugo keturiasdešimt svarų, o keturiasdešimt papildomų svarų penkių pėdų ūgio žmogui buvo išties labai daug.

Tačiau, kad ir kaip stengėsi, Džyni nepavyko priversti Elės *judėti*, kur nors nueiti, mėginti išsikapstyti iš būsenos, kuri greitai galėjo peraugti į sunkią depresiją.

— Na gerai, bet vis tiek turėtų būti kas nors, su kuo tu galėtum atšvęsti savo keturiasdešimtąjį gimtadienį. Jeigu tu nenori būti kartu su leidyklos žmonėmis, galbūt pažįsti ką nors iš savo gimtojo miesto?

— Iš Ričmondo? Tu nori pasakyti, kad turėčiau paskambinti kokiai nors mokyklos laikų bičiulei ir paprašyti, kad atvažiuotų pas mane suvalgyti rožinio gimtadienio torto? Ar tu manai, kad man pavyktų surasti ką nors, vilkinčią uniforminiu sijonėliu?

Džyni puikiai žinojo, jog labai greitai gali įkliūti į Elės sarkazmo pinkles.

— Bet juk turi būti *kas nors*, — įsitikinusi pakartojo ji. — Turi būti *kur nors* kas nors!

— Tiesą sakant... — nutęsė Elė apžiūrinėdama rankų nagus, kurie dabar jau nebebuvo kruopščiai sutvarkyti.

— Na, na, — drąsino Džyni.

— Kai švenčiau savo dvidešimt pirmąjį gimtadienį, Transporto priemonių departamente Niujorke susipažinau su kitom dviem merginom. Jos taip pat šventė dvidešimt pirmąjį gimtadienį, ir mes...

— Na? — toliau klausinėjo Džyni supratusi, kad Elė nesirengia smulkiai pasakoti toliau. Elė pirmąkart prasitarė apie tas merginas; jeigu būtų bent menkiausia galimybė Elei su jomis susitikti ir taip ištrūkti iš namų, Džyni pati joms parašytų kvietimus. — O kas yra tos merginos? — klausinėjo Džyni. — Kaip galėtum su jomis susisiekti? Galbūt su jomis galėtum atšvęsti gimtadienį?

— Tiesą sakant, nė nežinau, kur dabar jos galėtų būti. Mes susitikome tą vienintelę dieną ir išbuvome drauge vos kelias valandas. Žinai, tai buvo paprasčiausias atsitiktinumas. Mes keletą valandų turėjome praleisti tame departamente, nes... — Elė nutilo ir nusišypsojo viską prisiminusi. Išvydusi šią šypseną Džyni suvokė, jog nusileisti neverta.

— Tai ir paskambink joms. Susirask jas. Juk žinai jų vardus ir gimimo datą. Įeik į internetą ir susirask. Ne, geriau pasakyk man jų vardus, *aš pati* jas surasiu. Jūs galėsite trise atšvęsti savo gimtadienius, prisiminti senus laikus.

Elė pasibaisėjusi pažvelgė į savo psichologę.

— Viena iš jų buvo šokėja, turinti patį grakščiausią kūną, kokį tik gali įsivaizduoti, o kita — manekenė.

Elė nepasakė, kad iš tikrųjų bijojo jas išvysti panašias į save.

Džyni griežtai pažvelgė į Elę, paskui iš netoliese esančios lentynos išsitraukė nuotraukų albumą ir atvertė Elei prieš akis.

Elė pažvelgė į nuotrauką, bet nieko nesuprato. Jai prieš akis buvo aukšta, liekna, grakšti balerina. Labai graži. Elei prireikė šiek tiek laiko, kol ji viską suprato. Ji pažvelgė į psichologę.

— Čia tu?

— Aš, — atsakė Džyni.

Elė šyptelėjo. Dabar Džyni ėjo šeštą dešimtį, o jos kūnas buvo panašus į didelę bulvę.

— Žmogus yra ne vien jo kūnas, — atsakė Džyni. — Jeigu tu joms patikai tada, patiksi ir dabar. Be to, visa tai nutiko prieš devyniolika metų. Ar tu kada nors matei tų merginų nuotraukas ir vardus, išspausdintus afišose?

— Ne... — tyliai atsakė Elė.

— Na, vadinasi, joms nepasisekė padaryti karjeros, jos netapo garsiomis šokėjomis ar manekenėmis. Ir kas gali pasakyti, kaip jos atrodo dabar? Galbūt jos priaugo po šimtą svarų ir...

— Ir ištekėjo už alkoholikų, — pabaigė Elė įsidrąsinusi.

— Taip, — šypsodamasi pasakė Džyni. — Bet reikėtų mąstyti apie šviesiąsias gyvenimo puses. Galbūt jų gyvenimai susiklostė dar blogiau nei tavo.

Elė minutėlę mąstė apie tai, ką pasakė Džyni.

— Galbūt... — nutęsė ji.

Džyni kurį laiką žvelgė į Elę. Tada ji paspaudė telefono mygtuką.

— Sara, išbrauk iš mano dienotvarkės priešpietinį susitikimą.

Tada ji įjungė ant stalo stovintį nešiojamą kompiuterį.

— Mieloji Ele, dabar mes su tavimi panaršysime po internetą ir pažiūrėsime, ką galima sužinoti apie tas merginas. O tada tu jas pasikviesi drauge atšvęsti gimtadienio.

— Ar psichologas privalo taip viską kontroliuoti?

— Privalo, jeigu jis rūpinasi savo klientais taip, kaip aš rūpinuosi tavimi. Be to, labai norėčiau ką nors daugiau išgirsti apie Džordaną Nyl. Ei! Žinai, savaitgaliui tau galėčiau užleisti savo namą Meine. Ten yra tik du miegamieji, tačiau didžiajame kambaryje yra sofa, ant kurios galima miegoti. Na, tai kokie jų vardai?

Štai kodėl Elė sėdėjo lėktuve, skrendančiame į Meiną, į Bangorą. Štai kodėl dvi moterys, kurių ji nematė devyniolika metų, turėjo ją pasitikti, o paskui jos trise turėjo kartu švęsti gimtadienius.

Tačiau dabar, kai ji pagaliau sėdėjo lėktuve, kai, tiesą sakant, jau leidosi žemyn, nors, turint galvoje praėjusių trejų metų patirtį, visai įmanomas dalykas, kad sraigtasparnis niekada nenusileis... Ne! Džyni privertė ją prisiekti, kad ištisą savaitgalį ji iš paskutiniųjų stengsis neprisileisti blogų minčių.

Dabar, kai ji iš tikrųjų skrido susitikti su draugėmis, ji tiesiog negalėjo patikėti, kad leidosi Džyni įpainiojama į šią avantiūrą. Elė buvo tikra, kad kitos moterys yra dieviškai laimingos, kad tik jos gyvenimas susiklostė taip apgailėtinai.

“Turiu liautis, privalau liautis, — nuolat sau kartojo Elė. — Privalau prisiversti galvoti apie teigiamus, o ne apie neigiamus dalykus. Galbūt tada žmonės liausis man kartoję tą idiotišką palyginimą apie puspilnę ir pustuštę vandens stiklinę”, — mąstė Elė, stengdamasi užkąsti sarkazmą.

“Pagalvok apie ką nors gera, — mąstė ji. — Prisileisk tik šviesias mintis. Mąstyk apie...”

Atsilošdama ji užsimerkė. “Apie kojas ir veidą”, — pagalvojo ji, o paskui nusišypsojo pamėginusi viską prisiminti.

— O aš buvau... — sušnabždėjo ji ganėtinai garsiai, o paskui dar plačiau nusišypsojo.

Sraigtasparnio variklis neįtikėtinai garsiai suriaumojo; dabar Elė nieko nebegirdėjo, tik kurtinantį triukšmą. Kažkur tolumoje ji vis dėlto išgirdo monotonišką vyrišką balsą, be paliovos kartojantį kažkokius žodžius. “Kaip gerai, kad nesu už jo ištekėjusi!” Šitaip mąstė Elė, aiškiai prisimindama pirmąjį susitikimą su kitom dviem moterim.

“Viskas prasidėjo nuo to mažuliuko žmogelio, dirbusio Niujorko transporto priemonių departamente”, — mąstė šypsodamasi Elė. Ji niekada taip ir nepamiršo jo vardo — Ira Girvinas. Jo vardas buvo užrašytas ant nedidelės kortelės, prisegtos jam ant krūtinės; toji kortelė kabojo tiesiai sulig Elės akimis. Turint galvoje žemą Elės ūgį, buvo galima daryti išvadą, jog tasai žmogelis nebuvo aukštesnis nei penkios pėdos.

— Sėskit štai ten ir palaukit, — paliepė Elei mažasis žmogelis. Elė suprato, jog jis išties jaučiasi labai galingas versdamas žmones laukti.

Dirbtinai nusišypsojusi ji pasiėmė jai reikalingus užpildyti blankus ir apsigręžė. Tarp jos ir suolelio, pastatyto prie sienos, buvo keletas žmonių, tačiau jiems pasitraukus Elė pamatė jas. Jos abi sėdėjo ant priešingų trumpo žalio suolelio galų, žvelgė į skirtingas puses. Tai buvo dvi neįtikėtinai keistos merginos, kokių Elei dar niekada nebuvo tekę matyti.

Sėdinčioji iš kairės vilkėjo juodą triko ir ilgą tamsiai žalio šilko sijoną, vilnijantį apie kojas. Jos tamsūs kaštono spalvos plaukai buvo kietai susukti į mazgą; galėjai nuspėti, jog ji yra šokėja, atskubėjusi čia tiesiai iš repeticijų salės. Jos kūnas buvo toks, kokį mirtinai norėtų turėti kiekviena protinga pasaulio moteris. Ji atrodė tarsi iliustracija, vaizduojanti, koks *gali* būti žmogaus kūnas.

Ji buvo gražaus veido, turėjo grakštų ilgą kaklą ir platokus, tvirtus pečius; jos krūtinė buvo nedidelė, o pilvas toks plokščias ir raumeningas, jog, rodos, juo būtų galima vartyti monetas. Jos šlaunys buvo stangrios ir tvirtos, o kojas reikėjo pamatyti, kad išties patikėtum jų grožiu — jos buvo ilgos, raumeningos ir grakščios. Toji mergina net sėdėjo lyg šokdama — elegantiškai sudėjusi pėdas, žaviai atmetusi rankas.

“Pritrenkianti moteris!” — pamanė Elė. Tada ji nukreipė nuo jos žvilgsnį akimis kliudydama kitą merginą. Toji su triko buvo išties grakšti, o šitoji buvo graži; tiesą sakant, tokia graži, jog Elė turėjo porą kartų sumirksėti, kad įsitikintų, jog regėjimas jos neapgauna. Mergina buvo mažiausiai šešių pėdų ūgio, gana liesoka, tačiau tokio liesumo galėtų pavydėti kiekviena. Taip, ji buvo graži. Ne, jos išvaizdai apibūdinti reikėjo sugalvoti kokį nors kitokį epitetą, kuris neskambėtų taip banaliai. Daug yra gražių moterų, tačiau šitoji buvo... šitoji... Na, ji buvo įsikūnijusi tobulybė.

Ji vilkėjo paprastutę vasarinę suknelę, priekyje puoštą raukinukais. Tokių suknelių tikriausiai galėjai nusipirkti bet kokiame nedideliame miestelyje; paprastai jomis vilkinčios moterys, atsidūrusios rafinuotame Niujorke, jaučiasi lyg įsėdusios ne į tuos ratus. Tačiau ši mergina suknelę pavertė aukštosios mados modeliu. Toji mergina skleidė kažką, kas tarsi sakyte sakė, jog paprastutė palaikė suknelė jaučiasi dėkinga už tai, kad ją vilki ši dieviška būtybė.

Merginos plaukai buvo ilgi, tamsiai geltoni, šilkinės jų sruogos stambiomis garbanomis krito jai ant nugaros. “Jos veidas... jos veidas — tarsi deivės veidas”, — mąstė Elė, vis dirsčiodama į žaviąją merginą. Jos skruostikauliai buvo kiek atsikišę, nosis — tobulos formos, lūpos putlokos. Jos akys buvo migdolinės, jas dengė tankios juodos blakstienos, užsirietusios po tobulai išlenktais antakiais. Nepriekaištinga oda, tobulos rankos ir nagai, o kojos, apautos mažomis basutėmis, greičiau buvo panašios į marmurinės statulos kojas.

Kurį laiką Elė tiesiog stovėjo vedžiodama akimis nuo vienos merginos prie kitos. Paskui ji iš lėto atsigręžė į poną Pikčiurną Irą klausiamai kilstelėjusi antakius, tarsi norėdama išsiaiškinti, ar tos sėdinčiosios yra tikros.

Ira nežymiai gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo, o paskui linktelėjo galvą, smakru mosteldamas link jų ir ragindamas Elę atsisėsti tarp dviejų gražuolių.

Elė iš lėto priėjo prie suolelio. Abi merginos tebesėdėjo viena kitai atsukusios nugaras ir, jai atsisėdus į vidurį, nekreipė į “naujokę” jokio dėmesio. Elė mėgino pasidėti ant kelių blankus taip, kad galėtų juos užpildyti alkūnėmis nekliudydama nė vienos didingos figūros, tačiau tai padaryti nebuvo paprasta. Ji sukiojosi ir kraipėsi, tačiau niekaip neįstengė rašyti taip nepatogiai sėdėdama. Kai galiausiai jai pavyko rasti tinkamą pozą, kai ji jau rengėsi pradėti rašyti blankus pasiklojusi ant vieno kelio, jos labai pigiai pirktas tušinukas niekaip nenorėjo rašyti.

Elė pakėlė akis į viršų. O, kodėl ji neperregistravo vairuotojo teisių anksčiau, dar prieš išvykdama iš namų? Šiandien buvo jos dvidešimt pirmasis gimtadienis; jeigu ji šiandien nesuskubs perregistruoti vairuotojo pažymėjimo, jis bus anuliuotas. Niujorke jai tikrai neprireiks šio pažymėjimo, na, bet jeigu ji taps garsiausia dailininke pasaulyje, jai tikriausiai prireiks daug važinėti, o juk niekas nenorėtų iš naujo laikyti vairavimo egzamino.

Ji pažvelgė į stalelį, prie kurio Ira pildė kitų žmonių anketas. Jeigu ji prieitų prie jo, ji buvo tikra, jis jai atšautų, jog Transporto priemonių departamentas — tai ne labdaringa tušinukų dalijimo organizacija.

— Labai atsiprašau, — tyliai pratarė Elė dviem iš abiejų pusių jai atsuktoms nugaroms, — galbūt kuri nors iš jūsų man galėtų paskolinti tušinuką?

Nė iš vienos pusės nepasigirdo jokio atsakymo.

— Puiku, — po nosimi sumurmėjo Elė. — Ir kam ieškoti gražuolių galvose smegenų...

Ji nė nemanė, kad kas nors ją išgirs. Ji pati buvo užaugusi kartu su keturiais vyresniais broliais; dažnai atrodydavo, jog jie visi varžosi dėl to, kas sukels daugiau triukšmo. Vienintelis Elės ginklas prieš juos buvo kandžios pastabėlės, kurias ji murmėdavo po nosimi. Šitai jai pačiai būdavo panašu į smagų žaidimą, nes kiekvieną kartą kuriam nors iš brolių netyčia išgirdus tokią pastabėlę, jai būdavo imamas skalpas, daroma “dilgelė” ar dar kas nors, ką tik įstengdavo sumąstyti neklaužados broliai.

Tačiau greta sėdėjusios merginos išgirdo jos žodžius; Elei prireikė kelių sekundėlių, kol ji susivokė, kad jos abi juokiasi. Ji pamatė, kad šokėjos nugaros raumenys suvirpėjo, o kitos merginos apykaklės raukiniai subangavo tarsi nuo nejuntamo švelnaus vėjelio.

Tebesėdėdama nuleidusi galvą Elė nusišypsojo.

— Ar kuri nors iš jūsų mokate skaityti? — paklausė ji plonu balseliu. Elė pajuto, jog šokėja atsigręžė. Kai Elė pakėlė į ją akis, tai pamatė, jog kaimynė išdykėliškai šypsosi.

— Aš šiek tiek skaitau, — atsakė ji šypsodamasi, tačiau jos akys juokėsi.

Elė jai taip pat nusišypsojo. Ant liežuvio galiuko jai jau sukosi dar vienas klausimas: “Kur tu gavai tokį kūną, gal ir aš galėčiau kur nors nusipirkti panašų?” Tačiau Elė susivaldė. Jai prieš išvykstant į Niujorką jos mama su ja šiek tiek pasišnekėjo ir perspėjo, kad dukra dažniau laikytų liežuvį už dantų ir prieš prašnekdama gerai pagalvotų.

Elei nespėjus ką nors atsakyti atsigręžė kita žavuolė. Šokėja kilstelėjusi galvą pažvelgė pro Elę į gražiąją blondinę. Elei pakėlus akis į tobulybę staiga pritrūko kvapo.

Ar kas nors yra girdėjęs, kad žvelgiant į moterį iš arti, ji atrodytų dar gražiau nei žiūrint į ją iš didelio atstumo? Ant jos veido nebuvo nė lašelio grimo, tačiau ji atrodė tarsi nusigrimavusi. Žmonės išleisdavo milijonus norėdami gauti tokią tobulą odos spalvą, tokį persiko švelnumą, tą neįtikėtiną rausvumą...

Staiga mergina nusišypsojo plačia, spinduliuojančia šypsena. Elė išplėtė akis negalėdama patikėti tuo, ką mato. Mergina neturėjo vieno priekinio danties! Ten, kur turėjo būti dantis, žiojėjo tamsus tarpas. Tai, kad ši tobulybė galėtų turėti tokį trūkumą, buvo tiesiog...

— Nebgaliu skaityti, nebgaliu rašyti, — tarmiškai pratarė ji dar plačiau išsišiepdama.

Vis dar negalėdama atsigauti po patirto šoko Elė išgirdo už nugaros sėdinčios šokėjos juoką.

— Medison Eplbai, — pasakė gražuolė. Tada ji ištiesė ranką pro Elę, norėdama paspausti šokėjos ranką.

Elė suvokė, kad dedasi kažkas, ko ji nenutuokia, tačiau vis dar nesusigaudė, kas tai galėtų būti.

Gražuolė pažvelgė į Elę, paskui ištiesė ranką ir jai.

— Medison Eplbai, — pakartojo ji, tačiau Elė nė nepajudėjo.

Tada gražuolė pasilenkusi kažką išsiėmė iš burnos ir vėl pažvelgusi į Elę nusišypsojo.

Tada Elė suprato, jog aukštoji mergina buvo užsimovusi ant danties nedidelį guminį trintuką, todėl ir atrodė, kad jai trūksta priekinio danties. Taigi lengvatikė Elė neįstengė šito suvokti taip greitai, kaip tai padarė šokėja. Bet, viską galiausiai supratusi, Elė taip pat nusišypsojo. Gražuolė jai iškart ėmė nepaprastai patikti. Tai, kad tokia nepakartojamai graži moteris gali šaipytis iš savo fizinės išvaizdos, negalėjo Elei nepatikti.

Ji paspaudė merginos ranką.

— Suprantu, iškritęs dantis — labai blogai, bet iki šiol aš maniau, kad kiekvienas žmogus turi trūkumų, — pratarė Elė šypsodamasi.

— O tai, kad neturi smegenų, nėra trūkumas? — paklausė Medison, žvelgdama besijuokiančiomis akimis.

— O aš maniau, kad mes tik tušinių neturime, — iš kitos Elės pusės pasigirdo šokėjos balsas.

— Neturime nei tušinių, nei smegenų, — atsiliepė Medison. — Galbūt mums paprasčiausiai reikėtų išeiti į gatvę?

Elė sėdėjo tarp jų mirkčiodama. Paprastai kiekvienoje draugijoje ji dažniausiai laidydavo sąmojus, o dabar jai teko kapituliuoti.

— Bet jums dar lieka kojos ir veidelis, — mėgino nenusileisti Elė.

— O kas lieka *tau*? — toliau kandžiojosi Medison įsmeigusi tobulą nosytę į Elę.

— Talentas, — nė nemirktelėjusi atsakė Elė. Tada trijulė sutartinai nusikvatojo.

“Štai tokios mes tada pačios sau atrodėme”, — mąstė Elė, nugrimzdusi į lėktuvo sėdynę. Ji nusileido užuolaidėles ir į langelį įrėmė pagalvėlę, kad galėtų ramiai pasėdėti užsimerkusi ir duoti valią prisiminimams apie tą dieną, kai pirmą kartą sutiko Medison ir Leslę.

Šokėjai paskolinus tušinį Elė užpildė blanką ir padavė Irai.

— Na, tai kokie vėjai jus atpūtė į Niujorką? — pasmalsavo Elė, grįžusi ant suolelio. — Norite šluoti gatves?

Leslė nusišypsojo.

— Norime grožėtis Brodvėjaus žiburiais, — svajingai atsakė Leslė. — Namie palikau vaikiną, galima sakyti, tiesiog prie altoriaus.

Tai pasakiusi ji išpūtė akis netikėtai sutrikusi.

— Nenorėjau pasakyti, kad palikau jį prie altoriaus tiesiogine tų žodžių prasme, bet...šiaip ar taip, šis mano poelgis man prilygsta būtent tokiai situacijai.

Jos balsas skambėjo taip, tarsi ji sakytų kalbą prie kapo duobės.

— Panašu, kad dabar to poelgio gailiesi, — iškilmingai pratarė Medison, tada jos visos trys dar kartą nusijuokė. — Atvykai iš nedidelio miestelio?

— Iš Kolumbo priemiesčio Ohajo valstijoje, — atsakė Leslė. — O tu?

— Aš iš Erskino, iš Montanos. Ar kada girdėjote tokį?

Elė ir Leslė papurtė galvas.

Elė pažvelgė į Medison.

— Ar mums reikėtų tikėtis, kad kada nors tavo veidą išvysime ant žurnalo viršelio?

— Aš tik vakar čia atvažiavau, todėl beveik niekam dar neturėjau laiko. Šiandien norėčiau atiduoti savo nuotraukas, o tada...

— Ar turi čia tas nuotraukas? Ar galėtum mums parodyti? — nekantravo Elė.

— Manyčiau, — atsakė Medison nedegdama dideliu noru. Tada ji pasilenkė ir paėmė didelį, juodą, užtrauktuku užsegamą aplanką, kurį ištiesė Elei.

Netverdama smalsumu Elė atsegė aplanką ir jį pravėrė. Elei per petį žiūrėjo Leslė. Aplanke buvo apie tuziną Medison nuotraukų. Nuotraukose ji buvo skoningai nusigrimavusi, nepriekaištingai susišukavusi. Aplanke buvo portretinės nuotraukos ir keletas tokių, kur ji buvo nufotografuota visu ūgiu. Visos nuotraukos buvo puikiai sukomponuotas, gerai parinktas apšvietimas. Kiekvienos nuotraukos kamputyje buvo užrašytas fotografo iš Erskino Montanoje vardas.

— Gyva tu gražesnė nei nuotraukose, — pasakė Elė suraukdama antakius ir mėgindama užsegti aplanką. Ji lyg ir nenorėjo to pasakyti, bet nuotraukos jai pasirodė nuobodokos.

Medison tik gūžtelėjo pečiais ir atsigręžė į Irą, vis dar besitvarkantį su kitų žmonių dokumentais.

Joms taip besėdint Elė pastebėjo, jog į jas jau pradėjo žvalgytis kiti laukiantieji. Jie prieidavo prie įėjimo durų, paskui apsižvalgydavo, o paskui dar kartelį atsigręždavo. Arba jie paprasčiausiai sustodavo kaip įbesti, kol kas nors kitas jų nestumteldavo ir neprikeldavo iš laikino stingulio.

— Man atrodo, jog greitai aš pradėsiu imti iš žmonių mokestį už tai, kad taip ilgai į judvi žiūri.

— Į mudvi? — nesuprato Leslė nustebusi žvelgdama į Elę. — Man atrodo, tu norėjai pasakyti, kad žiūri į mus tris.

— O taip, — sarkastiškai atsiliepė Elė. — Tarp jūsų turėčiau atrodyti kaip koks bjaurus nykštukas.

Dabar, kai Elė jau kruopelytę buvo apsipratusi su Medison grožiu, ji suvokė, jog jaunąją moterį gaubia kažkokia ypatinga ramybės skraistė, tarsi užtikrinanti jai puikią savijautą.

— Nejau nesuprantate, ką tas mažas žmogeliukas mums iškrėtė? — paklausė Medison.

— Koks žmogeliukas? — nesuprato Leslė.

— Tu kalbi apie Irą? — pasitikslino Elė.

— Taip, apie jį.

Vos Medison į jį pažvelgus Ira pakėlė į jas akis. Kurį laiką jis taip ir stovėjo pusiaukelėje sulaikęs ranką su antspaudu, kurį rengėsi uždėti ant vieno savo kliento dokumentų.

— Jis mus čia pasisodino tyčia, kad galėtų į mus dirsčioti.

Elė trumpai nusijuokė.

— Kalbant apie judvi, išties galėtum taip pamanyti, bet šitai jokiu būdu netiktų man.

Elė pamanė, kad kitos dvi merginos su ja sutiks, tačiau jos jai nepritarė.

Medison pažvelgė į Elę tuo šauniu žvilgsniu, prie kurio Elė jau buvo spėjusi priprasti.

— Bet tu tikrai esi miela. Panaši į Goldi Hon, į tas dievinamas meilutes.

Elė net sumirkčiojo. Užaugusi tarp keturių brolių, ji nebuvo išlepinta komplimentų. Dažniausiai broliai jai sakydavo, jog ji esanti tikra Dievo rykštė, liepdavo jai nešdintis gąsdindami, jog pasielgusi kitaip ji tikrai pasigailės.

— Taip kalbi apie mane? — galiausiai pratarė Elė. Medison tik dar kartą žvilgtelėjo į ją, todėl Elė atsigręžė į Leslę.

— Apie tokias kaip tu sakoma “meili kaip raina katytė”, — šypsodamasi pridūrė Leslė.

— Hmmm... — nutęsė Elė mąstydama apie jų žodžius. — Tačiau meilumas ilgai netrunka. Ar bent galite įsivaizduoti, kaip atrodys Goldi Hon, kai jai sueis penkiasdešimt?

Medison dar kartą pažvelgė į Irą.

— Įtariu, kad jis dar mus čia palaikys valandėlę kitą. Galiu lažintis, kad jis kiekvieną dieną pasisodina štai čia po keletą moterų.

Elė jau buvo besižiojanti kažką pasakyti, bet tuo momentu Ira mostelėjo jai kviesdamas prieiti. Rankose jis laikė tris vairuotojo pažymėjimus. Tiesą sakant, Elė apsidžiaugė, kad Medison kiek suklydo, bet kartu ir apgailestavo, kad negali su naujosiomis pažįstamomis pabūti šiek tiek ilgiau. Niujorke ji nieko nepažinojo, o šios dvi merginos taip pat buvo bepradedančios naują gyvenimą, todėl Elė pasijuto esanti labai į jas panaši.

Be to, jai tikrai būtų smalsu išgirsti pasakojimą apie tai, kaip gi ten nutiko, kad Leslė turėjo palikti savąjį beveik prie altoriaus. Labiau už viską pasaulyje ji mėgdavo klausytis įdomių istorijų. Elė juto, jog Medison istorija yra įrašyta jos veide, bet Leslei, kaip galėjai numanyti, tikriausiai teko labai ilgai ir sunkiai dirbti, kad išsitreniruotų tokį kūną.

Elė atsistojo pirmoji.

— Aš viską paimsiu, — pratarė ji ir nuėjusi prie stalelio paėmė iš Iros visus pažymėjimus, paskui apsigręžė ir nužingsniavo atgal prie suolelio. Leslė per vieną ranką jau buvo persimetusi megztuką ir milžinišką juodą medžiaginį krepšį; ji jau rengėsi išeiti gavusi naują vairuotojo pažymėjimą. Tačiau Medison nepasislinko nė per colį, tik sėdėjo ir žiūrėjo į Elę.

— Na, štai, — tarstelėjo Elė žvelgdama į pažymėjimą. Pats pirmasis pažymėjimas buvo Medison. Net vairuotojo pažymėjimo nuotrauka buvo stulbinančiai graži.

Elei padavus pažymėjimą Medison pratarė:

— Patikrink.

— Ką?

— Patikrink pažymėjimą. Įsitikink, ar viskas ten įrašyta taip, kaip ir turėtų būti.

— Gerai, — iš lėto pratarė Elė žiūrėdama į Medison taip, lyg ši būtų kiek kvaištelėjusi. — Medison Eimis, gimusi 1960 metų spalio devintą dieną. Mūsų gimtadieniai tą pačią dieną.

— Ir mano gimtadienis yra tą pačią dieną, bet vardas kitoks, — įsiterpė Leslė. — *Eimis* — tai mano pavardė.

Tada Elė pažvelgė į visus pažymėjimus ir pamatė, kad visi trys vardai sumaišyti. Jos pažymėjime buvo įrašyta: “Elė Eplbai”, o Leslės pažymėjime — “Leslė Ebot”.

Elė pažvelgė į Medison išpūtusi akis.

— Ir kaip tu galėjai žinoti?

Medison gūžtelėjo pečiais.

— Man taip nutinka beveik visada. Jie prigalvoja visokiausių pasiaiškinimų, kad tik ilgiau užlaikytų, — atsakė ji ir nusigręžė.

Elė dirstelėjo į Leslę, o paskui nunešė pažymėjimus Irai. Jis bent jau neapsimetinėjo apgailestaująs dėl padarytų klaidų.

— Manyčiau, jums visoms trims tiesiog reikėtų dar šiek tiek palaukti; jūs neprieštarausite? — šypsodamasis pasiteiravo jis. — Palaukite čia pat, ant suolelio. Būtų geriau, kad niekur neišeitumėte, nes man gali prireikti užduoti jums vieną kitą klausimą.

Elė jau žiojosi jam pasakyti, ką iš tikrųjų apie jį galvoja, galbūt net pareikalauti pakviesti jo viršininką, tačiau šį kartą tuštybė paėmė viršų. Gauti privilegiją sėdėti greta tokių merginų kaip Leslė ir Medison, būti panašiai į vaikščiojančią nuotrauką, na, žinote... Tiesą sakant, dabar ji nesijuto labai prastai. Atvirai šnekant, grįždama prie suolelio ji žengė labiau išsitiesusi nei paprastai vaikščiodavo.

Ji vėl įsitaisė tarp anų dviejų merginų.

— Na, — pratarė ji atsisukdama į Leslę, — tai dabar viską papasakok mums apie vaikiną, kurį palikai.

Leslė nusijuokė.

— Ar visi niujorkiečiai tokie stačiokai kaip tu?

— Neturiu jokio supratimo. Aš esu iš Ričmondo, iš Virdžinijos valstijos.

— Vadinasi, mes visos Niujorke esame naujokės, — atsakė Leslė. — Ar mes visos viliamės surasti čia savo laimę?

— Mes nesiviliame, mes paprasčiausiai taip ir padarysime, tiesa?

— Taip! — užtikrintai šūktelėjo Leslė, tačiau Medison nieko neatsakė.

Elė atsigręžė į Medison.

— O kaip tu? Kiek palūžusių vyriškių *tu* palikai?

— Nė vieno. Tiesą sakant, mane pačią paliko mano draugas.

Medison daugiau nieko nepasakojo, todėl Elė tylėdama taip ir liko į ją įsistebeilijusi. Ji buvo per daug pritrenkta, kad galėtų kalbėti. Po minutėlės ji dirstelėjo į Leslę ir pamatė, kad ir ji buvo sutrikusi.

— Lesle, neįsižeisk, bet man būtų labai įdomu pirmiausia išgirsti šią istoriją, — pasakė Elė.

Kurį laiką Medison tylėjo, o paskui pratarė:

— Nėra ko slėpti. Erskine kiekvienas žino, kas nutiko, vadinasi, tai nėra jokia paslaptis.

Elė prikando liežuvį ir ištvėrė nepasakiusi, kad Erskine galbūt ir galima gyvenimo paslaptis atskleisti kiekvienam, tačiau visam pasauliui jos taip ir liks paslaptys.

— Tai buvo mokyklinė meilė, — pasakojo Medison. — Rodžeris lankė vidurinę mokyklą maždaug už penkiasdešimties mylių nuo manosios, bet aš buvau futbolo komandos šokėjų vadovė ir...

— Ir aš! — pertraukė ją Leslė. Tada jos abi klausiamai pažvelgė į Elę.

— Aš tai ne, — atsakė šioji. — Aš vadovavau debatų dalyvių komandai ir lotynistų klubui.

— Mmm, — numykė Medison. — Taigi mes su Rodžeriu susipažinome ir visus mokyklinius metus buvome pora. Niekada neidavau į pasimatymus su kuo nors kitu, tik su Rodžeriu. Baigę mokyklą abu ketinome stoti į koledžą, o paskui susituokti ir laimingai gyventi. Mes net buvome išsirinkę vardus savo būsimiems vaikams.

Medison minutėlę nusigręžė, o jai vėl atsisukus veido išraiška buvo nepasikeitusi, tik akyse atsispindėjo skausmas. Elė pamanė, kad ji tikriausiai buvo pripratusi slėpti emocijas; akimirką Elei pasirodė, jog už šio gražaus veido ji įstengė pamatyti tikrąjį žmogų.

— Turėjau numanyti, kad bus daug nesklandumų. Matot, Rodžerio šeima labai turtinga, o mes su mama — ne.

— O kur tavo tėvas? — paklausė Elė visai negalvodama apie geras manieras ir nuolatinius motinos priesakus nekišti nosies į asmeniškus kitų žmonių reikalus.

Medison grakščiai kilstelėjo vieną petį. Elė pamanė, jog jai labiau tiktų nuolat puikuotis ekrane.

— Jis buvo vedęs vyras, — vėl ėmė pasakoti Medison. — Jis mamą paliko, tiksliau, pabėgo tada, kai mama pasakė, jog laukiasi. Apie jį žinau tik tiek, kad jo pavardė — Medisonas. Taigi manasis vardas — mano motinos kerštas. Ji negavo jo pavardės, todėl man suteikė tokį vardą. Ji pasakė, kad jis niekada negalės išsiginti, jog aš — tai nedidelė jo dalelė.

Kurį laiką ore tvyrojo pyktis, pasklidęs kartu su Medison ištartais žodžiais.

— Taip, toks vardas nurungia ir “Elę”, — linksmai pratarė Elė. — Mano mama pasakojo, jog jai jau buvo pasidarę bloga nuo tų didelių pašėlusių berniūkščių, ir ji labai norėjo mažos mergaitės. Todėl ji man ir davė tokį mergaitišką, vaikišką vardą.

— Tai pilnas tavo vardas ne Eleonora? — paklausė Leslė.

— Ne. Tiesiog Elė. Man atrodo, aš pasikeisiu vardą į Anastaziją. Na, tai kas nutiko Rodžeriui? — neatlyžo Elė vėl kalbindama Medison.

Medison lengviau atsiduso. Linksmi Elės žodžiai sušvelnino kilusią įtampą.

— Likus dviem savaitėms iki vidurinės mokyklos baigimo mano mamai buvo diagnozuotas krūties vėžys.

— *Ohoho!* — nesusilaikė Elė.

Leslė permetė ranką per suolelio atlošą ir spustelėjo Medison petį.

— Mano gyvenime svarbiausi buvo du žmonės — Rodžeris ir mama, — kalbėjo Medison. — Mes buvome neperskiriamos. Augindama mane ji dirbo dviejose vietose norėdama sudurti galą su galu. Vakarais ji dirbo maisto prekių parduotuvėje. Kadangi vakarais ateinančiai auklei nusamdyti pinigų nebuvo, mama mane vesdavosi kartu su savimi. Aš turėdavau slėptis viename iš parduotuvės sandėlių. Galėčiau daug ką papasakoti apie tai, kaip tokiose parduotuvėse dirbama.

Paskutinis Medison sakinys turėjo būti suprastas kaip pajuokavimas, tačiau nei Elė, nei Leslė net nešyptelėjo.

— Žodžiu, susirgus mamai studijas koledže turėjau atidėti, — tęsė Medison. Ji vėl akimirką nusigręžė. — Kad būtų trumpiau, galiu pasakyti, kad mano mama mirė, bet iki tol dar pagyveno ketverius metus. Taigi visi pinigai, skirti mano studijoms koledže, buvo išleisti gydytojams ir ligoninėms.

Elė nieko guodžiančio negalėjo pasakyti; sprendžiant iš tylos, Leslė — taip pat.

— O Rodžeris? — nedrąsiai paklausė Elė.

— Gerasis senasis Rodžeris grįžo iš koledžo. Galėčiau pridurti, jog ten studijuoti jis išvyko gavęs futbolo komandos išrūpintą stipendiją. Jo tėvai tikrai yra turtingi, bet tuo pačiu — patys menkiausi žmonės pasaulyje. Grįždamas jis “po paranke” parsivedė sužadėtinę.

— Ką tokią? — niekaip negalėjo suprasti Elė. — Ar galėtų būti bent vienas vyras, galintis išmainyti tave į kokią nors kitą?

Elė nesusigriebė, kad šiuos žodžius ištarė kiek per garsiai; visa žmonių eilutė susidomėjusi atsigręžė į jas.

— Grožis — dar ne viskas, — nežymiai šyptelėjusi atsakė Medison.

— Aš ir nekalbu apie grožį. Juk tu atsisakei mokslo, kad galėtum likti namuose ir slaugyti mamą. O tai jau vidinis grožis!

Medison nustebusi atsigręžė į Elę. Tada ji nusišypsojo taip, kad nušvito visas jos veidas.

— Žinai, man atrodo, kad tu man labai patinki, — pasakė Medison. Elė taip pat jai nusišypsojo.

— Tęsk, — dabar jau ragino Leslė. — Tai ką tu darei? Sutinku su Ele; ir kam gi jam prireikė kokios nors kitos?

Medison giliai atsiduso.

— Jis man sakė, jog baigęs koledžą pajuto, kad jam reikalingas žmogus, su kuriuo jis galėtų *kalbėtis*. Išsilavinęs žmogus.

Tai išgirdusi Elė atsisuko į Leslę, o paskui vėl pažvelgė į Medison.

— Kastracija jam būtų per švelni bausmė, — ramiai pratarė ji.

Medison pritariamai linktelėjo.

— Anksčiau ir aš taip maniau. Ypač galvodama apie mokyklinius metus, kuomet už jį ruošdavau namų darbus. Pas mane jis paprastai atvažiuodavo tris kartus per savaitę ir visada atsiveždavo pilną krepšį užduočių, su kuriomis jam turėdavau padėti susidoroti. Tiesą sakant, kol aš ruošdavau jo namų darbus, jis per televiziją žiūrėdavo futbolo rungtynes. Mūsų pasimatymai dažniausiai taip ir baigdavosi — aš ruošdavau jo namų darbus, o Rodžeris su kuo nors spardydavo kamuolį. Koledže irgi viskas klostėsi panašiai — gavęs parašyti darbą, jis viską siųsdavo man, kad parašyčiau už jį.

— Ir kiek ilgai jis galėjo taip visus apgaudinėti? — paklausė Leslė. — Tikriausiai per pirmuosius egzaminus jis įkliuvo. Juk tada tu tikriausiai nebegalėjai jam padėti.

— Tu taip manai? — pasakė Medison kilsteldama antakį. — Rodžeris buvo geriausias visų laikų savo vidurinės mokyklos futbolininkas. Jis visada pats vienas laimėdavo bet kokias futbolo rungtynes. Mokyklos direktorius buvo pasakęs visiems mokytojams, jog, jeigu jie jam nerašys pakankamai gerų pažymių, padėsiančių jam įstoti į koledžą, jis išmes juos iš darbo. Aš koledže nebuvau, bet manau, kad ir ten viskas klostėsi panašiai.

— Kaip nuostabu, — pratarė Elė gręždamasi į Leslę. — Juk tikrai?

Leslė nusijuokė.

— Vadinasi, tu jam padėjai įstoti į koledžą, paskui padėjai ten išsilaikyti, pati būdama tarsi šventoji.

Išgirdusi šiuos žodžius Medison nusijuokė.

— Šventoji todėl, kad slaugiau savo mamą? Žinote, tam tikra prasme man visa tai net patiko.

Kai kitos dvi jau žiojosi kažką pasakyti, Medison kilstelėjo ranką jas nutraukdama.

— Ne, ne, savaime suprantama, man buvo labai sunku matyti mamos kančias. Tačiau mane labai domino medicinos dalykai. Aš net šiek tiek dirbau ligoninėje. Iki ligoninės turėjau važiuoti septyniasdešimt penkias mylias, bet...

— Kiekvieną dieną? — pertraukė ją Elė.

— Tik tris dienas per savaitę. Tačiau Montana — ne Virdžinija, — kalbėjo šypsodamasi Medison. — Tu gali uždėti koją ant greičio pedalo ir susiruošti miegoti; na, galima sakyti, tiesiogine šių žodžių prasme. Per tuos ketverius metus, kol nebuvo Rodžerio, aš labai daug ko išmokau. Tiesą sakant, vienas iš gydytojų man patarė mokytis ir tapti sesele, bet vėliau jis...

— Palauk, aš atspėsiu, — nutaisiusi ypatingą miną pertraukė Elė. — Jis ėmė gainiotis tave aplink stalą.

Medison nuleido akis ir ėmė apžiūrinėti savo rankas.

— Ne, aplink lovą, kurioje gulėjo komos būsenos ligonis. Bet jam būtų buvę geriau pastebėti, kad rankose laikau basoną. Aš “netyčia” ant jo supyliau visą basono turinį.

Sulig tais žodžiais Elė pratrūko kvatotis, o laukiantys eilutėje žmonės dar kartą sutartinai atsigręžė. Leslė irgi juokėsi delnu prisidengusi burną.

— Na, tai jeigu tau patiko seselės darbas, kodėl jo ir toliau nedirbai? — paklausė Leslė.

— Kadangi... — Medison nebaigė. Kaip ji galėjo imti joms ir papasakoti, koks buvo jos gyvenimas? Galbūt jos žodžiai nuskambėtų kaip tuštybės įrodymas, jeigu ji imtų kalbėti apie tai, kokia ji graži, tačiau visą gyvenimą žmonėms labai patiko į ją *žiūrėti*. Jos mama jai pasakojo, jog vos gimusi ji buvo išskirtinė, ir visi iškart tai pastebėjo. Mokyklos metais, kai reikėdavo vaidinti princeses, šiam vaidmeniui visada būdavo parenkama Medison. Penktoje klasėje ji maldaute maldavo norėdama gauti raganos vaidmenį ir virpėjo iš džiaugsmo sulaukusi iš mokytojos teigiamo atsakymo. Ji galėjo vaidinti raganą ir užsidėjusi smailą kepurę šveplenti. Medison visada patiko šveplenti ir visaip kudakuoti. Tačiau paskui mokytoja nuėjo namo ir perrašė pjesę taip, kad pabaigoje ragana pavirstų gražia princese. Kai Medison pamėgino protestuoti, jai buvo paaiškinta, jog jos veidelis padės parduoti daugiau bilietų, todėl ji turėtų liautis verkšlenusi.

Medison paaugus jos grožis išliko. Ji išaugo iki dabartinių penkių pėdų ir vienuolikos su puse colių.

— Mano ūgis — tikrai ne šešios pėdos, — dažnai aiškindavosi ji. Jos mama dažnai sakydavo, jog Medison taip patinka Rodžeris todėl, kad yra už ją aukštesnis.

Ir kaip Medison galėjo pasakyti šioms dviem merginoms, kad ji jautėsi tarsi vietinė įdomybė mažo miestelio turistams. Paauglystės metais tokia ji ir buvo, bent jau jos bendraamžės ją taip vadindavo. Erskine niekada nebūdavo labai didelio judėjimo; čia tebuvo kelios parduotuvės, išsirikiavusios pagrindinėje gatvėje. Tačiau pagrindinė Erskino gatvė buvo didelio kelio, kuriuo tęsėsi svarbūs turistų maršrutai, dalis: žiemą tuo keliu žmonės vykdavo slidinėti, vasarą — kitaip pramogauti ir sportuoti. Maždaug šešios miestelio firmos sudarė komisiją, kuri turėjo nuspręsti, ką daryti, kad kuo daugiau pravažiuojančių automobilių sustotų jų miestelyje ir ko nors nusipirktų. Taryba pateikė keletą pasiūlymų, kaip to pasiekti. Vienas iš tokių pasiūlymų buvo pastatyti didelį kalėjimą ir pradėti dalyti baudos talonus už greičio viršijimą. Nusižengusį vairuotoją būtų galima pasodinti į kalėjimą, o jo šeima, laukianti, kol jis bus iš ten išleistas, galėtų Erskine apsipirkti. Šios minties buvo atsisakyta: prasikaltusiojo artimieji tikriausiai būtų per daug įtūžę, kad jiems šautų į galvą apsipirkinėti. “O ką jau kalbėti apie tai, kad šis sumanymas prieštarauja įstatymams”, — pridūrė vienas iš tarybos narių.

Buvo pasiūlyta ir daugiau minčių — keli karnavalai ir kino filmų festivalis. “Tačiau Spilbergas tikrai čia nepasirodys vien tik todėl, kad jį pakviesi”, — kažkas pasakė. “Ir kas norėtų vykti į Erskiną?” “Mes ir nenorime, kad jie čia atvyktų. Mes tik norime, kad jie trumpam *sustotų*.” Po tokių replikų kažkas sumurmėjo: “Blogiausia yra tai, kad mes negalime priversti Medison atsistoti vidury kelio. *Šitai* tikrai juos sustabdytų.”

Už to ir buvo užsikabinta. Medison buvo pasiūlytas darbas: ji turėjo dalyti pravažiuojančioms mašinoms reklaminius bukletus.

— Tai man tereikės paduoti bukletus? — nesuprato Medison.

— Būtent, — pasigirdo atsakymas.

Taigi vidury centrinės Erskino gatvės vietiniai verslininkai pastatė šviesoforą, o netoliese įrengė nedidelę pavėsinę, panašią į senamadišką autobusų stotelę. Automobiliams sustojus prie raudonai užsižiebusio šviesoforo Medison turėjo įteikti vairuotojams bukletus.

Viskas atrodė labai paprasta, dirbti ji turėjo tik savaitgaliais, kai būdavo didesnis judėjimas; taigi Medison sutiko su pasiūlymu ir ėmėsi darbo. Tačiau galiausiai planas, galima sakyti, žlugo, nes Erskine sustodavo per daug automobilių ir per daug vyrų, nusiteikusių savaitgalio linksmybėms. Medison nebebuvo saugu, todėl vietinis šerifas porai deputatų liepė nuolat būti greta jos. Galiausiai Erskino žmonės nutarė, jog būtų protingiausia pastatyti reklaminį stendą su Medison atvaizdu. Nuotraukoje ji vilkėjo nukirptais džinsais, ant juosmens buvo užsirišusi raudoną megztuką. Ji kvietė pravažiuojančius turistus stabtelti ir pasižvalgyti po Erskiną.

Medison naujasis darbas iš pradžių kėlė daug nerimo, tačiau jai reikėjo pinigų, kad galėtų apmokėti ligoninės pateiktas sąskaitas už mamos gydymą; be to, Rodžeriui išvažiavus į koledžą, ji jautėsi labai vieniša, todėl jai patikdavo kalbėtis su žmonėmis, keliaujančiais kažkur kitur.

— Na, tai kas nutiko? — nekantravo Elė. — Kodėl atvykai čia, į Niujorką?

— Miestelio taryba nusprendė, jog jie man liko skolingi, — pasakė Medison ir vėl mostelėjo ranka pastebėjusi, kad Elė rengiasi ją pertraukti. — Na, visai nesvarbu kodėl, bet, kai Rodžeris mane paliko, buvo nutarta mane išsiųsti į Niujorką, kad čia pradėčiau modelio karjerą.

Medison joms nepapasakojo, ką vieną kartą jai spjaute išspjovė įpykusi pastoriaus duktė. Mergina visada labai pavydėjo Medison, nes ji ne tik buvo labai graži, bet ir išties sumani, todėl visiems žmonėms nepaprastai patiko. To jau buvo per daug pavydžiai mergiotei, todėl pastoriaus dukra išplepėjo Medison paslaptį, kurios ji neturėjo sužinoti. Tikra tiesa, miestelio taryba surinko pinigus norėdama išsiųsti Medison į Niujorką.

— Jeigu ji išgarsės, mūsų miestelis bus pažymėtas žemėlapyje, — svarstė visi.

Tačiau pikčiurnos tėvas, bažnyčios, kurioje lankydavosi Medison su mama, pastorius pasakė, kad tokios sumos nepakanka. Pastoriaus dukra kartą užtiko tėvą, renkantį telefono numerį. Ji pakėlė dubliuoto telefono ragelį ir išgirdo vaikišką balsą: “Medisonų namai”. Jos tėvas pastorius pasakė:

— Prašau pakviesti prie telefono savo tėtį.

Po minutėlės ragelyje pasigirdo vyriškas balsas:

— Klausau?

— Jūsų dukrai labai reikia dešimties tūkstančių dolerių. Dabar. Prašau tuos pinigus atsiųsti man, į bažnyčią. Ar prisimenate mano vardą ir adresą?

Ragelyje kurį laiką buvo tylu, o paskui pasigirdo žodžiai:

— Taip, prisimenu.

Dar vėliau pyptelėjo signalas, pokalbis buvo baigtas.

Tačiau šios istorijos Medison nepasakojo, ji nepasakojo apie savo tėvą ir jo pinigus. Tai buvo labai asmeniška, apie tai nereikėtų kalbėti. Galiausiai Medison baigė pasakojimą pasakydama, kad miestelio taryba ją išsiuntė į Niujorką tam, kad ji taptų modeliu. Ir viskas.

Elė nujautė, kad Medison papasakojo ne viską, todėl vėl apšaudė naująją draugę daugybe klausimų. Tačiau Medison tik šypsojosi Monos Lizos šypsena ir į klausimus neatsakinėjo.

— O ką gali papasakoti tu, Lesle? — paklausė Medison, ir Elė suprato, kad jokie įkalbinėjimai Medison neprivers papasakoti ko nors daugiau. — Kaip tasai vyrukas, kurį tu palikai?

— Jis vardu Alenas, — atsakė Leslė, mėgindama nutaisyti liūdną išraišką, bet jos akys taip švietė laime ir didelėm viltim, jog Elei atrodė, kad Leslė niekada negalėtų būti liūdna. — Mes rengėmės susituokti, bet aš pasprukau. Aš suprantu, man jau dvidešimt vieneri, aš esu pakankamai suaugusi, kad turėčiau savo šeimą ir gimdyčiau vaikus, bet...

— Tu nori pamatyti *gyvenimą*, — entuziastingai ją pertarė Elė.

— O, taip!

— Taigi tu palikai vaikiną ir atvykai į Niujorką, — šypsodamasi tęsė Elė.

— Maždaug taip. Tiesa, Alenas labai ant manęs supyko. Jis sakė, jog būtų mėginęs ką nors nuveikti koledže, jeigu būtų žinojęs, kad aš ketinu tapti... — Leslė nebaigė sakinio nudurdama akis. — Jis iškėlė siaubingą sceną.

Kurį laiką visos trys merginos tylėjo. Paskui prabilo Medison:

— O tu turi jo adresą? Galbūt mes su Alenu galėtume tapti draugais?

Šie žodžiai praskaidrino jų nuotaiką; jos visos nusijuokė.

— O ką tu galėtum apie save papasakoti? — paklausė Leslė žvelgdama į Elę. — Dabar mes savo draugijoje turime vieną atstumtąją ir vieną atstūmusiąją. O prie kurios prirūšiuoti tave?

— Nei prie vienos, nei prie kitos, — atsakė Elė. O paskui paskubomis pridūrė: — Norėjau pasakyti, kad man nėra nutikę jokių romantiškų dalykų. Nuo vaikystės troškau būti menininkė. Kalėdoms ar gimtadienio proga visada norėdavau gauti dažų ar kreidelių, arba spalvotų pieštukų, arba ką nors, su kuo galėčiau piešti. Vidurinėje mokykloje buvau nuėjusi į tris pasimatymus. Augau kartu su keturiais vyresniais broliais, kurie vietoj smegenų turėjo akmenis. Ne ne, aš juos visus labai myliu, jie yra geri vaikinai, bet...

— Kvaili, — mėgino jai padėti Medison.

— Taip, — atsidususi sutiko Elė. — Jie dideli, tvirti, atletiški, geri sportininkai, bet norėdama juos priversti atsiversti knygą mano mama visada griebdavosi botago. Kaip ir tavasis Rodžeris, jie...

— Labai prašau, — pertraukė ją Medison. — Jis jau ne *mano* Rodžeris.

— Teisingai. Atsiprašau. Kad ir kaip ten būtų, jų draugės, kaip ir tu, ruošdavo už juos namų darbus. Iš tikrųjų, jie turėjo merginas ir bičiules; tai du skirtingi dalykai. Jie turėjo merginų, su kuriomis eidavo į pasimatymus, kurios vilkėdavo sukneles be petnešėlių, ir taip pat susitikinėdavo su pilkutėmis pelytėmis, kurios už juos atlikdavo namų darbus. Štai todėl pirmą kartą tave pamačiusi aš... — Elė nebaigusi sakinio nukreipė nuo Medison akis.

— Na taip, tu pamanei, kad aš tokia pat buka, kaip ir tos merginos, su kuriomis susitikinėdavo tavo broliai. Nesijaudink, aš jau prie to pripratusi.

— Bet nejau tu neturėjai jokio vaikino? — paklausė Elės Leslė. — Juk tu tokia...

— Žinau. Meilutė, ar ne? — atsidususi baigė Elė. — Man atrodo, namuose man ir taip pakako testosterono, todėl nė nebenorėjau daugiau. Aš tenorėjau piešti, būtent tą dariau koledže. Gegužės mėnesį baigiau koledžą ir gavau dailės specialistės diplomą; šią vasarą gyvenau namie ir dirbau Ričmondo dailės galerijoje. Už mūsų namo stovi sena pašiūrė, kurią mano mama paprastai vadina vasarnamiu. Ji mėgino įkalbėti tėvą įstatyti duris ir langus, kad čia ji galėtų kartkartėmis ramiai pasėdėti ir paskaityti. Ji bukino tėvą daugiau nei trisdešimt metų, tačiau reikalai nepasistūmėjo į priekį, — kalbėjo Elė šypsodamasi, nes ši istorija buvo tapusi visos šeimos pokštavimų objektu. Ši istorija buvo juokinga visiems šeimos nariams, išskyrus mamą.

— Ji turėjo viską susitvarkyti pati, — tvirtai pareiškė Leslė. — Mano tėvas yra statybos darbų vykdytojas, kartais važiuodamas į darbą jis pasiimdavo mane kartu su savimi. Aš moku dirbti su plaktuku ir atsuktuvu ne prasčiau už bet kokį vyrą.

Elė ir Medison nusišypsojo išgirdusios tokias Leslės kalbas, nes šiuos žodžius ji ištarė labai jau iššaukiančiai.

— Aš esu *mooooooteris*, tik paklausykit, — tyliai uždainavo Elė, ir jos visos trys nusikvatojo.

— Na, kad ir kaip ten būtų, praėjusią vasarą toji pašiūrė man atstojo studiją. Aš ten dirbdavau vos grįžusi po darbo galerijoje. Galiausiai... — ji nebaigė sakinio ir nudelbė akis.

— Kažkas Niujorke pastebėjo tavo paveikslus, — mėgino atspėti Medison.

— Taip! — šūktelėjo Elė pakėlusi į Medison spindinčias akis. — Taip, taip ir dar kartą taip! Miranda, galerijos savininkė, nusiuntė mano darbų nuotraukas savo draugei. Nuo to viskas ir prasidėjo. Kaimelyje (tai Niujorko dalis, kurioje buriasi bohemos atstovai — *vert.*) man buvo pasiūlyta nuomoti palėpę ir įsirengti ten studiją. Patalpos tikrai bjaurios ir drėgnos, ten yra liftas, primenantis kažkokius siaubo filmų įrenginius, bet apšvietimas išties geras, ten labai daug erdvės ir...

Elė nebaigė tirados, nes jai pritrūko kvapo.

— Tai puiki proga, — pasakė ji vėl giliai įkvėpusi. — Dabar mano tėvams reikia pakratyti piniginę. Tik vienas iš mano brolių nutarė mokytis koledže, taigi tėvai man pasakė, jog galiu imti kitų trijų brolių mokslui skirtus pinigus, bet man atrodo, kad... — ji vėl nebaigė pradėtos minties ir nuleido akis.

— Jie tau padeda, nes labai tave myli, — švelniai pratarė Leslė, o paskui spustelėjo Elės petį.

Šypsodamasi Elė pažvelgė į Leslę ir pagalvojo: “Ji — tikra romantikė. Iš kurios pusės bepažvelgsi, ji — tikra romantikė.”

— Na, galbūt tu ir teisi, — šypsodamasi atsakė Elė. — Mano mama sako, kad mes abi turime būti vieningos, norėdamos atsilaikyti prieš berniukus.

Medison atidžiai žvelgė Elei į akis.

— Nejau nebuvo nė vieno vaikino, kuris būtų tave sudominęs? Per visus mokyklinius ir koledžo metus?

— Aš nesu kokia nors ten... na, pačios suprantat, — atsakė Elė. — Aš buvau nuėjusi į kelis pasimatymus, bet tie vyrukai, kurių išvaizda man patikdavo, negalėdavo atskirti Renuaro nuo Van Gogo. Jiems atrodydavo, kad Rubensas žaidžia Dalaso kaubojų komandoje. O dailės katedros vyrukai... — ji pakėlė ranką delnu į viršų ir išsivėpė. — Pusė jų domėjosi tik vienas kitu, o kita pusė atrodė taip, tarsi niekada nebūtų palindę po dušu.

Medison kiek palinko į priekį.

— Man net sunku įsivaizduoti, kaip galima gyventi šalia neturint vyro, — švelniai kalbėjo ji. — Galbūt dėl to, kad mano mamos gyvenimas buvo labai sunkus, bet aš įsitvėriau Rodžerio ir niekada jo nepaleidau. Net ir tada, kai jis mane paliko, aš... — ji nutilo ir pažvelgė į abi bičiules. — Aš prašiau, kad jis sugrįžtų, — baigė Medison šyptelėjusi. Ir vėl Elė jos akyse pastebėjo skausmą.

Elė norėjo išblaškyti Medison mintis apie praeitį.

— Bet dabar mes visos esame čia, viskas jau praeity.

Ji nukreipė žvilgsnį nuo Leslės į Medison.

— Tu ištrūkai nuo Aleno, o tu pasprukai nuo Rodžerio. Laimingai nusikratykite jais abiem.

— Ji bus pirmoji iš mūsų, kuri įklimps neišvengusi kokio nors vyriškio kerų ir pamirš savąją dailę ir meną, — iškilmingai pratarė Medison. — Po trejų metų ji gyvens atokiame namelyje ir turės pustuzinį vaikų.

— O gal net ir daugiau, — pridūrė Leslė.

— Cha! — pasišaipė Elė. — Mane laimės vienintelis vyriškis: tas, kuris bus tūkstantį kartų talentingesnis už mane. Taigi... Kol nesutikau Mikelandželo reinkarnacijos, tol esu saugi.

— O ar Mikelandželas nebuvo gėjus? — paklausė Leslės Medison.

— Ar čia ne tas pats pamišėlis, nusipjovęs ausį? — paantrino Leslė.

— Gerai, gerai, liaukitės. Galite man linkėti visokių baisybių, bet dabar mes visos esame lygios.

— Klausykite! — šūktelėjo kažką prisiminusi Leslė. — Jeigu jau prabilome apie lygybę... Juk šiandien mūsų gimtadienis. Bent jau mano — tai tikrai, o dar ir, jei neklystu...

— Ir mano, — pratęsė Elė, o Medison irgi pritariamai palinksėjo.

— Mums reikia pasivaišinti tortu, — kategoriškai nukirto Leslė.

— Ji tariasi esanti didžioji motina, — pasakė Elė Medison.

Leslė nekreipė į jas jokio dėmesio.

— Einu ir paklausiu to žiurkėno Iros, kur yra artimiausia konditerijos gaminių parduotuvė. Nupirksiu patį tikriausią gimtadienio tortą.

Taip tarusi, ji pakilo, ir tada visi žodžiai, kurie jau sukosi ant Medison ir Elės liežuvių, taip ir liko neištarti, nes Leslės eisena buvo neįtikėtinai žavi. Ji ne ėjo, bet plaukė, jos permatomas ilgas sijonas plaikstėsi apie grakščias, ilgas, raumeningas kojas.

— Oho, — tepratarė Elė, kai Leslė jau lenkėsi prie Iros stalelio. — Oho...

— Tai jau taip... — pritarė akis išpūtusi Medison.

Priėjusi prie durų Leslė atsigręžusi joms pamojavo. Elė ir Medison liko vienos. Likusios dviese jos susivokė, jog menkai ką teturi viena kitai pasakyti. Nepaisant to, kad Leslė buvo tylesnė už jas abi, ji turėjo kažką, kas versdavo jas visas tris šnekėtis. Leslė aplink save skleidė kažkokią ypatingą šilumą ir ramybę, ypatingą lauką, į kurį patekus norėjosi atverti visas paslaptis.

Stojusi tyla nervino Elę, bet Medison tiesiog atsirėmė į sieną ir užsimerkė. Elė buvo neįtikėtinai judri, trykštanti energija, o Medison, kaip galėjai numanyti, buvo įsikūnijusi kantrybė.

Elė nustebo po kelių minučių tarpduryje išvydusi Leslę, rankose laikančią baltą torto dėžutę. Ji tikrai ilgai neužtruko.

— Niekada nepatikėsite, — pratarė Leslė sėsdamasi greta Elės ir atidarydama dėžutę. Dėžutėje puikavosi nedidelis tortukas, papuoštas puriu baltu kremu. Ant torto viršaus rausvu kremu buvo išvingiuoti jų vardai.

— Labai greitai susisukai, — pasakė nustebusi Elė.

Leslės akys juokėsi.

— Kepykla yra gretimame pastate. Kiekvieną dieną ten yra kepami tortukai “Iros mergaitėms”.

Elė net sumirksėjo.

— Tai tu kalbi apie mus? Vadinasi, dabar mes jau esame “Iros mergaitės”?

Leslė juokėsi.

— Medison, tu buvai teisi. Mažasis ištvirkėlis kiekvieną dieną pasirenka dvi tris jaunas merginas ir verčia jas sėdėti ant suolelio, o pats daro tūkstančius klaidų jų pažymėjimuose stengdamasis kuo ilgiau jas užlaikyti. Kadangi daugelis žmonių ateina į departamentą būtent per savo gimtadienį, atrodo, jog daug kam kyla mintis apie tortuką.

— Ar kepykla jam kiek nors už tai moka? — paklausė Elė. — Ir kodėl Niujorkas jam leidžia šitaip elgtis ir nieko nesako?

Leslė palinko į priekį ir tyliai pratarė:

— To paties ir aš jų paklausiau. Neklausiau apie mokestį, bet pasiteiravau, kodėl visi toleruoja tokį jo elgesį. Matai štai tą mažytį langelį viršuje? — paklausė Leslė pakreipdama galvą ir pažvelgdama į nedidelį langelį tiesiai Irai virš galvos.

Tiesiai virš Iros stalelio, atitverto grotelėmis, buvo mažas langelis, toks nešvarus, jog vargiai galėjai tikėtis, kad per jį kas nors matosi.

— Ten dirba Iros viršininkas, — pasakė Leslė. — Kaip pasakojo kepyklos moterys, sklinda kalbos, jog Irai leidžiama šitaip elgtis, nes ir jo viršininkas gėrisi tais pačiais vaizdeliais, kuriais taip žavisi Ira.

— Net neabejoju, kad kitu atveju tiesiog įsiusčiau, — postringavo Elė, bet, kad ir kaip ten būtų, šiandien susipažinau su jumis ir... — ji gūžtelėjo pečiais nebaigusi. — Na, tai koks gi tasai tortukas?

— Kokosinis. Konditerijos parduotuvėje man pasakė, kad šokoladinio prastesnis skonis. Žiūrėkit, ji net įdėjo vienkartines lėkšteles, servetėles ir desertines šakutes. Na, Iros mergiotės, kibkim!

Trijulė įniko į tortą.

3

— Prisisekite saugos diržus ir pasiruoškite, lėktuvas leidžiasi, — atsklido balsas per mikrofoną. Elė pakirdo iš prisiminimų.

Ir kas nutiko tai gražiai gražiai merginai? Elė tebesvarstė. Ištisus devyniolika metų Elė nebuvo pažvelgusi į jokį madų žurnalą negalvodama apie Medison.

— Ji tikrai nėra gražesnė už Medison, — begales kartų kartodavo Elė.

Jos buvęs vyras net buvo pradėjęs iš jos šaipytis:

— Palauk, aš už tave pasakysiu: kad ir koks jis gražus būtų, kad ir kokia ji graži būtų, nei jis, nei ji nėra tokie žavūs, kokia yra Medison.

Po šios pastabos Elė niekada garsiai nebesakydavo savo nuomonės, tačiau ir toliau nesiliovė galvojusi apie Medison. Galbūt Medison grįžo į savo namus Montanoje ir baigė medicinos seserų mokyklą? Galbūt ji ištekėjo už gydytojo ir susilaukė pustuzinio vaikų?

Pagalvojusi apie vaikus Elė pakėlė užuolaidėlę ir dirstelėjo pro langelį. Vaikai ir buvo toji tema, kurios ji nenorėjo gvildenti. Tiesą sakant, dėl vaikų ir iširo jos santuoka. Kitą dieną po Kalėdų, kai jos buvęs vyras ir vėl užpylė ją priekaištais dėl to, kad Elė niekada jam nieko nėra “davusi”, nieko dėl jo nėra “padariusi”, Elė pažvelgė į jį ir pagalvojo: dėl šito savanaudžio aš atsisakiau vaikų. Tada ji dar nenumanė, bet būtent tą akimirką ji paliko savo vyrą. Paliko mintyse. Teismai ir begalinis skyrybų procesas truko beveik metus, tačiau širdyje ji jau tą akimirką nuo jo atsiskyrė.

Lėktuvui palietus žemę Elę vėl užvaldė nerimas. Iš tiesų kvaila paskirti pasimatymą moterims, kurių nematei tiek daug metų. Visa tai priminė siaubingus klasės susitikimus. Tu ateini mintyse nešiodamas iš praeities likusius žmonių atvaizdus, o pamatai raukšlelių išvagotus veidus ir apdribusius pilvukus. Tada tu pats nueini į rūkomąjį ir veidrodyje pamatai, jog ir tu turi tokias raukšleles ir apdribusį pilvą.

Lėktuvui sustojus Elė paėmė lagaminėlį ant ratukų ir atsistojo. Laukdama prie išėjimo ji dar kartą prisiminė Transporto priemonių departamentą. Ji mąstė apie tai, jog Medison tikrai tądien kažką slėpė. Tomis dienomis Elei išties netrūko pasitikėjimo savimi, ji buvo tikra, kad visą pasaulį sužavės savo paveikslais, ji neabejojo, kad Medison ir Leslės laukia toks pat žavus likimas. Žvelgdamas į Medison galėjai pagalvoti, kad ši mergina neturi jokių paslapčių — savaime suprantama, ji yra mokyklos karalienė ir neabejotinai populiariausia mergina. Aišku, ji būtinai turėtų ištekėti už futbolo komandos kapitono.

Medison gyvenimas atitiko dalį tokio scenarijaus, bet kai kas vis dėlto pasikeitė. Ir kodėl jos nepatraukė manekenių pasaulis, svarstė Elė. Kodėl per ištisus devyniolika metų Elė niekada nematė jos nuotraukų kokiame nors žurnale? Elei atrodė, kad Medison tereikėjo pasirodyti Niujorko gatvėse, kad koks nors fotografas pripultų prie jos ir maldaute maldautų jam pozuoti. Juk visada taip nutinka. Juk būsimas manekenes paprastai pastebi sėdinčias restoranuose ar apsiperkančias vaistinėse.

Žmonės pajudėjo išėjimo link, Elė liko jiems už nugarų. Laukdama, kol eilė vėl pajudės, ji ėmė galvoti apie Leslę. Šokėjos gyvenimą sekti buvo sunkiau, ypač dėl to, kad Elė retai kada lankydavosi Brodvėjaus koncertuose. Galbūt Leslė šoko Brodvėjuje, o paskui susipažino su stebuklingai turtingu žmogumi ir už jo ištekėjo? O gal Elė paprasčiausiai per daug prisižiūrėjo senų nesąlvotų kino filmų?

Žmonėms vėl pajudėjus Elė giliai įkvėpė. “Na štai”, — mąstė ji. Pakvietusi kitas dvi moteris ji paprašė, kad kartu su savo sutikimu jos atsiųstų savo skrydžių grafikus. Tokią mintį pasiūlė Džyni. Turėdama tokią informaciją ir į pagalbą pasitelkusi oro uosto tarnautojus Elė užsakė automobilius, kurie turėjo pasitikti jos viešnias oro uoste ir nugabenti jas į Džyni namus pakrantėje, Bangoro šiaurės rytų dalyje.

Galbūt Elė pasielgė kvailai, tačiau ji viską susitvarkė taip, kad jos lėktuvas atskristų paskutinis. Tai galėtų reikšti, kad jai liks sofa, o ne lova miegamajame, tačiau šitai nebuvo labai jau blogai. Kai ji atvyks į Džyni namus, Leslė ir Medison tikriausiai jau bus atkeliavusios.

Kai Elė išėjo iš terminalo, ji pamatė juoda uniforma apsivilkusį vyriškį, laikantį kortelę su užrašu "Ebot". Ji padavė vairuotojui lagaminėlį ir bagažo kvituką, o paskui ėmė laukti pasirodančių nešulių.

Kai pagaliau jie jau sėdėjo automobilyje ir buvo beišvažiuojantys iš oro uosto, Elė panoro paprašyti apgręžti automobilį ir grįžti namo. Ir ką ji galėjo joms papasakoti apie savo gyvenimą? Jai buvo nusišypsojusi sėkmė, tačiau dabar jai jau nieko nebeliko. Ji leidosi mušama vyro, leidosi gniuždoma teisinės sistemos. Visą gyvenimą Elę pažinoję žmonės ją vadindavo buldogiuku, visi buvo įsitikinę, kad niekas negali jos parklupdyti, kad ji visada gaus tai, ko trokšta.

— Padėk, dangau, kiekvienam, pakliuvusiam jai ant tako, — dažnai sakydavo jos motina.

Elė niekada nesustodavo, bet galiausiai ji suklupo.

Tačiau Elė nepaliepė vairuotojui apgręžti automobilio. Paskutinius trejus metus ji gyveno kęsdama nuolatinę, niekad neišblėstančią baimę; dabar atėjo metas pradėti kovoti.

"Nors kiek pakovoti", — mąstė ji žiūrėdama pro langą į žavius Meino vaizdus. Medžių lapai liepsnojo raudoniu ir švytėjo auksu. Įdomu, ar visiems gimtadienio mėnuo yra pats mėgstamiausias? Savaime suprantama, spalis buvo mylimiausias Elės mėnuo, nes tada maloniai atvėsta oras, o medžiai nusidažo įvairiausiomis varsomis. Jai atrodė, kad po vasaros letargo, atėjus rudeniui, žmonės tarsi pabunda.

"Viskas bus gerai, — įtikinėjo save Elė. — Dabar aš esu devyniolika metų vyresnė, ir jos taip pat. Net ir Medison turėtų būti kiek senstelėjusi. Galbūt, jeigu aš joms nepasakosiu, kas man nutiko, jos manęs ir nesigailės. Galbūt, jeigu..."

— Ar jūs anksčiau esate buvusi Meine? — paklausė vairuotojas išbudindamas Elę iš minčių.

— Ne. Ar jūs čia gyvenate?

— Visą gyvenimą.

— Na, tai viską man ir papasakokite, — pratarė Elė norėdama, kad kas nors atitrauktų jos mintis nuo svarstymų apie būsimą susitikimą. Plepus vairuotojas bus geriau už bet ką.

* * *

Elė jas pamatė anksčiau, nei šios pastebėjo ją. Vos jas išvydusi Elė pajuto, jog jai nuo krūtinės nusirito tūkstančio svarų akmuo. Ji su palengvėjimu atsiduso ir žengė žingsnį pirmyn, bet paskui sustojo norėdama laimėti šiek tiek laiko dar pasižiūrėti ir pagalvoti.

Vairuotojas ją atgabeno pagal tą adresą, kurį ji jam pasakė, paskui iškėlė iš automobilio bagažą, o Elė apžiūrinėjo namą. Džyni jai pasakojo, kad šis namas yra labai senas, kad jį statė laivo dailidė dar devyniolikto amžiaus pradžioje, bet ji nieko neužsiminė apie tai, kad namas tiesiog nuostabus. Namas buvo nedidelis, dviejų aukštų, su erdvia veranda priekyje. Šis namas išsiskyrė iš kitų nepaprastai kruopščiai sutvarkyta aplinka. Visas kiemas ir namas priminė nuotrauką kelionių vadove, po kuria galėtų būti parašyta “Labiausiai fotografuojamas Meino namas”. Jau vien žvelgdama į namą Elė negalėjo nenusišypsoti. Džyni sakė, jog paprašys prižiūrėtojos palikti namą neužrakintą, kad trijulė galėtų atvykti kada panorėjusi ir nebijotų, kad jas kas nors užrakins. Faktas, kad namelį galima palikti neužrakintą, iškalbingai bylojo apie mažo pakrantės miestelio gyvenimą.

Paleidusi vairuotoją Elė pasiėmė lagaminą ir tyliai pravėrė lauko duris. Nedideliame kambaryje matėsi ant grindų pastatyti trys neiškrauti lagaminai. Vadinasi, miegamojo dar niekas nespėjo pasirinkti.

Kambarys buvo nepaprastai gražus: keli kolonijiniai antikvariniai dirbiniai, daug vietinių meistrų padirbtų niekučių, keli originalūs meno kūriniai. Prieškambario palubėje kabojo didelis laivo modelis, o vieną kambario sieną užėmė milžiniškas akmeninis židinys. Kambario baldai nebuvo kolonijinio stiliaus, bet, kas suprantama, buvo svarbiau, atrodė esą tikrai patogūs. Kambaryje vyravusios tamsiai žalios, rūdžių ir geltonos spalvos tobulai derėjo prie rudeninio gamtos tviskesio.

— Nieko nuostabaus, kad tu sutikai man jį paskolinti, — sušnibždėjo Elė manydama, kad jos psichologė paprasčiausiai norėjo parodyti jai savo gražųjį namą.

Tiesiai priešais Elę driekėsi platus koridorius, iš kurio matėsi virtuvė ir linksmos geltonos virtuvinės spintelės. Pro virtuvės langą matėsi galinis namo kiemas, sodas. Būtent sode ir sėdėjo abi moterys, pasirinkusios puikiais tamsiai raudonais lapais pasipuošusio medžio pavėsį. Moterys sėdėjo atgręžusios veidus į namą; ant jas skiriančio nedidelio medinio staliuko buvo pastatyta kažkas panašaus į molinį ąsotį, tikriausiai su limonadu. Abi patyliukais šnekėjosi.

Elė perėjo per kambarį ir įžengė į virtuvę; ties kriaukle ji sustojo norėdama pažiūrėti pro langą. Ji manė, kad moterys iškart ją pastebės, bet, kadangi skaistūs saulės spinduliai ryškiai atsispindėjo lango stikle, jos Elės nepamatė. Supratusi, kad pati gali jas apžiūrinėti ir likti nematoma, Elė neįstengė atsispirti pagundai dar kiek pastovėti ir atidžiau į jas įsižiūrėti.

Leslė dabar jau nebebuvo išskirtinė moteris. Ji atrodė taip, kaip atrodo daugybė vidurinės klasės kiek pagyvenusių namų šeimininkių, ištekėjusių moterų. Ji tebebuvo plona, tačiau dabar jos kūnas nebepriminė tokio, dėl kurio galima atiduoti gyvybę. Jos plaukai buvo praradę kaštoninį žvilgesį, likę paprasčiausios rudos spalvos; sprendžiant iš daugelio pilkšvų sruogelių, Leslė nesidažė plaukų. Jos oda buvo graži, tačiau aplink akis matėsi susimetusios raukšlelės, o nuo nosies iki lūpų kampučių jos veidą vagojo gilūs grioveliai.

“Ji dėl kažko jaučiasi labai nelaiminga”, — pagalvojo Elė.

Elė tebežiūrėjo į Leslę prisimindama tą jauną merginą, kurią kažkada buvo sutikusi. Dabar vienintelis dalykas, likęs iš senų laikų, buvo Leslės laikysena. Leslė ir dabar sėdėjo labai tiesiai, tarsi į nugarą jai būtų įstatyta lazda.

“Nebūčiau jos pažinusi”, — pamanė Elė suraukdama kaktą.

Ji žinojo, kad anksčiau ar vėliau jai teks pasukti galvą ir žvilgtelėti į Medison. Tačiau Elei labai nesinorėjo to daryti. Pažvelgusi į pirmąją kažkada labai gražią moterį, ji išvydo daugiau nei būtų norėjusi pamatyti.

Akimirką Elė užsimerkė ir sukalbėjo trumpą maldelę prašydama stiprybės; tada ji atsimerkė ir pažvelgė į Medison.

Dabar žvelgti į Medison buvo tas pats, kaip žiūrėti į Monė paveikslą, kuris devyniolikai metų buvo paliktas plakti liūtims ir ardyti sniegui. Kažkada buvusi neįtikėtinai graži dabar ji buvo pažymėta laiko ir, kaip atrodė, pati menkai tesirūpino savo išvaizda.

Medison tebebuvo aukšta, bet dabar šiek tiek kūprinosi; galėjai pamanyti, jog labai daug laiko ji turėjo praleisti sėdėdama už rašomojo stalo. Ji rūkė. Per kelias minutėles, kol Elė slėpėsi virtuvėje, Medison surūkė vieną cigaretę ir jau griebėsi antros. Priešais ją, ant staliuko, buvo padėta didelė stiklinė peleninė, kupina nuorūkų, o šalia peleninės matėsi cigarečių pakelis ir žiebtuvėlis.

Labai atidžiai įsižiūrėjusi Elė būtų pamačiusi kažkada buvusio Medison grožio pėdsakus. Tačiau dabar jai apie akis matėsi tamsūs ratilai. Kažkada švytėte švytėjusi sveikata jos oda buvo beveik pilka. Ir dabar Medison plaukai buvo ilgi; nors jie sušukuoti atgal, Elė pastebėjo, kad nuostabus jų žvilgesys taip pat buvo dingęs.

Kažkada Medison buvo liekna, dabar — tiesiog sulysusi. Ji vilkėjo ploną megztą palaikę palaidinę ilgomis rankovėmis, plevėsuojančiomis apie per daug liesas, tarsi visai be raumenų jos rankas. Tiesaus kirpimo kelnės taip pat mataravo jai apie kojas.

Žvelgiant Elės akimis Leslė atrodė nelaiminga, tačiau pažvelgęs į Medison galėjai pamanyti, kad jai skirtas gyvenimas panašus į ją pervažiavusį mėsainius išvežiojantį sunkvežimį.

Elė prisiminė Džyni ištartus žodžius: galbūt kitoms dviem moterims teko įveikti dar didesnius sunkumus. Taip pagalvojus Elei palengvėjo. Šios moterys jos tikrai nenuteis. Ji nebus pasmerkta už tai, kad priaugo nelemtus keturiasdešimt svarų. Iš jos nebus pasišaipyta, kad ją apleido sėkmė, kad ji pametė tiesų savo gyvenimo kelią.

Ji taip pat nebesitikėjo susilaukti gailesčio, o tai, be abejo, buvo didžiausias palengvėjimas.

Elė kuriam laikui nusuko žvilgsnį nuo dviejų po medžiu sėdinčių ir jos laukiančių moterų. Ir kaip joms pasirodyti? Ar nutaisyti džiaugsmingą veidą ir pasakyti, kad jos nė trupučio nepasikeitusios? Ar jai imti meluoti ir pradėti pasakoti, kad ji gražiai ir laimingai gyvena rašydama dar vieną knygą, kuri, savaime suprantama, taip pat taps populiari?

Minutėlę Elė dar kartą prisiminė susitikimą Transporto priemonių departamente. Tada ji buvo sarkastiška ir arogantiška. O, taip, ji buvo arogantiška, nepaprastai savimi pasitikinti, tvirtai žinanti, kad užkariaus visą pasaulį. Tada ji patiko naujoms bičiulėms. Taigi dabar ji vėl pamėgins būti savimi.

Giliai įkvėpusi, ji uždėjo ranką ant durų rankenos ir atidarė duris.

Jai išėjus į kiemą kitos dvi moterys liovėsi kalbėjusios ir pakėlė akis į Elę. Elė pastebėjo nuostabą jų akyse — dabar ji iš tiesų buvo labai didelė. Juk atrodė gerokai storesnė nei tada, kuomet jos susitiko pirmą kartą.

Leslė iš paskutiniųjų stengėsi nepasirodyti sutrikusi ir rinko žodžius norėdama prabilti, bet Elė suskubo pirmoji:

— Labai blogai, kad nesumanėme įsteigti prizų už tai, kuri iš mūsų atrodys prasčiausiai.

— Tada būčiau laimėjusi aš, — pratarė Medison. Ji sėdėjo ant kėdės tarp pirštų suspaudusi cigaretę, priešais save ištiesusi ilgas kojas; žiūrėdama į Elę ji šypsojosi. Jai nusišypsojus Elė pamatė anos Medison dalelę, sušvitusią kartu su jos šypsena.

— Nemanau, — atsakė Elė, sėsdamasi į trečią kėdę greta Leslės. Ant stalo buvo trečia stiklinaitė, į kurią Elė prisipylė limonado. — Lašiniai — žymiai prasčiau. Jie parodo, kad žmogui trūksta disciplinos.

— Bet tu bent jau padarei karjerą, *gyvenime* tau pasisekė, — kalbėjo Medison. — Tu esi šauni rašytoja. Tavo knygas perka visas pasaulis, o štai aš dirbu veterinaro kabinete. Jeigu šunį supykina, aš turiu viską išvalyti. Neturiu vyro, neturiu vaikų. Baigta.

Medison ištarti žodžiai buvo siaubingi, tačiau tuos žodžius ji ištarė taip linksmai, kad Elė nusišypsojo. Jai buvo smagu girdėti, kad ir kiti turi problemų. Per pastaruosius metus Elei visada atrodydavo, kad ją supančių žmonių gyvenimas yra nuostabus ir teka kuo sklandžiausiai. Tikriausiai jie visi meluodavo, tačiau net ir tokios mintys Elės nenuramindavo.

Tačiau dabar visa tai jai kėlė šypseną.

— Ir tu manai, kad visa tai labai jau blogai? Ir aš dabar jau tik buvusi. Per trejus metus neparašiau nė eilutės. Skyrybų proceso metu iš manęs buvo atimta viskas, ką savo rašymu uždirbau per dešimtį metų; viskas buvo atiduota mano buvusiam vyrui, kuris visiškai nieko neveikdavo per ištisas dienas.

— Bet tu bent jau buvai užgyvenusi tai, ką iš tavęs atėmė, — patenkinta pratarė Medison. — O man niekada nepavyko uždirbti daug pinigų. Aš niekada neturėjau nieko, ką būtų galima iš manęs atimti.

— Bet ar taip nėra geriau? — paklausė Elė. — Juk tavęs niekas neklausinėja apie tai, kokia tu buvai anksčiau, kaip tu anksčiau gyvenai.

— O, ne, tikrai ne, — jau surimtėjusi atsakė Medison. — Geriau kažkada būti buvus nei niekada nė būti nebuvus. Man atrodo, taip yra pasakęs Nyčė.

— Platonas, — užtikrino Elė. — Taip yra pasakęs Platonas, bet aš mieliau sutikčiau su Sokrato žodžiais. Jis sakė, kad...

Mėgindama prisiminti citatą Elė pagalvojo, jog ši draugija jai nepaprastai patinka. Patinka šis žodžiavimasis, šis šmaikštus dialogas. Jai taip viso šito trūko. O, kaip gera, kaip labai labai gera kitų akyse nematyti gailesčio. Medison akyse nesimatė nieko, kas bylotų apie tai, kad jai gaila tos Elės, kurią ji kažkada pažino — lieknos, be menkiausio skausmo šešėlio akyse. Tiesą sakant, matydama savo atspindį Medison akyse Elė buvo bepatikinti, kad ji ir dabar tebėra toji mergina, kuri kažkada susipažino su Medison.

— Aš labai atsiprašau, — pasigirdo Leslės balsas.

Elė ir Medison nutraukė dialogą apie tai, kurios iš jų gyvenimas prastesnis, ir atsigręžė į Leslę.

Leslė joms abiem nepaprastai švelniai nusišypsojo.

— O aš ištekėjau už kaimynystėje gyvenusio vaikino ir pagimdžiau du vaikus. Dabar beveik visas miestelis man nuolat kalba, kad jis pradėjęs romaną su naująja savo sekretore, vardu Bembe. Gyvenu milžiniškame Viktorijos laikų name, kurį mano vyras prigrūdo neliečiamų antikvarinių vertybių. Praėjusiais metais jis atėmė iš manęs senąją virtuvę paversdamas ją meno kūriniu. Mano mama nori, kad aš išsiskirčiau. Mano dukra nori, kad kaučiausi bet kokia kaina. Mano sūnus vos prasidėjus nors menkiausiam ginčui sprunka kuo toliau ir slepiasi, o tai reiškia, jog aš jį labai retai tematau. Jeigu manęs paklaustumėte, ką šiuo metu veikiu, galėčiau atsakyti — savo gyvenimą aukoju savo trijulei, o jeigu juos palikusi išeičiau, neturėčiau nė menkiausios nuovokos apie tai, kur galėčiau rasti darbo, kad bent jau pati išsilaikyčiau. Ir... — nebaigusi Leslė nutilo, tarsi laukdama savo žodžių aido. — Aš priklausau *trims* fondus įkūrusiems komitetams.

Kurį laiką Elė su Medison teįstengė sėdėti nejudėdamos ir mirksėti. Tada Elė pažvelgė į Medison, o paskui į Leslę.

— Tu laimėjai, — pratarė Medison.

— Arba pralaimėjai. Viskas priklausys nuo to, kaip į tai pažvelgsi, — pratarė Elė.

— Ką pasakytumėte apie pietus? — paklausė Medison. — Aš labai išalkau.

Elė pažvelgė į ją prisimerkusi.

— Jeigu dabar pasakysi, kad esi iš tų moterų, kurios viską valgo ir niekada nepapilnėja, tave nudėsiu.

— Trauk revolverį, brangute, — plačiai nusišypsojusi atsakė Medison.

Niekam nespėjus ištarti nė žodžio Leslė pakilo.

— Gana, liaukitės viena kitą permušinėjusios. Kitą mėnesį mano *country* klubas rengia labdaringą šokių vakarėlį, man reikia sugalvoti kokį nors scenarijų. Jūs abi galėtumėte man padėti.

Elė atsistojusi vėl pažvelgė į Medison.

— Ne, tikrai, jai nusisekė prasčiausiai, — tepasakė Elė.

— Taip, tikrai, — pritarė Medison dirstelėjusi į Leslę. — *Country* klubas? Labai prašau, bent jau pasakyk, kad mokai vaikus šokti. Bent jau tiek!

Leslė nusišypsojo.

— Prie senojo Viktorijos laikų namo pastatytas ir kitas — gražus, romantiškas vasarnamis. Jis jau baigė griūti, bet prieš daugelį metų aš pati jį suremontavau. Kai buvau nėščia. Tačiau mano vyras sumanė ten nusinešti televizorių. Tada jis...

— Liaukis! Liaukis! — suriko Elė, užsidengdama delnais veidą, tarsi mėgindama apsisaugoti nuo strėlių liūties. — Daugiau jau nebegaliu. O kas, jeigu kur nors nueitume ir pasigertume? Na, jeigu nė viena iš mūsų nėra alkoholikė.

Medison sumojavo cigarete ir pasakė:

— Šitai — mano vienintelis blogas įprotis.

Elė pliaukštelėjo sau per šlaunį.

— Mano blogybė — šokoladas.

Tada jos abi atsigręžė į Leslę.

— O aš neturiu jokių blogų įpročių. Jokių, — šypsodamasi pasakė Leslė.

Medison su Ele sunkiai atsiduso.

— Ji visada turi laimėti, tiesa? — tarstelėjo Elė.

Leslė ištiesė abi rankas, sulenktas per alkūnes.

— Tai gal nueitume kur nors, kur galėtume visą pasaulį nudažyti rausvai?

Elė ir Medison įsikibo Leslei į parankes; per šoninius kiemo vartelius trijulė patraukė gatvės link.

4

Jos papietavo. Savaime suprantama, pasirinko omarus ir restoraną, kurio pavadinime buvo žodis “didysis”. Papietavusios jos vaikštinėjo po mažytį miestelį, apžiūrinėjo prieplauką ir valteles, pririštas prie kranto, skaitė skelbimus, užklijuotus ant namų sienų ir skelbiančius, kad namus išnuomoja toks ir toks jūrų kapitonas.

— Ar jų visų vardas Džošas? — nesuprato Elė.

Po tokios intymios susitikimo įžangos prieš pietus, dabar, atsidūrusios tarp kitų, jos vėl pasijuto ne itin gerai viena kitą pažįstančios. Joms taip pasirodė vos įžengus į restoraną, kai kažkokia moteris, pašnairavusi į Elę, paklausė:

— Ar jūs nebūsite...

Elė trumpai ją nutraukė:

— Ne.

Tada ji nužingsniavo Medison ir Leslės priešakyje paskui restorano darbuotoją prie joms parinkto stalelio. Tačiau įkyrioji moteris buvo pasodinta netoli jų ir ištisai į Elę spoksojo. Elė nebegalėjo mėgautis maistu ir malonia bičiulių draugija.

Kitų žmonių apsuptis restorane, spoksanti moteris ištirpdė jausmą, kad jų trijulė — senos, geros draugės. Negalėjai neprisiminti, kad viena iš jų — įžymybė.

— Na, tai papasakok mums apie savo vaikus, — oficialiu balsu paprašė Medison Leslės.

Nerūpestingas bičiuliškas tonas kažkur išgaravo. Dabar jos visos viena kitai buvo nepažįstamos, kiekvienos iš jų gyvenimas nepaprastai skyrėsi nuo kitų. Leslė, besisukanti bažnyčios, mokyklų, įvairiausių komitetų ir klubų rate, labai skyrėsi nuo Medison, kurios gyvenime vienas iš svarbiausių dalykų buvo pasimatymai ir misterio Tobulumo paieškos. O Elės gyvenimas dar labiau skyrėsi nuo kitų dviejų, kurių niekas niekada nėra paprašęs autografo.

— Gal eikim iš čia? — po minutėlės pasiūlė Elė.

Kadangi nei vienai, nei kitai bičiulei nebuvo itin malonu nuolat galvoti apie milžinišką Elės pasisekimą, jos nedelsdamos sutiko. Ir kaip galėtum laisvai jaustis su moterimi, kurią pirmoji šalies ledi buvo pavadinusi mylimiausia savo rašytoja?

Tačiau ir išėjus laukan įtampa neatslūgo. Joms vaikštinėjant gatvėmis ir žvilgčiojant į parduotuvių vitrinas nei Elė, nei Medison nebečiauškėjo.

Leslė ėmėsi taikdario vaidmens; ji visada sugebėdavo sušvelninti bet kokią situaciją.

— O aš maniau, kad mes ruošiamės pasigerti, — pratarė ji.

Ji nesulaukė atsakymo nei iš Elės, nei iš Medison, jos tik nežymiai nusišypsojo ir vėl nukreipė žvilgsnius į langus. Atrodė, kad jas abi sužavėjo vitrina su mediniais paukščiukais.

— Ele, juk tu — įžymybė, vadinasi, už svaigalus mokėsi *tu*, — pareiškė Leslė. Jos žodžiai privertė Elę nusišypsoti.

— Galbūt kaip užmokesčio pakaktų tik jos autografo, — įsiterpė Medison. Jos balse suskambėjo neaiški užuomina į nelabai gražius dalykus.

— Nebent tasai autografas būtų ant kreditinės kortelės kraščiuko, — atšovė Elė, o paskui kažkaip iššaukiamai pažvelgė į Medison.

— Jeigu jūs abi dabar pradėsite peštis kaip katės, įdomu, kurios pusę man reiks palaikyti? — paklausė Leslė. Jos žodžiai sumažino kilusią įtampą.

— Aš esu alkana, — pratarė Elė. — Toji moteris taip mane sunervino, kad aš negalėjau valgyti.

Šypsodamasi Leslė mostelėjo nedidelės maisto prekių parduotuvės link; parduotuvėlė dar dirbo. Kitoje gatvės pusėje buvo gėrimų parduotuvė. Po pusvalandžio visos trys moterys, nešinos maisto produktais ir krepšiu su buteliais, juokaudamos grįžo į žavųjį namelį.

Vos joms įžengus į namus grįžo pakili nuotaika. Už namelio sienų jos iškart pajuto, jog viena kitos beveik nepažįsta, jog jų gyvenimai labai skirtingi, pasisukę labai skirtingomis vagomis. Tačiau viduje jos tarsi vėl tapo trimis jaunomis merginomis — Iros mergaitėmis, kaip visos smagiai prisiminė; namelio viduje jos visos jautėsi esančios lygios. O ateitį jos dar turėjo susikurti.

Elė atidarė porą plastikinių puodelių su traškučių padažu ir išsitraukė tris bulvinių traškučių maišelius, o Leslė tuo metu kuitė virtuvę ieškodama kamščiatraukio. Medison priešais sofą ant grindų numetė porą pagalvėlių, pasiėmė du pakelius cigarečių ir dribtelėjo ant žemės.

Elė dirstelėjo į cigaretes ir atidarė langą, buvusį visai netoli Medison. Iš virtuvės nešina taurėmis ir atkimštu balto vyno buteliu atėjo Leslė.

— Na, tai kuri bus pirmoji? — paklausė Leslė, taip pat mesdama ant grindų kelias pagalvėles ir ant jų sėsdamasi. Elė išsitiesė ant sofos Medison už nugaros.

— Ką turi galvoje sakydama “pirmoji”? — paklausė Elė.

Leslės akys sužibėjo.

— Galėtum pamanyti, kad tu nedegi noru apie viską sužinoti kuo daugiau įvairiausių smulkmenų.

Elė nusišypsojo ir pakabino didelę padažo su sūriu porciją.

— Kuo baigėsi tavo šokėjos karjera?

Leslei dar nespėjus prasižioti prabilo Medison, pažvelgusi pro dūmų debesį:

— Bet kodėl gi mums nepakalbėjus apie vyrus?

— Iš savo pusės visiškai neturiu ko pasakyti, — tarstelėjo Elė, nurydama dar vieną traškučių su padažu kąsnį.

— Ir aš neturiu, — pasakė Leslė. — Ištekėjau už Aleno, ir viskas. Visus mūsų bendro gyvenimo metus jam buvau visiškai ištikima.

Atrodė, kad po šių žodžių išties nebėra apie ką šnekėtis.

Elė atsigulė ant nugaros ir įbedė žvilgsnį į lubas.

— Ar jūs kada nors susimąstote apie tą, kuris pasitraukė? Apie vyrą, kurį *galėjote* prisivilioti, tačiau taip nepadarėte?

Nė vienai moteriai neprabilus Elė apsivertė ant šono ir pažvelgė į jas. Ir Leslė, ir Medison staiga buvo pradėjusios apžiūrinėti rankų nagus ir vengė sutikti viena kitos žvilgsnį.

— Tai sutinkate su manimi? — paklausė Elė šypsodamasi ir imdama vyno taurę. — Kaip matote, tepraėjo kelios valandos, o aš jau sugalvojau pokalbio temą. Na, tai kuri pradės?

— O kas, jeigu pradėsi *tu*? — paklausė Medison, prisimerkusi žvelgdama į Elę.

Elė jau žiojosi norėdama kažką pasakyti, tačiau galiausiai nutarė prieš kalbėdama gerai pamąstyti, todėl atsigręžė į Leslę:

— O kaip tu? Ar dėl daugelio gailiesi?

Leslė geraširdiškai nusišypsojo.

— Tiesą sakant, ne. Esu patenkinta savo gyvenimu. Aišku, mano vyras ir vaikai nekreipia į mane jokio dėmesio; kartais pagalvoju, ar man kritus negyvai ant virtuvės grindų kas nors mane pastebėtų, ar tiesiog peržengtų per mane ir nueitų toliau, bet... — ji nutilo ir pradėjo juoktis iš kitų moterų siaubo kupinų žvilgsnių, įsmeigtų į ją. — Gerai jau, gerai, taip, aš esu tarsi kilimėlis prie durų. Prisipažįstu, aš tokia, bet aš tikrai juos visus *myliu*.

— Ir nėra nieko, ką norėtum pakeisti? — paklausė Elė, aiškiai ja netikėdama.

— Ne, ne pakeisti, bet... — nebaigė Leslė.

— Bet ką?

— Alenas — vienintelis žmogus, su kuriuo buvau lovoje.

— Man trūksta žodžių, — pratarė Medison užtraukusi dūmą.

— Kai mokiausi koledže, pažinojau vieną vyruką, kuris labai manimi domėjosi, bet... Na, jis buvo turtingas.

— Ar taip jau labai turtingas? — paklausė Medison.

— Na, ne toks turtingas kaip kompiuterių tėvas, bet senoviškai turtingas, turtingas pinigų, — atsakė Leslė. — Kenedžio lygio turtuolis. Tiesą sakant, aš taip bijojau jo šeimos, jog atsisakiau priimti jo kvietimą pavasario atostogas praleisti jų namuose, kartu su jo šeima.

— O kaip susiklostė jo gyvenimas?

— Dabar jis — senatorius. Žmonės kalba, kad taikosi į prezidentus.

— O, Aukščiausiasis... Neblogai, ponia prezidentienė... — tepasakė Medison, prisidegdama dar vieną cigaretę.

Elė atidžiai žvelgė į Leslę:

— Na, o kas toliau? — paklausė ji.

Leslė gurkštelėjo nemenką gurkšnį vyno.

— Viskas. Nieko taip ir nenutiko. Kai atsisakiau priimti jo pasiūlymą, jis daugiau manimi nebesidomėjo, o aš daugiau niekada apie jį nebegalvojau. Na, nebent... praėjusiais metais vėl jį prisimindavau, kai tik Alenas paminėdavo Bembės vardą. Kartais pagalvoju, kas būtų nutikę, jeigu tada būčiau sutikusi su pasiūlymu. Galbūt Alenui būtų buvę neprošal turėti varžovą.

— O jis tokio neturėjo? Niekada? — negalėjo patikėti Medison.

— Neturėjo, — atsakė Leslė. Tada iš jos akių dingo ypatingas padūmavęs žvilgsnis, ir ji nusišypsojo. — Na, tai po kelis vyrus turėjote jūs?

— Turėjau tūkstančius, — akimirksniu atsakė Elė. — O taip, mažiausiai tūkstančius. Žinote, įžymybėms viskas pasiekiama.

Juokdamasi Leslė atsigręžė į Medison:

— O tu?

— Ir aš tiek pat. Tūkstančius.

— Suprantu. Žinote, jūs abi nelabai mokate meluoti.

Elė ir Medison nusijuokė.

— Na gerai, tiesą sakant, turėjau du, — atsakė Elė. — Savo buvusį vyrą ir vaikiną vidurinėje mokykloje.

— Tris, — atsakė Medison. — Kelerius metus buvau ištekėjusi, o paskui turėjau porą kitų.

— Bet mes nesame seksualinės revoliucijos propaguotojos, tiesa? — pratarė Leslė.

— O ką tu galėtum pridurti? — Elės paklausė Medison. — Ką galėtum papasakoti apie savo prarastą šansą?

— Tokio šanso neturėjau, — atsakė Elė.

Abi moterys tik pasišaipė.

— Na, na, tu paprasčiausiai nenori pasakoti, — pasakė Medison.

— Ne, tikrai, aš dar tebelaukiu savojo Džesio, — kalbėjo Elė.

— O kas buvo tasai Džesis?

— Tokio dar nė nebuvo. Filme “Romanas su Stounu” Ketlinos Turner herojė rašo romanus, kurių pagrindinis veikėjas vardu Džesis. Ji nuolat laukia jo pasirodant. Štai ir aš laukiu.

— Vadinasi, tavo praeityje nebuvo jokio vyro, išskyrus tą, už kurio tu ištekėjai, kuris... — nebaigė Medison su nuostaba žvelgdama į Elę.

— Ne, — atsakė Elė. Jos balsas iš tiesų skambėjo nuoširdžiai. — Visi mano gyvenime sutikti vyrai yra mano galvoje. Aš apie juos parašau ir juos parduodu. Savo fantazijomis aš dalinuosi su visomis Jungtinėmis Valstijomis. Jeigu pasiseka, su visu pasauliu.

— Tai kodėl man atrodo, kad tu kažką slepi? — paklausė Leslė žvelgdama į Elę taip, kaip prieš kelias minutes Elė žvelgė į ją.

Elė pasiėmė taurę vyno ir nenoromis pradėjo pasakoti:

— Tiesą sakant, kartą buvo toks vyrukas, kuris manimi domėjosi. Man jis labai patiko, galima sakyti, aš juo žavėjausi. Tačiau jis buvo vedęs ir turėjo dvi mažas dukrytes. Kai jis paprašė žmonos skyrybų, visi pradėjo jį juodinti. Niekas negalėjo patikėti, kad jis savo brangiajai žmonai galėtų iškrėsti tokią niekšybę. Tačiau aš jį apgyniau. Pasakiau, kad viską gerai suprantu. Aš apgyniau jį prieš žmones, kurie jį niekino. Aš dažnai fantazuodavau apie tai, kaip jis kalba man gražiausius žodžius, nuolat kartoja, kokia aš nuostabi, o paskui ištraukia mane iš nelaimingos santuokos ir...

Elė vėl pastatė vyno taurę ir gūžtelėjo pečiais.

— Tačiau taip nenutiko. Jis vedė dar kitą ir persikėlė gyventi į kitą valstiją.

Leslė pažvelgė į Medison.

— O tu tikriausiai turėjai reikalų su milijonu vyrų.

— Būtų gerai, kad taip būtų, — atsiliepė Medison taip, tarsi viskas, apie ką jos kalbasi, tebūtų paprasti juokeliai.

Tačiau nei Elė, nei Leslė nenusijuokė. Jos tik įdėmiai žvelgė į Medison.

— Na gerai, aš tikrai esu susilaukusi daugybės pasiūlymų, tačiau dažniausiai tie pasiūlymai būdavo nepadorūs. Nebuvo nė vieno, tikrai man patikusio, — kalbėjo Medison iš pradžių pažvelgusi į rūkstančią cigaretę, o paskui pakėlusi akis į abi moteris. Jos abi žvelgė į ją nė trupučio netikėdamos.

— Na taip, buvo vienas vyras, — pratarė Medison, prisidegdama naują cigaretę, — tačiau tai nutiko labai labai seniai;

galima sakyti, tai tebuvo ne tikras įvykis, o sutapusios aplinkybės ar atsitiktinumas. Nemanau, kad jis būtų atkreipęs dėmesį į tokią kaip aš, jeigu mes tą vasarą nebūtume likimo suvesti draugėn.

Elė net pašoko:

— Ką tai galėtų reikšti? "Į tokią kaip aš"... Tu norėjai pasakyti, į tokią, kuri gali priversti žvaigždes sprogti iš pavydo?

Medison nusijuokė.

— Dabar suprantu, kaip tu užsidirbi pinigus. Ne, nenorėjau to pasakyti. Turėjau galvoje savo menką išsilavinimą. Jis jau baigė trečius metus medicinos mokykloje, o aš buvau... Oi, bet ši istorija labai nuobodi.

— Man ji tikrai neatrodo nuobodi, — pasakė Elė, imdama saują kukurūzų traškučių. — O tau, Lesle, nuobodu?

— Nė trupučio. Tiesą sakant, palyginti su alternatyvomis — tuščia lova ir televizoriumi, manyčiau, ši istorija tikrai puiki.

Medison vėl nusijuokė.

— Jūs abi labai tinkate man į draugiją. Na, gerai, viskas buvo gerai, kol man neįvyko persileidimas ir...

— Ką!? — abi moterys sutartinai šūktelėjo.

Medison giliai įtraukė cigaretės dūmų. Abi moterys pastebėjo, jog prie lūpų pakelta Medison ranka suvirpėjo, bet nė viena nieko nesakė. Medison vėl įtraukė, paskui atmetė galvą ir iš lėto išpūtė dūmų kamuolį.

— Niekada nesilankiau pas psichologą; negalėčiau pasakyti, kad man jo pagalbos niekada neprireikė; aš paprasčiausiai neišgalėjau, bet jūs abi — tarsi terapijos seanso partnerės.

— Na, tai papasakok mums viską, — nekantravo Elė.

— Gerai, — sutiko Medison, mosteldama cigarete Elės kryptimi, — bet, jeigu nors žodelį apie tai rasiu kokioj nors tavo knygoj, aš tave nudėsiu.

Elė minutėlę nusigręžė tarsi permąstydama Medison žodžius, tačiau jai vėl atsigręžus nė vienai jos bičiulei nebesinorėjo juoktis.

— Gerai, sutinku, — atsakė Elė, apsimesdama sutinkanti nenoriai, tačiau jai visada patikdavo klausytis įvairiausių istorijų taip pat, kaip ir jas pasakoti.

— Tiesą sakant, persileidimas nieko bendra neturi su manąja istorija, bet... — Medison pakėlė ranką pastebėjusi, kad Elė su Lesle jau žiojasi protestuoti.

Medison giliai atsiduso, o paskui dar giliau užsitraukė dūmą.

— Kaltas buvo nelaimingas atsitikimas, juk žinot, kaip kartais nutinka. Rodžeris dar tebebuvo ratukuose, ir...

— Luktelk! — pertraukė ją Elė. — Ratukuose? Rodžeris? Ar tai tas pats Rodžeris, už kurį tu atlikinėdavai namų darbus ir kuris tave paliko dėl kažkokios merginos iš koledžo?

Medison nusišypsojo pro dūmus.

— Su jumis iškart pamirštu visus prabėgusius devyniolika metų. Tiesą sakant, jaučiuosi taip, tarsi ir dabar tebesėdėčiau Transporto priemonių departamente ant suolelio prie sienos. Taip, tai tas pats žmogus. Greitai po to, kai aš išvykau į Niujorką, Rodžeris pateko į avariją. Jis važiavo dviračiu, ir ant jo užlėkė automobilis. Jam buvo pervažiuotas dubuo ir sutraiškyti visi kaulai.

— Ohoho! — tepasakė Elė.

— Ir tu išvažiavai iš Niujorko atsisakiusi modelio karjeros, kad galėtum pas jį sugrįžti? — švelniai paklausė Leslė.

Medison numetė nuorūką.

— Taip, bet, kol jūs abi dar nepradėjote galvoti apie tai, ko aš atsisakiau, norėčiau priminti, kad modelio karjera nebuvo mano tikslas. Tai tebuvo miestelio pasiūlymas.

— Tu norėjai tapti slauge.

— Taip, — atsakė Medison joms nusišypsojusi. Jai buvo smagu, kad jos bičiulės taip gerai viską prisimena. — Rodžeris man paskambino tiesiai iš ligoninės ir pasakė, jog sužinojo prastą naujieną — jis niekada nebegalės vaikščioti. Tada jis man pasakė, jog mane tebemyli, jog sužadėtinei liepė susikrauti daiktus, taigi aš lėkte parlėkiau namo. Atsisakyti modelio karjeros man nebuvo labai didelė auka. Aš negalėjau pakęsti... — Medison nutilo prisidegdama kitą cigaretę.

— Modelio darbas man nepatiko, — tęsė ji, — todėl džiaugiausi bet kokiu pretekstu greitai sugrįžti namo. O Rodžeris tada išties mokėjo gražiai pakalbėti. Visą kaltę dėl to, kad mane paliko, jis suvertė savo tėvui, esą šis grasinęs atimti iš jo jam užrašytą palikimo dalį, jeigu jis ves tokią neišsilavinusią merginą kaip aš.

— Galėtum pagalvoti, kad ant peties tau užkabinta etiketė, skelbianti apie tai, jog nebaigei koledžo, — tyliai sumurmėjo Elė.

Medison apsimetė, jog neišgirdo Elės žodžių.

— Taigi aš parvykau namo ir ištekėjau už žmogaus, kuris sugipsuotas gulėjo ligoninės lovoje. Na, o paskui... Palaukite, kaip čia tiksliau pasakius?.. Tada prasidėjo tikras pragaras. Taip, manyčiau, taip pasakyti bus teisingiausia.

Medison pažvelgė į Elę ir Leslę tikėdamasi, kad šios nusijuoks, bet moterys nesijuokė.

— Rodžeris buvo siaubingas pacientas. Iki tol jis gyveno nepaprastai aktyvų gyvenimą, todėl gulėti prikaustytam prie lovos jam buvo kančia. O jo tėvai... — Medison minutėlę nutilo ir gurkštelėjo vyno. — Rodžerio tėvai buvo labai turtingi, bet, kaip jau sakiau, nepaprastai šykštūs. Rodžerio reabilitacijai jie neketino išleisti nė skatiko. Negaliu kategoriškai tvirtinti, bet man ir dabar atrodo, kad buvęs uošvis sutiko su mano ir Rodžerio vedybomis tikėdamasis gauti slaugę už dyką. Kad ir kaip ten būtų, aš daugelį metų slaugiau savo mamą. Aš net kurį laiką dirbau ligoninėje.

Elė ir Leslė matė Medison pastangas nerūpestingai ir paprastai kalbėti apie siaubingai susiklosčiusią situaciją, tačiau moterys nė nešyptelėjo. Jos neįstengė. Juk, tam tikra prasme, nebuvo teisinga tai, kad Medison reikėjo atsisakyti studijų koledže ir slaugyti sergančią motiną; paskui ji turėjo atsisakyti puikios progos tapti manekene, nes reikėjo slaugyti vyrą.

— O kaip tasai, kuris praėjo pro šalį? — paklausė Leslė, vėl pripildydama Medison taurę.

— O, taip, — toliau kalbėjo Medison, ir jos veide nušvito nuoširdi šypsena. — Tai Tomas.

Medison pakėlė taurę, Leslė pažvelgė į Elę ir kilstelėjo antakį. Medison kažkaip ypatingai ištarė to žmogaus vardą... Tomas.

— Rodžeris smarkiai susižeidė, bet jis vis dar galėjo...na, pačios suprantate, — pratarė Medison padėdama taurę. — Taigi tada aš buvau nėščia jau septintas mėnuo, o tą savaitgalį Rodžerio tėvai buvo išvykę, todėl...

— Tu gyvenai kartu su uošviais? — pasibaisėjusi paklausė Elė.

— O, taip. Juk Rodžeris neturėjo pinigų; aš jų irgi neturėjau. Na, aš turėjau tik tuos pinigus, kuriuos man buvo surinkęs miestelis, kad galėčiau siekti modelio karjeros, bet tie pinigai labai greitai ištirpo.

Elė jau buvo besižiojanti dar vienai pasipiktinimo papliūpai, bet Leslė ją nuramino uždėjusi ant peties ranką. Pinigus, skirtus studijoms koledže, Medison išleido slaugydama motiną, o manekenės karjerai skirtą sumą ji, kaip pasirodė, paaukojo turtingam, verkšlenančiam, nedėkingam...

— Tą savaitgalį Rodžerio tėvai išvažiavo, taigi mes likome vieni, o aš, kaip jau sakiau, buvau šešių mėnesių. Viskas nutiko išties labai paprastai. Ratukuose sėdintį Rodžerį vežiau į vonios kambarį, bet netikėtai vežimėlio ratas įsuko vieną iš tų brangių kilimėlių, kurių Rodžerio tėvai buvo prikloję visur. Aš išsigandau, kad kilimėlis kartu nenutemptų vienos iš retų vazų.

Vis dar gražios Medison lūpos neramiai įsitempė.

— Aš ne vieną kartą tiesiog maldavau įrengti vonios kambaryje bėgius, bet jie manęs neklausė. Jie nuvyko į Niujorką ir sumokėjo dešimtį tūkstančių dolerių už seną kinų vazą.

Prieš prabildama dar kartą ji prisidegė cigaretę, o kitos dvi moterys žiūrėjo į ją tylėdamos. Ore tiesiog tvyrojo Medison skausmas. Visai nesvarbu, kad ji mėgino apsimesti daugiau ant nieko nebepykstanti; ji aiškiai tebepyko.

— Rodžerio kojos gijo, tačiau kartais jį apnikdavo nevalingi spazmai, ir jis imdavo spardytis. Aš jau ir anksčiau esu turėjusi keletą mėlynių ant šonų, nes ne visada pavykdavo laiku pasitraukti šalin. Ir iki šiol negaliu suprasti, kodėl tada nepagalvojau apie galimą priepuolį ir pasilenkusi mėginau ištraukti rato įsuktą kilimėlį.

Medison pažvelgė į kitas dvi moteris.

— Matote, vežimėlis tada stovėjo visai netoli laiptų; kai Rodžeriui prasidėjo spazmai, jis man smarkiai įspyrė; aš praradau pusiausvyrą ir stačia galva kritau nuo laiptų.

Tai pasakiusi ji minutėlę nutilo ir įsmeigė akis į smilkstančią cigaretę. Kitos moterys susikaupusios žvelgė į ją. Tikrai, jos neturėjo ką jai pasakyti; "apgailestauju" — taip pat ne išeitis.

— Buvau praradusi sąmonę, todėl Rodžeriui reikėjo kaip nors nusigauti iki vienintelio visame name telefono, kuris buvo antrame aukšte, jo tėvų miegamajame. Miegamojo durys buvo per siauros jo vežimėliui, todėl jis turėjo šliaužte įšliaužti į kambarį. Viršutinė jo kūno dalis buvo gerai treniruota, tačiau jis užtruko. O aš... stipriai kraujavau.

Medison dar kartą giliai užtraukė dūmą, o paskui lėtai išpūtė dūmų kamuolį.

— Artimiausia ligoninė tada buvo — tiesa, ir dabar tebėra — už penkiasdešimties mylių. Montanoje tada buvo žiema. Rodžeris įstengė prisišaukti kaimynų, jie atėjo į pagalbą, tačiau jau nieko nebegalėjo padaryti. Na, nebent iššluostyti kraują.

Medison įbedė akis į kupiną peleninę.

— Kai atvyko greitoji pagalba, aš jau gimdžiau. Jis tepagyveno labai trumpai. Jis buvo toks mažulytis.

Medison akimirką nugręžė akis į langą.

— Kai mane nugabeno į ligoninę, gydytojas, mėgindamas sustabdyti kraujavimą, tegalėjo padaryti vienintelį dalyką — pašalinti gimdą.

Tai išgirdusi Elė paėmė Leslės ranką. Ji nedrįso prisiliesti prie Medison; ji numanė, jog šiai išdidžiai moteriai tikrai nepatiks pasijusti kieno nors gailimai.

Po kiek laiko Medison atsigręžė į dvi bičiules ir nelinksmai nusišypsojo.

— Taigi dabar žinote, kodėl niekada neturėjau vaikų. Bet juk mes žadėjome kalbėtis apie kažką kita?

— Apie tą vasarą, kai tu susipažinai su tuo vyriškiu, — švelniai pratarė Leslė, Elei paleidus jos ranką.

— O, taip. Tai buvo vasara po persileidimo, aš vis dar labai prastai jaučiausi. Buvau praradusi daug svorio, atrodžiau tikrai prastai. Dažniau nei paprastai pykdavausi su Rodžerio tėvais. Jie negalėjo susitaikyti su sūnaus negaliomis. Dabar jis jau nebeatitiko tobulo sūnaus vizijos, todėl jie laikė mus abu užrakintus antrame aukšte. Aišku, jie neįrengė bėgių Rodžerio vežimėliui, o kai pamėginau juos įkalbėti tai padaryti, jie man paaiškino, jog tai sudarkytų bendrą interjero vaizdą.

— Vadinasi, jūs su Rodžeriu buvote tarsi kaliniai.

— Galima sakyti ir taip. Be to, mums darėsi bloga nuo vienas kito draugijos. Nors, prisipažinsiu, dėl to daugiau kalta buvau aš. Aš buvau nepaprastai, na, kaip čia pasakius... nusiminusi netekusi kūdikio.

— Tu galvojai apie savižudybę ir buvai apnikta depresijos? — pasitikslino Elė.

— Būtent! — atsakė Medison ir šį kartą išties nuoširdžiai šyptelėjo. — Tiesą pasakius, aš krausčiausi iš proto kamuojama sielvarto ir vienatvės jausmo. Aš buvau tokia pavargusi, kad man ėmė slinkti plaukai.

— O, *šitai* — išties varginantis dalykas, — pratarė Elė su pasitenkinimu stebėdama, kaip Medison veidas giedrėja nuo jos pajuokavimo.

— Taip, — sutiko Medison. Dabar jos balsas nuskambėjo linksmiau. — Tačiau netikėtai paskambinus vienam Rodžerio koledžo bičiuliui ir pakvietus mus abu porą savaičių paviešėti pas jį ir jo šeimą netoli Niujorko, mudu su Rodžeriu nepaprastai nudžiugome. Tasai žmogus buvo Rodžerio kambario draugas; per regbio rungtynes jis buvo susilaužęs koją. Tuo metu jo koja buvo sugipsuota, o Rodžeris tada galėjo paeiti pasiramsčiuodamas dviem lazdom. Taigi jie abu tikėjosi sulaukti vienas kito užuojautos.

— O tu turėjai juos abu prižiūrėti, — pratęsė Leslė šį darbą išmanančio žmogaus balsu.

— Tiesą sakant, to paties tikėjausi ir aš. Aš buvau tikra, kad ši kelionė būtent taip ir pasibaigs, todėl net mėginau įkalbėti Rodžerį vykti be manęs.

— Tu nori pasakyti, jog tikėjaisi, kad jis pats pasirūpins maistu, pats apsirenginės, pats atsisės ir nulips nuo klozeto... viską darys vienas pats? — sarkastiškai paklausė Elė.

Medison nusijuokė.

— Tu tiesiog skaitai mano mintis. Tada aš jaučiausi tokia prislėgta ir tokia pavargusi, kad vienintelis dalykas, apie kurį dar galėdavau pagalvoti, buvo miegas. Aš pasakiau Rodžeriui, jog iškelsiu jo tėvams isteriškiausią pasaulyje sceną, jeigu jie nesutiks jam pasamdyti slaugės, lydėsiančios jį į svečius, o man suteikti ramybės, kad galėčiau likti namie ir pailsėti.

Medison numetė nuorūką ir rankomis apglėbusi kelius prisitraukė juos prie krūtinės.

— Bet Rodžeris labai mokėjo įkalbinėti. Jis sakė, kad tiesiog negali be manęs vykti, kad aš esu visas jo gyvenimas, kad jis vargiai begalės toliau gyventi, jeigu nevažiuosiu drauge.

— Padaryk tą, padaryk aną, — karčiai tarstelėjo Elė. — Vadinasi, tu išvykai drauge su juo.

— Taip, — ramiai atsakė Medison. — Aš išvykau, tačiau išvykusi nepatyriau nieko, ką numaniau patirsianti. Matote, tiesą sakant, aš paprasčiausiai bijojau kur nors pajudėti. Tasai vyrukas buvo iš Rodžerio koledžo, abu jo tėvai turėjo mokslinius laipsnius, o vyresnis jo brolis mokėsi medicinos mokykloje. Sužinojusi tų žmonių biografijas tenorėjau nerti pabrukusi uodegą kuo toliau.

Įbedusi akis į grindis ji nusišypsojo. Niūrūs persileidimo prisiminimai po truputį blėso užleisdami vietą nuostabiems Skočio tėvų vasarnamyje praleistų dienų atsiminimams. Atsiminimams apie Tomą. Gražiems atsiminimams apie Tomą.

Vėl pakėlusi akis Medison tęsė:

— Lėktuvui nusileidus Niujorke buvau kaip įgelta. Buvau tikra, jog tie žmonės, vos metę į mane žvilgsnį supras, jog neturiu jokio išsilavinimo, todėl ims manyti, kad esu nieko verta.

Minutėlę Medison užsimerkė paskendusi prisiminimuose.

— Tačiau jie nebuvo tokie, tikrai nebuvo... Skočio motina buvo tokia, kokia visą gyvenimą norėjo tapti mano mama, tik kad ji neturėjo vyro, kuriuo būtų galėjusi rūpintis, ji teturėjo dukrą. Poniai Rendol labai patiko visus maitinti, visais rūpintis. Man visiškai nieko nereikėjo daryti.

— Tik vaikščioti paskui Rodžerį ir juo rūpintis.

— O ne, — atsakė Medison šypteldama moterims. — Rodžeris negalėjo manęs pakęsti. Vos tik ten atsidūrėme, jis nebenorėjo su manimi turėti nieko bendra. Jis sakė, jog aš jam primenu visus tuos mėnesius, kai “kažkas” (taip jis pavadino mane) keisdavo jam vystyklus.

— Na, žinai, kaip nedėkingai... — pradėjo piktintis Elė, bet Medison ją pertraukė.

— Ne ne, tada visa tai man buvo tikras palengvėjimas. Man visada pristigdavo drąsos būti sąžiningai pačiai sau, bet Rodžeris man buvo mirtinai įgrisęs; buvau pavargusi nuo kasdienės jo priežiūros; ištisus mėnesius gyvenau nematydama jokio kito veido, vien tik jį. Jį slaugyti buvo sunkiau nei auginti trynukus, jis nuolatos skųsdavosi, verkšlendavo, o jo... — Medison nusijuokė. — Na, užteks, juk dabar viskas baigta.

Jai nieko daugiau nepasakius abi moterys įsmeigė į ją akis.

— Na? — nesuprato Elė. — Kas nutiko?

Medison nusišypsojo.

— Daugiausia laiko būdama ten praleisdavau su Tomu, vyresniuoju Skočio broliu.

Elė jau norėjo įsiterpti, bet Leslė sugriebė ją už rankos.

— Ir ką gi jūs veikdavote? — suklususi paklausė Leslė.

— Irstydavomės, leisdavomės į iškylas, naktį praleidome palapinėje...

Nusišypsojusi Elė neiškentė:

— Noriu išgirsti visas smulkmenas. Viską iš eilės.

Medison dar arčiau prisitraukė kelius.

— Gerai, — iš lėto pratarė ji, o paskui vėl kuriam laikui užsimerkė. — Jie buvo turtingi, jų vasarnamis buvo didžiulis, pastatytas penktajame devyniolikto amžiaus dešimtmetyje. Paskui jį nuolat plėtė kiti Skočio giminės nariai, kol galiausiai name atsirado aštuoni miegamieji kambariai. Tačiau ten buvo tik du vonios kambariai, o tai kartais sukeldavo nemažai nepatogumų, kaip kad tąkart, kai ponas Rendolas... Luktelėk, tu prašei pasakoti iš eilės, tiesa? Gerai, pamėginsiu. Nuo ko turėčiau pradėti? Skočio tėvas mus pasitiko oro uoste. Atvažiavo su sunkvežimuku, siaubinga seniena, beveik visai surūdijusia...Iš pradžių pamaniau, kad jis — sodininkas, bet Rodžeris niuktelėjo man pašonėn ir pasakė, kad jis yra viduramžių istorijos profesorius Jeilyje, net katedros vedėjas. Tačiau ponas Rendolas visai neatitiko mano susikurto profesoriaus įvaizdžio, mes iškart susibičiuliavome. Rodžerį jis pasodino ant užpakalinės sunkvežimuko sėdynės, o mes abu sėdėjome priekyje. Patikėkite, Rodžeriui visa tai nė trupučio nepatiko. Ne, tai jam visai nepatiko.

5

— Klausyk, tas žmogus — pats tikriausias profesorius, — pratarė Rodžeris, tarsi Medison būtų per kvaila, kad suprastų, kaip visa tai svarbu. — Profesoriauja Jeilyje. Ar supranti, ką visa tai reiškia, Medi?

— Nesu didelė užuomarša, — atkirto Medison. — Tu man tai primeni kas dešimtį minučių.

— Taip ir maniau, kad paėmęs tave drauge prisidarysiu bėdos, — panosėje murmėjo Rodžeris.

Medison jau žiojosi kažką atsakyti, tačiau kaip tik tada Frenkas Rendolas išlipo iš sunkvežimio ir pasileido jų link. Medison pamanė, jog jis visai nepanašus į koledžo profesorių ar į žmogų, po savosios pavardės nešiojantį pusmylės ilgio įvairiausių titulų sąrašą, nors taip ir buvo. Jis greičiau jau priminė kieno nors tėtį, vilkintį palaikiais flaneliniais marškiniais ir nudėvėtais džinsais. Aplink akis jam buvo susimetusios smulkios raukšlelės — Medison buvo tikra, kad tai dažnos šypsenos rezultatas.

Jis iškart patiko Medison, jos šypsena pati apie tai pasakė.

— Sveiki, — šiltai pasisveikino ji. — Jūs tikriausiai labai ilgai iki čia keliavote? Mes juk galėjome išsinuomoti automobilį ir...

— Nenoriu nė girdėti, — atsakė Frenkas, vedžiodamas akimis nuo lazdomis pasirėmusio Rodžerio iki Medison, lyg kažkas būtų buvę ne taip. Jis pažinojo Rodžerį iš ankstesnių vasarinių apsilankymų pas jo sūnų Skotą, bet niekada nebuvo matęs Medison.

Frenkas dar kartą nusišypsojo, o paskui ištiesė ranką norėdamas pasisveikinti:

— Aš nė nežinojau, kad Rodžeris atsiveš ir savo draugę.

Po kupinos įtampos akimirkos Medison susivokė, kad Rodžeris nepasakė šeimininkams, jog atvažiuos ir ji. Susierzinusi Medison pataisė Frenką:

— Žmoną.

Paskui ji paėmė Frenko ištiestą ranką. Ji nepanoro žvilgtelėti į savo vyrą, nes tikriausiai būtų jį užmušusi.

— Nuoširdžiai sveikinu, — atsakė Frenkas ir atsigręžęs nusišypsojo Rodžeriui. — Tau reikėjo mus perspėti. Jaunavedžiai visada visur laukiami.

— Mes susituokę jau daugiau nei dveji metai, — pasakė Medison, vis dar nežiūrėdama į vyrą.

— Suprantu, — geraširdiškai atsakė Frenkas, o paskui nusigręžė mėgindamas nuslopinti kikenimą. Jis puikiai matė, jog Medison širsta, o Rodžeris tik ir laukia progos su ja susipliekti. — Aš tik sukrausiu jūsų daiktus į sunkvežimio galą.

Frenkui nunešus du lagaminus į mašiną Medison atsigręžė į Rodžerį.

— Tu net nepasakei jiems, kad atvykstu ir aš? — sušnypštė ji.

— Gal galėtume visa tai aptarti kiek vėliau? — paklausė Rodžeris, mosteldamas galva Frenko pusėn.

Medison visai nenorėjo liautis.

— Tu jiems net nepasakei, kad vedei, — pratarė Medison, iš paskutiniųjų mėgindama tvardytis, nes jautė, jog gali nesulaikomai pratrūkti pykčiu. — Jeigu tu net nenori prisipažinti, jog jau turi žmoną, kam surengei tą spektaklį mėgindamas mane įkalbėti keliauti kartu? Aš juk norėjau pasilikti Montanoje.

— Klausyk, viskas nėra labai jau paprasta. Paaiškinsiu vėliau.

— Po velnių, tikrai taip, — pratarė Medison pastebėjusi, kad į juos žiūri Frenkas.

— Atleiskite už šitą suirutę, — atsiprašinėjo Rodžeris, — bet juk negali namuose palikti sunkių grandinių, kuriomis esi surakintas.

Jo pastangos juokauti dar labiau įsiutino Medison. Jai dėbtelėjus į vyrą akyse liepsnote liepsnojo įniršis.

Frenkas pakėlė kitą lagaminą ir iš lėto nužvelgė Medison nuo galvos iki kojų.

— Rodžeri, tikriausiai tu sensti, jeigu pamiršti pranešti apie tokią neįtikėtinai gražią moterį.

Išgirdusi šiuos žodžius Medison dėkingai nusišypsojo Frenkui. Jau seniai niekas jos nebevadino gražia. Ji nė nemanė, kad kas nors galėtų pridurti žodį “neįtikėtinai”. Turint galvoje tai, kad ji pati sau atrodė per liesa, apšepusiais plaukais ir per daug liūdno veido, šis komplimentas ją ypač pamalonino.

— Medison, brangioji, ir kodėl gi tau neatsisėdus į priekį greta manęs? Rodžeris galėtų įsitaisyti gale, šalia lagaminų.

— Būtų neblogai, — patenkinta atsakė Medison.

Tačiau Rodžeris, pasiramsčiuodamas lazdomis, priklibikščiavo arčiau ir įsispraudė tarp Frenko ir Medison.

— Manyčiau, esant kitokioms aplinkybėms, tai būtų puiki mintis, bet... — jis atsiduso, o jo veidu nuslinko liūdesio šešėlis. — Man atrodo, kad po to, kas man nutiko, mieliau sėdėsiu kabinoje, o ne ant kietų metalinių suolų priekaboje. Mūsų bagažas nėra labai gerai pritvirtintas, krisdami lagaminai vėl galėtų mane sužeisti.

Medison, jau seniai pripratusi prie tokių kalbų, nukreipė žvilgsnį aukštyn, o paskui uždėjo ranką ant sunkvežimio priekabos bortelio ir jau ketino sėstis prie lagaminų.

Tačiau ją sulaikė Frenko juokas.

— Vaikine, tu teturi vieną didžiulį lagaminą, kuriame vos besutalpini gailestį sau, tiesa? Žinai, kabinoje nėra vietos nei gailesčiui, nei egoizmui. Kraustykis į galą, o ši žavinga jauna ponia keliaus šalia manęs.

Minutėlę Medison tegalėjo tylėti ir mirksėti. Kai Rodžeris susižeidė, nuo vestuvių dienos, ji buvo uždaryta Rodžerio tėvų namuose, o vienintelė jos draugija buvo Rodžeris ir jo tėvai. “Draugija” ir “jo tėvai” — nesuderinami žodžiai, dažnai pamanydavo Medison. Jo tėvams egzistavo tik Rodžeris, jos tarsi nė būti nebuvo. Jeigu ir nutikdavo taip, kad Rodžeris neleisdavo jai užmigti ištisą naktį, tai tik dėl to, kad galėtų pasiskųsti nerimstančiais skausmais; jam būdavo nesvarbu, kad ji kiaurą dieną būdavo pralakstčiusi laiptais aukštyn žemyn. Jai persileidus tėvai pasakė: “Na, galbūt taip net geriau”. Tada ji vos begalėjo tvardytis:

— Kam geriau? Jums? Jeigu būčiau pagimdžiusi kūdikį, galbūt tada būtumėte priversti krapštyti pinigines ir samdyti sūnui slaugę? Jeigu būčiau turėjusi vaikelį, jis būtų jums kainavęs tiek, kiek viena jūsų vaza, tiesa?

Jai išrėkus šiuos žodžius Rodžerio tėvai išėjo iš kambario, o tarpduryje atsirado pats Rodžeris, užtvėręs Medison kelią bėgti paskui juos. Medison užsirakino dviem valandom ir prapliupo verkti.

Bet dabar ji kalbėjosi su visai nepažįstamu žmogumi, kuris visai Rodžerio *negailėjo*. Negana to, jis paėmė Medison už parankės, nusivedęs prie kabinos atidarė jai sunkvežimio dureles ir padėjo jai įlipti vidun. Rodžeris buvo paliktas vienas ir turėjo savo jėgomis įsigauti į priekabą.

Frenkui atsisėdus už vairo ir įjungus variklį Medison ėmė atsiprašinėti:

— Atleiskite už šią sumaištį, — kalbėjo ji. — Aš nežinojau, kad apie mane nepranešta; žinau, kad būsiu jums tikra našta, todėl...

Frenkas puikiai girdėjo kiekvieną jos žodį, bet jis įdėmiau klausėsi jos intonacijų. Medison nebaigus atsiprašinėti Frenkas ją nutraukė:

— Mūsų šeima jau labai seniai pažįsta Rodžerį. Aš žinau, kad jis labai panašus į mano jaunesnįjį sūnų. Jie abu tariasi esantys pasaulio bambos, todėl nenori pripažinti, kad juos gali suvystyti moteris. Tikri nesubrendėliai.

Medison paskubėjo nusigręžti, nes pajuto į akis plūstančias ašaras. Jis išties nepaprastai geras žmogus, mąstė ji; jis sugeba siaubingus dalykus paversti į niekąą. Be to, jis palaikė jos pusę, o ne Rodžerio!

— Mano vyresnysis sūnus Tomas studijuoja mediciną; jis mums papasakojo apie Rodžerio negalią, paaiškino, kaip jį reikėtų slaugyti, kaip padėti jam atgauti jėgas. Net neabejoju, kad tu jam labai daug padėjai.

Tai ištaręs Frenkas atsisuko į Medison norėdamas pažiūrėti, kokia dabar jos veido išraiška.

Tačiau ji tebesėdėjo nusigręžusi, todėl jis nieko nepamatė. Nėra abejonių, kad šis malonus žmogus mano, jog Rodžeris turi krūvą slaugių, šokinėjančių aplink jį ištisą parą, o jo žmonai telieka žaisti tenisą užmiesčio klube kartkartėmis sugrįžtant pasižiūrėti, ar jos vyras sveiksta. Su tokiomis nuomonėmis Medison jau buvo apsipratusi: žmonės manydavo, jog grožis atvėrė jai vartus į nerūpestingą gyvenimą.

— Na, Medison, ar tu pakankamai ištverminga ir tvirta? — paklausė Frenkas jiems įsukus į greitkelį ir pasileidus šiaurės kryptimi.

— Tvirta? — pasitikslino Medison kiek sutrikusi. — Jūs norėjote paklausti, ar galėčiau kartu su vaikinais žaisti regbį? Jūs turėjote galvoje būtent tokį tvirtumą?

Frenkas nusijuokė.

— Ne, visai ne. Man atrodo, jeigu pamėgintum žaisti regbį kartu su vaikinais, rungtynės greitai pasibaigtų, nes visi kolektyviai pultų prie tavęs, o ne prie kamuolio.

— Jūs nepaprastai malonus. Gal norite užmegzti su manimi romaną?

Po šių žodžių Frenkas taip garsiai nusikvatojo, jog į juos ėmė žvalgytis priekaboje važiavęs Rodžeris, lazdomis mėginantis sulaikyti grėsmingai svyrinėjančius lagaminus. Jis spoksojo į juos per kabinos langelį.

— Būtų visai neblogai, — atsakė Frenkas, — bet nemanau, kad mano širdis atlaikytų.

— Arba jūsų žmona, — toliau juokavo Medison šypsodamasi ir truputį koketuodama. Jau taip seniai ji nesikalbėjo kitokiomis temomis nei fizinės Rodžerio negalios.

— Ji tikriausiai labai apsidžiaugtų bent dienelę įstengusi manimi atsikratyti, na, gal savaitę, o gal dar ilgesnį laiką.

— Įdomu, kodėl man taip sunku tuo patikėti? — paklausė Medison atsilošdama ir žvalgydamasi.

Frenkas žvelgė pro sunkvežimio langelį ir šypsojosi. Jo veidas spindėjo šiluma ir malonumu flirtuojant su gražia mergina.

— Ne, sakydamas "tvirta" turėjau galvoje tavo pavydo jausmą.

— Pavydo?

— Manau, verčiau jau parengsiu tave iš anksto. Mokydamiesi koledže mano sūnus ir Rodžeris turėjo daug merginų, — tai pasakęs Frenkas akies krašteliu dirstelėjo į Medison, norėdamas pamatyti jos reakciją.

— Rodžerį pažinojau daugelį metų. Jūs man tikrai nepasakysite nieko, ko aš nežinočiau. Aš buvau toji, kuri už jį atlikdavo visus namų darbus.

— Aš turiu metais už Skotį ir Rodžerį jaunesnę dukrą; ji pasikvietė tolimą savo pusbrolį su drauge. Taigi jie visi trys dabar kurį laiką gyvens su mumis.

Medison laukė, kol Frenkas tęs toliau, bet jis nutilo, taigi ji žvelgė pro langą galvodama apie tai, ką iš jo išgirdo. Po minutėlės ji atsisukusi jam nusišypsojo.

— Suprantu. Jie nežino, kad Rodžeris turi merginą, na, galima sakyti, žmoną. Savaime suprantama, jie net neįtaria, kad ji atvyksta drauge su juo, vadinasi, gali kilti šiokių tokių... Kaip čia tiksliau pasakius? Jie gali pasijusti glostomi prieš plauką?..

Atsigręždamas į Medison Frenkas nusišypsojo.

— Tu labai sumani, tiesa?

— O aš maniau, kad jūs esate koledžo profesorius. Nejau nežinote apie tokį fizikos dėsnį: graži mergina *negali* būti sumani.

— Tau tai negalioja, — atsakė jis, vėl žvelgdamas pro langą ir sukdamas vairą.

— Kiek laiko keliausime? — paklausė Medison.

— Maždaug penkiolika minučių, — atsakė Frenkas.

— Ar galėtumėte pasistengti, kad nuvažiuotume per dvidešimtį? — paklausė Medison, imdama nuo grindų krepšį ir pradėdama jame raustis.

Jai išsitraukus lūpų dažus Frenkas pratarė:

— Pakeliui yra užkandinė. Gal norėtum ten sustoti?

— Dėkoju, — atsakė Medison, o po penkių minučių Frenkas pasuko iš greitkelio žvyruotos aikštelės link; aikštelėje stovėjo senamadiškas restoranėlis ant ratų. Frenkas nutarė palaukti lauke. Stovėdamas greta Rodžerio jis vargu ar klausėsi jo skundų, o Medison tuo metu tvarkėsi vagonėlio viduje.

Vagonėlyje Medison paklausė, ar galėtų pasinaudoti tualetu. Už prekystalio stovinti moteris susiraukė. Jai labai nepatikdavo, kai pro šalį keliaujantys turistai norėdavo pasinaudoti tualetu nieko neužsisakę. Galiausiai ji nenorom mostelėjo galva, parodydama nedideles dureles kairėje.

Įėjusi į mažytę patalpėlę Medison pasidėjo krepšį ant klozeto dangčio ir atsegė užtrauktuką. Galbūt dėl Frenko pradėto flirto, galbūt dėl to, kad jos laukė susitikimas su trimis jaunomis moterimis, varvinančiomis seilę prieš jos vyrą, tačiau Medison norėjo padaryti viską, kad stojusi prieš tą draugiją atrodytų kiek įmanoma gražiau.

Pažvelgusi į mažulytį veidrodį, virš kurio spingsėjo vienintelė lemputė, Medison net nebuvo tikra, ar prisimena, kaip reikia grimuotis. Kelerius metus vienintelis jos rūpestis buvo Rodžeris ir jo gerėjanti sveikata. Ji neturėjo laiko galvoti apie tai, kaip pasidaryti panašiai į tikrą moterį.

Tačiau vos jai palietus akių vokus kontūriniu pieštuku, atmintis atgijo. “Per daug nereikia, — mąstė ji, — tik tiek, kad pabrėžtų akis ir šiek tiek jas padidintų”. Paskubomis ji pasinaudojo kontūriniu pieštuku, pasidažė blakstienas, šiek tiek pasipudravo, apibrėžė lūpų kontūrus, o paskui padažė pačias lūpas. Paskui ji pasilenkė, nors šešių pėdų ūgio žmogui tai padaryti tokioje mažutėje patalpėlėje buvo beveik neįmanoma, ir nuleido galvą taip žemai, kad nuo elastinio raiščio išvaduoti jos plaukai beveik siekė grindis. Medison supurškė laku plaukų šaknis, paskui kiek pataršė plaukus norėdama greičiau juos išdžiovinti ir atmetė visą kupetą atgal.

Medison atsisagstė palaidinę tiek, kad matytųsi nedidelis liemenėlės kaspinėlis, paskui pakėlė palaidinės apykaklę. Ji šiek tiek atsmaukė nuo pečių džinsinį švarkelį, paskui atsilošė, pasitempė ir išėjo iš mažojo kambarėlio. Eidama per restoranėlį ji žvelgė tiesiai prieš save, tačiau gerai žinojo, jog į ją atkreiptas kiekvieno mažojo restoranėlio lankytojo žvilgsnis.

Atvėrusi lauko duris Medison susidūrė su Frenko ir Rodžerio žvilgsniais. Frenkas iš nuostabos prasižiojo, o Rodžeris suraukė antakius. Medison žengė prie Frenko, tarsi Rodžerio nė nebūtų.

— Ar aš jau pasirengusi su jais susitikti? — ramiai paklausė ji.

Kurį laiką Frenkas tegalėjo į ją spoksoti; paskui jis loštelėjo galvą atgal ir nusikvatojo.

— Mano žmonai visa tai *neišpasakytai* patiks. Tik pagalvok, dar praeitą savaitę ji man pasiūlė šią vasarą keliauti į Paryžių, o ne į vasarnamį. Ji sakė, jog vasarnamis per daug nuobodu ir vienoda, metai iš metų...

Užuot ką nors atsakiusi Medison jam tik nusišypsojo, o paskui buvo bedaranti kabinos dureles, bet Frenkas suskubo pirmas. Uždaręs sunkvežimio dureles, jis nuėjo pro mašinos priekį į savo vietą už vairo.

Rodžeris, tebesėdintis sunkvežimio priekaboje, nes išlipti ir vėl įlipti jam atrodė per didelis vargas, pasilenkė per bortelį prie atviro Medison langelio.

— Ir ką tu sumanei? Žinai, mes vykstame ne į kokį nors sušvinkusį barą. Tie žmonės yra...

Šypsodamasi ji pažvelgė į savo vyrą:

— Klausyk, ką tau pasakysiu, Rodžeri. Išsilavinusiems žmonėms taip pat patinka gražios merginos.

Taip pasakiusi, ji uždarė langelį ir atsigręžusi nusišypsojo Frenkui, ką tik įlipusiam į sunkvežimį ir užtrenkusiam dureles.

6

Vasarnamis buvo lygiai toks, kokį Medison ir įsivaizdavo. Jį galėjai palyginti su vasarnamiu, priklausančiu Ruzvelto klanui. Tai buvo vieno aukšto nuo laiko smarkiai įrudusių rąstų namas. Iš priekio namą juosė maždaug dvidešimties pėdų pločio ir mažiausiai šešiasdešimties pėdų ilgio veranda. Aplink namą buvo pristatyta daugybė senų medinių suolų ir kėdžių, ant kurių buvo primėtyta madingai nublukusių kartūnu trauktų pagalvėlių.

— Net užvalkalai neatrodo nauji, — tyliai pratarė Medison. Rodžeris dėbtelėjo į ją tarsi norėdamas priminti, jog ji turėtų stengtis neišduoti tikrosios savo kilmės. Minutėlę Medison sustojo kaip įkirsta ir jau buvo beprašanti Frenko gabenti ją atgal į oro uostą, kad ji galėtų parvykti namo. Bet paskui ji susimąstė: o kas yra tie namai? Kai mirė mama, vieninteliai jos namai buvo ten, kur buvo Rodžeris.

Frenkui įsikibus į parankę Medison atsitokėjo.

— Čia labai gražu, — pratarė ji, nežymiai nusišypsojusi ir lipdama laipteliais paskui Rodžerį. Ji jau buvo bepadedanti savo vyrui, bet jis pasitraukė nuo jos, todėl Medison lipo greta Frenko.

Sustojusi verandoje Medison pažvelgė į apačioje tyvuliuojantį ežerą: kur tik užmatė akis, tviskėjo krištolinis melsvas vanduo. Kranto liniją rėmino didžiuliai medžiai ir uolos. Niekur nesimatė jokių žmonių ar namelių. Ežere taip pat nebuvo nė vienos valties; Medison neabejojo, kad Frenko šeimai priklausė absoliučiai viskas, kas tik aplinkui matėsi.

— Liaukis, — pratarė Frenkas prunkštelėjęs. — Visa tai priklausė mano žmonos šeimai, o ne man, — tyliai kalbėjo jis. — Mano tėtis buvo vandentiekio darbininkas.

Medison pasirodė, kad jis skaito jos mintis; atsidėkodama ji padovanojo jam akinančią šypseną.

Frenkas mirktelėjo jai.

— O mano mama tvarkydavo skalbinius, — tęsė jis vėl priversdamas ją nusijuokti. Medison puikiai suprato, jog paskutinis teiginys melagingas ir buvo pasakytas tik tam, kad ji dar kartelį nusišypsotų. — O mano dėdė yra taksi vairuotojas.

Priėjusi prie durų Medison tebesijuokė. Ji džiaugėsi tuo, nes jai iš tiesų reikėjo juoktis. Atidarius duris viduje ji išvydo dvi gražias merginas, visą dėmesį sutelkusias į Rodžerį. Jau vien dirstelėjus į jas buvo galima padaryti vienintelę išvadą: “Pinigai!” Jos vilkėjo vienais iš tų bespalvių drabužių, kurie parduotuvėse atrodo lygiai taip pat, kaip ir panešioti dešimtį metų. Medison puikiai suprato, kad tokie drabužiai kainuoja tiek, kiek jos motina uždirbtų ištisus metus dirbdama trijose darbovietėse.

Merginos buvo gražios, bet taip galėjai pasakyti tik geriau įsižiūrėjęs. Galbūt jos ir buvo kiek pasidažiusios, tačiau makiažo beveik nesimatė. Tokios merginos gyvena pagal taisykles, panašias į šią: apsirenk, o paskui pažiūrėk, kiek turi nereikalingų papuošalų. Savaime suprantama, jų papuošalai buvo originalūs, dovanoti senelių.

Stovėdama atokiau ir žvelgdama į jas Medison staiga pasijuto per aukšta, per daug prisidažiusi, neskoningai apsivilkusi, vulgaroka. Ji ir vėl panoro kuo greičiau iš čia nešdintis. Jai čia buvo ne vieta.

Tada pasirodė dar viena mergina. Šioji buvo nedidelio ūgio, puošniai apsivilkusi, trumpais tamsiais plaukais, didelėmis rudomis akimis. Jai žengus kelis žingsnius pirmyn kitos dvi pasitraukė duodamos jai kelią.

— Rodžeri, mielasis, — tyliai pratarė ji, o paskui gerai įvaldytu judesiu atsistojo ant pirštų galiukų ir apsivijo rankomis Rodžerio kaklą. Palenkusi jo galvą ji pabučiavo tiesiai į lūpas.

Medison matė, kaip įsitempė greta jos stovėjęs Frenkas, tačiau savo pačios nuostabai ji nieko nejuto. Jai atrodė, kad ji susiskaidė į dvi personas, iš kurių viena šaltai stebi viską, kas vyksta, ir ramiai komentuoja: “Toji moteris bučiuoja mano vyrą. Turėčiau pajusti velnišką pavydą. Turėčiau ją nustumti šalin.” Tačiau Medison paprasčiausiai stovėjo ir žiūrėjo. Rodžeriui grįžus iš koledžo su sužadėtine už parankės Medison beveik susirgo iš pavydo. Ji galėjo prarasti savitvardą vien pamačiusi kokią nors moterį, stovinčią šalia žmogaus, kurį ji tiesiog beprotiškai mylėjo.

Tačiau dabar Medison galvoje sukosi tik viena mintis: galbūt kas nors kitas juo susidomės ir jį prižiūrės, kad ji galėtų pagyventi taikiai ir ramiai.

Jiems sutrukdė Frenkas.

— Teri! — garsiai šūktelėjo jis. — Čia yra dar kai kas, su kuo turėtum susipažinti. Tai Rodžerio *žmona*.

Nuskambėjus šiems žodžiams visos trys merginos atsigręžė į Medison. Teri tebebuvo uždėjusi Rodžeriui ant peties ranką; visai neatrodė, kad ji ketintų tą ranką nuimti.

— Žmona? — sušnabždėjo viena iš merginų žvelgdama į Rodžerį.

Rodžeris tesugebėjo gūžtelėti pečiais, tarsi žmona būtų kažkas, kas jį ištiko nepriklausomai nuo jo valios.

Kaip įmanydamas mandagiau Frenkas pristatė Medison visas tris jaunas moteris. Tai buvo jo dukra Nina, jos pusseserė Teri ir Ninos draugė Robi.

Kai trijulė pažvelgė į Medison, kuri buvo aukštesnė už jas visas keliais coliais, ji atsiduso. Merginų akyse atsispindėjo priešiškumas. Medison pagalvojo, jog tai išties blogai, nes ji būtų norėjusi su jomis susibičiuliauti.

“Ne, aš to nenoriu, — pagalvojo Medison. — Jau ne tie laikai, kad draskyčiausi kaip katė”. Atsigręžusi ji nusišypsojo Frenkui.

— Sakyčiau, skrydis mane išvargino. Galbūt galėtumėte parodyti... mūsų kambarį? — jos ego neatsispyrė pagundai pabrėžti šį žodelį.

— Žinoma, — atsakė Frenkas ir prasiyrė pro merginas, vesdamasis paskui save Medison.

Vasarnamio vidus atitiko jo išorę: ir čia buvo daug didelių, patogių kėdžių ir sofų, ant pušinių grindų buvo pakloti autentiški indėnų austi kilimėliai, kurie dabar tikriausiai kainavo pasakiškus pinigus. Jie praėjo pro svečių kambarį, kuris buvo tikriausiai autobusų stoties didumo; viename šio kambario gale matėsi didelis akmeninis židinys, kuriam pastatyti tikriausiai prireikė krano.

Koridoriaus gale Frenkas sustojo ir atidaręs duris mostelėjo Medison kviesdamas užeiti. Kambaryje buvo viena lova, viena nedidelė drabužių spinta, pora mažų staliukų ir kėdė.

— Mes dar sutvarkysime jums skirtus kambarius, nes mes nežinojome...

— Viskas labai gerai, — pertarė jį Medison.

— Nesileisk trikdoma kitų. Jie pažįsta Rodžerį jau labai seniai, o jis... na...

— Jis — neblogas jaukas, — atsakė šypsodamasi Medison. — Aš tai žinau. Jis turtingas, gali didžiuotis puikia išvaizda. O ko dar galima norėti?

Frenkas kurį laiką tylėjo suraukęs antakius; paskui jis, nežymiai nusišypsojo Medison.

— Jeigu tau ko nors prireiks, pasakyk, — pratarė jis statydamas ant grindų jos lagaminą. Paskui Frenkas išėjo ir uždarė duris.

Po kelių minučių į kambarį įėjo Rodžeris. Medison dirstelėjo į jį pakėlusi akis nuo pradėto iškrauti lagamino ir pamatė, jog Rodžeris pasirengęs barniui.

— Niekaip nesuprantu, kodėl negalėjai būti šiek tiek mandagesnė. Šitie žmonės pripratę prie mandagaus elgesio. Galbūt tu ir nesi pratusi prie gerų manierų, bet...

Medison šį kartą nesiruošė praryti kabliuko. Ji jau seniai buvo pastebėjusi, jog Rodžeris, žinodamas, jog yra neteisus, visada pirmas pradeda puolimą. Medison prabilo tyliu, ramiu balsu:

— Aš tik nesuprantu vienintelio dalyko — kodėl tu jiems nepasakei, kad vedei ir žmoną ketini atsivežti kartu.

Ji girdėjo Rodžerį einantį koridoriumi; jis ėjo ganėtinai sparčiai, tvirtai remdamasis į lazdas, bet dabar, kai kambaryje jie buvo vieni, jis vos laikėsi ant kojų ir stipriai šlubavo. Tarsi apimtas agonijos, jis pasirėmė ant alkūnių susmukęs prie lovos.

— Būčiau labai laimingas, jeigu nepradėtum kelti scenų.

Prieš įstengdama ką nors atsakyti Medison turėjo atgauti žadą. Šį kartą ji pažadėjo sau nepasiduoti ir duoti atkirtį Rodžerio priekabiams. Rodžeris nebuvo impulsyvus; kad ir ką jis darytų, visada viską apgalvodavo.

— Aš tik noriu sužinoti, kam tau viso to reikėjo. Atvykau čia manydama, kad esu pakviesta viešnia, tačiau vos atvažiavusi pamačiau, kad apie mane niekas nieko nė nežino.

— Na gerai, nurimk, — pratarė Rodžeris tokiu tonu, tarsi Medison jau būtų ant isterijos slenksčio. — Niekada nepasakojau apie tave Skočiui ir jo šeimai, nes...na, tai vyriški reikalai. Mes...

— Nevedęs tu atrodai patrauklesnis? — ramiai paklausė Medison. Jai pačiai buvo keista, tačiau ji nepyko ant Rodžerio. Tiesą sakant, dabar ji tejuto smalsumą.

— Taip! — sutiko Rodžeris. — Na ir kas čia bloga? Per pastaruosius metus aš nesijaučiau esąs tikras vyras, tai kas čia bloga, kad leidau savo geriausiam draugui manyti, jog tebesu laisvas?

— Laisvas? — tyliai pakartojo Medison ir mintyse perbėgo viską, ko dėl jo buvo atsisakiusi. — Jeigu nori laisvės, paprasčiausiai man pasakyk.

— Medi, meilute, juk žinai, kad aš nenorėjau tavęs įskaudinti, — kalbėjo Rodžeris mėgindamas ją apkabinti, bet Medison pasitraukė.

— Ne, Rodžeri, aš nemanau, kad tu neketinai manęs įskaudinti. Tiesą sakant, paskutiniu metu man vis dažniau atrodo, kad tu sąmoningai nori man suteikti skausmo.

Rodžeris persibraukė delnu per veidą lyg norėdamas parodyti, kaip labai jį suerzino jos žodžiai.

— Gal galėtume nors porą dienų pagyventi be tavo kabinėjimųsi? Ar tu dar sugebi kuo nors džiaugtis? Klausyk, aš žinau, kad tu vis dar sielvartauji dėl kūdikio, bet...

— Ne dėl vieno kūdikio, Rodžeri, dėl visų kūdikių, kiek dar jų galėjo būti.

— Ar aš dėl to kaltas? Ar tu mėgini mane kaltinti? Aš padariau viską, ką galėjau, kad prieičiau prie telefono. Aš...

Medison nusigręžė, nes jos akys paplūdo ašaromis. Ar ji kada nors atsikratys jausmo, nuolat kuždančio, kad jos gyvenimas jau baigtas? Ji nebeturėjo gimdos, tas tiesa, bet turėjo kitokių dalykų. Juk visaverčiam gyvenimui nebūtinai reikalingi vaikai.

Ji vėl atsisuko į Rodžerį.

— Gerai, — pratarė Medison. Ji negalėjo prisiversti atsiprašyti, bet norėjo sušvelninti susidariusią padėtį. Ji buvo per daug pavargusi, kad galėtų ilgai ginčytis. — Gerai, tebūnie paliaubos. Jokių barnių, kol esame čia. Ką pasakysi?

Rodžeriui palengvėjo.

Staiga Medison pajuto, jog tiesiog nebegali ilgiau likti viename kambaryje kartu su juo. Jeigu dar nors minutėlę čia užsibus, pradės rėkti. Tačiau ji stabtelėjo uždėjusi ranką ant durų rankenos. Jai dar *reikėjo* kai ką išsiaiškinti.

— Jeigu tu neketinai jiems pasakyti, kad dabar esi vedęs, kodėl primygtinai manęs prašei, kad vykčiau drauge? Aš juk norėjau pasilikti Montanoje.

Rodžeris kurį laiką sėdėjo ant lovos krašto netardamas nė žodžio.

Medison jį labai gerai pažinojo.

— Gerai, gali neatsakyti.

— Mama ir tėtis pasakė, kad jiems reikia pailsėti.

— Supratau, — tepasakė Medison ir nusigręžė. Dabar ji neleis sau apgailestauti dėl tokios didelės neteisybės. Ji išvyko iš Niujorko ir grįžo į Montaną tam, kad slaugytų *jų* sužeistą sūnų. Ji ištisas dienas ir naktis jį prižiūrėjo. Vienintelės pertraukėlės, kurias Medison sau leisdavo, taip pat būdavo užimtos — ji skaitydavo savo draugės daktarės Dorotės Oliver paskolintas knygas norėdama išmokti jų sūnaus reabilitacijos gudrybių. Vis dėlto jo tėvai drįso pareikšti, jog jiems reikia pailsėti nuo Medison.

— Medi? — tarstelėjo Rodžeris. Medison atsigręžė į jį, bet jis daugiau nieko nepasakė.

— Kas dar? — paklausė ji, nes gerai numanė, kad jis iš jos nori kažko svarbaus.

— Leisk man gerai papramogauti, — atsargiai pratarė jis. — Tik tol, kol būsime čia.

Medison minutėlę svarstė, ką jis iš tikrųjų turi galvoje. Pramogas Rodžeriui reiškė gėrimas ir juokas, galimybė vėl pasijusti mokykliniu futbolininku didvyriu. Pramogas reiškė merginos, daug merginų, žvelgiančių į jį dievinančiais žvilgsniais. Ir visos jos mėgino įsivaizduoti, koks jis puikus meilužis. Tačiau Medison gerai žinojo, kad Rodžeriui buvo svarbiau įvaizdis. Retkarčiais jam patikdavo seksas, bet visa tai trukdavo trumpai ir vykdavo skubotai. Labiausiai jam patikdavo kitų garbinimas ir žavėjimasis juo — tai, ko jis nebesulaukdavo iš Medison.

— Gerai, — sutiko Medison. — Gerai pasilinksmink. O aš... — ji nebaigė, nes nežinojo, ką pati ketina daryti, tačiau galimybė pasėdėti ant uolos kokią valandą ir niekam netrukdant pažiūrėti į vandenį jai atrodė daugiau nei ganėtina pramoga. — Aš paliksiu tave vieną, — po minutėlės pabaigė ji. — Dar kas nors?

— Ne, — atsakė Rodžeris ir nusišypsojo jai taip, kaip jau daugelį metų nebuvo šypsojęsis. Akimirką ji vėl pasijuto esanti šokių grupės vadovė, žvelgianti į futbolo komandos kapitoną, ir viskas atrodė puiku. Medison taip pat jam nusišypsojo. — Ačiū, — pridūrė Rodžeris.

— Nėra už ką, — visai nuoširdžiai atsakė Medison. Paskui ji atidarė duris ir išėjo iš kambario.

Galbūt Medison iš tiesų pasirodė esanti bailiukė ir prasta viešnia, bet ji susirado šonines duris ir išspruko lauk nemėgindama susirasti namų šeimininkės ir jai padėkoti. Lauke tarp medžių ji pamatė kažką panašaus į elnių taką ir pasileido tuo taku pirmyn. Niujorke ji jau buvo susidūrusi su ją persekiojančia problemėle: ji buvo kaimo vaikas ir negalėjo pritapti prie laukiniškumu ir gamta nedvelkiančių vietovių. Jai patikdavo ištisas valandas vaikščioti vienai po miškus, žvalgytis į medžius ir žvėrių paliktus pėdsakus.

Ji pavaikščiojo apie valandą, o paskui nusprendė grįžti į vasarnamį. Negalima nė abejoti, kad jie pietauja tiksliai paskirtą valandą, be jokių abejonių, dabar jie kalba apie ją piktindamiesi, jog ji bloga viešnia, jog ji nieko nepadeda ir taip toliau, tačiau šis pasivaikščiojimas jai labai pravertė. Ji tikrai patyrė šoką sužinojusi, kad atvyko nekviesta ir niekieno nelaukta. Rodžerio išsakyta priežastis, dėl kurios ji turėjo išvykti iš Montanos, jai taip pat sukėlė šoką, tačiau dabar, stovėdama po kelių šimtų metų senumo medžiu ir žiūrėdama į mirguliuojantį vandenį, ji susimąstė: ir kurių velnių? Ji nenorėjo vykti kartu su Rodžeriu, nes nebenorėjo jo slaugyti. Ji troško pertraukos ir atokvėpio nuo dvidešimt keturių valandų slaugos dienos, ir dabar jos troškimai išsipildė.

Grįžusi į vasarnamį ji jautėsi žymiai geriau.

— Tikriausiai tu esi Medison, — pratarė ją pasitikusi moteris. Medison buvo ką tik įžengusi vidun. Ji akimirksniu suprato, kad ją prakalbinusi moteris — ponia Rendol, Frenko žmona, moteris su senais senais pinigais. Ji buvo nedidukė, puikiai atrodė. Jos veido niekada nebuvo lietęs chirurgo skalpelis, tačiau jos oda akivaizdžiai bylojo, jog kruopščiai prižiūrimos odos laikas nesugeba įveikti. Tik apie akis buvo susimetusios negilios raukšlelės, o šiaip jos veidas buvo skaistus ir lygus. Ji vilkėjo lengvas vilnones kelnes, kurios dabar tikriausiai buvo kokių dešimties metų senumo, tačiau naujos jos turėjo kainuoti apie tūkstantį dolerių. Tikriausiai jos buvo siūtos būtent šiai moteriai. Ant kelnių juosmens buvo užleista švelniai rausva palaidinė.

Vėliau Medison nė pati negalėjo patikėti, kad išdrįso pasakyti tai, ką pasakė, tačiau galbūt ją paveikė grynas oras ir Rodžerio pasityčiojantis prašymas jo nevaržyti; taigi nė pati nepajutusi Medison pratarė:

— O ką, jūs nepasipuošusi perlais?

Vos tai ištarusi Medison užsidengė delnu burną apimta siaubo, tačiau ponia Rendol tik nusijuokė, o paskui draugiškai paėmė Medison už rankos.

— Man Frenkas sakė, kad tu labai šauni, o dabar aš pati suprantu, kodėl jam taip pasirodė. O, labai prašau, užeik vidun, tu išties atgaivinsi mūsų būstą. Visos merginos jau okupavo tavo vyrą.

— Kokiais tikslais?

Išgirdusi tokį klausimą ponia Rendol minutėlę nutilo ir labai rimtai pažvelgė į Medison.

— Oi, dievuli, na, hmmm... — nutęsė ji susimąsčiusi.

— Ne, aš neturėjau galvoje... — pradėjo Medison, — aš neklausiau, kodėl...

— Nėra ko atsiprašinėti, mieloji, — pasakė ponia Rendol, vesdamasi Medison toliau. — Ar tu išalkusi? Labai prašau, tik nesakyk, kad nuolat laikaisi dietų stengdamasi išlaikyti tokią grakščią figūrą.

— Ne, — šypsodamasi atsakė Medison. — Visas su maistu gautas kalorijas tuojau sudeginu guldydama Rodžerį į lovą ir padėdama jam iš lovos išlipti.

— Suprantu, — rimtai atsakė ponia Rendol. — Aš nieko apie tai nežinojau, bet šiek tiek pažįstu Rodžerio tėvus. Suprantama, aš nesu su jais artimai bendravusi, bet buvau susitikusi. Be to, ir žmonės kalba. Esu tikra, jog jie yra linkę leisti pinigus tam, ką galėtų parodyti.

— Taip, — pritarė Medison. Ji tegalėjo pasakyti tiek. Arba ji pasakys šį vienintelį žodelį, arba pratrūks kalbėti ir niekada nesiliaus.

— Na gerai, mieloji, pasilik su mumis ir pamėgink puikiai ir ilgai pailsėti. Mergaitės nuims Rodžerį nuo tavo pečių.

— Būtų labai gražu iš jų pusės, — atsakė Medison dabar pasijutusi žymiai geriau. Ši geromis manieromis ir dideliais paveldėtais pinigais atsiduodanti ponia padėjo jai atsigauti ir pasijusti taip, kaip jau seniai nesijautė.

Ponia Rendol dar kartą metė į Medison skubų aštrų žvilgsnį.

— Eime pietauti. Pasirenk gynybai.

— Stengsiuosi kiek galėdama, — atsakė Medison joms žengiant į valgomąjį.

Visi jau rengėsi sėstis prie stalo, tačiau jiems išvydus Medison, viskas pasikeitė — atrodė, lyg susirinkusieji būtų perlieti šaltu vandeniu. Trys aplink Rodžerį susispietusios merginos ir šviesiaplaukis vyrukas su ramentais kaltai žvelgdami greitai pasitraukė šalin.

Medison norėjo pasakyti: “Nesijaudinkit dėl manęs”, tačiau susilaikė. Tylėdama ji atsisėdo ten, kur jai buvo nurodžiusi ponia Rendol. Visiems susėdus už stalo — ponas ir ponia Rendolai sėdėjo už abiejų stalo galų — Medison pamatė, jog pati sėdi šalia ponios Rendol, priešais Teri, jaunąją moterį, taip geidulingai pabučiavusią jos vyrą. Šviesiaplaukis vyrukas, prisistatęs kaip Skotis, sėdėjo greta Teri, o Rodžeris sėdėjo kitame stalo gale, greta Frenko.

Milžiniškas pušinis stalas buvo nukrautas didžiuliais garuojančiais dubenimis, visi indai buvo iš baltai mėlyno porceliano ir, aišku, buvo pirkti prabangioje parduotuvėje. Ant kiekvienos lėkštės kraštelio puikavosi raidė W; nors Medison niekas nieko neaiškino, ji pati manė, jog tai yra mergautinės ponios Rendol pavardės pirmoji raidė.

Visiems įsidėjus po kąsnelį ponia Rendol linksmai prabilo:

— Rytoj atvyksta Tomas.

Šis pareiškimas gerokai sutrikdė visą staiga nuščiuvusią pietaujančią draugiją. Medison pakėlė nuo lėkštės akis. Atrodė, jog visi gerokai paniuro.

— O kas yra Tomas? — paklausė Medison.

— Vyresnysis mano sūnus, — atsakė ponia Rendol; jos balse nuskambėjo juoko gaidelės.

Medison smalsiai pažvelgė į kitus, sėdinčius už stalo. Pono Rendolo akyse švytėjo linksmos kibirkštėlės, tačiau Rodžerio, Skočio ir trijų jaunųjų moterų nosys, galima sakyti, buvo įmerktos į lėkštes.

Šis vaizdas Medison gerokai pralinksmino.

— Papasakokit man apie jį viską, — patenkinta paprašė Medison, su šypsena žvelgdama į ponią Rendol.

— Kaip būtų galima charakterizuoti vyresnįjį mano sūnų? — susimąstė ponia Rendol, iškėlusi rankoje šakutę.

— Jis yra ankstesniųjų mano žmonos giminės kartų atgyvena, — įsiterpė Frenkas.

— Taip, — sutiko ponia Rendol. — Ventvortus galima suskirstyti į dvi grupes — į tuos, kurie uždirba pinigus, ir į tuos, kurie tuos pinigus leidžia.

— Man atrodo, kad prie stalo nederėtų kalbėti apie pinigus, — pareiškė Nina. Kaip Medison sužinojo vėliau, ji buvo trečiasis, jauniausias Rendolų vaikas. Medison negailestingai pagalvojo, jog šiai merginai išties pasisekė, kad turi daug pinigų, nes pažvelgus į ją iš arčiau buvo aišku — ji nėra patraukli. Ji tik sudarė iliuziją, kad yra graži, iliuziją, kurią gali sukelti tam tikras metas ir pinigai, bet...na, mąstė Medison, po dešimties metų ji atrodys kaip jos tėvas, o ne kaip mama.

— Brangioji, apie tai nedera kalbėti viešai, — atsakė ponia Rendol. — Tarp savęs mes galime kalbėtis apie ką tinkami.

Ponia Rendol vėl atsigręžė į Medison:

— Mano vyras norėjo pasakyti, kad vyresnysis mano sūnus yra iš tų užsidirbančiųjų. Tomui rūpi rimtesni dalykai nei daugumai iš mūsų. Mano sūnus baigė trejų metų studijas medicinos mokykloje. Dabar jis dirbs ligonių reabilitacijos srityje.

— Ir tikriausiai šioje srityje nuveiks daug didžių ir kilnių darbų, — tyliai tarstelėjo Skotis; visi kiti, įskaitant ir Rodžerį, suprunkštė.

Medison supykdė tai, kad Rodžeris pasirodė esąs labai artimas šiai šeimai, net suprato pakankamai asmeniškų juokelių prasmę. Per paskutinius dvejus metus ji mėgindavo paskatinti jį kalbėtis kitokiomis temomis, ne vien apie tai, kaip jam skauda ir koks jis vargšelis. Ir kodėl gi jis negalėjo jai papasakoti apie Rendolus?

— Iš pasakojimų galėtum pamanyti, kad jis labai puikus žmogus, — pratarė Medison žvelgdama į ponią Rendol.

— Ir man taip atrodo, bet galėčiau būti apkaltinta šališkumu. Puikus jis ar ne, bet Tomas, be jokių abejonių, unikalus. Tikriausiai kada nors girdėjai bėdojančias mamas: "žinai, Džonis iki keturių su puse mėnesių nesišypsojo. Jau ketinau pasiduoti". Tai štai, aš vis dar laukiu pirmosios savo vyresniojo sūnaus šypsenos.

Po šių žodžių visi pietaujantys mandagiai nusijuokė. Medison suprato, jog tai buvo jau daug kartų girdėta istorija, tačiau vyresnysis brolis ją suintrigavo. Galbūt būtent tada ji ir pajuto dvasinę jo ir savo giminystę.

— Tomas tavęs tiesiog *neapkęs*.

Atsigręždama į prakalbusiąją Medison pasitikslino:

— Kažką sakėte?

Visi sužiuro į Robi, pritrenkti jos šiurkštumo ir netakto.

— Čia nėra nieko asmeniška. Aš tik norėjau pasakyti, kad Tomas nesidomi gražiomis merginomis.

— Kalbi remdamasi sava patirtimi? — paklausė Skotis, o paskui lyg mažas vaikas pažvelgė į Rodžerį prašydamas palaikyti jo pokštą.

— O kodėl turėčiau domėtis Tomu? — atsikirto Robi. — Aš juk ne mazochistė.

Skotis pažvelgė į Medison:

— Robi niršta dėl paprastos priežasties: praėjusiais metais ji pamėgino suvystyti mano didįjį brolį, bet jis nesileido. Jo skoniui ji turėjo per mažai smegenų.

— Neturėtum pamiršti, kad... — pradėjo Robi, bet Skotis ją nutraukė.

— Mano brolis apdovanotas smegenimis, bet aš apdovanotas kitų dėmesiu, — pratarė Skotis, niukteldamas Rodžeriui į pašonę. — Bet atrodo, kad mes su seniu Rodžeriu atsilaikėme, tiesa? Taip, koledže mums buvo ne pyragai. Jeigu ne toji mergina, su kuria Rodžeris... — nebaigęs sakinio Skotis nutilo pamatęs į jį mestą motinos žvilgsnį. — Na, kad ir kaip ten būtų, — tęsė Skotis, — ji už mus padarydavo visus namų darbus.

Atsigręžusi į Skotį Medison taip šiltai jam nusišypsojo, jog šis, galima sakyti, ėmė tirpti. Jau daugelį metų niekas į ją nebuvo žiūrėjęs taip, kaip dabar žvelgė Frenkas ir Skotis.

— Papasakokit man viską apie metus, praleistus koledže, — žemesniu nei paprastai balsu paprašė Medison, gundančiai nuleidusi blakstienas. Vėl pakėlusi akis ji išvydo į ją dėbsantį prasižiojusį Skotį; Rodžeris iš pykčio griežė dantimis, o visos trys merginos atrodė trokšte trokštančios iškabinti jai akis. Ponas Rendolas žvelgė į ją kaip į dievaitę, o iš ponios Rendol išraiškos galėjai pamanyti, kad ji tuoj prapliups kvatotis.

Pati Medison dabar išties jautėsi esanti graži; ji nesijautė graži nuo... Na, tikriausiai nuo tos dienos daugiau nei prieš dvejus metus, kai ji sėdėjo ant suoliuko Transporto priemonių departamente, Niujorke, greta kitų dviejų merginų.

Pietaudama toliau Medison klausėsi kitų kalbų, nors pati buvo paskendusi savo pačios pasaulyje. Galiausiai ji ėmė suvokti, jog pateko į neįtikėtinai šaunią vietelę, kur jai *nereikės* rūpintis Rodžeriu. Ji pamatė, jog Rendolų vasarnamyje pilna tarnų, todėl jai taip pat nereikės padėti skusti bulvių, kaip dažnai tekdavo Rodžerio tėvų namuose. Nors, kita vertus, sėdėdama virtuvėje ir plepėdama su virėja, ji jausdavosi besiilsinti nuo palatos atmosferos.

Apie vyresnįjį brolį Tomą ji mažai teišgirdo. Medison susidarė įspūdį, jog jam sekdavosi viskas, ko tik jis besiimdavo.

— Savaime suprantama, Tomas niekada nesiimtų nieko, kas neleistų jam pasirodyti visu gražumu, ko negalėtų padaryti tobulai, — pratarė jo sesuo Nina kiek paniekinančiu tonu; Medison nustebusi pažvelgė į ją.

— Bet tai yra geriau nei kiekvieną semestrą keisti išeinančiuosius, — atkirto Skotis.

— Bet kodėl mes tiek daug kalbame apie Tomą? — verkšlenančiu mažos mergaitės tonu prabilo Robi. — Taip, jis buvo Jeilio futbolo komandos kapitonas. Taip, jis buvo pirmas savo klasėje, kad ir ko besigriebtų. Bet ar tai reiškia, kad jį visi myli?

Tai ištarusi Robi pažvelgė į ponią Rendol apimta siaubo po ką tik ištartų žodžių.

— Aš norėjau pasakyti... — nuraudo ji.

Skotis pažvelgė į Medison.

— Tikriausiai supratai, jog mano sesutės draugei išties vertėtų susikišti į burną kojytę. Praėjusią vasarą ji apsikvailino prieš mano vyresnįjį brolį, bet Tomas ir taip nebūtų į ją žiūrėjęs.

— Aš neapsikvailinau! — ašaringu balsu prieštaravo Robi. — Aš pamaniau, kad jis labai vienišas, todėl nusprendžiau su juo pasikalbėti. Štai ir viskas.

— Taip. Tikrai, — atsiliepė Skotis. — Ir kaip tik dėl to tu nusipirkai ketverius tuos... Na, kaip ten jie vadinasi?

— Manyčiau, kad tu kalbi apie bikinius su raišteliais, — šypsodamasi įsiterpė ponia Rendol.

— Nesirengiu daugiau viso to klausytis! — šūktelėjo Robi ir garsiai atitraukusi kėdę išbėgo iš kambario.

Paėmusi pintinėlę su duona ponia Rendol kyštelėjo ją Medison.

— Na, brangioji, dabar pati supranti, kodėl aš nenešioju perlų. Jeigu nešiočiau, tikriausiai neatsispirčiau pagundai ką nors su jais pasmaugti.

Tai išgirdusi Medison prapliupo kvatoti; šis pajuokavimas buvo suprantamas tik jai ir poniai Rendol.

“Man patinka šie žmonės ir šis namas, — mąstė Medison. — Aišku, patinka ne merginos, bet tėvai”. Žvalgydamasi po kambarį ir žiūrėdama į medžioklės akimirkas vaizduojančias nuotraukas ant sienų, į baltai melsvas užuolaidas, dengiančias didžiulius langus, ji pagalvojo: “Taip, čia man iš tiesų patinka”.

Būtent tada ji prisiekė sau, jog ir pati pasistengs gerai pasilinksminti. Ji pasistengs nekreipti dėmesio į Rodžerio elgesį, kad ir ką jis darytų; ji puikiai praleis laiką. Dabar ji per stalą dirstelėjo į Rodžerį ir pamatė, kad jis flirtuoja su Nina. Kadangi Teri sėdėjo kitame stalo gale, jis burkavo su Nina.

Ir kuri gi žmona visiškai nieko nejausdama galėtų ramiai sėdėti už stalo žiūrėdama, kaip jos vyras flirtuoja su kita moterimi? Taip mąstė Medison. Akimirksnį jai paaiškėjo atsakymas: žmona, norinti savo vyrą palikti.

Ši mintis atnešė Medison didžiulį palengvėjimą. Grįždama pas Rodžerį, ji darė didelę klaidą. Ji atsisakė pelningos manekenės karjeros dėl to, kad grįžtų pas žmogų, kuris sakėsi ją mylįs, tačiau tai buvo didelė klaida.

Už šią klaidą ji jau užmokėjo. Per tuos metus dėl Rodžerio ji atsisakė visko, ką tik turėjo. Ji net prarado galimybę turėti vaikų, bet ji negali liautis gyvenusi toliau. Jai padaryta žaizda buvo per gili.

Ir dabar, išvydusi flirtuojantį savo vyrą, ji pajuto nuostabų palengvėjimą. Ji tebebuvo jauna, vis dar buvo graži, na, ne tokia graži kaip anksčiau, kol dar nebuvo paaukojusi kelerių metų mamos slaugai ir suluošinto vyro priežiūrai, bet ji išties atrodė gerai. Kad ir kaip ten būtų, jos širdyje viltis dar nebuvo mirusi.

— Brangioji Medison, — pratarė ponia Rendol, uždėjusi jai ant riešo grakščią ranką, — ar tu gerai jautiesi?

— Tiesą sakant, jaučiuosi *labai* gerai. Ar jūs neprieštarausite, jei rytoj eisiu pažvejoti?

— Pažvejoti? — nustebusi pakartojo ponia Rendol. — Niekada nė nepagalvočiau, kad tu...

— Kad aš daryčiau ką nors kitą, o ne vien bandyčiau grožio išsaugojimo produktų mėginius? — linksmai baigė ponios mintį Medison.

Ponios Rendol akys sublizgėjo.

— Mes sužinosime apie vienas kitą dar daug įdomių dalykų, tiesa? — pratarė ponia Rendol taip, kad girdėtų ir kiti. — O, taip, žinoma, čia gali daryti viską, ką tik panorėjusi. Ar norėtum, kad kas nors tave lydėtų?

— Ne. Norėčiau eiti pati viena. Jeigu tik taip galima.

Ponia Rendol suprato, kas Medison neaišku. Ar ji turės būti bendros draugijos veiklos dalyvė? Ar jie visi susirinks draugėn ir nutars, jog šie du darys tą, o anie keturi — aną, ir taip toliau?

— Taip, žinoma, kad galima, — atsakė ponia Rendol. — Norėčiau, kad rytoj susipažintum su mano sūnumi Tomu. Ir jam patinka žvejoti.

Medison pažvelgė per stalą į Rodžerį. Dabar ties juo skersai stalo buvo palinkusios Nina ir Teri, nes jis pasakojo kažkokią istoriją. “Tikriausiai jis pasakoja apie kokią nors beprotišką išdaigą, iškrėstą vidurinėje mokykloje”, — pagalvojo Medison. Ji vėl atsigręžė į ponią Rendol.

— Labai ačiū už pasiūlymą, bet manau, kad man labiau norėtųsi pailsėti nuo vyrų.

— Visiškai tave suprantu, — nusišypsojusi atsakė ponia Rendol. — Mano namai — tavo namai. Tik su viena sąlyga.

— Kokia? — smalsavo Medison.

— Kad tu mane vadinsi Bruk. Visi mano bičiuliai mane taip vadina.

Kurį laiką Medison tik tylėjo ir mirksėjo. Ji išties buvo pajutusi kažkokį ryšį, siejusį ją su ponia ir jos vyru, tačiau ji nė nenumanė, kad šis ryšys yra abipusis. Medison taip pat žinojo ir tai, jog Robi, kuri buvo maždaug tokio paties amžiaus kaip ir ji pati, ir kuri jau daugybę kartų anksčiau buvo lankiusis pas Rendolus, šią moterį vis dar vadino ponia Rendol. O dabar toji ponia prašo, kad Medison ją vadintų tiesiog Bruk, ji sako, kad Medison yra jos bičiulė.

— Man būtų didelė garbė, — maloniai atsakė Medison, apsikeitusi su ponia šypsenėlėmis.

— Gal norėtum verandoje išgerti arbatos? Aš nueisiu atnešti brendžio, o tu eik ir susirask šiltesnį megztinį.

— Nuostabu! — šūktelėjo Medison, ir abi moterys pakilo nuo stalo, užstalėje palikusios tris vyrus ir dvi moteris. Nuėjusi į savo kambarį Medison pamanė: “Kodėl mano uošviai negalėtų būti nors truputį panašūs į šiuos žmones?”

7

Medison Tomą pamatė anksčiau, nei jis ją pastebėjo. Iš pirmo žvilgsnio ji suprato, kad per visą gyvenimą niekas dar nebuvo taip stipriai jos sužavėjęs. Jos mamai Rodžeris niekada nepatiko. Jos mama dažnai sakydavo, jog Medison nepaleidžia Rodžerio tik todėl, kad šis per mažai iš jos reikalauja.

— Kad ir kaip ten būtų, tau jis nėra konkurentas. Jis tiesiog verčia tave prie jo taikytis, — sakydavo mama dukrai.

Medison mama taip kalbėdavo todėl, kad didesnę gyvenimo dalį Medison buvo praleidusi arba viena, arba įvairiausiose įstaigose. Medison norėjo kur nors kam nors priklausyti. Rodžeris tam labai tiko, su juo buvo saugu. Būdama su juo ji galėjo būti garantuota, jog dalyvaus visuose puikiuose mokyklos vakarėliuose. Medison buvo pakankamai įžvalgi ir suvokė, jog neturint Rodžerio, jai tektų kentėti kitų merginų pašaipas dėl labai aukšto savo ūgio, be to, ji tikriausiai taptų nešvankių vaikinų žaidimėlių objektu. Taip, Rodžeris buvo gera apsauga.

Norėdama būti sąžininga pati sau Medison turėjo pripažinti, jog Rodžeris niekada nepriverte jos širdies pašokti iki gerklio, kaip kad jai nutiko pirmąkart išvydus Tomą Rendolą.

Iš tiesų buvo keista, kad šis žmogus taip ją patraukė, nes Tomo išvaizda tikrai negalėjo įžiebti moters aistros. Jis visai nepriminė romantiškų istorijų herojaus. Visų pirma, kiekvienam galėjo pasirodyti, kad jis nuolatos susiraukęs. Galbūt jo akys buvo didelės ir apvalios, safyrų spalvos, tačiau šito niekas negalėjo pamatyti, nes Tomo kaktą vagojo gilios raukšlės, o tarp akių buvo du griovеliai, todėl jo akys greičiau buvo panašios į du plyšelius.

Vis dėlto jo blakstienos buvo tokios tankios, jog priminė lėlėms priklijuotus šepetėlius. Jo nosis buvo trumpa, lūpas gal ir galėjai pavadinti minkštomis ir putliomis, bet, kaip ir jo akys, jos nuolat būdavo kietai sučiauptos.

Kalbant apie jo kūną galima pasakyti, jog Tomas buvo aukštas, kokių šešių pėdų, proporcingai sudėtas ir raumeningas. Žvelgiant iš nugaros jis atrodė gana viliojančiai. Jis buvo plačių pečių, turėjo grakštų liemenį ir raumeningą nugarą, o kojos buvo tvirtos, ištreniruotos daug metų žaidžiant futbolą. Kaip buvo girdėjusi Medison, jo kūnu gundėsi daugelis moterų. Tačiau Tomui atsigręžus nė viena iš jų neįstengdavo žengti tolesnio žingsnio: žmones atbaidydavo jo aštrus, atšiaurus žvilgsnis.

Medison panoro kuo greičiau pasislėpti ne dėl Tomo rūstaus žvilgsnio. Ne, ji paprasčiausiai pajuto per didelį potraukį. Penktą valandą ryto ji buvo beįžengianti į jau atgijusią virtuvę. Iš tikrųjų, norint nukrauti stalą trim būdais paruoštais kiaušiniais, sklindžiais, vafliais, dviejų rūšių bulvytėmis, tą patį rytą pagauta žuvimi ir keturių rūšių duona, prireikia nemažai laiko.

— Ponaitis Tomas, — pratarė didžiulė moteris, Rendolų virėja, kurią Medison tik akimirksnį buvo mačiusi praėjusią dieną. Medison paklausus apie ją Rodžerio, šis atsakė, jog moteris visada dirbo Skočio motinos šeimoje.

— Adelija, — suraukęs antakius kreipėsi į virėją Tomas, — yra kas nors valgyti?

Medison norėjosi verkti iš apmaudo. Ji ketino išsprukti iš namų niekieno nepastebėta. Rodžeris dar miegojo, nes iki trečios sėdėjo su Skočiu ir "mergaitėmis" gurkšnodamas alų ir dalydamasis prisiminimais apie žmones, su kuriais Medison niekada nebuvo susitikusi. Ji visai netroško vakaroti kartu su jais, todėl atsiprašiusi nuėjo miegoti. Rytą ji manė išeisianti iš namų dar visiems miegant; pirštų galais ji nusėlino prie spintelės, kur Bruk nurodymu ji turėjo susirasti žvejybos įrankius, ir jau buvo beišeinanti.

Deja, ji nutarė pasukti per virtuvę, nė nenumanydama tokį ankstyvą metą ką nors ten rasti. Medison neabejojo, jog Adelija buvo viena iš tų moterų, kurios gali nualpti vien pagalvojusios, kad kas nors gali išeiti iš virtuvės neprisikimšęs pilvo. Taigi nenorėdama būti pamatyta ir sulaikyta Medison įsmuko į tarpelį tarp šaldytuvo ir podėlio. Ji galėjo lažintis, kad virtuvė nebuvo rekonstruota nuo kokių 1910-ųjų; iš šaldytuvo burzgesio Medison galėjo padaryti išvadą, jog ši mašina taip pat mena būtent tą erą.

Medison kaip tik žvalgėsi, atsargiai iškišusi galvą iš už šaldytuvo, mėgindama nutaikyti progą nepastebėta išsmukti laukan, tačiau kaip tik tada atsivėrė durys ir vidun įžengė žmogus, kuris neabejotinai turėjo būti Tomas Rendolas, vyresnysis sūnus. Jį pamačiusi Medison nė nesukrutėjo.

— O, taip, branguti, aš visada turiu ko valgyti, — atsakė Adelija; iš jos intonacijos galėjai spręsti, kad šį žmogų ji pažįsta nuo vaikystės. — Tu tik atsisėsk, o aš jau pasirūpinsiu tavo lėkšte.

— Tik ne kiaulienos, — pasakė Tomas.

— Nejau manai, kad pati neprisimenu? — kiek įsižeidusi paklausė Adelija. — O kur bučkis?

Adelijai ištarus šiuos žodžius Tomo veidas sušvelnėjo. Būtent tada Medison išvydo šį žmogų tokį, koks jis galėjo būti. “O gal ir buvo”, — mąstė Medison. Po ta surauktа kakta slėpėsi kitas žmogus, kurį išvydusiai Medison ėmė linkti keliai. Jo akys išties buvo apvalios, o lūpos — švelnios kaip kūdikio.

— Gera vėl tave matyti, — pratarė Tomas, o paskui, tarsi norėdamas patvirtinti savo žodžius, apkabino Adeliją ir kuo nuoširdžiausiai pakštelėjo į skruostą. — Ar tu gerai laikaisi?

Adelija švelniai jį atstūmė.

— Nė nemanyk, kad su manimi galėsi eksperimentuoti ir tikrinti, kaip veikia tavo vaistai. O dabar sėsk ir valgyk, aš tau viską apie visus papasakosiu.

Medison siaubui, Tomas atsisėdo už didelio seno pušinio stalo tiesiai priešais ją. Ir ką jai dabar daryti? Išlįsti iš slėptuvės ir pasakyti: “Prašyčiau man atleisti, aš slėpiausi, nes aš nenorėjau...” Ko nenorėjau? Nenorėjau valgyti? Kaip tik dabar Adelija padėjo priešais Tomą išties puikiai kvepiančią garuojančią lėkštę. Medison pasijuto esanti spąstuose. Jeigu ji dabar išlįs, ir jie pamatys, kad ji slėpėsi lyg būtų šešerių metų vaikas, ji niekada negalės atsigauti nuo patirtos gėdos.

Kita vertus, ji nė nenorėjo iš čia lįsti. Ji norėjo dar truputį pasižiūrėti ir pasiklausyti šio žmogaus, kuris jai kėlė tokį malonų virpulį.

— Na, tai kas šiuo metu čia gyvena? — paklausė Tomas, nešdamas prie burnos šakutę su plakta kiaušiniene.

Medison sekė akimis šakutės kelionę. Dabar Tomas ir vėl buvo susiraukęs, kietai sučiaupęs lūpas.

— Tavo mama ir tėtis, Skotis ir Nina, aišku, tavo pusseserė Teri ir dar Robi, — ištarusi paskutinį vardą Adelija nutilo ir nusišypsojo Tomui. Ji stovėjo kitame stalo gale ir šiltai šypsojosi žvelgdama jam į viršugalvį.

— Hmmm, — nutęsė Tomas, nesivargindamas pakelti į Adeliją akių. — Įdomu, ar šį kartą ji atsivežė kiek nors drabužių?

Adelija nusijuokė.

— Viliuosi, kad taip. Būdama šalia tavęs ji mirtinai sušals. Nė nežinau, kuo ji tau nepatinka. Tau metas susisukti gūžtą.

— Robi yra pikčiurna vėjavaikė, kuri turi per daug pinigų ir per daug laiko. Kaip laikosi mama?

— Tavo mama laikosi gerai. Atrodo išties puikiai. Jai labai patinka toji aukštoji mergina.

Tai išgirdusi Medison užkando žadą. Jeigu ji galiausiai apsisprendžia išeiti iš gėdingos slėptuvės, tai padaryti reikia būtent dabar. Tačiau ji puikiai žinojo, jog negalėtų iš čia pajudėti net ir tada, jeigu į didįjį kojos pirštą jai įkąstų gyvatė.

— Aukštoji mergina?

— Prisimeni tą vyruką Rodžerį, kuris pas mus lankėsi prieš porą metų?

— Skočio kloną? — ironiškai pratarė Tomas. — Tą futbolo žvaigždę?

— Taip taip, tą patį. Dabar jis gali paeiti tik pasiramsčiuodamas dviem lazdom. Tavo mama yra sakiusi, kad jis buvo labai sunkiai sužeistas, bet dabar jau sveiksta, taigi, kadangi Skočiui taip pat lūžusi koja...

— Jie abu gali sutartinai savęs gailėtis, — pabaigė Tomas. Mėgindama susilaikyti garsiai nenusijuokusi Medison prikando liežuvį.

— Tai Rodžeris yra čia? — paklausė Tomas.

— Jis ir jo žmona, — užsidegusi atsakė Adelija, mėgaudamasi galimybe šiek tiek paliežuvauti.

— Ir kokia gi žioplė galėtų už Rodžerio tekėti?

Šį kartą Medison reikėjo sukąsti abu liežuvio šonus ir gerokai pritūpti. “Dabar viską suprantu, — mąstė ji. — Įdomu, kiek moterų buvo patraukęs jo puikus kūnas, o paskui atbaidęs cinizmas?” Medison mąstyti apie tai, jog Rodžerio jai jau gana, buvo viena, bet kokią teisę teisti Rodžerį arba ją turi Tomas?

— Ji puikiai atrodo, patikėk, — pratarė Adelija. — Apibūdinimas “graži” visiškai nieko nepasako. Man labai įdomu, kuo žmonės maitinasi tose vietose, kur tas vaikinas gyvena, nes jos ūgis yra bent trim coliais didesnis nei šešios pėdos.

Tomas prunkštelėjo dėdamasis į burną kąsnelį sklindžio ir jį kramtydamas.

— Rodžeris nėra toks aukštas, tiesa?

“Aukštesnis už tave, rupūžioke”, — norėjo atšauti Medison. Tikrai, šešios pėdos ir trys coliai! Iki šešių pėdų ūgio jai trūko pusės colio.

— Vadinasi, Rodžeris vedė kažkokią labai aukštą Montanos kaubojų merginą ir dabar prisisiurbė prie mano jaunylio brolio. Ir ko jis nori?

Adelija kiek pasvarsčiusi atsakė:

— Tik ne savo aukštosios žmonos. Šitai tikrai aišku. Jis į ją beveik nė nežiūri. Manyčiau, kad jis nori arba tavo sesers, arba Teri. Juk pažįsti Rodžerį. Ištisą vasarą jis lakstė paskui Liusi, bet ji jo neprisileido.

— Ne, nes jis jai buvo per kvailas. Tačiau Teri galėtų jį priglobti. Jai patiktų vyras, kuris anksčiau nekreipė į ją jokio dėmesio. Na, tai jeigu jis nori mesti savo kauboję, tai kam jis ją čia atsigabeno? Kodėl nepaliko namie kartu su savo mama ir tėvu? Juk jis tebegyvena su savo tėvais, tiesa? Net sunku įsivaizduoti, kad Rodžeris kada nors galėtų palikti savo tėvus ir jų pinigus. Rodžeris nebuvo panašus į tokį, kuris galėtų viską mesti ir eiti dirbti.

— Kiek žinau, jis tebegyvena su tėvais, o darbo negalėjo susirasti, nes buvo labai sunkiai sužeistas. Bet tikrai negaliu pasakyti, kodėl jis su savimi atsivežė savo didžiąją, gražiąją žmoną. Jų jau niekas nebesieja. Į Rodžerį ji pati žvelgia iš aukšto.

Medison negalėjo patikėti, tačiau Adelija atmetė galvą ir išdidžiai pažvelgė į Tomą skersakiuodama. Šiuo gestu buvo labai daug kas pasakyta. Tai išvydusi Medison, galima sakyti, net perbalo. Nėra ko nė abejoti, Rodžeris tikriausiai siuste siunta, jeigu ji iš tiesų taip į jį žiūri!

— O kaip Rodžeris žvelgia į savo žmoną? — pasidomėjo Tomas.

— Taip, tarsi jos čia nė nebūtų, — atsakė Adelija. — Jeigu aš būčiau tos nuostabios būtybės vietoje, ir kas nors į mane žiūrėtų taip, kaip į ją žiūri Rodžeris, aš ant jo suverščiau visą kubilą verdančio aliejaus. O galbūt atimčiau iš jo lazdas ir tomis lazdomis kaip reikiant jį prikulčiau. O galbūt...

— Kaip laikosi tėtis? — pertraukė ją Tomas.

— Jam viskas labai patinka. Manyčiau, jis jau beveik įsimylėjo tą aukštąją merginą. Jis sakė, kad tavo mama nenorėjo šią vasarą čia važiuoti, bet dabar jie abu labai džiaugiasi, kad atvažiavo. Vakar vakare Robi iškėlė isterišką sceną ir išbėgo iš kambario nebaigusi pietauti. Paskui aukštoji mergina nuėjo miegoti, o Teri visą laiką asistavo Rodžeriui. Turiu pasakyti, kad jis nė nemanė nuo jos gintis.

— O su kuo buvo aukštoji mergina?

Tai išgirdusi Medison jau buvo bežengianti iš savo slėptuvės ir besakanti viską, ką apie Tomą galvoja.

— Su niekuo. Ji nuėjo miegoti.

— Pati viena?

— Viena su savo vienatve, — atsakė Adelija. — Ar tu norėtum užimti jos vyro vietą? Man atrodo, kad ji išalkusi.

— Tau atrodo, kad visas pasaulis alkanas, — pratarė Tomas, stumteldamas šalin tuščią lėkštę.

— Taip ir yra. Visi išalkę vienokio ar kitokio peno. Na, tai kiek laiko ketini čia paviešėti šį kartą?

— Neilgai. Turiu ruoštis egzaminams.

— Toks genijus kaip tu turi ruoštis?

— Aš ne toks, kaip mano brolis, ir niekam nemoku už tai, kad už mane laikytų egzaminus. Dabar einu pamiegoti. Beveik visą naktį mokiausi, o paskui važiavau čia. Pasakyk mamai ir tėtei, kad jau atvykau, bet neleisk, kad kas nors mane žadintų.

— Šitai galioja ir panelei Robi?

— Šiai padūkėlei tai ypač galioja, — stodamasis atsakė Tomas ir pasirąžydamas paprašė Adelijos perspėti Čarlį, kad šis atneštų iš automobilio jo lagaminus.

— Čarlis dar miega, bet vos atsikėlęs viską padarys, — atsakė Adelija ir išėjo iš virtuvės.

Vis dar pasislėpusi Medison išsigando, kad virtuvėje liko viena su Tomu.

Aišku, jis nežinojo, kad ji čia slepiasi, tačiau šitai žinojo ji pati. Ji stovėjo sulaikiusi kvapą bijodama, kad tik jis nieko neišgirstų; ji net nemirksėjo.

Minutėlę pastovėjęs prie stalo atsukęs jai nugarą Tomas žengė prie durų; Medison jau buvo lengviau beatsikvepianti. Tačiau jis sustojo tarpduryje ir neatsigręžęs tarė:

— Kai kitą kartą norėsi pašnipinėti, atsistok taip, kad ant grindų nesimatytų tavo šešėlio, — pratarė jis ir išėjo iš virtuvės.

Kurį laiką Medison stovėjo tarsi paralyžiuota. Paskui iš lėto pasuko galvą ir pažvelgė į grindis. Virš jos galvos buvo išpjautas nedidelis langelis, per kurį veržėsi ankstyvo ryto saulės spinduliai, ant grindų mesdami apvalų jos galvos šešėlį. Žmogui, gerai nepažįstančiam kiekvienos šios virtuvės smulkmenos, toks šešėlis net nekristų į akis, tačiau Tomas Rendolas čia buvo praleidęs didesnę gyvenimo dalį, todėl puikiai pažinojo kiekvieną šešėlį.

Jausdamasi labai kvailai, nepaprastai sutrikusi Medison išlindo iš už šaldytuvo ir podėlio slėptuvės ir įžengė į virtuvę. Kurį laiką ji neišmanė, ką dabar jai daryti. Ar ji turėtų susirasti tą vyruką ir jo atsiprašyti? Ar ji turėtų jam paaiškinti, kad nė neketino šnipinėti? O gal jai nueiti pas Frenką ir pasakyti, kad dabar jai *išties būtinai* reikia grįžti atgal į Montaną?

Medison žvelgė į meškerę, kurią tebelaikė rankose. Kita vertus, ji galėtų paprasčiausiai išeiti ir visą dieną praleisti kur nors prie ežero ar upelio negalvodama nei apie Tomą Rendolą, nei apie savo vyrą, nei apie jokį kitą vyrą pasaulyje.

Galiausiai troškimas pažvejoti paėmė viršų. Nuo lentynos ji nusičiupo pustuzinį ką tik iš orkaitės ištrauktų sausainių, lengvai šypsodamasi pasiėmė šešias riekeles kiaulienos kumpio, porą servetėlių ir išėjo iš virtuvės. Išėjusi ji pamatė Adeliją ir liesą moteriškę, kurią buvo sutikusi vakar. Kiek Medison prisiminė, tos moteriškės vardas buvo Gražutė. Medison pamojavo joms ir pasileido ta kryptimi, kurią vakar jai buvo nurodžiusi Bruk.

* * *

Tomas žengė žingsnį pirmyn per medžių properšą ir sustojo kaip įkirstas. Priešais jį, jo mėgstamiausioje žvejybos vietoje, kur *jis* žvejodavo nuo šešerių metukų, stovėjo... stovėjo Botičelio Venera; būtent tokia pirma mintis šovė jam į galvą.

Ji stovėjo atsukusi jam nugarą ir atrodė tarsi žurnalo žvejams, pavadinto “Erotinių fantazijų numeris”, iliustracija. Ji buvo aukšta, grakšti, liekna. Ji vilkėjo patogiais, kiek nunešiotais džinsais ir buvo apsiavusi žalius ilgus guminius batus. Jos laibas liemuo buvo sujuostas plačiu odiniu diržu. Į džinsus buvo sukišti melsvi marškinėliai, ant kurių ji buvo užsivilkusi liemenę, kurią tikriausiai prieš kelerius metus dėvėjo jo brolis, bet liemenė jai buvo per ankšta — dengė tik pusę nugaros.

Jos plaukai jardų jardais stambiomis bangomis krito jai ant nugaros, o užmetant meškerę suposi aplink ją lyg koks erotiškas debesis.

Tomas tegalėjo stovėti ir į ją spoksoti. Jam atrodė, kad jis negali žengti nei pirmyn, nei atgal; dar blogiau — jis net nebegalėjo mąstyti. Jo galvoje dabar karaliavo ne mintys, o vizijos. Jis įsivaizdavo, kaip prisiartina prie jos, kaip paima ją ant rankų, lėtai nurengia ir mylisi su ja ant uolėto upeliuko kranto. Paskui jis ėmė įsivaizduoti, kaip mylisi su ja rasotoje pievelėje, kuri yra apie mylią nuo vasarnamio. Paskui vaizduotėje išryškėjo žirgo nugara, o paskui — didžiulis pušinis stalas. Dar vėliau...

Tomas užsidengė delnu akis mėgindamas į ją nežiūrėti.

— Valdykis, žmogau, — kalbėjo jis sau. Jis visą gyvenimą valdydavosi, todėl ir dabar negalėjo sau leisti prarasti savitvardos. Jis neturėjo pasidaryti panašus į savo brolį ar seserį, arba į savo senelį, kuris pataikaudamas sau beveik bankrutavo.

Tomas porą kartų giliai įkvėpė, o paskui vėl į ją pažvelgė. Ji taip susikaupusi mėgino užmesti meškerę, jog nė nepastebėjo, jog kažkas į ją žiūri. “Ir kokiai gi moteriai gali *patikti* žvejoti?” — mąstė Tomas. Kai jis buvo jaunesnis, pažinojo keletą merginų, kurios sakėsi mėgstančios žvejoti, bet, kaip jam paaiškėjo vėliau, taip sakydamos jos tik mėgino įsiprašyti į svečius norėdamos paviešėti Ventvortų vasarnamyje. Galbūt ši moteris girdėjo apie Tomo pomėgį žvejoti, o paskui pamėgino išgauti iš jo motinos informaciją apie tai, kokios žvejybos vietos jam labiausiai patinka?

Stebėdamas ją ir mėgindamas nematyti jos kūno Tomas aiškiai suprato, jog ji puikiai nutuokia, ką daranti su meškere. Savaime suprantama, toji meškerė, kurią ji turėjo, buvo labai sena, su ja nieko negalėjai tikėtis pagauti, bet mergina atrodė taip, tarsi jau kelis kartus būtų mėginusi traukti laimikį.

Nusigręždamas jis žengė keletą žingsnių takeliu atgal. Jis nebuvo gerai nusiteikęs. Jis visą naktį nemiegojo ir dabar norėjo miego, tačiau Adelijos pasakojimai apie tai, kas dedasi jų namuose, jį gerokai išblaškė, ir jis nebegalėjo užmigti. Jam nepatiko

Rodžeris, nes jis stipriai veikė Skotį, dėl ko šis tapo toks, kokio Tomas negalėjo pakęsti — tuščias garbėtroška ir tinginys.

O dabar Rodžeris sugrįžo; šį kartą juos siejo dar vienas bendras dalykas — jiems abiem buvo sunku vaikščioti. Tai ko Rodžeriui prireikė šį kartą? Praėjusį kartą jį čia atviliojo Tomo pusseserė Liusi, kuri tik pasijuokė iš vargšo besmegenio ir pasiuntė jį kuo toliau. Tačiau Teri — jau kitas reikalas. Praėjusiais metais ją paliko didelis, stambus vyrukas, besiruošiantis olimpinėms žaidynėms, todėl dabar Teri galėjo stengtis visais įmanomais būdais susirasti vaikiną. Tačiau Rodžeris jau vedęs. Ar tik vieninteliam Tomui atrodo, jog Rodžerio elgesys ganėtinai keistas: kam vežtis čia savo žmoną, jei ketini "kabinti" kitas merginas? Vėl atsigręžęs Tomas pažvelgė į aukštą moterį, iki kulkšnių įbridusią į vandenį. Ji brido vis giliau traukdama meškerę. Visą gyvenimą Tomui visi sakydavo, kad jis per daug įtarus, bet jam visada atrodė, kad įtarumo niekada negali būti per daug. Tai šios moters šešėlį jis matė ant virtuvės grindų; jis žinojo, kad ji pasislėpusi jų klausosi. Ir kodėl gi ji šnipinėjo? Ar ji buvo išvien su Rodžeriu? Galbūt jis nori suvilioti Teri, Ventvortų pusseserę, o gal Niną, Tomo seserį? Ko galėtų siekti ši moteris? Skočio?

"O gal manęs", — mąstė Tomas. Tada jo veidu nuslydo lengva šypsenėlė. Tačiau ši šypsenėlė neatsispindėjo jo akyse.

— Jeigu ji tikisi mane suvilioti, jai teks nusivilti, — garsiai pratarė Tomas. Paskui jis nutrynė nuo veido šypseną ir nužingsniavo jos link.

* * *

— Ką nors pagavai? — suskambėjo balsas Medison už nugaros. Ji net pašoko iš netikėtumo.

— Tu mane išgąsdinai, — pratarė ji atsigręžusi ir pamačiusi vyriškį. Medison nebuvo linkusi į vyrišką draugiją. Paprastai ji leisdavo laisvalaikį mėgindama jų išvengti, tačiau dabar, žvelgiant į Tomą, jos širdyje kažkas sukirbėjo, kaip jau buvo nutikę anksti rytą. Norėdama neišsiduoti ji pažvelgė į savo meškerę. — Kelias pagavau. O kaip sekėsi tau?

— Tu užėmei mano vietą, — atsakė Tomas.

— Oi. Prašau man atleisti. Aš čia nemačiau jokių perspėjančių ženklų, — atsakė Medison iškart pagalvojusi, kad atsakymas ganėtinai neprotingas. Jis taip rūsčiai į ją žiūrėjo, kad ji jau buvo bepradedanti nervintis.

Giliai įkvėpusi, ji pažvelgė į jį. Juos skyrė maždaug dvidešimt pėdų; garsiai čiurleno upeliukas ir čiulbėjo paukščiai.

— Klausyk, labai atsiprašau dėl šio ryto. Aš tikrai nieko nenorėjau šnipinėti. Aš tik norėjau niekieno nepastebėta išsmukti iš namų, todėl pamačiusi virėją įsispraudžiau į...

— Adeliją. Ji vardu Adelija.

— Oi, atsiprašau. Adelijai įėjus aš pasislėpiau. O tada įėjai tu ir...

— Tu pasilikai savo vietoje, kad viską girdėtum.

Medison kelis kartus sumirksėjo žvelgdama į jį.

— Bet aš tikrai nenorėjau nieko išgirsti, — atsakė ji. — Tiesiog taip jau nutiko. Vienos aplinkybės sąlygojo kitas.

Tomas žvelgė į ją, o vagelės jo tarpuakyje dar labiau pagilėjo. Medison pamėgino praskaidrinti tvyrančią atmosferą:

— Viso labo aš tesužinojau, kad visi mano, jog esu šešių pėdų ir keturių colių ūgio. Įsidėjau tai į galvą, — kalbėjo ji šypsodamasi.

Tačiau Tomas atsakydamas jai nenusišypsojo.

— Trys. Šešios pėdos ir trys coliai. Tu taip pat turėjai girdėti, kad tavo vyras rezga romaną su mano pussesere Teri.

Kurį laiką Medison stovėjo tai prasižiodama, tai užsičiaupdama kaip tos žuvelės, kurias ji gaudė.

— Taigi, — galiausiai išspaudė ji. — Kaip tu manai, kaip turėčiau į šią informaciją reaguoti?

— Paminėk ją skyrybų byloje. Arba pasiūlyk jai įteikti tau nemenką dovanėlę, kad jos pavardė nepasirodytų laikraščių puslapiuose.

Medison prireikė šiek tiek laiko, kol ji suvokė, ką Tomas mėgino pasakyti.

— Siūlai šantažą?

— Na, jeigu tu visa tai vadini būtent taip...

Šis sumanymas buvo toks tolimas pačiai Medison, jog ji paprasčiausiai nusijuokė. Ji tiesiog stovėjo ir iš jo juokėsi. Paskui ji nusigręžė ir ėmė vynioti valą.

— Žinai, kartais gailėdavausi savęs dėl to, kad mes su mama nebuvome turtingos. Labai norėjau turėti brangių drabužių, kokiais puošdavosi mano draugės, su pavydu žvelgdavau į turtingus Rodžerio namus. Bet paskui suaugau, dabar gyvenu turtinguose Rodžerio namuose.. Ten yra daugybė brangių daikčiukų ir puošmenų, bet ten nėra *meilės*. Nė trupinėlio.

Ji paėmė į vieną ranką meškerę, o su kita ėmė graibyti po vandeniu ir ištraukė virvelę, ant kurios buvo suvertos riebios žuvys. Laimikis buvo didesnis už tą, kurį Tomui pavykdavo pagauti per tris dienas; visa tai Medison sužvejojo per porą valandų.

— O dabar man pasitaikė proga atostogas praleisti tarp turtingų žmonių. Ir kuo gi aš kaltinama? Ogi šantažu.

Medison pažvelgė į sugautas žuvis, o paskui pakėlė akis į Tomą.

— Žinote ką, pone Rendolai? Galite pasilaikyti savo pinigus ir savo žvejybos skylę sau.

Tai ištarusi, ji sviedė jam į veidą žuvimi atsiduodantį tinklelį, o paskui apsigręžusi nužingsniavo iš kur atėjusi.

* * *

— Tomai, — ramiu, bet lediniu balsu ištarė jo motina, — šį kartą tu nužengei per toli. Kad ir ką tu jai prikalbėjai, šitai privertė Medison paprašyti tavo tėvą nuvežti ją į oro uostą, kad ji galėtų grįžti į Montaną. Ir kuo greičiau.

— Galbūt, — ramiai atsakė Tomas, — bet galbūt aš neklydau manydamas taip, kaip maniau.

Ponas Rendolas stovėjo atokiau nuo jų abiejų; nedideliame kambarėlyje tebuvo tik ši trijulė.

— Įsidėk į galvą: ji į kvailą padėtį pastatė *ir tave, ir mane*, — tyliai pratarė Frenkas.

Bruk Ventvort Rendol pamėgino nurimti. Ji buvo vienintelis žmogus pasaulyje, galintis priekaištauti Tomui. Jis buvo toks užsispyręs.

— Ar žinai, kas man vakar vakare skambino?

Tomas pažvelgė į motiną aiškiai duodamas suprasti, kad nesirengia žaisti spėlionių.

— Man paskambino mano sesuo klausdama, kaip sutariu su mieląja jos bičiule Medison.

Tai išgirdęs Tomas išpūtė iš nuostabos akis.

— Taip, mano sesuo, — tęsė Bruk. — Daktarė Doroti Oliver. Tu ją prisimeni, tiesa?

Tomas kuo ramiausiai tebestovėjo nekreipdamas dėmesio į motinos balse nuskambėjusią sarkastišką gaidelę.

Frenkas žengė žingsnį pirmyn ir atsistojo tarp sūnaus ir žmonos. Šioje šeimoje taikdarys buvo jis.

— Mums šis vizitas buvo paprasčiausias Skočio noras pasikviesti pas save seną koledžo draugą, bet paaiškėjo, kad mes daug ko nežinome. Daugiau kaip prieš dvejus metus Rodžeriui susižeidus, jis paskambino Skočiui, o Skotis pasakė, kad turi tetą, dirbančią su panašiais ligoniais. Rodžeris pasakė Skočiui, kad jam reikalingi geriausi specialistai...

— O tu pats žinai, jog kaip tik tokia yra mano sesuo, — didžiuodamasi įsiterpė Bruk.

— Taip, bet... — kiek sudvejojęs Frenkas dirstelėjo į savo žmoną. — Rodžerio tėvai yra...

— Šykštuoliai, — pratęsė Bruk. — Man labai gaila, kad esu priversta taip apie juos kalbėti, bet jie tokie ir yra. Tai štai ką jie padarė... Na, tai pasibjaurėtina. Geriau tu pasakyk, Frenkai, nes aš per daug įsiaudrinsiu.

— Atrodo, kad Rodžerio tėvai konsultavosi su tavo teta Dote dėl sunkių Rodžerio sužeidimų. Jie net buvo nusiskraidinę Dotę į Montaną, bet kai ji jiems pasakė, ko prireiks norint reabilituoti jų sūnų, nors net ir tada niekas negalėtų garantuoti, kad jis pradės vaikščioti...

— Kai ji pasakė, kiek visa tai kainuos, — vėl įsiterpė Bruk, — jie pasakė mano seseriai: “Dėkojame, nors nėra už ką”. Dotė man sakė, jog praėjo šeši mėnesiai, kol jie sumokėjo jai už konsultaciją.

Tomas nujautė, kad jo tėvai šia istorija ketina jam pasakyti kažką daugiau, bet nenumanė, kas tai galėtų būti.

Tokiais momentais, kai Bruk įpykdavo, galėjai aiškiai numanyti, iš ko Tomas paveldėjo rūstų žvilgsnį ir surauktą kaktą.

— Dotė mano, jog Rodžerio tėvai prikalbino sūnų grįžti pas senąją draugę Medison, merginą, su kuria jis buvo visiškai nutraukęs santykius. Jis prikalbino ją grįžti į Montaną, kad ji galėtų būti nemokama jo slaugė. Ji jau ir anksčiau buvo susidūrusi su ligonių slauga, todėl jie žinojo, kad su šiuo darbu ji tikrai susidoros.

Kurį laiką abu jo tėvai tylėjo; Tomas suprato, jog iš jo dabar tikimasi to, ko jis dar niekaip nesuvokė.

— Na ir kas? — tarstelėjo jis.

— O tas, kad ji viską taip ir padarė, — atsakė Bruk. — Vargšė mergaitė sugrįžo pas Rodžerį, už jo ištekėjo ir paskutinius porą metų nieko kito ir nedaro, kaip tik jį slaugo.

Tomas dar nebuvo baigęs medicinos mokyklos, bet jis jau buvo spėjęs pasidomėti savo brolio bičiulio sužeidimais, todėl nemažai apie tai žinojo. Jis puikiai numanė, kokį didžiulį darbą reikėjo atlikti, norint pastatyti Rodžerį “ant lazdų” per varganus dvejus su puse metų.

Tomas tyliai švilptelėjo. Pasakojimas jam paliko įspūdį.

— Būtent, — pratarė Frenkas. — Atrodo, kad per tą reabilitacijos laikotarpį Medison ir tavo teta labai susibičiuliavo. Jau tris kartus atostogų metu Dotė su šeima lankėsi Montanoje. Visais kartais kiek galima daugiau laiko ji stengdavosi praleisti kartu su Medison.

— Puikiai sugalvota, — pasakė Tomas. — Taip ji stengėsi iš atostogų išpešti kiek galima daugiau.

Frenkas prisimerkęs perspėjančiai pažvelgė į Tomą, o paskui tęsė toliau:

— Tavo teta mano, jog neetiška mums pasakoti apie jos klientus, todėl niekada nieko apie Rodžerį nežinojome. Tačiau galiausiai Dotė pamatė, kad jos bičiulei būtinai reikia atostogų, ji jų išties nusipelnė. Taigi jai kilo mintis įkalbėti Skotį pasikviesti į vasarnamį seną jo draugą Rodžerį. Savaime aišku, tavo teta nė manyte nemanė, kad Rodžeris nieko nepranešė Skočiui apie savo vedybas. Ji buvo sumaniusi leisti Medison šiek tiek pailsėti — padaryti pertraukėlę.

— Suprantu, — ramiai atsakė Tomas. — Bet dabar *aš* sumaišiau visas kortas.

— Tai ką tu siūlai, kad viskas vėl stotų į savo vietas? — paklausė Bruk sūnaus prisimerkusi taip, kad dabar jos akys buvo visai kaip Tomo.

— Aišku, aš jos atsiprašysiu, — pasakė Tomas. — Tai tebuvo paprastas nesusipratimas. Ji buvo...

Dabar, kai jis viską pergalvojo dar kartą, jos paaiškinimas, jog ji užlindo už spintelės mėgindama išvengti susitikimo su kitais, atrodė visiškai suprantamas ir įtikinantis. Tiesą sakant, pats Tomas labai dažnai išlipdavo pro savo miegamojo langą, kad nesusitiktų su įvairiausiais svečiais, kurių jo tėvai dažnai prisikviesdavo, ir galėtų ramiai nueiti į pamėgtą žūklavietę.

— Aš kuo nuoširdžiausiai atsiprašysiu.

— Ir kaip tu manai, ką ji darys toliau? — paklausė Bruk.

Tomas nustebęs pažvelgė į motiną.

— Neturiu jokio supratimo. Aš nepažįstu šios moters. Manau, ji vėl išsikraus daiktus ir... darys tai, kas paprastai moterims patinka.

Žvelgdama į sūnų Bruk papurtė galvą. Ir kaip jis galėjo tiek mažai numanyti apie moteris nugyvenęs tiek metų?

— Pats pagalvok. Ji čia atvyko manydama, kad yra kviesta ir laukiama viešnia. Tačiau ji sužinojo, jog jos vyras niekam nebuvo sakęs apie tai, jog atsiveža ir ją. Tiesą sakant, jis niekam net nebuvo pranešęs, jog *vedė*. Tavo sesuo, tavo pusseserė ir jų mažoji bičiulė Robi nieko ir nedaro, o tik iš aukšto žvelgia į ją užrietusios nosis nuo pat jos viešnagės pradžios, nes, kaip tikriausiai ir pats pastebėjai, Medison yra tokia graži, jog net ir deivės galėtų jai pavydėti. Tada ji...

— Venera, — tarstelėjo Tomas. Kai jo motina pašnairavo į jį aiškiai parodydama, kaip jai nepatinka jo pertraukinėjimai, jis pakartojo:

— Botičelio Venera.

— Na, gerai, džiaugiuosi, kad pastebėjai, — sarkastiškai pratarė Bruk. — Negana bjauraus mano kitų svečių elgesio su ja, įskaitant ir nuolat flirtuojantį jos vyrą, kaip supratau, vyriausiasis mano sūnus padarė kažką tokio, dėl ko ji prašosi išleidžiama namo. Jeigu nebūsiu per daug nemandagi prašydama, vis dėlto norėčiau sužinoti, ką tu jai pasakei.

Tomas nudūrė akis į grindis. Jam reikėjo nusivalyti batus. Tada jis vėl pažvelgė į mamą. Kai jis buvo mažas, ji buvo vienintelis žmogus pasaulyje, galėjęs jį pagąsdinti. Ir dabar jis jautėsi tarsi ketverių metukų vaikas, kuris ką tik iškrėtė kažką tokio, ko tikrai neturėjo padaryti.

— Šantažas, — ramiai pratarė jis.

— Atsiprašau, nesupratau, — pasakė Bruk. Iš jos balso galėjai spręsti, kad ji tikrai tuo nepatikės.

“Man reikėjo studijuoti teisę”, — pagalvojo Tomas. Jeigu būtų kiek pastudijavęs, tikriausiai dabar žinotų, ką kalbėti, kad pamėgintų apsiginti. Medicinos mokykloje nemokė gintis. Jis ištiesino pečius.

— Aš išties galėjau lengvai suklysti, — pradėjo jis. — Aš pamaniau, kad ji tikriausiai...

Bruk iškėlė ranką mėgindama jį sustabdyti:

— Neįstengsiu to išklausyti. Ji tokia puiki mergina, o tu... tu...

Žengusi žingsnį atgal, ji atsisėdo ant apmuštos kėdės. Pakėlusi akis į sūnų, ji atrodė taip, tarsi tuoj tuoj pravirks.

— Prieš dvidešimt keturias valandas aš būčiau galėjusi prisiekti, kad, ko jau ko, bet gerų manierų savo vaikus tikrai išmokiau. Aš suprantu, kad jūs, mano vaikai, išaugote jau kitame amžiuje nei aš, bet mes...

— Sėdėdavote ant grindinių ir šokdavote svingą, — garsiai įsiterpė Frenkas, žvelgdamas į žmoną. — Manyčiau, pats metas baigti šią melodramą, — pratarė jis gręždamasis į sūnų. — Klausyk, dabar aišku tik viena: tu užvirei šią košę, todėl toji gražuolė pasirengusi išvykti. Pirmiausia, jai išvykus čia pasidarys labai nuobodu, tačiau daug prasčiau yra tai, kad tarp tavo mamos ir jos sesers tikrai perbėgs juoda katė. Tomai, tu esi jaunas ir dar nesupranti, ką turėtum daryti, kad šeimoje visada būtų taika ir ramybė. Jeigu toji mergina iš čia išdums, ir apie tai sužinos tetulė Dotė, būtinai prasidės vienas iš tų gerai žinomų giminės vaidų, kurie gali neblėsti ištisus metus. Artimiausių kelerių metų Padėkos diena ir Kalėdų šventės bus temdomos "ir ką gi tu padarei" šešėlių. Iš patirties galiu pasakyti, kad tokie priekaištai giminės susibūrimus paverčia itin nemaloniais suėjimais.

Tomo raukšlelės dar labiau pagilėjo.

— Aš juk pasakiau, kad jos atsiprašysiu. Nežinau, ką dar galėčiau padaryti. Jeigu aš atsiprašysiu, bet ji vis tiek panorės grįžti, tai jau nebus mano kaltė, tiesa?

Vis dar sėdinti Bruk jau buvo besižiojanti kažką sakyti, tačiau ją pertraukė jos vyras:

— Sūnau, žinok, logika — sau, moterys — sau. Logika ir moteris viena su kita neturi nieko bendra.

— Iš tikrųjų, Frenkai! — šūktelėjo Bruk. — Kokių baisių dalykų mokai savo sūnų.

— Bet kas nors ko nors turėtų jį išmokyti! — atkirto Frenkas. — Klausyk, Tomai, juk tu sumanus. Ir ką tu galėtum padaryti, kad priverstum ją *panorėti* čia pasilikti?

Kurį laiką Tomas atrodė išties suglumęs. Jo mama pamanė, jog visai neblogai jį matyti be amžinųjų raukšlelių, bet kartu ji labai troško, kad jis nebūtų toks *kvailas*. Gaila, bet Frenkas buvo teisus — jos jaunesnioji sesuo pasius sužinojusi, kad jos globotinė pabėgo praleidusi kartu su jais mažiau nei dieną.

— Galbūt jai nupirkti naują meškerę? — garsiai svarstė Tomas.

Kurį laiką nei Bruk, nei Frenkas neįstengė pratarti nė žodžio. Paskui jie pažvelgė vienas į kitą ir pratrūko juoktis.

Pirmoji liovėsi juoktis Bruk, o jos vyras nusigręžęs ėmė žiūrėti pro langą. Jis vis dar purtė galvą negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo.

— Tomai, brangusis, — prabilo Bruk, o jos balse nebebuvo nė lašo pykčio. — Ir kaip tau paaiškinti? Tu padarei tokią netvarką, vadinasi, turėsi viską ir sutvarkyti. Medison iš čia išvykus norėčiau, kad ji pasakytų mano seseriai, jog nuostabiai praleido laiką. Tiesą sakant, norėčiau, kad čia praleistos dienos jai būtų pačios nuostabiausios gyvenime.

Tomui nepatiko, kai iš jo kas nors juokiasi. Jis nė nesirengė aiškinti, jog matė Medison žvejojančią, todėl pamanė, kad jai turėtų patikti pilnas žūklės reikmenų rinkinys. Jis tik susikišo rankas į kišenes, ir vagelės tarp akių vėl pagilėjo.

— Taigi. Tikriausiai norite, kad išvažiuočiau.

Frenkas atsigręžęs pažvelgė į žmoną ir sūnų.

— Ne, atvirkščiai. Po to, ką matėme vakar, nė neabejojome, kad Medison ir taip būtų pareiškusi norą išvykti po dienos ar dviejų, net ir tada, jeigu tu nebūtum pasirodęs ir jos įžeidęs. Jos vyras, atrodo, tyčia ignoruoja savo žmoną, o savo brolį pats gerai pažįsti; jis kiekvieną naktį galėtų praūžti. Jeigu Medison eis kartu su jais... — Frenkas pažvelgė į žmoną.

— Suprantu, — pratarė Tomas. — Jūs norite, kad ji puikiai praleistų laiką, bet nenorite, kad ji kur nors eitų su tąja laukine kompanija, kuri atsivelka paskui mano brolį, kai jis čia apsistoja. Jūs nenorite, kad tokia saldybė kaip Medison rodytųsi alkoholiu persisotinusioms draugijoms ir... — nebaigęs jis dirstelėjo į motiną, — ir dalyvautų visame kame, kur dalyvauja Skotis ir jo kompanija. Aš jos beveik nepažįstu, bet abejoju, ar Montanos miškuose užaugusi mergina pasirengusi bendrauti su kompanija, keliaujančia su mažuoju mano broliuku.

Nei Frenkas, nei jo žmona nenorėjo garsiai sutikti su tiesa, aiškiai išdėstyta apie jų jaunylį sūnų, bet jie nieko negalėjo paneigti.

— Tikrai taip, — galiausiai pasakė Frenkas.

— Vadinasi, — toliau nenoriai kalbėjo Tomas, nes vis dar negalėjo tėvams atleisti jų juoko, — jūs norite, kad *aš* jai padėčiau puikiai praleisti laiką ir apsaugočiau nuo Skočio kompanijos. Prižiūrėdamas ją turėčiau taip pat saugoti nuo pavydžių, įkyrių kvailių, neduodančių jai ramybės kandžiomis ir gašliomis pastabomis. Na, kas dar? Jeigu ji ir jos vyras akivaizdžiai niekina vienas kitą, tikriausiai turėčiau ją apsaugoti ir nuo jo? Ar taip?

Bruk nežymiai nusišypsojo sūnui:

— Kaip matau, tu viską puikiai supratai.

— O man įdomus vienas dalykas, — toliau kalbėjo Tomas. — Ką jūs būtumėte daręs, jei aš nebūčiau jos įžeidęs?

— Būtume maldavę, — linksmai pratarė Frenkas. — Tomai, tu esi vienintelis, galintis tai padaryti. Ji yra jauna. Ji nenorės leisti laiko su mumis, seniais. O Skočio draugai suės ją gyvą. Mes norėjome pasikalbėti su tavimi apie viską šįryt, bet kad tu...

— Aš pirmas ją užkabinau, — atsakė Tomas nusigręždamas nuo jų abiejų. Jis mylėjo savo tetulę Dotę. Ji paskatino jį studijuoti medicinos mokykloje. Tėvas sako, kad jo smegenys yra paveldėtos iš motinos giminės. Jaunesnioji Bruk sesuo Dotė turėjo medicinos mokslų laipsnį ir du filosofijos daktaro laipsnius. Ji buvo fizinės terapijos srities žvaigždė, parašiusi vadovėlį, kuriuo naudojosi visos šalies aukštosios medicinos mokyklos.

Ir ką gi Tomas galėtų pasakyti tiek daug jam padėjusiai savo tetai, kai ji sužinotų, jog mergina, kurią ji priglaudė po savo sparneliu, paviešėjusi pas juos vos kelias valandas, išvyko namo? *"Aš pamaniau, jog ji kartu su tuo savo vyru rezga kažkokias pinkles ir rengiasi šantažuoti. Šitai aš jai pasakiau praėjus dviem minutėms nuo mūsų susitikimo."* Ne, neatrodė, kad toks paaiškinimas galėtų kiek nors padėti.

Tomas atsisuko į savo tėvus.

— Gerai. Aš viską sutvarkysiu. Palikite šį reikalą man, — pasakė jis ir išėjo iš kambario. Jam jau pakako jaustis ketverių metų mažyliu.

8

— Ką tu turi padaryti? — nesuprasdama Medison žvelgė į Tomą Rendolą. Jis pasibeldė į jos miegamojo duris, ir ji pasakė "prašom" manydama, kad ateina Frenkas, norėdamas padėti jai išsinešti lagaminus. Tačiau duris atidarė rimtasis susiraukęs Tomas; jis įžengė į kambarį, o paskui uždarė paskui save duris. Medison apėjo jį ir vėl atidarė duris.

Tebelaikydama ant durų rankenos ranką ji dėbtelėjo į jį.

— Ką tu turi padaryti? — dar kartą jau žemesniu balsu paklausė ji.

— Turiu būti tavo vergas tol, kol čia viešėsi, — pasakė jis, o jo balse nesigirdėjo nė menkiausios humoro gaidelės.

Ji nepažinojo Tomo, tačiau jai pasirodė įtartinas kiek lakstantis jo žvilgsnis.

— Įdomu, kodėl tavim netikiu? — pratarė ji.

Tai išgirdęs Tomas atsiduso ir žengė tolyn į kambarį.

— Klausyk, jeigu pažadėsiu, kad prie tavęs nekibsiu, gal uždarysi duris? Taip būtų ramiau.

— Ramiau tau, ar man?

— Man, — atsakė jis.

— Gerai, — sutiko Medison ir uždarė duris, bet nuo durų nesitraukė. — Greitai sakyk viską, ką turi pasakyti. Manęs laukia tavo tėvas.

— Ir laukia, ir nelaukia, — atsakė Tomas.

Medison pasirodė, kad tasai žmogus, kurį ji mato dabar, nėra toks, kokį mato daugelis žmonių. Ji manė, kad Tomas dažniausiai būna tvirtai pasitikintis savimi, tačiau dabar jis elgėsi taip, tarsi mieliau būtų susidūręs su artileristų būriu nei likęs su ja viename kambaryje. "Būtent to man ir reikia", — pamanė Medison.

— Pirmiausia aš tau esu skolingas atsiprašymą, — pratarė Tomas. Medison nieko neatsakė, tik stovėjo susinėrusi ant krūtinės rankas. Tada Tomas mostelėjo rankomis ir atsisėdo ant kėdės prie lango. — Na gerai, ar norėtum išgirsti tiesą?

— Šioje aplinkoje tai būtų kažkas nauja.

Tai išgirdęs Tomas nežymiai nusišypsojo.

— Ar tu pažįsti daktarę Doroti Oliver?

— Taip, — susidomėjusi pratarė Medison. — Bet ką ji turi bendra su mano šantažo planais skyrybų proceso metu?

— Uffff, — atsiduso Tomas, lyg Medison būtų jam smogusi. — Ji yra mano teta, mano mamos sesuo; atrodo, kad tu su vyru čia buvai pakviesta tam, kad *pati* kuo geriau praleistum laiką.

Išgirdusi šią stulbinančią naujieną Medison prisėdo ant sofos kampučio; dabar jai nebesinorėjo priešgyniauti.

— Aš? — pasitikslino Medison, o jos mintys sukosi verpetais. Nuo pat atvykimo minutės ji jautėsi šiame name tarsi koks prielipas, tarsi čia jai būtų ne vieta, o dabar paaiškėjo, kad tikroji viešnia yra ji, o ne Rodžeris.

— Tai kodėl iš pradžių to nesakei? — paklausė Medison, atidžiai žvelgdama į Tomą, šiam aiškinant toliau. Kai jis baigė pasakoti, Medison pratarė:

— Vadinasi, jeigu aš išvažiuosiu, tu turėsi rimtų nemalonumų?

— Na, dėl to aš nesusilauksiu ekonominių reikalų tarnybų audito, dėl to nežlugs mano egzaminai, dėl to...

— Kada tu artimiausiu metu matysi savo tetą? — šypsodamasi paklausė Medison.

Tomas pasiraukė.

— Tikriausiai per Padėkos dieną.

Tada jis pažvelgė į Medison.

— O jeigu tu dabar išvažiuosi, tą dieną pietums vietoj kalakuto būsiu patiektas aš.

Medison nusijuokė.

— Suprantu. Na, tai ką tavo šeima tau liepė daryti?

— Jie nori, kad išvažiavusi iš mūsų mano tetai galėtum pasakyti, jog dienos, praleistos pas mus, buvo pačios šauniausios tavo gyvenime.

Kurį laiką Medison tik žiūrėjo į jį mirksėdama; tada atsistojo ir kelis kartus perėjo per kambarį apmąstydama jo žodžius. Stabtelėjusi ji pažvelgė į Tomą.

— Gal galėtum paaiškinti tiksliau?

— Na, mano mama nedetalizavo, bet aš manau, kad, jos nuomone, turėčiau daryti viską, ko tik tu užsigeisi.

— Pavyzdžiui, galėčiau daryti ką tinkama Bergdorfe?

— Jeigu tu to tikrai nori, — kietai pratarė Tomas.

— O gal tai reiškia, kad tu turėtum mane linksminti? Vaišinti mane vynu ir pietumis, ar dar ką nors?

— Ko tik tu panorėsi. Mes galime nuskristi į Niujorką ir vaikščioti po parduotuves. Galėtume nueiti į kokius nors klubus, paskui galėtume grįžti čia, o aš nuvesčiau tave ten, kur tu galėtum pasirodyti naujus Niujorke pirktus drabužius.

Nusigręžusi Medison dėjosi apmąstanti jo pasiūlymus. Ji galėjo jam pasakyti, jog taip ir manė, kad tokių pramogų jis iš jos ir tikėsis, jis tikriausiai visada to tikisi iš “tokių kaip ji”.

— Gerai, — pratarė ji gręždamasi į Tomą. — Pasakysiu, ko norėčiau.

Tomas kilstelėjo vieną antakį.

— Na, būtent?..

— Nieko, — atsakė ji. — Aš nieko nenoriu. Aš tik noriu šiek tiek atsikvėpti nuo atsakomybės. Noriu kiaurą dieną praguléti hamake. Noriu skaityti banalius romanus. Noriu pjaustinėti iš medžio figūrėles. Noriu prisivalgyti, o paskui gulėti saulės atokaitoje. O paskui už viską labiau norėčiau pakelti limonado stiklą.

Iš Tomo veido išraiškos ir jo žvilgsnio Medison suprato, kad jos žodžiai jį labai nustebino. Akivaizdu, kad jis nesitikėjo iš jos šito išgirsti. Viskas atrodė taip, tarsi džinas būtų pasisiūlęs išpildyti tris didžiausius norus, o kažkas šios paslaugos ėmė ir atsisakė.

— Ar tu tuo tikra? — ramiai paklausė Tomas. — Mano brolis lakstys po įvairiausius vakarėlius, esu tikras, kad su juo eis ir Rodžeris. Ir tau reikės kuo nors pasipuošti, taigi aš galėčiau...

— Ne, man nereikės jokių vakarinių drabužių, nes aš nesiruošiu eiti į jokius vakarėlius. Klausyk, aš žinau, kad visi šiuose namuose mato, jog tarp manęs ir Rodžerio jau beveik nieko nėra. Nemanau, kad žmonės, patyrę tai, ką teko patirti mums su Rodžeriu, dar galėtų ką nors vienas kitam jausti; taigi turiu pasakyti, kad mes su Rodžeriu susitarėme duoti vienas kitam atostogas. Jis gali eiti į visus vakarėlius, kur tik panorėjęs, bet aš niekada jaukiai nesijaučiau didesnėse draugijose, vakarėliai man neįdomu.

Ji aiškiai matė, jog Tomas ja netiki. Susierzinusi ji pratarė:

— Vos mane pamatęs, tu ėmei blogai apie mane galvoti, tik blogai. Ir ką aš padariau, kad tu susidarei štai tokią nuomonę?

Jam prabilus, jo balsas buvo labai tylus:

— Paprastai tavo tipo merginos galvoja tik apie deimantus ir apie tas vieteles, kur galėtų jais pasipuikuoti.

Šie žodžiai Medison prajuokino.

— Galbūt šie žodžiai tiktų tavame pasaulyje, bet manajame jie klaidingi. Tiki tuo, ar netiki, pone Rendolai, bet šiame kūne slypi žmogus.

Jis žvelgė į ją taip, kad Medison ėmė galvoti, jog pamiršo apsivilkti.

— Žinai, pradedu galvoti, kad tu teisi, — pratarė Tomas, o paskui lėtai patraukė durų link. — Pasistengsiu, kad turėtum viską, ko tik panorėjusi, — tarstelėjo jis ir išėjo iš kambario.

Jam išėjus Medison pasijuto tarsi išsunkta. Tomas turėjo kažką tokio, dėl ko Medison greta jo jautėsi lyg įelektrinta. Jeigu ją suimdavoi pyktis, ji tiesiog *pašėldavo*. Jeigu jis įstengdavo ją prajuokinti, ji juokdavosi visa, iki pačių kojų pirštų galiukų. O kai jis pasakė jai komplimentą, Medison buvo tikra, jog tai pats gražiausias komplimentas jos gyvenime.

Iš palovio kyšojo Rodžerio batai; Medison juos paspyrė.

— Nurimk, mergyte! — įsakė ji sau. — Tu esi ištekėjusi ir... ir... — ji neįstengė sugalvoti nieko daugiau, išskyrus tai, kad toks žmogus kaip Tomas Rendolas, iš tokios šeimos kaip ši, buvo ne jos nosiai.

* * *

Jau po dvidešimt keturių valandų Medison pasidarė nuobodu. Per pastaruosius dvejus metus ji neskaitė nieko, išskyrus medicinines knygas, todėl dabar ji be galo troško paskaityti kokį nors lengvą romaną, pasakojantį laimingą istoriją, kur nebūtų smulkiai kalbama apie tai, kokie baisūs dalykai gali nutikti žmogaus kūnui. Tačiau vos paėmusi į rankas knygą, pavadintą “geriausiu paplūdimio romanu”, jai pasidarė nuobodu. Ir kaip ji galėjo patikėti romantiškomis istorijomis? Ir kaip ji galėtų patikėti, kad galiausiai jie “laimingai gyveno”? Po vedybų tau telieka sunkus darbas. Po vedybų žmonės net *nebesišneka* vienas su kitu.

Ji pažadėjo suteikti Rodžeriui visišką laisvę, pažadėjo nesikišti į jo gyvenimą tol, kol jie čia atostogaus; tada ši mintis jai atrodė puiki, tačiau dabar, jai gulint hamake kelios pėdos nuo didelio, saulės prikaitinto tvenkinio, jai beveik norėjosi prisidėti prie kitų, linksmai besijuokiančių ir besitaškančių. Vandenyje Rodžeriui nereikėjo lazdų, todėl jis žaidė ir šokinėjo kaip vaikas. Savaime suprantama, jam padėjo “mergaitės”.

Vakar vakare Medison pamėgino prie jų prisidėti. Iš pradžių ji buvo savo miegamajame mėgindama skaitinėti romaną, tačiau iš lauko sklido linksmi krykštavimai ir juokas. Taigi ji apsivilko maudymosi kostiumėlį — jis buvo paprastutis, baltas, vientisas — ant viršaus užsimetė Rodžerio marškinius ir nuėjo prie tvenkinio. Tačiau jai pasirodžius juokas nutilo. Jau nuo džinsuotos Medison vaizdo galėjai netekti žado, bet dabar, kai ji vilkėjo baltu maudymosi kostiumėliu, kai buvo nuogomis kojomis, į ją tiesiog nebebuvo galima žiūrėti.

Praėjus vos dešimčiai minučių po jos pasirodymo Rodžeris išlipo iš vandens.

— Ir kodėl tau reikėjo viską sugadinti? — paklausė jis. Taigi Medison teliko apsigręžti ir eiti atgal į savo kambarį. Ji nepastebėjo atokiau sėdinčio Tomo, rankose laikančio vadovėlį.

* * *

Kitą rytą vos prašvitus Medison atsargiai išlipo iš lovos; ji nebijojo prižadinti Rodžerio, nes jis garsiai knarkė po vakarykščio — ir vėl kažkur linksminosi ištisą naktį; ji paprasčiausiai norėjo išsmukti iš namų niekieno nepastebėta. Ji užsitraukė džinsus, apsivilko marškinėlius, ant viršaus užsimetė seną velvetinį švarkelį, paskui apsiavė beveik visai nunešiotus sportinius batelius. Tačiau jos pastangos vaikščioti kuo tyliau nuėjo šuniui ant uodegos, kai atidariusi duris ji beveik užlipo ant didžiulio pailgo drobinio krepšio, kurį kažkoks idiotas buvo palikęs tiesiai prieš jos duris.

Medison spėjo sučiupti krintantį krepšį, kol šis nesubildėjo ir neprižadino viso namo. Vos palietusi krepšį ji suprato, kad jame buvo nauji žūklės reikmenys. Net per drobę ji galėjo užčiuopti naują meškerę su puikia rite, nepriekaištingai sukančia valą. Ji varvindavo seilę žvelgdama į tokias meškeres prabangiose žūklės parduotuvėse.

Ji gerai žinojo, kas šį krepšį paliko prie jos durų.

Prie durų rankenos rausvu kaspinėliu buvo pririštas nedidelis vokelis. Medison jį atplėšė. *“Tai atsiprašymo dovanėlė. Labai prašau ją priimti. Susitikime prie “skylės”. Turiu tau pasiūlymą.”*

Nebuvo jokio parašo, tačiau jo ir nereikėjo. Akimirksniu Medison užvaldžiusį nuobodulį pakeitė po visą kūną pasklidęs jaudulys. Ji beveik bėgte nubėgo prie spintelės, kur Bruk laikė kitus jai reikalingus dalykus. Atidariusi spintelės duris Medison neteko žado. Viduje buvo nauji guminiai batai; nė nepasimatavusi ji puikiai žinojo, jog batai yra jos dydžio. Anksčiau jos avėti auliniai buvo tokie dideli, jog ji vos galėjo paeiti. Spintelėje buvo ir nauja liemenė, tokia su daugybe kišenėlių, kur galėjai laikyti kabliukus ir jauką. Ant grindų buvo padėtas senamadiškas pintas krepšys laimikiui; tokie krepšiai išties šauniai atrodo, bet kainuoja dvidešimtį kartų daugiau nei plastikiniai kibirėliai. Prie pintinės taip pat buvo pririštas rausvas kaspinas, kaip ir ant krepšio su meškere.

— Man nereikėtų to daryti, — šnabždėjo Medison jau matuodamasi liemenę ir paėmusi į rankas pintinę. — Neturėčiau priiminėti dovanų iš svetimų žmonių. Neturėčiau, oi, po velnių viską, — galiausiai pratarė ji, o paskui nusičiupo aulinius batus ir išsmuko pro šonines duris, vengdama virtuvės, kur bruzdėjo anksti sukilę vasarnamio gyventojai.

Po kelių minučių ji jau buvo prie “skylės”, kaip tą vietą pavadino Tomas. Kuo labiau Medison artėjo prie tikslo, tuo labiau dvejojo. Ką jis turėjo galvoje sakydamas “pasiūlymą”?

Žengusi per brūzgynus ji pamatė, kad jo ten nėra. Akimirksniu jos širdis atsidūrė kulnuose.

— Labas rytas, — išgirdo ji iš už nugaros ir pašoko.

— Ar tau visada būtina taip elgtis? — išpoškino ji pati ant savęs pykdama, kad apsidžiaugė iš tikrųjų jį suradusi.

— Man patinka būti pranašesniam. Ar norėtum ko nors valgyti? O gal prieš ateidama jau prasisukai virtuvėje?

— Labai juokinga, — atsakė Medison. Tomui žengus pirmyn, ji nusekė paskui, nešdama gautas dovanas. Kai jis sustojo prie upelio ir paėmė savo meškerę, Medison prabilo:

— Klausyk, o dabar apie tuos visus daiktus. Aš negaliu jų taip paprastai pasiimti. Aš gal tik pasinaudosiu jais tol, kol čia viešėsiu?

Tomas nepakėlė akių nuo mažytės dirbtinės musytės, kurią mėgino užnerti ant kabliuko.

— Kaip nori, — tepasakė jis. — Maistas štai ten. Atsinešiau karšto šokolado. Tikiuosi, tu nesilaikai dietos.

— Niekada nesilaikiau, — nuoširdžiai atsakė Medison. Tada pasidėjo aulinius batus, meškerę ir nuėjo prie nešiojamo šaldytuvo, iš kurio kyšojo didžiulis termosas. Ji įsipylė truputį karšto, garuojančio šokolado, pasiėmė iš krepšio bandelę ir porą braškių. Tomas nė nekrustelėjo, tebestovėjo ant upelio kranto atsukęs jai nugarą ir įdėmiai žvelgė į vandenį laukdamas pirmo kibimo.

Laikydama rankose vaišes Medison prisėdo greta jo ant akmens.

— Na, tai koks tas pasiūlymas? — paklausė ji stengdamasi, kad balsas skambėtų nerūpestingai, bet jai gana sunkiai sekėsi.

— Ne toks, kokio tikiesi, — atsakė jis, susitelkęs į meškerę, o ne į ją. — Nors, kita vertus, manyčiau, kad tu dažnai teisingai atspėji.

— Taip, — paprastai atsakė Medison.

Tomo meškerės valas susipainiojo, jam prireikė kelių minučių, kol viską sutvarkė. Tada jis padėjo meškerę ir nuėjo prie krepšio, kuris buvo Medison už nugaros. Padavęs jai dar vieną bandelę ir pasiėmęs sau jis atsisėdo ant uolėto kranto.

— Man atrodo, kad mes su tavimi esame pora nepritapėlių.

Medison buvo besirengianti protestuoti, bet neįstengė, todėl nieko neatsakė.

— Bent jau čia taip jaučiamės. Šią vietą valdo mano mažoji sesutė ir brolis su draugais. Žinok, ne visada taip buvo. Kai buvau vaikas, labai mėgdavau čia vasaroti. Buvau iššukavęs visas apylinkes dvidešimt penkių mylių spinduliu. Žvejojau beveik visuose upeliuose. Bet, kai paaugo mano gentainiai...

Gūžtelėjęs pečiais, jis pasirėmė ant rankų, Medison pažvelgė į jį. Jo nudėvėta drobinė kepurė dengė akis, bet ji galėjo prisiekti, jog jam žvelgiant į vandenį vagelė tarp akių buvo ne tokia gili.

— Kad ir kaip ten būtų, jiems labiau patinka vakarėliai, o ne ilgi žygiai. Tiesą sakant, šiandien taip pat yra suplanuotas vakarėlis.

Tai išgirdusi Medison atsiduso. Jai vakarėliai visada asocijuodavosi su girtų vyrų, mėginančių ją pagrabalioti, šutvėmis.

— Taip, ir man taip pat, — pratarė Tomas. — Negaliu pakęsti vakarėlių. Klausyk, aš pamaniau, galbūt...na, aš žinau, kad tu dabar tenorėtum pagulėti kur nors netoli namų ir paskaityti, bet pamaniau, gal tu norėtum leistis su manimi į žygį?

Viena Medison dalis iškart norėjo džiaugsmingai rikteleti "Taip!", bet kita jos dalis vertė ją tylėti. Kiek kartų per Montaną keliaujantys turistai kvietė ją "keliauti" kartu?

— Tik su viena sąlyga, — pridūrė Tomas. — Nebus jokios romantikos.

— Nesupratau? — tarstelėjo Medison, atsitokėjusi nuo minčių apie gimtąjį miestelį.

Atsigręžęs Tomas pažvelgė į Medison.

— Moterys vis dar nori už manęs ištekėti.

— Tikrai? — nusistebėjo Medison. — Kaip visa tai tau turėtų būti siaubinga.

Vyptelėjęs Tomas vėl įsmeigė akis į vandenį.

— Pamaniau, galbūt suprasi. Kaip ten Džeinė Ostin yra pasakiusi — "laimingas vyras turi turėti žmoną"? Ar kažkaip panašiai. Matai, aš esu turtingas, o menkos moterėlės, apie tai sužinojusios, tuojau ima planuoti vedybas. Kiek supratau bendraudamas su tavimi, kiekvienas vyras, pamatęs tave, pradeda planuoti...

— Medaus mėnesį? — pamėgino atspėti Medison.

— Būtent.

Medison taip pat įsmeigė žvilgsnį į vandenį.

— Anksčiau nebuvau apie tai pagalvojusi, bet, manyčiau, tu buvai teisus. Mes esame kažkokie nevykėliai. Na, tai ką tu siūlai? Ar šis žodžių derinys tau atrodo netinkamas?

— Siūlau laisvę mums abiem. Per visą gyvenimą nesu puikiai praleidęs laiko nė su viena moteriškos lyties atstove. Viskas būdavo taip puikiai apskaičiuota. Tu net neįsivaizduoji, kiek daug moterų man yra sakiusios, kad mėgsta žvejoti, bet vėliau paaiškėdavo, kad jos paprasčiausiai išstudijuodavo mane ir išsiaiškindavo, kad man patinka žūklė, taigi jos... — jis nebaigęs gūžtelėjo pečiais. — Viena moteris, kurią pažinojau, net buvo pradėjusi lankyti pamokas žvejams.

— Taigi laisvė reikš tai, kad mes...? — mėgino išsiaiškinti Medison žvelgdama į jį.

— Puikiai leisime laiką. Nebūsime surišti jokiais saitais. Man atrodo, kad tau nepatinka tokie patys dalykai, kokie nepatinka ir man, todėl pamaniau, kad tu turėtum mėgti tą patį, ką mėgstu aš. Matau, kad tau patinka žvejoti, todėl pamaniau, kad abu galėtume pakeliauti ir pažvejoti, na, būti paprastais žmonėmis. Tu pamirši, kad esu turtingas, o aš nekreipsiu dėmesio į tai, kad tu esi pati gražiausia moteris pasaulyje, kokią tik esu kada nors matęs.

Prieš Medison valią, išgirdus šiuos žodžius, jos kūnu perbėgo lengvas virpuliukas. Ji norėjo pasakyti: “Tikrai? *Pati* gražiausia? O gal tik *viena* iš pačių gražiausių?” Tačiau Medison nieko neatsakė.

— Kokia tavo nuomonė apie tai? — paklausė Tomas.

Medison atsikrenkštė bijodama, kad prabilus jos balsas nebūtų prikimęs.

— Puiku, — pratarė ji. — Puiki mintis.

— Nebent tu norėtum likusį laiką praleisti vasarnamyje, skaityti knygas ir vaikščioti į vakarėlius kartu su savo vyru. Arba vakarais tu galėtum sėdėti verandoje su mama ir tėčiu ir...

— Ne, — paskubomis jį nutraukė Medison. — Verčiau aš praleisiu laiką su... — ji susilaikė nepasakiusi “su tavimi”. Ji neleis, kad jis pamanytų, jog ji yra viena iš tų paskui jį lakstančių moterų. — Su gamta, — galiausiai baigė ji. — Ką tu tiksliai esi suplanavęs?

— Žygį pėsčiomis. Nebent tu esi viena iš tų miestiečių, kurios bijo natūralios gamtos.

Tai išgirdusi Medison nusijuokė.

— Juk aš iš Montanos. Ir ką gi tu man galėtum pasiūlyti šiuose mažučiuose Niujorko kalnuose, kas galėtų varžytis su mano gimtąja valstija?

Tomas jai nusišypsojo, jo veidas sušvelnėjo.

— Gerai. Man reikia pailsėti nuo mokslų ir mokyklos. Galėtume paplaukioti gumine valtimi. Pavojinga nebus, mums neprireiks gidų, galėsime plaukti tik dviese. Galėtume plaukti žemyn upe, o paskui kur nors pastovyklauti, jeigu tu... Na, jeigu tu nebijosi pasilikti su manimi viena, tai norėjau pasakyti. Ir jeigu tave išleis vyras.

“Po to, ką esu Rodžeriui padariusi!” — tokia buvo pirmoji Medison į galvą šovusi mintis, bet garsiai ji to nepasakė.

— Esu tikra, kad viskas bus gerai. Mes su Rodžeriu žvelgiame vienas į kitą kaip suaugę žmonės, — pasakė Medison ir vos neužspringo nuo tokio melo.

— Nuostabu, — pasakė Tomas ir atsistojęs pasirąžė.

Vis dar tebesėdėdama ant akmens Medison pažvelgė į jį: Tomą apšvietė ankstyvo ryto saulės spinduliai, išryškindami stipraus, tvirto kūno kontūrus, po drabužiais judančius raumenis. Prieš kiek laiko ji lietė gydytojo pagalbos nereikalaujantį kūną? Prieš kiek laiko...

Tomui pažvelgus į ją, Medison pridėjo prie lūpų tuščią šokolado puodelį ir nudūrė akis į žemę. Geriau jau slėpti tai, apie ką ji galvojo, ką jautė.

— Išgerk dar truputį šokolado, — linksmai pratarė Tomas imdamas jos puodelį ir iš didžiulio termoso pildamas šokoladą. — Man atrodo, kad mums abiem nusimato šaunios atostogos. Jokių saitų. Jokio nerimo dėl galimų mūsų fizinių ryšių. Aš žinau, kad tu prastai sutari su savo vyru, bet manau, kad esi iš tų moterų, kurios gerbia per vestuves duotą priesaiką.

Jam nieko daugiau nepasakius Medison pakėlė į jį akis ir pamatė, kad jis laukia atsakymo.

— O, taip, — pratarė ji. — Labai gerbiu.

Gurkšnodama šokoladą ji svarstė, ar Rodžeris ir mažoji Teri taip pat jaučia pagarbą panašioms priesaikoms.

— Puiku, — džiaugėsi Tomas. — Neįtikėtinai puiku. Na, tai ką norėtum pirmiausia padaryti? Gal turi kokių nors pasiūlymų?

— Bet juk tu geriau žinai, ką reikėtų daryti, — atsakė Medison žvelgdama į jį.

— Esu tikras, kad pasielgiau akiplėšiškai, bet pamaniau, kad tau ši idėja patiks, todėl jau iš anksto šį tą paruošiau. Maždaug po dviejų valandų Gražutė mūsų lauks kitoje to kalno pusėje; na, galbūt tau šis kalnas tėra paprasčiausia kalva. Ji mums atgabens daug maisto atsargų ir guminę valtį. Mes iš ten išplauksime ir šiek tiek pastovyklausime. Ne per ilgai. Tris ar keturias dienas. Manau, tu tiek ištversi?

Dabar Medison tegalėjo žiūrėti į jį ir mirksėti. Trys ar keturios dienos nuostabios gamtos apsupty kartu su žmogumi, kuris ją nepaprastai traukė? Ištisos dienos toli nuo žmogaus, kurį ji nuolat turėdavo versti daryti pratimus? “Negaliu”, — paprastai verkšlendavo Rodžeris. Tada Medison turėdavo jį įtikinėti, jog jis tikrai gali, o kai jis pratimus padarydavo, ji turėdavo jį girti. Girti ir girti, girti ir girti.

— Kas gamins valgį? — paklausė Medison, šnairuodama į Tomą.

— Abu iš eilės. Tačiau beveik viską jau paruošė Adelija ir sudėjo į mažus maišelius. Ji pati džiovina vaisius, pati rūko mėsą. Ji viską daro pati, viską moka.

Viena Medison dalis žinojo, jog jai reikia pasakyti ne. Didžiulė jos širdies dalis jai sakė, kad ji privalo grįžti į vasarnamį ir aptarti visa tai su Rodžeriu. Jis juk tebebuvo jos vyras. Tačiau jis elgėsi taip, tarsi jos nebūtų, be to, viešai parodė, kad...

— Taip, — atsakė Medison. — Man visa tai labai labai patiktų.

9

— Na, ir kas nutiko toliau? — nekantravo Elė ištiesusi taurę, kad Leslė ją pripildytų.

Medison prisidegė dar vieną cigaretę ir prieš prabildama išpūtė dūmus.

— Tada aš gyvenau nuostabiausias savo gyvenimo dienas.

Jai daugiau nieko nepasakius Elė atrodė taip, tarsi norėtų Medison pasmaugti.

— Detalių! Aš noriu detalių. Tu viešėjai tenai su savo tinginiu, netikėliu vyru. Paskui tu iškeliavai laukinės gamtos prieglobstin su vyru, kuris norėjo bendrauti platoniškai ir... — Elė nebaigė išgirdusi Medison juoką. — Ką!?

— Tomas melavo. Kiekvienas jo žodis apie “pasiūlymą” buvo melas. Vėliau jis man sakė, jog taip manęs troško, kad jam ėmė prakaituoti delnai. Tačiau sužinojęs, kad visi vyrai į mane reaguoja vienodai, jis numanė, jog ėmęs su manimi žaisti panašius žaidimus, praras bet kokį šansą.

— Suprantu, — pratarė Elė. — Išmintinga. Žvelgdama iš rašytojos pozicijų galiu tam pritarti. Vadinasi, jis norėjo duoti tau laiko jį *pamėgti.*

— Taip, — ramiai atsakė Medison. — Būtent to jis ir norėjo. Jis norėjo, kad aš jį pažinčiau tokį, koks jis būna be šeimos, koks jis būna niekieno neveikiamas. Be to, jis taip pat norėjo pažinti ir mane, ne tik mano išorę, bet ir vidinį mano pasaulį.

— Taip, ir aš buvau susidūrusi su tokia problema, — įsiterpė Elė. — Tikriausiai ir tu, Lesle?

Leslei tylint Elė atsigręžė į ją pažiūrėti.

— Tikėsit ar ne, ir aš kartą turėjau šiokių tokių nesklandumų. Ne tiek dėl savo veido, kiek dėl kūno. Tačiau dabar gana sunku prisiminti tuos tolimus laikus.

Medison pašnairavo pro dūmų kamuolį į Elę.

— Ar tik nepradedi vaidinti, jog nesi pakankamai graži, kad galėtum statyti vyrus ant ausų?

— Galbūt kada nors ir stačiau, bet niekada nesukeldavau tokio geidulių antplūdžio, kokį sukeldavai tu. Tu žinai, ką vyrams labiausiai patikdavo su manimi daryti?

Medison kilstelėjo antakį.

— Ar tu tikra, kad nori apie tai mums pasakoti?

— Galbūt jūsų paslaptys asmeniškos, tačiau manosios visos buvo paskelbtos ir išspausdintos. Žinote, vyrams labai patikdavo su manimi *kalbėtis*. Ne, tai tiesa. Man tereikdavo dešimties minučių vyro draugijoje, ir jis pradėdavo man pasakoti tokius dalykus, kokių nepasakodavo savo psichologui.

— O susitikę su manimi vyrai paprastai trokšdavo akrobatinio sekso, — atsidususi pratarė Leslė. — Jūs nė neįsivaizduojate, ką man siūlydavo koledžo vyrukai.

Medison ir Elei smalsiai į ją pažvelgus Leslė nusišypsojo.

— Galbūt Elė ir aprašė visas savo paslaptis, tačiau aš savąsias kruopščiai saugau. Na, tai tęsk savo pasakojimą.

Tačiau Medison kurį laiką tylėjo.

— Jeigu vyrai suprastų vienintelį dalyką, jie galėtų laimėti bet kurią moterį pasaulyje. Bjauriausias vyras galėtų laimėti pačią gražiausią moterį.

— Ar aš ko nors neišgirdau? — paklausė Elė. — Koks gi tas “vienintelis dalykas”, kurį vyrai turėtų suprasti?

— Suteikti moteriai tai, ko ji *nori*, o ne tai, kas, jo manymu, jai patiktų, — užsisvajojusi pratarė Medison. Tada ji pažvelgė į kitas dvi moteris ir nusišypsojo. — Tomas suprato, jog visą mano gyvenimą prie manęs kabinosi vyrai, suvilioti mano išvaizdos. Vadinasi, aš pasiilgusi paprastų *pokalbių*. Aš dažnai fantazuodavau apie tai, kaip įsimyliu aklą žmogų, žmogų, kuris manęs nemato, todėl su manimi elgiasi kaip su kitomis moterimis.

Elė pajuokiančiai prunkštelėjo.

— O su manimi kaip tik viskas atvirkščiai. Dar mokykloje visada mokiausi pagal gabiausiems mokiniams sudarytą programą, todėl į mane visi žvelgė kaip į “proto gumbą”. Aš tenorėjau *fizinių* dalykų. Tačiau visą gyvenimą praleidau mąstydama. Jeigu būčiau užmezgusi kokį nors romaną, aš nesakau, kad taip ir buvo, tai būčiau troškusi tik jausmų, emocijų. *Griausmingo* romano.

Paskutiniai Elės ištarti žodžiai visas prajuokino.

— Apie mane to nepasakysi, — prabilo Leslė. — Man reikėtų širdučių ir gėlių. Šampano. Arbatos porcelianiniuose puodeliuose, iškylos, kurios metu aš vilkiu nėriniuotais drabužiais. Man reikia, kad man bučiuotų rankas. Ir *jokio* grabaliojimosi. Ir visiškai nieko, kas primintų *griausmą*.

Po šių žodžių nusijuokė visa trijulė.

— Bet galiausiai tu gavai, ko norėjai, — pasakė Elė Medison. — Tu sutikai žmogų, kuris galėtų su tavimi pasikalbėti, bet aš tebelaukiu savojo griausmo.

— O aš galiu užtikrinti, kad Alenas tikrai nėra iš tų su širdelėmis ir gėlėmis, — pamėgino įsiterpti Leslė. — Dešimtųjų mūsų vestuvių metinių proga jis man padovanojo metinę rentą.

Kai kitos dvi moterys klausiamai pažvelgė į ją, Leslė tik gūžtelėjo pečiais.

— Na taip, labai išmintinga. Ši dovana man buvo naudinga gerokai ilgiau nei gėlės, kurių taip laukiau.

— Kita vertus, — prakalbo Medison, — deimantai išlieka dar ilgiau nei kompanijos, teikiančios metines rentas.

Trijulė ir vėl nusijuokė. Tada Leslė netikėtai surimtėjo ir pažvelgė į Medison.

— Atleisk, kad klausiu tokio asmeniško dalyko, bet kodėl tu neišsiskyrei su Rodžeriu ir neištekėjai už Tomo?

Kurį laiką Medison sėdėjo nusigręžusi, pilnomis ašarų akimis.

— Na gerai, — pratarė Elė vėl atsiguldama. — Pasakok toliau. Norime sužinoti, kaip viskas nutiko. Papasakok visas smulkmenas. Viską iki kulminacijos. Jeigu tu už jo neištekėjai, esu tikra, kad tam turėjai rimtą priežastį.

— Taip, — tyliai atsakė Medison. — Tam turėjau rimtą priežastį. Jis...

— Ne! — šūktelėjo Elė. — Dabar tu esi mano valdose. Viską turi pasakoti nuosekliai. Nepapasakojusi viso anekdoto negali išdėstyti juokingiausio dalyko. Grįžk prie nuostabios Niujorko užmiesčio gamtos ir papasakok mums apie... — Elė netikėtai nutilo. — Papasakok apie tai, kodėl tos moters vardas buvo Gražutė.

Medison ašaros nudžiūvo, ir ji vėl nusišypsojo.

— Ar dar turime to vyno? Kaip manote, ar šiame nedideliame miestelyje yra picų restoranėlis, vežiojantis picas į namus?

— Yra restoranėlių, vežiojančių picas net į Egiptą, — pratarė Elė. Kai kitos klausiamai į ją sužiuro, ji nusišypsojo. — Apie tai galite pasiskaityti trečiojoje mano knygoje, bet dabar pasklaidykime telefonų knygą ir užsisakykime valgyti. Ar įmanoma čia ką nors gauti be *peperoni*? O tu, — bakstelėjo pirštu į Medison, — tu sėdėk ir kalbėk. Na, tai pasakyk, ar Tomo kojos išties buvo puikios?

— Gražios, — atsakė Medison atsiremdama į sofos koją. — Visos jo kūno dalys buvo labai gražios.

10

— Kiek tau metų? — paklausė Tomas susiraukęs, delnuose suspaudęs Medison pėdą ir žiūrėdamas į kruvinai nutrintas pūsles. — Neturėtum būti vyresnė nei šešerių, jeigu taip neprotingai elgiesi.

Nors šie žodžiai buvo ištarti šiurkščiai, Medison jo balse girdėjo tik švelnų susirūpinimą. Jiems prireikė trijų valandų, kol jie perlipo per kalvą, kurią Tomas pavadino kalnu, ir susirado laukiančią Gražutę su sunkvežimėliu gėrybių.

Žygio metu Tomas nuolat kalbino Medison. Jis jai pasisakė žinąs iš motinos, jog ji slaugo Rodžerį, todėl dabar norėjo sužinoti kiekvieną jos darbo smulkmeną.

Iš pradžių Medison nenoriai leidosi į kalbas šia tema. Pirmiausia dėl to, kad nebuvo pratusi kalbėtis su vyrais. Kartais ji pamėgindavo, bet vos į ją pažvelgę pašnekovai tapdavo išsiblaškę. Ištekėjusi ji mėgindavo sudominti Rodžerį savo skaitomomis knygomis, bet jis tik atsakydavo, jog jam gana to, ką jis pagal tas knygas daro, ir nenorėdavo jos klausytis.

Tačiau Tomas, einantis takeliu priešais ją, nesiliovė įkalbinėjęs.

— Dabar kaip tik turiu pasirinkti savo darbo kryptį. Galbūt tapsiu fiziatru.

Ji suprato, jog Tomas mėgina ją "sugauti" pavartodamas įmantrų žodį kalbėdamas apie mediką, besispecializuojantį reabilitacijos srityje.

— Ar tavo asmenybė ganėtinai stipri? — pajuokavo Medison, bet Tomas pažvelgė į ją susiraukęs kaip visada.

— Ką tuo nori pasakyti?

— Vienu žodžiu tai galima pavadinti drąsinimu. Reabilitacija — tai nuolatinis drąsinimas ir skatinimas. Pacientas nėra lėlė, kuria gali manipuliuoti. Tu turi pažinti jo asmenybę ir su ja skaitytis, tu turi stengtis, kad jis norėtų daryti viską, kas reikalinga. Žymiai lengviau gulėti lovoje ir žiūrėti transliuojamas futbolo rungtynes nei pamėginti pakelti koją per tris colius nuo lovos, o paskui šį pratimą pakartoti dvidešimt kartų.

— Suprantu, — pasakė Tomas, vėl žvelgdamas į takelį. — Na, tai ką tu darai, kai nori paskatinti savo pacientą?

Ne "Rodžerį", pamanė Medison, bet "savo pacientą". Jai tai patiko. Ji pasijuto taip, tarsi būtų tikra medikė, o ne Rodžerio žmona, Rodžerio, kuris nė nenutuokė, ką ji veikia didesnę dienos dalį.

Medison nieko neatsakius Tomas pasakė:

— Pradėk nuo pradžių.

Medison nepatenkinta prunkštelėjo.

— Pradžia būna sunki. Su Rodžeriu buvo ypač sunku, nes neurochirurgas pasakė, kad pažeistas jo stuburas, kad jis niekada nebegalės vaikščioti. Kai grįžau į Montaną, Rodžeris jau galvojo apie savižudybę.

— Tačiau tu jam suteikei vilties, — švelniai pratarė Tomas. — Be to, tavo dėka jis vėl pradėjo vaikščioti. Papasakok man, kaip tau tai pavyko padaryti.

Išgirdusi tokias Tomo intonacijas Medison jautėsi labai pamaloninta, bet ji nenorėjo pasirodyti garbėtroška egoistė, todėl pradėjo iš kitos pusės.

— Daug pagalbos susilaukiau iš tavo tetos. Ji pasakė Rodžerio tėvams, jog rentgeno spinduliai parodė, kad stuburas labai sužalotas, bet dėl patinimų nieko negalima tvirtai teigti. Aš jai paskambinau. Labai nerimavau tai darydama, nes nebuvau tikra, ar Rodžerio tėvai apmokėtų sąskaitą, jeigu ji tokią atsiųstų, tačiau aš norėjau sužinoti kiek galima daugiau. Ji buvo labai maloni. Ji man patarė padėti po Rodžerio keliais susuktus rankšluosčius, o paskui lenkti jo kojas žemyn. Jeigu jo pėdos kiek pakiltų ir nors truputį sujudėtų, galėtume turėti vilties.

— Tu taip ir padarei, — įsiterpė Tomas, tuo pačiu skatindamas Medison kalbėti toliau.

— Taip, — atsakė Medison. — O kai mes pamatėme, jog viltis jam pradėti vaikščioti atsirado, aš pradėjau skaityti ir aiškintis, ką daryti toliau.

Matydama, jog Tomas susidomėjęs jos klausosi, Medison pradėjo pasakoti apie tai, ką darė per pastaruosius dvejus su puse metų. Iš pradžių ji stengėsi, jog jos kalba būtų moksliška, ji kalbėjo apie vaistus ir skausmą, apie specialius pratimus. Tačiau po dvidešimties minučių prasiveržė asmeniški jos jausmai ir išgyvenimai, ji pradėjo kalbėti apie nesklandumus, kuriuos jai teko iškęsti gyvenant su Rodžerio tėvais, apie tai, kaip jie nedavė pinigų būtiniems įrenginiams.

— Galėjai pamanyti, jog jie gailisi, kad neurochirurgas suklydo. Jie nenorėjo, kad Rodžeris vėl pradėtų vaikščioti. Jo tėvas pasakė: “Ir kas iš to? Jis jau niekada nebegalės aktyviai sportuoti, vadinasi, nėra jokio skirtumo, ar jis vežimėlyje, ar ne.”

Jos klausydamasis Tomas nepratarė nė žodžio, tik kartkartėmis pažvelgdavo aštriu žvilgsniu.

Ji papasakojo Tomui apie pažeistą dešinio Rodžerio klubo nervą.

— Ta koja jam niekada iki galo nepagis, — pasakė ji. Ji pasakojo apie prigydytą kaulą, apie persodintą odą. Ji pasakojo jam apie tai, kaip vartydavo Rodžerį patale, kol jo klubas buvo sugipsuotas, kaip kilnodavo jį ištisus mėnesius, kol jis įstengė pasikelti įsitverdamas trikampio įtvaro, įrengto virš lovos.

— O ką darydavai kovodama su depresija? — paklausė Tomas.

Išgirdusi šį klausimą Medison nusigręžė nenorėdama pasakoti apie ilgus pokalbius su daktare Oliver. Po avarijos buvo praėję trys mėnesiai, bet Rodžeris nenorėjo jai padėti; jis tegalvodavo apie tai, ko daugiau niekada nebegalės daryti. Medison dar kartą paskambino moteriai, kuri jau buvo betampanti jos bičiule; Medison siaubui, paskambinusi ji prapliupo verkti į ragelį.

— Aš įstengiu pakelti jo kojas, bet niekaip negaliu pakelti dvasios, — verkė ji. — Kad ir ką daryčiau, jam negerėja.

— Tai visiems gerai žinoma problema, — atsakė Doroti. — Dar visai neseniai ligoninėse būdavo įrengti specialūs fligeliai, kur ligoniai, kenčiantys nuo pažeistų stuburo smegenų, galėdavo rūkyti žolę ir užsiiminėti seksu vieni su kitais ir su ateinančiais.

Medison minutėlę patylėjo šluostydamasi ašaras, o paskui paklausė:

— Kaip tai suprasti?

— Seksas, Medison, — pakartojo Doroti. — Po tokio pobūdžio sužalojimų pirmiausia iškyla klausimas: "Ar aš galėsiu vaikščioti?" Antrasis klausimas būna "Ar aš galėsiu mylėtis?" Moterys paprastai klausia ko kito: "Ar aš turėsiu vaikų?" Manau, kad Rodžerio genitalijos nepažeistos, jūs tikriausiai galėtumėte mylėtis.

— O kūdikis? — paklausė Medison, apstulbinta gydytojos žodžių. Ji vylėsi išgirsti iš gydytojos ką nors apie reikalingus naujus pratimus arba...

— Tiesą sakant, labai abejoju, ar tu galėsi pastoti. Dabar jis negyvena aktyvaus gyvenimo, vartoja vaistus ir hormonus, todėl nemanau, kad testosterono kiekis yra pakankamas, kad tu pradėtum lauktis. Tačiau seksą išmėgink. Dėl sekso vyrai paprastai vėl užsinori *gyventi*.

— Oo, — tepasakė Medison. — Aš ... niekada apie tai nesusimąsčiau.

— Brangioji Medison, nepamiršk gyventi.

O dabar Tomas jos klausinėjo apie tai, kaip ji sugebėjo pakelti jo dvasią ir įžiebti norą gyventi.

— Pamatęs, kad ima po truputį sveikti, jis pasijuto geriau, — galiausiai sumurmėjo Medison.

Tomas linktelėjo apsimesdamas, kad liko patenkintas atsakymu.

— Papasakok man apie vaistus, — paprašė jis.

— Jis vartojo kraują skiedžiančius vaistus, — atsakė ji pasijutusi ramiau, patenkinta, kad Tomas neužduoda klausimų apie jos ir Rodžerio santykius. Būti vyro slauge ir sekso partnere nėra gerai, nes abi "pareigos" tarsi susimaišo. Rodžeris norėjo, kad kiekviena mankšta baigtųsi sekso žaidimais. Jis norėjo, kad Medison dėtųsi esanti jo seselė.

— Bet aš ir esu tavo seselė, — suirzusi atsakydavo Medison. Jai atrodė labai sunku suderinti abu šiuos vaidmenis: vieną akimirką meilūs žodeliai, o kitą — griežti įsakymai "Tu *privalai* tai padaryti!" Galingas masažas, o po minutėlės — švelnūs bučiniai; seselės paprastai to nedaro.

Medison praleido šią Rodžerio reabilitacijos dalį ir pasakojo apie vaistus, kuriuos jis vartojo, kad kuo greičiau pasveiktų.

Kai jie pasiekė sunkvežimį, Medison susivokė, jog buvo prakalbėjusi visą kelią; ji pasijuto nejaukiai. Tiesą sakant, jai neatrodė, kad per paskutinius dvejus su puse metų ji būtų per daug priplepėjusi. Nei Rodžeris, nei jo tėvai nebuvo linkę į šnekas.

Prie sunkvežimio nieko nesimatė, tik didelė pripūsti paruošta guminė valtis ir pora iš pažiūros sunkių kuprinių.

— O kur yra... Gražutė? — dairydamasi paklausė Medison. Jie stovėjo prie plataus, sraunaus upelio, sunkvežimis buvo pastatytas ant pakrantės žvyro. Siauras kelias buvo apaugęs aukštais medžiais nusvirusiomis šakomis, kurios tą kelią beveik visai dengė.

Tomas persisvėrė per sunkvežimuko bortą ieškodamas maisto atsargų.

— Ji netoliese, bet tu tikriausiai jos nepamatysi. Ji labai drovi.

Medison priėjo arčiau jo.

— Tai kodėl ji vardu Gražutė? — sušnabždėjo ji.

Tomas nepakėlė galvos nuo savųjų ryšulių, tarp kurių rausėsi, ir atsakė taip, tarsi jau daug kartų būtų šiuos žodžius kartojęs:

— Gražutė drovi. Gražutė naudinga. Gražutė dažniausiai nematoma. Pasirink.

Jis pažvelgė į Medison.

— Atrodo, kad yra viskas, ko reikia. Ar tu paneši kuprinę?

Krestelėjusi galvą Medison nusišypsojo.

— Jeigu pasakysiu, kad nenešiu, ar paneši ją už mane?

Ji juokavo, bet Tomas jos žodžius priėmė rimtai.

— Taip, — paprastai atsakė jis.

Kurį laiką jis taip ir stovėjo įbedęs į ją akis; Medison pajuto, kad jos širdis ėmė plakti gerokai dažniau. Kiek įsitempusi, ji nusuko akis.

— Aš galiu nešti kuprinę, — galiausiai pratarė ji.

Taigi ji ir nešė savo kuprinę. Tomas nešėsi savąją ir pripučiamą valtį; jie keliavo maždaug mylią, paskui Tomas sustojo ir pripūtė valtį.

— Ką dar galėtum papasakoti? — paklausė jis, padėdamas Medison nusiimti kuprinę. Kaip ir pirma, jis klausinėjo jos kiekvienos smulkmenos apie Rodžerio reabilitaciją.

— Daugiau nieko nebegaliu sugalvoti, — nuoširdžiai atsakė Medison; paskui apsižvalgiusi ji pajuto, jog jai gerokai palengvėjo. Jai iš kairės stūksojo maždaug penkiasdešimties pėdų aukščio uola, iš dešinės tekėjo upelis, šioje vietoje gerokai gilesnis nei ten, kur stovėjo sunkvežimukas. Čia, prie vandens ir uolų, saugiame didžiulės uolos metamame šešėlyje buvo ramu ir nuošalu; staiga Medison susivokė, jog yra viena su šiuo patraukliu žmogumi.

Ji stebėjo, kaip Tomas viską tvarkingai deda į guminę valtį. Jeigu čia būtų Rodžeris, jis nuolat skųstųsi, kad Medison neatlieka savo darbo. Aišku, dabar ši mintis buvo absurdiška. Rodžeriui niekada nė į galvą nešautų į miškus pasikviesti merginą. Ne, Rodžeris buvo “vyrų vyras”. Kartu su kitais jis imdavosi įdomių sumanymų. Su Rodžeriu...

— O ką tu darei su savo grožiu? — paklausė Tomas, nutraukdamas jos apmąstymus.

— Su kuo? — nesuprato Medison, netikėtai užklupta.

Tomas nesišypsojo.

— Su grožiu. Ką tu su juo darei?

Medison sumirksėjo.

— Gal tepiausi drekinamuoju kremu? — pratarė ji, nė nenumanydama, kaip reikėtų atsakyti į tokį klausimą. — Mano oda sausa.

Tomas mostelėjo jai prašydamas lipti į valtį, o paskui, įstūmęs valtį į vandenį, kalbėjo toliau:

— Toks grožis kaip tavo prilygsta kokiam nors talentui, tokiam kaip skambinimas pianinu ar piešimas. Na, tai kaip tau sekėsi šiuo talentu pasinaudoti?

Medison sėdėjo ir žiūrėjo į jį, o Tomas, pasilaikydamas už valties diržų, taip pat įsikraustė pas ją. Medison niekada apie savo išvaizdą nebuvo pagalvojusi kaip apie talentą.

Pasiėmęs irklus Tomas atsiyrė nuo kranto. Pro medžių lapus skverbėsi saulės spinduliai, buvo labai tylu. Medison niekada anksčiau nebuvo plaukusi gumine valtimi; jai tai labai patiko.

Išlyginęs valtį jis pažvelgė į Medison ir paragino:

— Na?

— Mano gimtasis miestelis išsiuntė mane į Niujorką tikėdamasis, kad tapsiu manekene, — prasitarė Medison.

— Tai kas nutiko? Kas nors kita nei Rodžeris, tiesa?

Medison dirstelėjo į jį; jis buvo labai sumanus ir nuovokus. Nuo tada, kai ištekėjo už Rodžerio, Medison nebegyveno gimtajame savo miestelyje, tačiau susitikusi ką nors iš Erskino, ji visada sakydavo, jog atsisakė modelio karjeros nusprendusi slaugyti žmogų, kurį mylėjo.

— O kodėl tu nepagalvojai apie tai, kad aš galėjau atsisakyti viliojančios modelio karjeros dėl galimybės slaugyti mylimą žmogų ir jį pagydyti?

Irkluodamas taip, kad išvengtų iš vandens kyšančių aštrių uolų, Tomas pratarė:

— Iš entuziastingo pasakojimo galiu spręsti, kad tau labai patiko ligonių slauga. Tačiau tikrai nesusidariau įspūdžio, kad tau patiktų Rodžeris. Taigi remdamasis šiais dviem faktais spėju, jog slauga tau patinka labiau nei manekenės darbas.

Dabar Medison tegalėjo nusijuokti; ji atsilošė valtyje ir panardino ranką po vandeniu.

— Tu esi visiškai teisus. Žinau, kad daugybė mažų mergaičių svajoja apie tviskantį manekenių gyvenimą, bet aš to gyvenimo nekenčiau. Net negaliu sakyti, kad man tas gyvenimas nepatiko, aš tikrai nuoširdžiai jo *nekenčiau.* Be to, jie privertė mane pasijusti bjauria.

Išgirdęs tuos žodžius Tomas liovėsi irklavęs ir pažvelgė į ją. Išvydusi jo veido išraišką Medison pasijuto išties puikiai. Iš jo veido ji galėjo suprasti, kad neįmanoma jos pavadinti kitokiu žodžiu, kaip tik “gražuolė”.

— Būti manekene — ištisas mokslas, — pratarė Medison. — Na, specifinis mokslas. Mokslas, su kuriuo nenorėjau turėti nieko bendra.

Iš vis dar įbesto į ją atidaus Tomo žvilgsnio Medison galėjo suprasti, jog jis netiki nė vienu jos žodžiu.

— O slauga, tavo manymu, nėra mokslas? — paklausė jis.

— Na, gerai, — atsidususi pratarė Medison. — Manasis “aš” buvo sugniuždytas. Tikrai. Jis buvo nutrenktas ant žemės ir sutryptas po tų...šlykščių, niekingų žmogeliūkščių kojomis, kurie... — Medison nebaigė, nes ją apėmė pyktis.

Dar minutėlę pažiūrėjusi į vandenį, ji atsigręžė į Tomą. Jis sugebėjo taip žvelgti, jog tiesiog *vertė* pasakyti visą tiesą.

— Aš niekaip negaliu tavęs įtikinti, jog esu kankinė, pasiaukojusi meilės vardan?

— Ne, negali. Rodžeris yra vėjavaikis, ir tu jo nemyli. Tiesą sakant, aš abejoju, ar tu kada nors jį mylėjai. Tačiau kalbėdama apie tai, kaip jį slaugei, imi visa švytėti. Tu grįžai pas jį, nes pati to *norėjai*. Bet, kita vertus, mes juk visi darome tai, ko patys norime, tiesa? Tai kodėl tu *nenorėjai* tapti manekene?

— Tu užsispyręs, — pratarė Medison, kuriam laikui nusigręžė, o paskui vėl pažvelgė į jį. — Na, gerai, iš tikrųjų buvo taip, kad man patiko būti pačia gražiausia miestelio mergina. Man patikdavo, kai žmonės stabdydavo automobilius norėdami su manimi pasikalbėti; tada aš apsimesdavau, jog nežinau, kodėl jie sustojo.

Ji pažvelgė į Tomą norėdama išvysti, kaip jis sureaguos į tokią jos išpažintį. Medison nebuvo pratusi kalbėti apie savo grožį. Ji ilgai treniravosi, kol išmoko kukliai nusišypsoti išgirdusi ką nors sakant, kad ji yra graži. Jai patikdavo elgtis taip, tarsi ji niekada anksčiau nebūtų šių žodžių girdėjusi.

— O Niujorke tokių kaip aš buvo pilna visur. Aš ten nebuvau ypatinga.

— Netikiu, — trumpai atsakė Tomas. — Aš gyvenu Niujorke, bet tikrai kiekvieną dieną nesutinku tokių moterų kaip tu.

— Gal tu ir nesutinki, bet jų ten tikrai yra. Jos anksti keliasi ir vėlai gula, o šiaip ištisą dieną klauso nurodymų atsistoti, atsisėsti, pažiūrėti taip, pažiūrėti anaip, jos nuolat šen bei ten stumdomos, jos... Na, jos verčiamos daryti tai, kas tik kam nors šauna į galvą, — kalbėjo Medison nemaloniai susiraukdama. — Be to, jos nuolat kritikuojamos. Štai šito manasis "aš" negalėjo iškęsti.

Tomas kurį laiką irklavo tylėdamas.

— Kodėl gi jie tave kritikavo?

— Viena mano akis yra truputį mažesnė už kitą. Matai? — paklausė Medison, lenkdamasi link Tomo. — Be to, sėdžiu per daug susikausčiusi.

— Haa! — tepasakė Tomas. — Tu tobula.

— Bet *tu* — ne fotografas.

— Na, jeigu tu turi trūkumų, vadinasi, ir kitos moterys, kurių nuotraukos puikuojasi ant žurnalų viršelių, tų trūkumų turi, — pasakė Tomas, nenuleisdamas nuo jos akių.

Medison nusišypsojo.

— Teisingai. Visos turi, bet jos moka juos paslėpti. Labai daug padeda apšvietimas. Ar tau kada nors teko matyti septintojo dešimtmečio manekenę Džin Šrimpton? Po akimis jai kabo dideli maišai, bet ją tinkamai apšvietus... — Medison nebaigė sakinio ir pažvelgė į slenkančias pro šalį pakrantes. Tomas buvo teisus: ji atsisakė manekenės karjeros, nes *nenorėjo* dirbti tokio darbo, o ne todėl, kad aukojosi Rodžeriui.

Medison vėl pažvelgė į Tomą.

— O kodėl mes nesikalbame apie tave? — paklausė ji. — Kodėl tu pasirinkai mediciną?

— Kai buvau mažas, mačiau, kaip nuskendo mano pusbrolis. Tada man buvo tik devyneri, bet nuo tos akimirkos panorau išmokti palaikyti žmonėms gyvybę.

— Man labai gaila, — atsakė Medison. — Dar prieš Rodžerį man teko matyti, kaip miršta mano mama. Ji sirgo ištisus ketverius metus.

Tomas ir vėl irklavo tylėdamas. Vanduo buvo labai ramus, viskas aplinkui tviskėjo saulės spinduliuose.

— Pradedu galvoti, kad tu slaugei mamą per visus studijų koledže metus.

Medison krestelėjo galvą žvelgdama į jį.

— O aš tuoj pradėsiu galvoti, kad tu labai įžvalgus.

— Ne, — atsakė Tomas, šyptelėjęs lūpų kampučiu. — Aš tik daugelį metų skaičiau įvairias paslaptingas istorijas. Man patinka stebėti žmones ir mėginti juos “išaiškinti”. Man patinka stebėti, kaip mėginamos spręsti problemos.

— Tikrai? Bet pirmą kartą mane pamatęs tu nutarei, kad aš noriu pasiglemžti tavo pinigus. Ne, galbūt rengiuosi šantažuoti tavo seserį.

Tomas palenkė ant šono galvą, ir Medison pamanė, kad šitaip jis mėgino nuslėpti raudonį.

— Mane suglumino tavo išvaizda.

Medison nespėjus kaip nors sureaguoti į šią jo frazę, jis tęsė:

— Na, tai ką dar norėtum apie mane sužinoti? Aš esu labai įdomus vyrukas. Aš visur buvau ir labai daug mačiau.

Medison pamanė, jog jis ją erzina.

— Medicinos mokykloje? Ar tik ne ten jums neleidžiama miegoti ištisus metus?

— Man trisdešimt vieneri, taigi esu nuveikęs ir kai ką daugiau, ne vien tik tryniau auditorijų suolus.

Medison buvo dvidešimt treji; trisdešimt vieneri tada jai atrodė labai daug. Išties brandus amžius.

— Klausyk, — pratarė Medison valiūkiškai, — aš buvau Montanoje ir Niujorke, ir viskas. Bet aš norėčiau nukeliauti į...į...

— Tu tik pasakyk pavadinimą, — pratarė Tomas irkluodamas taip, kad aplenktų vandenin pavirtusį medį.

— Į Tibetą, Petrą, Maroką. Į kokias nors atogrąžų salas, į Galapagų salyną pasižiūrėti vėžlių.

Tomas tik nusišypsojo.

— Na, tai pakartok visus pavadinimus tokia tvarka, kokia tau labiausiai patiktų. Aš tau viską apie tuos kraštus papasakosiu.

— Tu esi aplankęs *visus* mano išvardintus kraštus? — paklausė Medison kilstelėjusi antakį, niekaip negalėdama patikėti.

— Visus, kuriuos tu paminėjai. Na, tai nuo ko man pradėti?

Medison minutėlę pagalvojo.

— Nuo Australijos.

— Apie ką pasakoti, apie sausringąją dalį ar apie lietingąją? Apie miestus ar apie pakraščius? Apie tas vietas, kur auga orchidėjos, ar apie tas, kur kasami opalai?

— Pasakok apie bet ką, — išplėtusi akis atsakė Medison.

Taigi likusią dienos dalį Medison klausėsi Tomo pasakojimų apie tai, kur jis lankėsi, ką matė. Ji nė nepagalvojo apie savo kojas. Nusileidus saulei Tomas pasuko valtį kranto link sakydamas, kad čia būtų galima įsirengti stovyklą; pamėginusi išlipti iš valties Medison kojose pajuto aštrų skausmą.

Tomas pastebėjo, kaip ji krūptelėjo, matė, kaip ji šlubčioja. Jis liepė jai atsisėsti ant plokščio akmens, pasidėjo jos koją sau ant šlaunies ir atrišo batų raištelius.

— Turėjau pastebėti, kad tavo sportiniai bateliai gerokai nusidėvėję, — pratarė jis griežtesniu tonu. — Tik pažiūrėk! — šūktelėjo jis, rodydamas Medison pritrintas pūsles ant kulno ir kojų pirštų. — Ar žinai, kad per šitai gali patekti infekcija?

— Juk čia tik pūslės, — atsakė Medison.

— Buvusio prezidento sūnus mirė nuo pūslės, kurią prisitrynė žaisdamas tenisą, — atsakė Tomas, nuleisdamas jos koją ant žemės ir imdamas plastikinį pirmosios pagalbos reikmenų krepšelį.

Medison negalėjo susilaikyti nenusijuokusi.

— Nejau per pastaruosius metus medicina visai nepažengė į priekį?

Tomas nesijuokė; jis sudrėkino sterilų tvarstį ir aplink trūkusias pūsles nuvalė kraują.

— Tiesą sakant, ne. Žinai, Anglijoje esu matęs, kaip medicina žengtelėjo atgal. Jie vėl taiko gydymą dėlėmis.

— Papasakok, — susidomėjusi paprašė Medison, o paskui įdėmiai klausėsi Tomo pasakojimo apie tai, kaip naudojamos dėlės kraujo pertekliui pašalinti prigydant amputuotas galūnes.

Baigęs taip Medison patikusį pasakojimą Tomas paklausė:

— Ar tu kada nors troškai ką nors nuveikti medicinos pasaulyje?

— Tu turi galvoje slaugės darbą?

— Tiesą sakant, galvojau apie tavo galimus planus tapti gydytoja, — tyliai pratarė jis, pradėjęs tvarstyti jos koją.

— Aš? Gydytoja? — pakartojo Medison, o jos balsas išdavė visas jos svajones.

Tomas suraukė kaktą.

— Tu gydei du pacientus. Kodėl nepagydžius daugiau?

— Viena mano pacientė mirė, o kitas... — Medison kiek pritilo. — Rodžeris nekenčia manęs už tai, ką aš jam esu padariusi. Jis man nuolat kartoja, jog mano slaugės įgūdžiai yra subtilūs kaip akmeninė beisbolo lazda.

Tomas prunkštelėjo.

— Rodžeris tavęs pavyduliauja.

— Manęs? — kone juokdamasi pratarė Medison.

— Žinoma. Nuo jo trenkia pavydu kaip nuo žuvies, ištisą savaitę paliktos saulėje.

Medison nusišypsojo.

— Nuo tavo žodžių išties puikiai pasijuntu. Norėjau pasakyti, kad jaučiuosi esanti labai sumani.

— Tau mano žodžiai visai nereikalingi. Rodžeris žino, kad tu už jį gerokai sumanesnė, be to, žymiai gražesnė ir geresnės širdies. Ir kaip jis galėtų rungtis su tokiu žmogumi kaip tu?

— Su žmogumi kaip aš, — tyliai pratarė Medison, — su Montanos piemene.

Tomas nieko neatsakė į šiuos jos žodžius, neatsiprašinėjo už anksčiau prikalbėtus dalykus. Pažvelgusi į jo viršugalvį, į tankius juodus plaukus, Medison pagalvojo, jog jis labai jau ilgai tvarsto jos kojas. Ji pati būtų mielai sutikusi, kad jis ir toliau jos nepaleistų, kad liestų bet kurią jos kūno dalį, kad tai tęstųsi amžinai.

Kiekvieną minutę vis labiau temo, jie buvo visiškai vieni — iš vienos pusės sruveno vanduo, iš kitos dunksojo uolos.

Medison nenuleido nuo jo akių. Ką ji darytų, jeigu jis žengtų žingsnį pirmyn? Jeigu jo ranka imtų slinkti jos koja aukštyn?

Jos niekas taip nebuvo lietęs, išskyrus Rodžerį, su kuriuo ji niekada taip nesijautė, kaip jautėsi dabar, būdama su šiuo žmogum. Jai atrodė, kad atgijo kiekviena jos kūno ląstelė.

Šiuos kerus išsklaidė pats Tomas. Jis netikėtai numetė jos koją, atsistojo, o paskui pažvelgė į ją.

— Mes turime tik vieną palapinę, vieną — dviem. Yra du miegmaišiai, bet tik viena palapinė. Jeigu mes, taip sakant, miegosime viename kambaryje, ar tu nemėginsi kėsintis į mano nekaltybę?

Jo žodžiai privertė Medison nusijuokti.

— Viskas priklauso nuo to, kokios spalvos tavo apatiniai, — atsakė ji stodamasi.

— Raudonos, — akimirksniu atsakė Tomas.

— Ne, raudona manęs neveikia.

— Atsiprašau. Pamiršau. Mano apatiniai juodi.

Medison vėl nusijuokė.

— Ne, nieko.

— Žali? — neprarasdamas vilties tęsė Tomas.

Ji nusišypsojo.

— Na, tai ką man pasiūlytum pietums? Galėčiau suryti arklį.

— Ach, dabar prisiminiau. Mano apatiniai pasiūti iš ponio kailiuko. Na, juk žinai, balti su rudomis dėmėmis. Juos apsivilkęs pasidarau labai panašus į arklį.

Medison skardžiai nusikvatojo.

— Traukis. Duok man ko nors valgyti. O kur aš galėčiau...juk supranti?

— Aš tave nuvesiu, — atsakė Tomas mirkteldamas.

— Ir kas gi nutiko priesakui "jokios romantikos"?

— Taip pasakiau dar tada, kai labai man nepatikai, — atsakė Tomas šypsodamasis ir žvelgdamas į ją.

Medison minutėlę žvelgė į jį.

— Esu tikra, jog kelionių metu turėdavai daug įdomių nuotykių su moterimis. Tau tereikdavo pažvelgti į jas nesusiraukusiam, ir jos... — ji nutilo, nes Tomas žvelgė į ją plačiai šypsodamasis. Raukšlelių kaktoje jau nebebuvo, jo akys buvo apvalios, jo lūpos buvo minkštos ir putlios.

Tą akimirką Medison tvirtai žinojo: jeigu, nors tai ir labai labai abejotina, ateityje tarp jų kas nors galėtų nutikti, ji privalo, būtinai privalo *neleisti* niekam nutikti *šio* žygio metu. Jos intuicija sakė, jog, nepaisant visų jo geidulingų žvilgsnių ir vilionių, šis žygis turi likti šviesus.

— Žinai, ir tu man patinki, — pasakė Medison Tomui, tarsi šis būtų mažas berniukas, — tačiau negalima pamiršti ankstesnio savininko teisių.

Taip tarusi Medison pasuko krūmų link.

— Galima dalytis, — pavymui šūktelėjo Tomas. — Žmonės turėtų dalytis. Pasaulis taptų gražesnis, jeigu žmonės pasidalytų vieni su kitais savo žaislais.

Medison juoko aidas atsimušė į stūksančias uolas.

11

— Man jis patinka, — pratarė Leslė, baigdama valgyti picą.

Elė spoksojo į lubas kažką mąstydama.

— Manau, jums abiem būtų buvę gerokai paprasčiau, jeigu būtumėte pasisakę apie vienas kito troškimus, — svajingai pratarė ji.

— Taip, — sutiko Medison, prisidegdama dar vieną cigaretę. — Būtų buvę lengviau. Tačiau mes buvome nutarę laikytis nerašytos taisyklės — nesivadovauti jausmais ar palinkimais.

— Tau turėjo būti sunku, — pasakė Leslė, žvelgdama į Medison per kolos stiklinės kraštą. — Man atrodo, kad tokioje aplinkoje, kai buvote visiškai vieni, tiesiog neįmanoma susilaikyti vienam prie kito neprisilietus.

— Galbūt, — atsakė Medison. — Tiesą sakant, aš ir nemanau, kad būtume įstengę susilaikyti. Na, jeigu būtume likę vieni. Pirmąją naktį praleidome drauge, miegodami vienoje palapinėje, ir aš nesu tikra, kas būtų nutikę, jeigu nebūčiau užmigusi vos užsimerkusi. Esu tikra, jog ištisą naktį būčiau pragulėjusi geisdama Tomo.

— Aš tai tikrai būčiau, — pasakė Elė. — Bet juk tu užmigai? Tai kokia gi tu romantiškos istorijos herojė?

— Tada išties buvau nepaprastai pavargusi, — tęsė Medison. — Jūs net negalite įsivaizduoti, ką reiškė ištisą parą slaugyti ir prižiūrėti Rodžerį.

— Aš auginau du vaikus, — įsiterpė Leslė, — ir mano dukra... — ji nebaigė. — Patikėk, Rodžeris tikrai negalėjo būti reiklesnis nei buvo Rebeka, beje, ji tokia ir dabar.

— Tu pasakei, “jeigu būtume likę vieni”, — priminė Elė. — Tai jūs nebuvote vieni?

— Ne. Kitą rytą upėje sutikome Tomo draugus. Tose vietovėse gyveno ištisos Tomo giminių kartos, todėl turėjau numanyti, kad jis pažįsta daugelį, — kalbėjo Medison gesindama nuorūką. — Žinote, man atrodo, kad greta manęs su Tomu atsiradus kitiems žmonėms, pasijutau geriau.

— Teisingai, — pratarė Elė.

— Ne, aš tikrai nemeluoju. Ir ką gi mes su Tomu būtume galėję daryti? Jau po kelių valandų, praleistų drauge vienumoje, mes sunkiai valdėmės vienas prie kito neprisiglaudę; vargu mums būtų užtekę proto kartu neatsigulti, vargu būtume išvengę audringų emocijų.

— Montana yra Jungtinių Valstijų sudėtyje, tiesa? — paklausė Elė Leslės. — Visa šalis gali atsigulti su bet kuo, su kuo tik nori, bet ji turėjo vyrą, kurio negalėjo pakęsti, ji buvo viena su žmogumi, dėl kurio kraustėsi iš proto, ir vis tiek ji nerimavo dėl galimybės patirti malonumą.

Žvelgdama į Elę pro dūmų debesį Medison atsakė:

— Na, gerai, tai pasakyk man, kiek kartų buvai neištikima savo vyrui? Tam, kurio negalėjai pakęsti?

Elė puse lūpų šyptelėjo.

— Gerai, bet aš niekada...

— Jeigu dabar rengiesi pasakyti, kad niekada neatrodei taip, kaip atrodžiau aš, paleisiu į tave štai šitą peleninę, — rimtai pratarė Medison.

— Gerai, tavo viršus.

— Na, tai kas nutiko tada, kai sutikote Tomo draugus? — paklausė Leslė primindama abiem moterims nebaigtą istoriją.

Medison dar minutėlę patylėjo mintimis grįždama daugelį metų atgal.

— Mes su Tomu... na, mes pamelavome. Žmonės iš kitos valties pamanė, kad mes esame kartu, na, kad mes esame pora. Aš jau žiojausi norėdama pasakyti, kad taip nėra, bet Tomas mane sulaikė. Vėliau pagalvojau, kaip tiems žmonėms būtų nuskambėję jo žodžiai, kad jis leidžia laiką miškuose kartu su kito žmogaus žmona. Aišku, būtų pasipylę klausimai apie mano vyrą, o jeigu būčiau papasakojusi apie tai, kad Rodžeris pateko į avariją ir dabar sveiksta...na, mes su Tomu būtume pasirodę tikri beširdžiai.

— O Rodžeris mokėjo sudaryti gerą įspūdį. Esu tikra, — karčiai pratarė Elė. — Mano buvęs vyras tiesiog meistriškai gebėjo pelnyti kitų užuojautą. Aš dirbdavau dieną naktį, kad uždirbčiau jam pinigų, o jis už tuos pinigus eidavo pietauti inkšdamas, kad vienintelis jo trokštamas dalykas — tai žmona.

Elei baigus tiradą kitos dvi žvelgė į ją tylėdamos.

— Atsiprašau, — pratarė Elė. — Tęsk *savo* pasakojimą.

— Bet paskui tu turėsi pasakoti, — pasakė Medison, baksteldama cigarete Elės pusėn.

— Ne, aš savąją istoriją labai gerai žinau. Paskui pasakos Leslė.

— Ar liausitės! — įsiterpė Leslė. — Medison, kas nutiko vėliau?

— Na, galima sakyti, kad kitas dvi dienas mes su Tomu žaidėme namais. Tiksliau, žaidėme, tarsi būtume realaus pasaulio dalis.

Medison kurį laiką buvo užsimerkusi, leidosi nešama tolyn prisiminimų, o paskui vėl atsimerkė.

— Mano mama visada sakydavo, kad aš neturiu jokio supratimo apie tai, kokie turėtų būti normalūs santykiai tarp vyrų ir moterų. Ji manė, jog taip yra dėl to, kad ji buvo vieniša motina, todėl aš nenutuokiau, kaip vyras ir moteris gali gyventi kartu vienuose namuose. O Rodžeris... Na, mano mamai jis niekada nepatiko.

— Negaliu to suprasti, o tu, Lesle? — sarkastiškai paklausė Elė. — Sakyk man, Medison, jeigu tu turėtum dukrą, kuri susitikinėtų su tokiu vyruku kaip Rodžeris, jeigu tu turėtum šiandieninę patirtį, nejau jis tau patiktų?

— Tiesą sakant, man sunku įsivaizduoti, kad galėčiau turėti dukrą, — tyliai pratarė Medison.

Elė jau ruošėsi kažką sakyti, bet Leslė ją nutraukė.

— Vadinasi, tu supratai, kas yra tie "tikrieji santykiai". Tai papasakok mums su Ele, koks tai gyvenimas. Esu tikra, kad aš ir pati nesu mačiusi tikro gyvenimo.

— O aš ne tik kad nemačiau, bet net ir nesu apie tai rašiusi, — įsiterpė Elė.

Šypsodamasi Medison prisidegė kitą cigaretę.

— Tomo draugai buvo tikri, kad mes esame pora, todėl jie ir elgėsi su mumis kaip su pora. Man tai buvo panašu... panašu į kažkokį apreiškimą. Matote, Rodžeris buvo vienintelis žmogus, su kuriuo susitikinėdavau, o jo tėvai į mane žvelgė kaip į padugnę. Jie buvo turtingi, o aš...

— Pavainikė, — piktai tarstelėjo Elė.

— Būtent. Man atrodo, kad Rodžerio mama žinojo, kas buvo, tiksliau, kas yra mano tėvas. Kartą išgirdau, kaip ji kažkam sakė telefonu: "Tik įsivaizduok, kokia tulžinga turėjo būti toji moteris, pavadinusi dukrą jo vardu! Kaip turėjo jaustis mieloji jo žmona?”

— O tu niekada nemėginai daugiau išsiaiškinti apie savo tėvą? — paklausė Elė. — Bent jau sužinoti, kas jis toks buvo?

— Jis visada žinojo, kur mane rasti, bet niekada nesistengė užmegzti su manimi jokio ryšio, tai kodėl turėjau lįsti jam į akis? — kalbėjo Medison.

Elė susiraukė. Jai nepatiko, kaip Medison ištarė “lįsti jam į akis”, tarsi Medison nebuvo verta bendrauti su savo pačios tėvu, su žmogumi, kuris paliko nuo jo pastojusią moterį.

— Norėčiau išgirsti visą pasakojimą iki galo, — nekantravo Leslė.

Elė šyptelėjo.

— Man patinka žmonės, mėgstantys įvairiausias istorijas.

— O man patinka žmonės, mokantys tų istorijų *klausytis*,— įgėlė Leslė.

— Gerai, nesibarkite, — prabilo Medison. — Mes su Tomu kitą naktį praleidome jo draugų trobelėje, jeigu tą statinį galima taip pavadinti. Toji trobelė nebuvo tokia didelė kaip Tomo vasarnamis, bet sakydama “trobelė” paprastai pagalvočiau apie ką nors kita. Tomo draugas buvo vardu Aleksas, su juo buvo ir sužadėtinė Kerol. Jie turėjo susituokti maždaug po šešių savaičių, Kerol tik ir tekalbėjo apie artėjančias vestuves. Ten taip pat buvo ir Alekso tėvai, ir jaunesnė jo sesuo Pauletė, kurią visi vadino Paule.

12

— Tu nepanaši į Tomo merginą, — pasakė Paulė, dribteldama ant žolės greta Medison. Jai buvo trylika metų, ir ji dar nebuvo apsisprendusi, ar likti vaikystės pasaulyje, ar elgtis taip, kaip elgiasi suaugusieji.

— Paule! — nepatenkinta šūktelėjo jos mama ponia Barnet. — Nemandagu taip kalbėti.

Jie visi sėdėjo lauke šalia didelio rąstų namo, po galingu ąžuolu, po kuriuo tikriausiai sėdėjo Džordžas Vašingtonas ir gurkšnojo limonadą.

— Nieko tokio, — atsakė Medison, kaip jai atrodė, ramiu tonu. Ji vylėsi, kad jos balse neatsispindi ją užvaldęs smalsumas. — O kokios buvo kitos jo merginos?

— Nuobodžios, — atsakė Kerol nepakeldama akių nuo trejų metų senumo žurnalo “Nuotaka”. Ji rinko šio žurnalo numerius dar nė nepažinodama Alekso. Paulės manymu, ji niekada su šiais žurnalais nesiskirdavo.

— Jeigu mano brolis nebūtų Kerol pasipiršęs, ji tikriausiai būtų nusižudžiusi, — prasitarė Paulė Medison jau pirmąjį jos ir Tomo viešnagės vakarą. Tiesą sakant, Medison šiais žodžiais suabejojo, nes Kerol buvo labai graži, sumani ir išsilavinusi.

— Klausyk, Kerol, — įsiterpė Paulės mama, — Medison susidarys klaidingą nuomonę. Ankstesnės Tomo merginos tikrai būdavo nuobodžios, jos buvo... — ji nutilo nebaigusi, nes pastebėjo į save įsmeigtas tris poras klausiančių akių. Ponia Barnet nukreipė žvilgsnį į limonado stiklinę. — Na, gerai, galbūt jos buvo kiek... neįdomios.

— Hmmm, — numykė Kerol ir vėl įsikniaubė į žurnalą.

— Juk žinai tas merginas su storastikliais akiniais ir ilgomis nosimis, kurios niekaip negali paskirti pasimatymo bent pasivaikščiojimams. Štai su tokiomis merginomis Tomas susitikinėdavo, — pasakojo Paulė.

— Kodėl? — leptelėjo Medison prieš tai nepagalvojusi, o paskui pamėgino pasitaisyti. — Norėjau pasakyti, kodėl gi toks kaip Tomas norėtų... — Medison laiku susigriebė. Ji nuolat stengėsi neužsimiršti, jog nepriklauso šio rato žmonėms, tačiau jai sunkiai sekėsi. Ir Tomo šeima, ir ši šeima buvo pratusi gyventi turtingai, jie buvo privilegijuoti, o Medison tokį gyvenimą matė tik filmuose. Kaip ir dauguma žmonių, vargiai galinčių susimokėti už komunalines paslaugas, Medison manė, kad turtuoliai yra snobai, kad jie domisi tik savo pačių rato žmonėmis.

Tačiau pirmąjį vakarą Medison neapdairiai apie kažką prasitarė poniai Barnet. Medison slėpė tiesą apie tikruosius jos ir Tomo santykius, apie savo pačios šeimyninį statusą, bet pasakė viską apie savo kilmę. Tada ji ir ponia Barnet virtuvėje buvo likusios vienos; jos gliaudė pupeles, kurias ponia Barnet augino nedideliame sklypelyje už namo. Ji neturėjo nuolatinės virėjos, kokią turėjo ponia Rendol.

Ponia Barnet klausėsi Medison kalbos, tačiau ją labiau domino jos intonacijos, o ne pasakyti žodžiai.

— Mieloji, mes nesame karališkoji britų šeima, — ramiai pratarė ponia Barnet. — Mūsų vaikams nereikia specialiai ieškoti partnerių vedyboms ar “tinkamų partijų”. Mūsų vaikai turi savas sąskaitas bankuose, todėl jiems nereikia vesti dėl pinigų.

Gerai pagalvojus galima suprasti, kad jie turi visišką pasirinkimo laisvę.

Medison stovėjo įbedusi į moterį nuostabos kupiną žvilgsnį negalėdama patikėti jos žodžiais ir jos įžvalga.

— Kaip girdėjau, slaugei savo mamą? — tęsė ponia Barnet Medison nieko neatsakius. — Aš visada labai užjausdavau vienišas motinas; kai mano vaikai dar buvo nedideli, vyras labai dažnai išvykdavo palikdamas mane vieną. O dabar papasakok, kaip susipažinai su Tomu.

Medison paėmė dar vieną saują pupelių. Ponios Barnet žodžiai jai suteikė tikrą palengvėjimą, todėl ji papasakojo visą tiesą apie pirmąjį susitikimą su Tomu. Aišku, ji nepaminėjo savo vyro Rodžerio. Medison papasakojo apie savo draugystę su Tomo teta daktare Doroti Oliver miglotai užsimindama apie tai, kaip su ja susipažino. Paskui sulaikiusi kvapą ji papasakojo apie tai, kaip Tomas aptiko ją besislapstančią virtuvėje, o paskui apkaltino šantažu.

Ponia Barnet nusišypsojo.

— Visa tai labai panašu į Tomą. Jis atsigimęs į savo senelį. Buvo kalbama, kad tas žmogus niekada nesijuokdavo, išskyrus tuos atvejus, kai jis sudarydavo nuostabiai gerą sandėrį, kai pakvipdavo dideliais pinigais. Kartais imu galvoti, kad Tomas pasirinko mediciną tik dėl to, kad pasielgtų priešingai nei jo senelis. Na, manau, pietums užteks. Brangioji, ar tu moki gaminti?

— Galėčiau bet ką pašildyti, — nusišypsojusi atsakė Medison.

— Gerai, tada pasilik čia ir paplepėk su manimi, kol virsiu pietus. Berniukai dar greit negrįš, todėl mes galėtume geriau viena su kita susipažinti, — kalbėjo ponia Barnet, perverdama Medison skvarbiu žvilgsniu. — Manyčiau, kad Tomo ketinimai rimti.

— Aš taip nemanau, — atsakė Medison nusukdama galvą, norėdama paslėpti nuoraudį. — Mus skiria ištisos mylios.

— Ne tiek jau daug kas jus teskiria, — šiltai pratarė ponia Barnet. — Man atrodo, kad nuo pasaulio tu slepi kažką labai rimta. Gražusis tavo veidelis yra tik kaukė, tiesa?

Medison neišmanė, kaip į tai atsakyti, tačiau kaip tik tada atsidarė durys ir vidun įžengė Tomas su ponu Barnetu, išvadavę ją nuo atsakymo.

Tomas nieko nelaukdamas prilėkė prie Medison ir apsivijęs rankomis jos liemenį kilstelėjo ją viršun.

— Kas pietums, moterie? Galėčiau suvalgyti lokį, — išpoškino Tomas, nuleisdamas Medison ir kišdamas jai prie kaklo nosį.

Medison puikiai žinojo, kad dabar turėtų atstumti Tomą, tačiau tokie jo žaidimai jai buvo kažkas nauja ir gerokai stulbino. Rodžeris dėjosi esąs labai orus, kai kas nors būdavo greta, bet jiems likus dviese Rodžeris domėdavosi tik per televizorių transliuojamomis rungtynėmis arba varžybomis stadione, arba...

— Žalios pupelės, — atsakė Medison susivokusi, kad visi, esantys virtuvėje, sužiuro į juos. Ji nė nenumanė, kad šie žmonės niekada nebuvo matę Tomo taip puikiai nusiteikusio. Net vaikystėje jis paprastai būdavo labai rimtas.

— Kaip tai? — nenurimo šypsodamasis Tomas. — Tik žalios pupelės? Esu tikras, kad jos išvirs tik po kelių valandų; verčiau eikim į lauką ir prisigaudykim jonvabalių, kol bus paruošta valgyti, — kalbėjo Tomas tokiu balsu, kad visi ėmė juoktis.

Medison atsistojo ant pirštų galiukų ir pažvelgė per Tomo pakaušį.

— Ar kas nors galėtų mane išgelbėti nuo to satyro?

— Mes visi per daug apžavėti, kad įstengtume pasijudinti, — pratarė ponia Barnet kaip paprastai nuoširdžiai. — Pirmyn, Tomai, išsivesk ją į lauką ir paimk jėga mėnesienos šviesoje.

— Tikriausiai ir vėl prisiskaitei meilės romanų, tiesa, mano meile? — paklausė ponas Barnetas, šypsodamasis savo minkštutei, apkūnokai žmonai. — Jeigu nepastebėjai pati, galiu tau priminti, kad dabar dar tik šešios, kad dabar vasara, todėl lauke išties ganėtinai šviesu.

— Įsimylėjusiems visada šviečia mėnesiena, — atsakė ponia Barnet, įsmeigusi žvilgsnį į savo vyrą.

— Eik! — šūktelėjo ponas Barnetas Tomui ir žengė link savo žmonos.

Tomas čiupo Medison už rankos ir ištempė iš virtuvės į verandą.

— Ar tau neatrodo, kad tu per daug įsijautei į savo žaidimą? — truputį susinervinusi paklausė Medison, kai jie liko dviese. Nustūmusi jo ranką ji priėjo prie priebučio turėklų ir atsuko Tomui nugarą.

— Aš visai nežaidžiu, — švelniai pratarė jis.

Medison nedrįso į jį pažvelgti.

— Aš nemanau, kad mums reikėtų...

Ji nesuspėjo nieko pasakyti, nes Tomas sugriebė ją į glėbį ir pabučiavo. Tokio bučinio Medison niekada nebuvo ragavusi. Bučinys buvo nuoširdus, karštas, svaiginantis, nepakartojamas.

Tomui atsitraukus, pirma mintis, šovusi Medison į galvą, buvo visai paprasta: “Kiek daug savo gyvenime esu netekusi!”

Ji troško apsikabinti jo kaklą ir pati jį pabučiuoti, bet prisivertė pasitraukti.

— Ir kas iš to? — paklausė ji stengdamasi, kad jos žodžiai nuskambėtų piktai. Galbūt jie taip ir nuskambėjo, tačiau ji pyko tik ant savęs, o ne ant Tomo.

— Aš tik norėjau pažiūrėti, — atsakė Tomas, susikišdamas rankas į kišenes.

“Jeigu jis pradės švilpauti, aš paimsiu kėdę ir sviesiu į jį”, — pagalvojo Medison.

— Ką pažiūrėti? — išpoškino Medison, ir šį kartą jos pyktis išties buvo nuoširdus.

— Ar aš tau patinku taip, kaip tu man patinki, — atsakė jis. Jo balsas nuskambėjo taip nekaltai ir nuoširdžiai, kad Medison išgaravo visas pyktis.

— Na, ir ką tu sužinojai? — paklausė ji.

— Taip, aš tau patinku.

Ji negalėjo žiūrėti jam į akis bijodama, kad neišduotų tikrųjų savo jausmų. Ji nepasirodys esanti kaimo mergaitė, aikčiojanti ir dūsaujanti dėl jo, nuolat kartojanti, kad ji niekada nebuvo sutikusi tokio nuostabaus žmogaus kaip jis. Ne, tada ji pasirodytų kaip atitinkamos klasės atstovė, kur vyrai tąso savo moteris už plaukų.

Taigi Medison apsigręžė, uždėjo rankas ant turėklų ir įsižiūrėjo į mišką. Juos nuo tankių medžių skyrė apie penkiasdešimt pėdų nupjautos pievos. Už medžių buvo didelis senas miškas.

— Na, ir ką mes dabar darysime? — tyliai paklausė Medison.

— Ką tik panorėję, — atsakė Tomas, o jo balse atsispindėjo nekantra.

Medison giliai atsiduso.

— Tu manęs nepažįsti. Tu žinai tik tiek, kad...

Tomas neleido jai baigti sakinio.

— Žinau apie tave tiek, kiek man reikia. Tu turi gerą humoro jausmą. Tu esi sumani, kiti žmonės tau rūpi labiau už tave pačią. O tai tikrai retos žmogaus savybės. Dauguma žmonių...

Jis nebaigė kalbėti, giliai įkvėpė ir tęsė toliau kiek žemesniu balsu:

— Tau patinka žvejoti ir vaikštinėti po kalnus. Nors aš tikrai ruošiuosi tau nupirkti gerus kelioninius batus ir...

Medison atsigręžė ir pažiūrėjo į jį suraukusi antakius.

— Ir kada tu manai tai padaryti? Prieš ar po, kai grįšiu pas savo vyrą?

— Po, — atsakė Tomas, nė kiek nesutrikęs dėl Medison protrūkio. — Tada, kai jam pasakysi, jog nori jį palikti.

— Tu per daug tikiesi, — pasakė Medison išsitiesdama visu ūgiu ir stengdamasi kalbėti grėsmingu tonu.

— Taip, tiesa, — ramiai atsakė Tomas, o paskui paėmė jos ranką ir pabučiavo į delną.

— O, prakeikimas, — gaudydama kvapą tarstelėjo Medison. Paskui ji giliai atsiduso ir ištraukusi ranką iš jo delnų vėl įsitvėrė turėklų. — Mes negalime taip elgtis. Tai nėra teisinga. Tu esi...

— Jeigu vėl pradėsi kalbas apie tai, jog esame iš dviejų skirtingų pasaulių, aš tuoj pat nueisiu, — pasakė Tomas. Dabar buvo jo eilė pykti. Ir jis įsitvėrė turėklų ir pažvelgė į mišką. — Klausyk, atsiprašau, kad per daug skubu, bet aš visus sprendimus priimu labai greitai, toks jau esu. Aš akimirksniu apsisprendžiau tapti gydytoju, per daugelį metų nė karto nesu pasigailėjęs, kad nusprendžiau taip, o ne kitaip.

— Pirmą kartą mane pamatęs nusprendei, kad aš — nusikaltėlė, žmogus, atklydęs iš visiškai kitokio pasaulio nei tavasis.

— Mane apakino tavo grožis, — atsakė Tomas. — Tavo išvaizda neleido man pamatyti vidaus. Be to, nusikaltėliu tampama nepriklausomai nuo pinigų kiekio ar išsilavinimo.

— Gal norėtum patikrinti statistiką — kiek vargšų sėdi kalėjimuose, kiek ten patenka turtingųjų?

— Ir kaip galėjome taip toli nuklysti? — paklausė Tomas gręždamasis į Medison. — O gal tu tiesiog nori užkalbėti man dantį ir išmušti iš vėžių?

Medison nusuko akis, o paskui permetė žvilgsniu verandą.

— Labai daug kas vyksta per greitai, — pratarė ji, atsigręžusi į Tomą, bet vis dar nepakeldama į jį akių. — Duok man šiek tiek laiko. Aš ištisus metus nebuvau patyrusi jokio jaudinančio dalyko, o dabar, per kelias dienas aš...

— Sutikai savo svajonių vyriškį? — viltingai paklausė Tomas.

Medison nusijuokė.

— Man paprasčiausiai reikia laiko.

— Gerai, imk jo tiek, kiek tik prireiks, — pratarė Tomas, o paskui dirstelėjo į laikrodį. — Ar tau užteks valandos? O gal pakaktų keturiasdešimt penkių minučių?

Medison jau buvo besižiojanti kažką sakyti, bet tada atsivėrė durys, ir verandoje pasirodė Paulė. Medison atsigręžus į ją, Paulė paskubėjo atsistoti tarp jos ir Tomo. Paskui Paulė dramatiškai atsiduso.

— Jeigu ir jūs abu nuskubėsite į lovą, aš paprasčiausiai įšoksiu į vieną iš kanojų ir pabėgsiu, kad jūs sugaištumėte visą naktį mėgindami mane surasti.

Medison buvo tikra, kad štai taip atsiveria viduriniosios klasės moralė, tačiau ją sukrėtė mergaitės žodžiai.

Tačiau Tomui visa tai nepasirodė keista.

— O kas dar nuėjo į lovą? — nerūpestingai paklausė jis.

— Visi. Mama su tėčiu, Kerol su Aleksu. Ir jūs abu atrodote taip, tarsi labai ten skubėtumėte.

Po šių žodžių Tomas nusijuokė, bet Medison pajuto, jog pradeda rausti.

— Tiesą sakant, aš manau, kad tokios temos...

— Man per brandžios? — atsidususi baigė Medison mintį Paulė. — Žinau. Turiu taikytis su prakeiksmu būti ne pagal metus protinga.

— Su prakeiksmu jausti savąjį “aš”, gerokai per didelį šiam pasauliui, — tarstelėjo Tomas, o paskui pažvelgė į Medison. — Kartais aš keisdavau jos vystyklus.

— Taip būdavo tada, kai dar buvau berniukas, — įsiterpė Paulė, o Medison dabar išties sutriko.

Tomas prunkštelėjo.

— Tu ir dabar esi, kaip galiu spręsti iš tavo išvaizdos, — pasakė jis, žvelgdamas į plokščią mergaitės krūtinę.

Paulė nuleido akis žvelgdama prieš save.

— Žinau. Tai tragedija, tiesa? Ar tu manai, kad jos kada nors užaugs? Juk tu gydytojas, na, kaip tau atrodo?

— Aš dar ne gydytojas, o kai juo tapsiu, nebūsiu moterų reikalų specialistas. Kodėl gi tau nepaklausus Medison? Šioje srityje ji jau turi šiek tiek patirties.

Medison vos susilaikė neužsidengusi rankomis krūtinės.

— Man atrodo, metas pažiūrėti, ar neišvirė pietūs.

— Ne, dar nebus išvirę, — pasakė Paulė. — Kai tai atlieka mama su tėčiu, viskas šiek tiek užtrunka.

Medison nusprendė nebebūti drovuolė.

— Kokia tavo mama laiminga. Ji turėtų atskleisti man savo paslaptį.

Paulė atsisukusi pažvelgė į ją.

— Na, tai koks Tomas lovoje?

Tačiau Paulė taip ir nesulaukė Medison atsakymo, nes Tomas čiupo mergaitę už ausies ir atidaręs verandos duris išstūmė ją iš priebučio.

— Eik vidun ir pasimokyk gerų manierų.

— Kaip aš išmoksiu niekieno negalėdama paklausti? — verkšleno Paulė Tomui užtrenkus duris ir palikus ją viduje.

— Yra dalykų, kurių turi mokytis iš patirties, o ne klausydama, ką apie tai pasakoja kiti. O dabar eik, surask savo mamą ir pasakyk jai, kad mes jau pasirengę valgyti.

— Ėsti kokį nors daktariūkštį, — sumurmėjo Paulė, dingdama namo gilumoje.

— Koks keistas vaikas, — pratarė Medison, gręždamasi į Tomą.

— Sugadintas. Vėlyvas vaikas, pagrandukas, sugadintas be jokio gailesčio. Vargšas Aleksas nuolat buvo kamuojamas disciplinos, bet šitas vaikas apie discipliną niekada nėra girdėjęs.

— Tu ją beprotiškai myli, tiesa? — šypsodamasi paklausė Medison.

— Galima sakyti ir taip, — atsakė Tomas. — Bet dabar vertėtų grįžti prie mūsų. Aš sakiau, kad...

Tačiau atsidarė trobelės durys, ir verandoje pasirodė ponas Barnetas, laikantis rankoje alaus bokalą; paskui į priebutį išėjo Aleksas, ir po kelių minučių jie visi sėdo pietauti. Po pietų Medison neteko likti vienai su Tomu. Net ir tada, kai jie pasakė labanakt ir nuėjo į atskirus kambarius, jie neturėjo nė akimirkos asmeniškam pokalbiui. Vieną akimirką per visą vakarą Medison pasirodė, kad Tomas mėgina perduoti jai žinutę kviesdamas susitikti lauke vėliau. Tačiau ji žvalgėsi pro langus į mėnesienos nutviekstą kiemą stengdamasi apsimesti, jog nė nenumano apie Tomo pastangas patraukti jos dėmesį.

13

— Medison! — susierzinusi šūktelėjo Elė, — tu varai mane iš proto! Visa tai nutiko prieš penkiolika ar šešiolika metų, aš žinau, kad tu už jo neištekėjai, bet *kodėl* ?! Kai kokio nors žmogaus draugai ir giminaičiai sako, kad tu nepanaši į kitas merginas, su kuriomis jis susitikinėdavo, tikrai turi suprasti, kad jis įkliuvo. Kas *nutiko*?

Žvelgdama į smilkstančią cigaretę Medison nieko neatsakė.

— Vaikai, — tyloje pratarė Leslė. — Dėl to, tiesa?

Kai Medison pakėlė į Leslę akis, jose atsispindėjo tiek skausmo, jog Elė neiškentė nenusigręžusi. Rašytojai labai jautrūs, viską išgyvena giliau, Elė nebuvo išimtis. Dabar ji kuo aiškiausiai jautė Medison skausmą; po daugelio metų jos žaizda tebekraujavo, tebebuvo neapgijusi.

— Suprantu, — po minutėlės pratarė Elė. — Pamaniau, galbūt Rodžeris atkrito ir vėl maldavo tavęs pasilikti. Arba... — Elė nebaigė, nes realybė buvo skaudesnė už tai, apie ką ji galvojo.

— Ką tu pasakei Tomui? — tyliai paklausė Leslė.

Medison pridėjus prie lūpų cigaretę jos ranka virpėjo.

— Paulė pradėjo kalbą apie vaikus. Ji sakė, kad pati nesirengia turėti vaikų, kad ji nori būti laisva paukštė ir gyvenimą nugyventi žeisdama vyrų širdis. Tada ponia Barnet pasakė...

Medison dar kartą giliai užsitraukė, paskui išpūtė dūmų kamuolį ir prisidegė naują cigaretę.

— Kerol ir Aleksas, ponia ir ponas Barnetai turėjo vieningą nuomonę — iš tikrųjų gyvenime yra svarbiausia vaikai, tik vaikai. Tuo pačiu Tomas pasakė, jog žmogus gali darbuotis visą gyvenimą ir visko pasiekti, tačiau, jeigu jis neturės vaikų, kuriems galėtų viską perduoti, jo gyvenimas bus visiškai beprasmis. Taip sakydamas, jis nuolat dirsčiojo į mane tarsi sakydamas, jog tų vaikų norėtų susilaukti su manimi.

Žvelgdamos į Medison nei Leslė, nei Elė neišmanė, ką ir besakyti, galvodamos apie tai, ką ji prarado ir kaip tai buvo prarasta. Jeigu ji nebūtų grįžusi pas Rodžerį... Jeigu ji būtų pasilikusi Niujorke... Jeigu...

— Ir kodėl aš priverčiau jus abi manęs gailėti? — pratarė Medison stengdamasi, kad jos balsas nuskambėtų kiek galima linksmiau.

Tačiau Leslė nenusišypsojo.

— Ką tu darei? Tada, kai tu išgirdai tokias kalbas, kaip išsisukai?

— Aleksas ir Kerol nuvežė mus atgal į Tomo namus. Aš mėginau apsimesti, kad nieko nenutiko, tačiau man prastai sekėsi. Tomas suprato, kad kažkas ne taip. Aš jam sakiau, jog man labai sunku galvoti apie tai, jog gali tekti sulaužyti vedybų priesaiką. Aišku, tai nieko nepadėjo; mes grįžome apie devintą valandą vakaro, Rodžeris ir Teri kartu nardė tvenkinyje.

— Ar tu pasakei Aleksui ir Kerol, kad esi ištekėjusi? — paklausė Elė.

— Tomas pasakė. Jis tai padarė visai paprastai, stovėdamas prie tvenkinio ir pristatydamas Rodžerį kaip mano vyrą. Turiu pasakyti, kad nei Aleksas, nei Kerol nė nemirktelėjo. Jie visi buvo išsiugdę puikias manieras. Paskui mes grįžome į vasarnamį, ir Kerol paėmusi mane už rankos pasakė, jog galės paskolinti visus savo vestuvinius žurnalus, kad galėčiau išsirinkti nuotakos suknelę rengdamasi vestuvėms su Tomu.

— Ohoho! — neišlaikė Elė. — Nė negaliu įsivaizduoti, ką tu turėjai jausti žinodama, kas tau nutiko. Ar tu niekada nepagalvojai pasakyti Tomui, kad...

— Ne! — beveik riktelėjo Medison. — Kalbėdama su Tomu neprasitariau apie tai... apie tai, kad neturiu gimdos. Negalėjau leisti, kad jis būtų priverstas rinktis. Taip pat nenorėjau jam siūlyti įsivaikinti našlaičio. Jis buvo tikras vyras, o aš — tik pusė moters. Negalėjau jo nubausti dėl to, kas nutiko man. Jis buvo nuostabus žmogus, aš žinojau, kad jis būtų galėjęs...

Medison nutilo ir pamėgino nurimti.

— Net keista, kokie aiškūs visi prisiminimai. Atrodo, kad nė nebuvo tų ilgų metų. Tačiau viskas buvo ir praėjo labai labai seniai.

Kurį laiką visos tylėjo; Medison užsitraukė dūmo ir įsižiūrėjo į savo rankas.

— Kitą rytą Tomas turėjo išvažiuoti, o aš... aš pasislėpiau, kad nereikėtų su juo atsisveikinti. Likusį viešnagės laiką aš vaikščiojau. Vaikščiojau nukeliaudama mylių mylias, o Rodžeris... — ji vėl užsitraukė, — tiesą sakant, nė nežinau, ką veikė Rodžeris.

Medison baigus pasakoti Leslė paklausė:

— Kas nutiko tarp tavęs ir Rodžerio?

— Jis paprašė skyrybų maždaug po keturių mėnesių. Pirmas žingsnis, jo žengtas be lazdų, vedė tiesiai pas advokatą. Jis vedė Teri, bet ši santuoka truko trejus metus. Man atrodo, kad jam buvo pabodę imti iš savo tėvų pinigus, todėl jis nutarė vesti turtingą žmoną. Tačiau visi Teri pinigai buvo padėti banke, todėl Rodžeris negalėjo pačiupinėti nė skatiko.

Medison nežymiai nusišypsojo.

— Tiksliai nežinau, bet girdėjau, jog Teri šeimai pasiūlius jam susirasti darbą, jis tą pačią minutę nusprendė skirtis.

Kurį laiką Medison žvelgė kažkur tolyn, o paskui vėl atsigręžė.

— Bet galiausiai viskas baigėsi gerai — po dvejų metų jo tėvai nuskendo apvirtus valčiai, jam liko visi jų turtai. Rodžeris pardavė namą, nusiuntė į aukcioną tėvų surinktą meno kūrinių kolekciją, kuri buvo pavadinta “svarbia” ir parduota už daugiau nei milijoną. Rodžeris pervedė pinigus vienam iš savo koledžo draugužių, kuris juos investavo. Paskutinėmis žiniomis, Rodžeris tapo multimilijonieriumi ir... — Medison giliai atsiduso, — ir sėkmingai vedė, susilaukė trijų vaikų. Jauniausiajam dar tik penkeri.

— Niekšas! — neišlaikė Elė.

— Pritariu, — aidu atsiliepė Leslė, ir kambarys prisipildė neišsakytų minčių apie tai, kokią neteisybę teko patirti Medison.

— O Tomas? — paklausė Elė. — Kas jam nutiko?

Medison buvo ką tik prisidegusi cigaretę, bet dabar ji pasiėmė naują pakelį ir išsikratė dar vieną, o paskui ją prisidegė. Dabar ji laikė dvi vienu metu rūkstančias cigaretes, nors atrodė, kad pati to nemato.

— Tomas... — lėtai pratarė Medison, — ir jam nelabai sekėsi. Po kelerių metų, kai Rodžeris su Teri jau buvo išsiskyrę, aš vėl susitikau daktarę Oliver. Mums su Rodžeriu išsiskyrus su ja mažai tebendravome, bet kartą, kai slidinėjau su savo veterinaru bosu, pamačiau ir ją. Pirma į galvą šovusi mintis buvo bėgti kuo toliau, tačiau ji manęs nepaleido ir primygtinai prašė, kad kartu su ja papietaučiau, tik su ja viena, be jos vyro ir vaikų.

Medison pakėlė prie lūpų antrą cigaretę. Dabar viena cigaretė rūko jos lūpose, o kita — tarp pirštų.

— Mėginau susilaikyti, bet neįstengiau ir ėmiau klausinėti apie Tomą. Ji man papasakojo, kad Tomas baigė medicinos mokyklą, bet netapo reabilitacijos specialistu, kaip kad norėjo. Jis pasirinko atogrąžų ligų kryptį. Ji sakė, jog jis nutarė leistis į keliones ir tyrinėti, o ne ramiai slaugyti.

Medison užgesino vieną cigaretę.

— Nesu tikra, ar kas nors iš Tomo giminaičių žinojo apie mūsų santykius, bent jau nemanau, kad jie galėjo apie tai ką nors numanyti, bet Doroti man pasakė, kad tą vasarą viešėdamas vasarnamyje Tomas labai pasikeitė. Vėliau jis tapo dar labiau atsiskyręs nei paprastai. “Jis tapo dar niūresnis”, — kaip sakė Doroti.

Kelias minutėles Medison susikaupusi rūkė nežiūrėdama į abi klausančias moteris. Tačiau jos laukė, ir Medison tai žinojo.

— Tai nutiko jau seniai, — pratarė Medison taip tyliai, jog vos galėjai išgirsti. — Bet aš nemanau, kad laikas nors truputį galėtų palengvinti skausmą.

Ji kilstelėjo ranką ir pažvelgė į jas. Elė užkando žadą. Medison, kažkada buvusi tikra gražuolė, dabar atrodė esanti šimtametė senutė. Ji buvo panaši į lavoną, kuris kažkokio gamtos stebuklo dėka vis dar judėjo.

— Tomas skrido nedideliu lėktuvu, gabenančiu vaistus į Brazilijos atogrąžų miškus. Lėktuvas nukrito. Manoma, kad į jį galėjo trenkti žaibas. Visi lėktuvo keleiviai žuvo akimirksniu.

Abi moterys nerado ką atsakyti.

— Koks praradimas! — po kelių minutėlių pratarė Elė. — Koks siaubingas siaubingas praradimas. O tai, kad tas menkysta Rodžeris įstengė iškilti į viršūnes, mane... — ji nutilo nesugebėdama atrasti pakankamai stipraus žodžio savo jausmams išreikšti.

Netikėtai Medison atsistojo.

— Ar jūs neprieštarausite, jeigu pasiūlysiu eiti miegoti? Buvo labai ilga diena, norėčiau pailsėti.

Elė norėjo pasilikti ir dar kiek pasikalbėti. Trejus metus ji gyveno viena, negirdėjo jokių istorijų, todėl dabar trokšte troško sužinoti kiek galima daugiau. Galima sakyti, ji buvo išbadėjusi. Tačiau Leslė taip pat atsistojo, taigi Elė suprato, kad klausytis nebebus ko.

— Į lovas? — paklausė Elė, kildama nuo sofos. — Kas kur miegos?

Puikų sprendimą pasiūlė Leslė, geroji taikdarė, sugalvojusi, kad jos turės keistis. Pirmąją naktį ant sofos turėjo gulėti Leslė. Po penkiolikos minučių trijulė jau miegojo. Medison miegojo taip, kaip nebuvo miegojusi ilgus metus. Atrodė, jog papasakojusi savo istoriją užjaučiančioms klausytojoms, ji nusimetė slėgusią naštą.

14

Elę pažadino dieviški kvapai; kurį laiką ji nė nesusivokė kur esanti. “Ar kepėjai taip anksti pradeda savo darbą?” — pagalvojo ji. Kita vertus, ji niekada nėra jutusi tokių kvapų iš kepyklų.

Nusičiupusi nuo kėdės atlošo drabužius, ji nuėjo į vonią, kur šiek tiek pasidažė, užsitempė juodas megztas kelnes ir užsimetė milžiniškus palaidus marškinius. Su kiekvienu priaugtu svaru jos drabužiai platėjo, ir dabar ji vos begalėjo juos ant savęs išlaikyti. Elė ir pati puikiai suprato, jog viskas — tik akių dūmimas, bet kartu vylėsi, kad uždangsčius kiekvieną colį kiti nepastebės, kokia ji tapo didelė.

Virtuvė buvo saulėta ir šviesi, stalas uždengtas gražiomis žaliomis ir geltonomis staltiesėlėmis, o stalo viduryje puikavosi plokščia lėkštė su kauge sklindžių ir braškių. Leslė stovėjo prie viryklės užsirišusi ryškiai geltoną, vyšniomis išmargintą prijuostę.

Elė metė žvilgsnį į stalą, o paskui — į Leslę.

— Ar tekėsi už manęs? — paklausė ji išplėtusi akis.

— To paties klausiau ir aš, — pratarė virtuvėn įžengusi Medison. Ji buvo išėjusi į lauką parūkyti, bent taip manė Elė.

Šypsodamasi Leslė pastatė priešais Elę lėkštę su mėlynių sklindžiais.

— Nė negaliu apsakyti, kaip puiku gaminti valgį žmonėms, mėgstantiems pavalgyti, — pratarė Leslė, mosteldama Medison.

— Tik nepasakok, — atsiduso Elė ir parodė smakru į Medison. — Ji tikriausiai jau kokį pustuzinį suvalgė.

— Tiksliau būtų pasakyti beveik tuziną, — pratarė Leslė ir pasilenkė prie Elės. — Nesileisk jos apgaudinėjama; ji tokia sudžiūvusi todėl, kad niekada nevalgo. Šį savaitgalį ji padarė išimtį ir nutarė persivalgyti.

— Viską girdėjau, — tarstelėjo Medison. — Aš daug nevalgau, nes valgti neturiu laiko; be to, neįsivaizduoju, kaip reikėtų gaminti.

Taip tarusi Medison atsisėdo už stalo priešais Elę, o paskui atsisėdo ir Leslė, tiesiai priešais braškių, apipiltų ką tik išplakta grietinėle, dubenį.

Elė dar kartą atsiduso.

Medison, nutaisiusi perdėtai mandagią šypsenėlę, paėmė didelę raudoną braškę ir su pasimėgavimu nulaižė nuo jos grietinėlę.

— Viliuosi, kad greitai nutuksi, — sumurmėjo Elė, įnikdama į sklindžius.

— O kodėl nutukai tu? — paklausė Medison, žiaumodama uogą.

— Klausyk, Medison, — įsiterpė Leslė, — taip nemandagu.

Jos žodžiai nuskambėjo taip, tarsi ji mokytų mandagumo paauglę dukrą.

Medison visai nesujaudino Leslės priekaištai.

— Vakar vakare aš papasakojau, kas man nutiko, kad tapau tokia bjauri, todėl dabar jos eilė papasakoti, kodėl ji nutuko.

Elė mirkčiojo negalėdama atsistebėti Medison stačiokiškumu, bet paskui ji nusišypsojo. Tiesą sakant, į Medison klausimą buvo lengviau atsakyti nei reaguoti į nelabai subtilias kitų moterų pastabas apie įvairias salotas, treniruoklių sales ir asmeninius trenerius. “Tai pati geriausia treniruoklių salė, o jis — pats nuostabiausias treneris pasaulyje”, — jai buvo nuolat kartojama, tarsi Elė nežinotų, jog papildomus svarus išties galima numesti.

— Mane įsuko teismų sistema, mane ėmė slėgti depresija, —

pilna burna atsakė Elė. — Dabar aš esu visiškai tuščia, dabar aš esu buvusioji; per trejus metus neparašiau nė žodelio. Dabar mano galvoje jau nebeskamba ištisos istorijos.

— Tačiau praeitą vakarą labai įdėmiai manęs klauseisi, — pasakė Medison.

— Aš stengiuosi, bet... — nebaigė Elė. Leslė buvo atsisukusi į jas nugara; dabar ji stovėjo prie kriauklės ir plovė stiklinaites, tačiau kartu įdėmiai klausėsi. — Ne, nežinau... Man atrodo, kad iš manęs kažkas išplėšė širdį, aš niekaip negaliu atgauti pasitikėjimo savimi.

Atsigręžusi Leslė pastatė priešais Elę stiklinę šviežiai išspaustų apelsinų sulčių.

— O aš maniau, kad tu ketini tapti dailininke.

Elė nusijuokė.

— Visa tai atrodo taip toli, kad vargiai beprisimenu. Aš sutikau vyrą, kuris...

Sulig tais žodžiais Leslė ir Medison sutartinai garsiai atsiduso.

— Kodėl *visos* moterų istorijos prasideda vienodai — "aš sutikau vyrą"? — paklausė Leslė. Pagaliau ji pastatė tarp Elės ir Medison lėkštę su sklindžiais ir pati ėmė valgyti. Leslė nesėdo tol, kol nebuvo aptarnautos jos draugės.

Elė nusišypsojo.

— Jis buvo muzikas, dvigubai talentingesnis už mane; jau iš pat pradžių man buvo aišku, jog esu genijaus šešėlyje, — paprastai pareiškė ji.

— Suprantu, — atsiliepė Medison. — Vadinasi, tu atsisakei savo dailininkės karjeros norėdama jam padėti, bet jis niekada taip ir nepanaudojo didžiojo savo talento. Tačiau tu nuolat jį paremdavai, jam skalbdavai, jam gamindavai...

Juokdamasi Elė užsidengė veidą rankomis tarsi mėgindama apsiginti.

— Taip, mano gyvenimas panašus į kantri stiliaus vakarietišką dainelę. Pripažįstu. Bet jis tikrai buvo nuostabus.

— Nuostabus, nes surado žmogų, kuris jį garbino, — įsiterpė Medison, įbedusi žvilgsnį į Elę.

Elė norėjo protestuoti sakydama, kad ji nebuvo tokia kvaila, kaip galėtų pasirodyti iš Medison pasakytų žodžių, tačiau galiausiai ji nesigynė.

— Iš kur tu tiek daug apie tai žinai?

— Vienai su manimi dirbančiai moteriai nutiko taip pat. Ji ištekėjo už žmogaus, kuris buvo talentingas suvirintojas, galintis kurti įvairiausias didžiules struktūras. Jis turėjo tapti Didžiu Žmogumi. Taip taip, didžiosiomis raidėmis: Didžiu Žmogumi. Tačiau keliaudamas per gyvenimą jis teprašydavo vienintelio dalyko: “šiek tiek jam padėti”. Dabar toji moteris turi tris vaikus, o jis jau ketveri metai neturi darbo. Ji mėgdavo sakyti, kad toks talentingas žmogus kaip jis negali paprasčiausiai išeiti ir griebtis kokio nors paprasto darbelio.

— Būtent, — pritarė Elė, stumteldama šalin pustuštę sklindžių lėkštę. — Būtent taip ir nutiko. Per paskutinius metus aš tūkstančius kartų buvau atsigręžusi atgal, bet vis dar nežinau, kaip viskas galėjo susiklostyti būtent taip. Vieną akimirką aš buvau Niujorke planuodama išgarsėti, o kitą jau gyvenau su žmogumi, dėl kurio imdavausi bet kokio darbo, kad tik uždirbčiau pinigų, kuriuos skirčiau jam, kad jis galėtų pasireikšti muzikos pasaulyje.

— Meilė, — tepasakė Leslė atsidususi, dėdama lėkštes į kriauklę.

— Tikrai, — paskubėjo pritarti Elė. — Aš net nesu tikra, ar kada nors tikrai mylėjau tą vyruką. Aš net nesu tikra, ar... — ji pažvelgė į Medison. — Ar labai kvailai nuskambės, jeigu pasakysiu, kad nesu tikra, ar kada nors turėjau kitą pasirinkimą?

— Mano draugė man pasakojo, kaip ją mergino būsimasis vyras, — kalbėjo Medison. — Jis sekiojo paskui ją dieną naktį. Ištisus mėnesius kiekvieną rytą prie savo slenksčio ji rasdavo puokštę rožių. Jis kurdavo jai eilėraščius ir rašydavo laiškus. Ištisas naktis netildavo telefono skambučiai ir pokalbiai apie seksą. Jis nešdavo jai dovanas, ilgai šnekučiuodavosi, *klausydavosi* jos, ja rūpindavosi. Nebuvo tokio dalyko asmeniniame jos gyvenime, kuriuo jis nesidomėtų.

— Vadinasi, visu tuo jis galėjo pasinaudoti vėliau ir ją kontroliuoti, — pasakė Elė nusigręždama, nežiūrėdama į drauges.

— Būtent, — sutiko Medison. — Jis buvo talentingas kontrolierius. Mano draugės asmenyje jis pastebėjo tai, ko jis ir norėjo, todėl ėmė ją sekioti.

— Teisingai, — pritarė Elė.

— Labiausiai man įdomu sužinoti, kaip tu tapai rašytoja, — pasakė Leslė, taktiškai mėgindama pakreipti pokalbį nuo nemalonių temų prie geresnių.

— Mėginau vaduotis iš savo vargų, — atsakė Elė. — Bent jau taip sako mano psichologė Džyni. Beje, čia jos namas. Ji mėgina padėti man išsiaiškinti, kas...

Susilaikiusi Elė giliai atsiduso.

— Ar jūs tikrai norite išgirsti manąją istoriją?

— Kiekvieną smulkmeną chronologine tvarka, — šypsodamasi atsiliepė Medison.

Elė kurį laiką žvelgė pro langą. Ne, ji nebuvo pasirengusi kam nors pasakoti “visos” istorijos. Dar ne dabar.

Ji pažvelgė į kitas dvi moteris.

— Ir kodėl gi mums neišsivirus kavos? — pratarė Leslė. — O gal kas nors norėtų stiprios arbatos?

— Aš norėčiau arbatos, — pasakė Elė; Medison panoro pasivaišinti kava. Leslei vėl ėmus triūsti Elė prakalbo:

— Ar kas nors patikėtų, jeigu pasakyčiau, jog tiek daug dirbau, kad net nepastebėjau, kas dedasi mano vedybiniame gyvenime? Keldavausi ketvirtą valandą ryto ir griebdavausi darbų.

Nė viena moteris neatsakė į Elės klausimą; ji tuo apsidžiaugė. Būdama šiame name su seniausiomis savo bičiulėmis ir kartu visai nepažįstamomis moterimis ji neprivalėjo atsiprašinėti ar varžytis.

— Martinas, toks buvo, tiksliau, yra buvusio mano vyro vardas. Martinas Gilmoras buvo nuostabiai talentingas muzikas. Jis grojo gitara. Jo klausydamas galėdavai apsiverkti. Arba imti juoktis. Jis galėjo sukelti klausytojams įvairiausių emocijų, kokių tik panorėdavo.

Elė pakėlė galvą.

— Taigi aš pati tariausi esanti tasai žmogus, kuris suteiks pasauliui galimybę jo klausytis. Paskui, kai jis pelnė tarptautinę sėkmę...

— Tada turėjo ateiti tavo eilė, — įsiterpė Leslė. — Bent jau visada taip žadama: ir moteriai turi ateiti “jos eilė”.

— Teisingai, — sutiko Elė vyptelėjusi. — Kai jis manęs paprašė išvykti iš Niujorko ir apsigyventi nedideliame miestelyje prie Los Andželo, aš nedvejodama sutikau. Jis man sakė, jog tik Los Andžele turės galimybę išgarsėti. Taigi aš... — Elė giliai atsiduso. — Aš pardaviau visus savo kūrinius, visus savo darbus ir drauge su juo išskridau į Los Andželą. Iš pradžių viskas klostėsi puikiai. Jis gavo puikų darbą su labai gerais ansambliais, buvo išties šaunu. Naudotų automobilių kontoroje dirbau priėmėja, darbas buvo nepaprastai nuobodus, tačiau vakarais ateidavo Martinas ir pasakodavo įdomiausias istorijas apie tai, ką tą dieną matė, ką nuveikė.

Elė įbedė žvilgsnį į savo rankas.

— Tačiau po truputį viskas ėmė krypti į blogąją pusę. Jis metė vieną darbą, griebėsi kito, ir tai tęsėsi be galo. Po kiekvieno atsisakyto darbo jis tarsi smuko žemyn. Iš pradžių jis daug uždirbdavo, tačiau bėgant metams jam ėmė atrodyti, kad uždirbti pinigus nėra pats svarbiausias dalykas, kad jis turi ir įdomesnės veiklos. Jis mėgdavo sakyti, kad gyvenimas jam nieko neduoda, todėl ir jis pats nėra įpareigotas ką nors grąžinti.

Šypsodamasi Elė pažvelgė į kitas moteris.

— Taigi aš nutariau jam padėti. Nutariau *prišaukti* jam sėkmę. Tariausi dėl priėmimų su pačiais garsiausiais Los Andželo žmonėmis. Turiu pasakyti, kad tada neturėjau jokios savigarbos. Aš maldavau ir ašarojau. Išsigalvodavau neįtikinamiausių istorijų mėgindama priversti žmones paklausyti Martino, paklausyti jo įrašų arba gyvos muzikos. Bet... — kiek įpykusi Elė skėstelėjo rankomis. — Jis neišnaudodavo mano atvertų galimybių.

Elė atgniaužė kumščius, kad nagai nesulįstų į delnus. Leslė padavė jai puodelį arbatos; Elė kurį laiką tylėdama siurbčiojo mėgindama nurimti.

Ji pastatė puodelį.

— Aš supratau, kad vien tik talento nepakanka tam, kad tave aplankytų sėkmė. Galbūt tu gali sukurti puikią kompiuterinę programą, tačiau nesistengdamas jos parduoti taip ir paliksi ją dūlėti tamsiame stalčiuje. Štai taip ir nutiko mano buvusiam vyrui. Nemanau, kad jis būtų pakėlęs kritiką ar varžovų spaudimą, ko negali išvengti mėgindamas prasimušti; jis nesugebėdavo išnaudoti nė vienos progos. Surengdavau jam susitikimus su muzikos specialistais, priprašydavau juos išklausyti jo įrašų, surasdavau žmonių, galinčių padėti jam “užsikabinti”. Sužinojęs apie naują galimybę Martinas beprotiškai susijaudindavo, iš vakaro aistringai mane myluodavo kartodamas, kad jaučiasi labai dėkingas, kad aš esu pati nuostabiausia žmona pasaulyje ir taip toliau.

— Palauk, pamėginsiu atspėti, — įsiterpė Medison. — Kai ateidavo metas susitikti, jis nepasirodydavo.

— Būtent! — šūktelėjo Elė. — Tačiau jis visada surasdavo begales šventų pasiteisinimų. Šventų tikra to žodžio prasme. Kiekvieną kartą neišnaudojęs galimybės jis teisindavosi tuo, kad turėjo *padėti* kažkam kitam.

— Vadinasi, tu tiesiog negalėjai ant jo pykti, — pratarė Leslė. — Tik jau ne ant tokio šventojo, koks buvo jis.

— Aišku, kad ne. Jis paprastai sakydavo: “O ką aš galėjau padaryti? Džo labai manęs reikėjo. Ar aš galėjau jam pasakyti —

atleisk, Džo, bet turiu palikti tave su tavo skausmu, nes man reikia keliauti ir groti kažkokiam turtingam dabitai, kuriam niekas pasaulyje nesvarbu?" — kalbėjo Elė.

— Kiek laiko tau prireikė, kol susivokei, jog gana dirbti dėl jo, kol pastebėjai savo pačios talentą? — paklausė Medison gurkšnodama stiprią juodą kavą. Šį rytą Elė dar nebuvo mačiusi jos rūkančios, bet dabar ji praplėšė naują pakelį ir išsiėmė cigaretę. Leslė pakilo norėdama atidaryti virš kriauklės esantį langą.

— Nesakyčiau, kad tą talentą pastebėjau, — atsakė Elė. — Man atrodo, kad viskas nutiko kažkaip savaime. Aš nieko neplanavau, viskas paprasčiausiai atsitiko. Martinas buvo išvykęs aplankyti kažkurio vieno iš daugelio savo draugų ir... — kurį laiką Elė nieko nepasakojo.

— Moteris? — paklausė Medison.

— Žinau, kad mano žodžiai nuskambės naiviai, tačiau tada man nė nešovė į galvą, jog visos jo kelionės "padėti senam bičiuliui" arba pagroti su šauniais vyrukais iš tikrųjų tebuvo pasimatymai su ištisu tuzinu... meilužių, tikriausiai taip jas pavadintumėt.

— Vadinasi, tu likdavai viena, — pratarė Leslė, tarsi skatindama Elę tęsti. Leslė pastatė priešais Elę dubenį braškių, tačiau Elei jų nepalietus Leslė ėmė valgyti pati. — Ar tu vėl pradėjai tapyti?

— Ne, — atsakė Elė. — Suprantu, kad elgiausi kaip kvaila moteriškė, tačiau žinodama, kad ištekėjau už gerokai talentingesnio žmogaus nei aš, mečiau dailę. Kai sutikau Martiną ir išgirdau jo muziką, niekada nesiėmiau nieko rimčiau už akvarelę.

Elė pakėlė galvą.

— Mano psichologė Džyni mano, jog aš netapiau ne todėl, kad jaučiausi mažiau talentinga, o todėl, kad buvau labai nelaiminga ir pati slopinau savo talentą. Tiesą sakant, neturėjau savo gyvenimo, nesvarbu, buvo namuose Martinas ar ne. Jam būnant namuose mes gyvenome tarsi... Kaip čia tiksliau pasakius? — ji pažvelgė į Medison. — Tu sakei, kad tavo vedybinis gyvenimas buvo kaip pragaras, bet manasis... Manau, mano gyvenimą būtų galima pavadinti ištisu liūdesiu. Mes gyvenome labai liūdnai, nes Martinas buvo *tooooks* nežmoniškai talentingas, ir niekas nenorėjo suteikti jam galimybės reikštis.

— Ar į šį skaičių įėjo ir žmonės, kuriuos jis palaikė? — paklausė Medison užtraukdama dūmo.

— O, taip, — šypsodamasi atsakė Elė. — Pirmiausia būtent jie.

— Vadinasi, tu buvai vieniša, todėl pradėjai rašyti, — pratarė Leslė, baigusi valgyti braškes.

— Na, tu beveik teisi. Kai Martino nebūdavo, aš stengdavausi užrašyti mano galvoje skambančias istorijas, — pasakė Elė. — Aš įsivaizdavau ištisus gyvenimus, ir vieną tokį gyvenimą gyveno žmogus vardu Maksas, o...

— O tu pati buvai Džordana Nyl, — šypsodamasi pratarė Leslė. — Esu skaičiusi visas tavo knygas.

— O aš neskaičiau nė vienos, — pasakė Medison. — Papasakok man apie jas.

Elė jau buvo bepradedanti kalbėti, bet ją pertraukė Leslė.

— Jos knygos juokingos, kupinos sekso, sudėtingų nužudymų paslapčių, kurios užgriūva šią sutuoktinių porą, kuri... — ji atsigręžė į Elę išplėtusi akis. — Paskutinėje knygoje tu užsiminei, kad Džordana gali būti nėščia. Ar iš tikrųjų taip ir yra?

— Nesupratau, — tarstelėjo Elė.

— Bet juk tu esi rašytoja, — negalėdama patikėti tęsė Leslė.

— Jeigu žinočiau, kas nutiks toliau, ar besivarginčiau rašyti ištisą istoriją? Tiesą sakant, kai parašau du trečdalius visos knygos ir suprantu, kaip viskas baigsis, staiga užsimanau liautis rašiusi ir pradėti ką nors nauja.

Tai girdėdama Leslė kelis kartus prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Kaip ir daugelis žmonių, ji manė, jog autorius žino absoliučiai viską apie savo knygų herojus.

— Vadinasi, tavo knygos buvo fantazijos apie tave pačią ir tavo vyrą, — padarė išvadą Medison ir apsižvalgė po virtuvę.

— Dar braškių? — paklausė Leslė, visada suklūstanti, kai kam nors ko nors prireikia virtuvėje.

— Pasiimsiu pati, — pradėjo Medison, tačiau jai nė nepajudėjus Leslė suskubo pakilti.

— Tikriausiai taip ir buvo, — sutiko Elė. — Rašydama knygas apie tai nesusimąsčiau. Paprasčiausiai stengiausi stumti vakarus, gyvenimą paįvairindama rašymu, ne vien tik žiūrėdama televizorių. Taip paįvairindavau ir savaitgalius. Būtent tada būdavo sunkiausia.

Priešais Medison Leslė pastatė didžiulį dubenį braškių, o greta — lėkštę su nauja sklindžių kauge.

— Kaip tau pavyko išleisti knygą? — pasidomėjo Leslė. — Menkai teišmanau šiuos reikalus, bet mano draugė yra man sakiusi, jog norėdama spausdintis, pirmiausia turi susirasti agentą. Kuo geresnis agentas, tuo palankesnis tavo kontraktas.

Tai išgirdusi Elė pasakė labai negražų žodį ir išleido dar negražesnį garsą.

— Šį gandą paleido patys agentai. Mano redaktorė yra sugalvojusi linksmą pokštą — ji parodijuoja agentų rengimąsi savo darbui: pasiima lapelį popieriaus, ant jo užrašo frazę “Aš esu agentas”, o paskui prisisega lapelį sau prie krūtinės.

Elė pamatė, kad nei Leslė, nei Medison nesuprato jos žodžių esmės; ji gurkštelėjo arbatos ir tęsė:

— Gerai, galiu atsakyti, jog agentas išties nėra būtinas tam, kad išleistum knygą. Agentas tau nereikalingas ir tada, kai nori tęsti knygų seriją. Aš neturiu agento ir niekada jo neturėsiu.

Elės balse nuskambėjo toks nuoširdus jausmas, jog jai nutilus kitos moterys taip pat nepratarė nė žodžio.

— Atleiskite, — pratarė Elė, — tai mano skaudžioji vieta. Na, tai kuo aš baigiau?

— Labai blogai, kad tokiu tonu nekalbėdavai su savo vyru, — ramiai pratarė Medison.

— Tikrai!? — sukluso Elė. — Kai pažvelgiu atgal ir pagalvoju apie tai, ką dabar daryčiau kitaip... O, bet juk taip niekada neatsitiks. Vis dėlto...

— Ką apie tavo rašinius manė tavo vyras? — paklausė Leslė.

— Apie savo rašinius aš jam neprasitariau nė vienu žodžiu, — atsakė Elė. — Jūs turite suprasti, jog mūsų gyvenime nebuvo vietos niekam kitam, išskyrus Martino liūdesį. Mes gyvenome kvėpuodami jo kančiomis prisodrintu oru. Mūsų pokalbiai, jeigu galima taip pasakyti, buvo tik apie tai, koks supuvęs tasai pasaulis, nesuteikiantis tokiam nepakartojamai talentingam žmogui kaip jis jokių galimybių. Aš juk negalėjau pasakyti, jog jam taip kamuojantis, aš puikiai leidau laiką rašydama juokingus mistiškus kūrinėlius.

— Ir visą tą laiką jūs abu gyvenote iš *tavo* pajamų? — išpyškino Leslė taip garsiai, kad kitos dvi sutrikusios sužiuro į ją. — Atsiprašau. Aš tiesiog manau, jog tu gali šokinėti aplink vyrą, bet jis *turi* uždirbti pinigus. Tuos pinigus ir naudoji šeimos reikmėms.

— Tu tikriausiai būtum dar geriau rūpinusis Martinu nei aš, — pasakė Elė. — Kita vertus, jis pats buvo tikras, jog būtent jis apmoka šeimos išlaidas. Kartkartėmis jis gaudavo darbo — grodavo ansamblyje, skrisdavo į kažkokias man visai negirdėtas valstijas ir gyvendavo ten ištisus mėnesius. Blogiausia būdavo tai, kad visus uždirbtus pinigus jis išleisdavo naujai elektroninei įrangai pirkti. Mūsų kambaryje buvo keturios garso kolonėlės, kuriose galėjai net apsigyventi. Mes turėjome tris senas, išklibusias kėdes, neturėjome jokio stalelio, nes nebeužteko vietos, bet turėjome kolonėles, kurių galėjo pavydėti *Rolling Stones*. Martinas sakydavo, jog visi jo pirkiniai — tai investicijos į ateitį.

— Negaliu klausyti! — neištvėrė Medison. — Kas gi mums, moterims, nutinka, kad tekame už tokių žmonių kaip tie vyrukai? Vakar aš jums pasakojau apie Rodžerį, o dabar štai šitas... — ji nutilo tarsi nerasdama pakankamai stiprių neigiamų žodžių Martinui Gilmorui apibūdinti.

Elė gūžtelėjo pečiais.

— Kai išsivaduoji iš nepakenčiamos padėties, niekada nepriversi kito suprasti, kodėl iki tol nieko nedarei ir kentei. Aš ir pati šito nesuprantu. Kai gyvenau su juo, nekėliau sau tokio klausimo. Gyvenau taip, kaip gyvenau.

— Bet juk tu suvokei, jog toks gyvenimas yra netinkamas, rašydama tu kūreisi kitokį gyvenimą, — prabilo Leslė.

Elė šiltai jai nusišypsojo.

— Būtent! Kaip tik tai aš ir dariau, tik tada pati to nesupratau. Rašiau todėl, kad rašydama patirdavau malonumą. Iš viso parašiau penkias knygas.

— Tai ką tu darei?

Elė nusišypsojo.

— Juk žinote, kad kartais akimirksniu gali pasikeisti visas gyvenimas.

— O, taip, — sutiko Medison. — Rodžeris man paskambino ir pasakė, kad esu jam reikalinga, taigi aš išvykau iš Niujorko ir grįžau pas jį. Užteko vieno telefono skambučio.

Elė tebesišypsojo.

— O man užteko nueiti pas stomatologą ir nuo stalelio pasiimti vietinį žurnaliuką. Paskutiniame žurnalo puslapyje radau skelbimą apie tai, jog maždaug šešiasdešimt mylių į pietus nuo mūsų miestelio vyks rašytojų konferencija. Puslapio gale pamačiau įrašą apie tai, jog ten dalyvaus ir redaktoriai, kalbėsiantys apie rašytojų darbą.

— Taigi tu nuvažiavai į konferenciją, ir visi jos dalyviai įsimylėjo Džordaną Nyl, — šypsodamasi pratarė Leslė, tarsi klausytųsi laimingos pasakaitės pabaigos.

Elė nusijuokė.

— Ne visai taip. Ar aš nesakiau, jog iki pat pirmosios mano knygos pasirodymo aš nemokėjau spausdinti mašinėle?

— Tai tu samdeisi kažką, kas spausdino tavo knygas? — sutrikusi paklausė Leslė.

— Ir už kokius pinigus turėjau mokėti mašininkui? — tęsė Elė. — Jeigu būtų sužinojęs Martinas...

— Jis būtų gręžęs tave tol, kol būtum pažadėjusi sudeginti viską, ką tik esi parašiusi, — pareiškė Medison. — Suprantama, viskas būtų padaryta "su meile". "Mieloji, ar tu išties esi tikra, jog norėtum, kad kas nors kitas skaitytų tai, ką parašei?" — būtų paklausęs jis.

— Taip, — atsakė Elė. — Būtent. Įžeidžiantys žodžiai. Aišku, tada aš nemėginau visko sąmoningai apgalvoti. Džyni sako, kad mano situacijon patekusios moterys paprastai prisiverčia galvoti, kad vyras, su kuriuo jos gyvena, yra geras. Jeigu jos staiga praregi ir suvokia visą tiesą, tada...

— Tada jos turi ką nors daryti, bet yra per daug išsigandusios, kad ko nors imtųsi. Kad ir kaip ten būtų, jos vyras jau būna išeikvojęs visą savo energiją mėgindamas jai įdiegti, jog ji nieko neišmano ir nesugeba, — baigė Elės mintį Medison.

— Taip, — sutiko Elė, viską pasakydama vieninteliu žodžiu.

— Na, tai kaip tu sugebėjai išleisti pirmąją knygą? — nekantraudama paklausė Leslė.

Elė nusijuokė pažvelgusi į tuščią puodelį.

— Tiesą sakant, svarbiausią vaidmenį tada suvaidino mano naivumas ir nežinojimas. Jeigu būčiau ką nors apie tai žinojusi, tikriausiai niekada nė nebūčiau mėginusi. Nė nebūčiau susitikusi su redaktore. Vėliau kiti žmonės manė, kad tiesiog negalėjau padaryti to, ką padariau, kad aš tiesiog *privalėjau* turėti agentą, kad mano rankraštis turėjo būti šioks ir anoks. Man sakė, kad iš tikrųjų egzistuoja tam tikros taisyklės, o aš jas *visas*, kaip atrodo, sulaužiau.

Šypsodamasi Elė pakėlė akis.

— Žinote, ką jums pasakysiu? Leidyklos yra lygiai taip pat išalkusios gerų pasakojimų kaip ir mes, skaitytojai. Mano redaktorė mane užmuštų išgirdusi, ką kalbu, bet, jeigu tavo sukurta istorija yra neįtikėtinai įdomi, tu gali anglimi ją surašyti ant medžio žievės, o leidykla pasirūpins likusiais dalykais.

— Na taip, bet kaip tau pavyko ką nors įtikinti perskaityti tavo rankraščius? — paklausė Medison. — Negaliu pakęsti ranka rašytų draudimo blankų, todėl net negaliu įsivaizduoti, kaip įmanoma perskaityti plunksna ir rašalu parašytą ištisą knygą.

— Tu visiškai teisi. Jeigu mano redaktorė būtų nutuokusi, ko jos prašau, ji nebūtų sutikusi, kad atsiųsčiau jai knygas. Matai, Darija pavėlavo. Ji dažniausiai vėluoja, bet vėluoja todėl, kad per dešimtį minučių turi atlikti tūkstančius darbų, — šypsojosi Elė. — Dažnai jai kartoju, jog savo karjerą pradėjau tik todėl, kad ji pavėlavo. Tiesą sakant, kartą jai padovanojau kišeninį laikrodį.

Leslė ir Medison, kaip atrodė, mažai ką suprato. Elė joms paaiškino:

— Prisimenate, ką sakė Baltasis Triušis iš “Alisos stebuklų šalyje”: “Aš vėluoju. Aš vėluoju”, — štai ką Baltasis Triušis mėgdavo sakyti.

Abi moterys nusišypsojo, tačiau Elė suprato, kad jos nori daugiau sužinoti apie jos knygas.

— Gerai, aš žinau, kaip viskas nutiko, nes vėliau mes su Darija labai susibičiuliavome, ir ji man papasakojo visą istoriją.

Kurį laiką Elė tylėjo, paskui dar kartą nusišypsojo ir pradėjo pasakoti. Jos akys įsmigo kažkur tolyn, žvilgsnyje sušvito kažkada patirtos laimės spindulėliai, nustebinę pirmąkart tai išvydusias Elės bičiules.

* * *

— Aš vėluoju, — pasakė Darija savo asistentei Čerilei, kartu su ja atvykusiai į rašytojų konferenciją. — Man dabar jau *tikrai* reikia eiti!

— Bet yra dar viena; kaip atrodo, ji turi labai daug vilčių. Prie krūtinės ji laiko prispaudusi didelę dėžę ir yra mirtinai išsigandusi, tarsi kas nors ją gaudytų ir norėtų nubausti.

Kurį laiką Darija stovėjo susierzinusi, prisimerkusi iš nekantros. Čerilė neseniai buvo baigusi prestižinį universitetą, turėjo anglų literatūros specialistės laipsnį, kūrybinio rašymo sertifikatą.

— Jie *visi* būtent taip ir atrodo, — pratarė vis dar susierzinusi Darija, o paskui pati sau pamanė — kol negauna trupučio pinigų; o paskui jie... Ne, ji neleis sau pabaigti šios minties. Konferencija vyko jau trečia diena, ji buvo išklausiusi mažiausiai penkiasdešimties autorių, pristatinėjančių savo kūrinius, bet jos niekas nesudomino. Vieną po kito ji siuntė juos visus pas Čerilę, kuri jiems dalijo specialius lapelius su informacija, kaip išleisti mokslinės fantastikos romaną, kaip išleisti meilės romaną ir taip toliau.

Darija vėl pažvelgė į laikrodį. Vis dėlto ji vėlavo ne pas kirpėją, ji vėlavo skaityti *pranešimą*. Koridoriaus gale buvo auditorija, kurioje šurmuliavo apie tris šimtus pinigus sumokėjusių būsimų rašytojų, sėdinčių ir laukiančių, kol Darija jiems papasakos apie tai, kaip išleisti pirmąsias knygas ir patekti į geriausiai perkamų knygų sąrašus.

Aišku, Darija tenorėjo vieno dalyko — nueiti ir pasakyti: “Rašykite geras knygas, ir jos bus parduotos”, o paskui ramiausiai atsisėsti. Bet ne, to padaryti neišeis. Ji turės stovėti prieš juos ir trisdešimt minučių aiškinti apie paraštes, apie tai, kiek jos leidykla pasirengusi mokėti už knygą, kurios dar nė nematė, apie kurios autorių nieko negirdėjo.

Darija pažvelgė į jauną nenustygstančią savo asistentę. Ar ji tikrai buvo labai mielas jaunas žmogus, ar mergina, pasyviai agresyviu veiksmu mėginanti priversti savo viršininkę elgtis taip, kaip ji nori?

“Nesvarbu”, — galiausiai pamanė Darija.

— Tik penkias minutes, — tarstelėjo ji Čerilei, o paskui pamėgino nusiteikti griežtai, kaip ir priklauso tikrai viršininkei.

Čerilė nušvitusia šypsena uždėjo ranką ant durų rankenos ir pratarė:

— Dabar galite užeiti.

Vidun įėjo nedidelio ūgio, liekna jauna moteris, išties atrodanti labai išsigandusi.

— Aš nenorėčiau gaišinti jūsų laiko, — dvejodama pratarė moteris.

— Nieko baisaus, — atsakė Darija kiek įmanydama kantresniu balsu. — Jūs parašėte knygą?

— Aš... na, gal ir taip. Norėjau pasakyti, kad aš nesu rašytoja, tačiau turiu keletą idėjų, todėl jas ir užrašiau. Esu tikra, kad jos nieko nevertos, bet gal kartais kam nors patiktų. Nežinau, gal nors viena iš jų.

Darija iš paskutiniųjų stengėsi išspausti šypsenėlę. “Viena iš tų”, — pagalvojo ji. Kai kurie autoriai įsiverždavo pas redaktorius užgriūdami kaip cunamiai ir sakydavo, kad didingo jų parašyto opuso dėka leidykla išgarsės visame pasaulyje.

Kiti buvo panašūs į šią moterį, į šią... Darija pažvelgė į kortelę, prisegtą prie moters krūtinės, bet pamatė tik pavardę — Gilmor. Vardą dengė žydro spausdinti skirto popieriaus dėžė, kurią ji taip stipriai spaudė prie krūtinės, jog buvo pabalę visi pirštai.

— Ponia Gilmor, — pratarė Darija, — ar galiu su jumis kalbėti nuoširdžiai? Aš vėluoju skaityti pranešimą ir...

Tarsi paklususi kažkokiam įsakymui moteris žengė kelis žingsnius atgal ir pradėjo atsiprašinėti:

— Prašau man atleisti, aš tikrai nežinojau. Man niekas šito nepasakė. Aš maniau, kad man paskirtas priėmimas pirmą valandą, todėl...

Darija puikiai žinojo, jog dabar buvo pusė trijų; vadinasi, ši moteris sėdėjo koridoriuje laukdama šios akimirkos jau maždaug... Na, kaip iš patirties galėjo numanyti Darija, ši moteris tikriausiai visą savo gyvenimą laukė galimybės įteikti rankraštį redaktorei iš Niujorko.

Darija daugiau nebegalėjo jaustis kalta. Susirinkusi savo daiktus ji padavė moteriai savo vizitinę kortelę.

— Štai čia yra adresas, kuriuo galite atsiųsti į Niujorką savo rankraštį. Pažymėkite, kad rankraštis skiriamas asmeniškai man. Aš pati juo pasirūpinsiu. Na, kaip manote?

— Labai malonu iš jūsų pusės, — atsakė moteris žvelgdama į vizitinę kortelę taip, tarsi tai būtų raktai nuo dangaus vartų.

Išeidama Darija padrąsinamai spustelėjo naujajai savo pažįstamai petį lyg mėgindama nusibraukti kaltę. Paskui, galima sakyti, bėgte išbėgo iš kabineto.

* * *

Čerilė juokdamasi įėjo į Darijos kabinetą.

— Jūs niekada neatspėsite, ką šiandien gavau paštu.

— Net neįsivaizduoju, — abejingai atsakė Darija, rausdamasi po didžiulę ant stalo pūpsančią popierių krūvą; ji ieškojo kažkur nusimetusių penkiasdešimties puslapių rankraščio, kurį dabar redagavo. Jai reikėjo viską susikrauti į krepšį ir nusinešti namo. Šį vakarą ji turėjo pietauti kartu su kažkokiu kompanijos bosu, o tai reiškė, kad jai reikės sėdėti iki vidurnakčio mėginant padaryti tai, ko nepadarė per darbo dieną. Jos laukė trys “degančios” knygos, kurios turėjo būti išleistos artimiausiu metu. Dėl vienokių ar kitokių priežasčių tų knygų autoriai nepristatė rankraščių sutartu laiku, todėl dabar Darija turėjo suktis taip, kad per kelias savaites padarytų ištisų metų darbą.

— Prisimenate praėjusią savaitę vykusią rašytojų konferenciją ir tą vėlyvą pasimatymą su viena autore? Jūs jai pasakėte, kad ji gali atsiųsti savo rankraštį tiesiai čia, asmeniškai jums. Pamenate?

Darija pakėlė galvą. Dabar ji buvo išties susinervinusi, todėl pasistengė prikąsti liežuvį ir neprasitarti, jog dėl kokių nors kilusių nesklandumų Čerilė turėtų kaltinti tik save, o ne ją. Taigi Darija to nepasakė.

— Prisimenu. Na, tai kas yra?

— Jeigu gerai prisimenu, jūs jai pasakėte: “Atsiųskite viską, ką turite”.

— Taip, — nekantriai atsakė Darija. Ji neturėjo laiko ilgiems spėliojimams. Jeigu ji nepaskubės, pavėluos pietų, o su leidėjais ir leidyklų direktoriais taip elgtis negalima.

— Ji parašė jums laišką, — tęsė Čerilė, sunkiai valdydamasi nesijuokusi. — Ji jums atsiuntė paketą, kuris... Palaukite, štai jis. Paprašiau, kad Bobis iš pašto siuntų skyriaus jį atgabentų. Jūs būtinai *turite* tai pamatyti!

Didžiuliam Darijos pasipiktinimui vaikinas iš siuntų skyriaus dribtelėjo jai ant apkrauto stalo trijų pėdų aukščio popieriaus krūvą. Darija buvo priversta suskaičiuoti iki penkių, kad nepratrūktų rėkti, jog šitam neturi *laiko*.

— Čia yra *penki* romanai, jie visi parašyti *ranka*! — pasakė Čerilė taip, tarsi tai būtų linksmiausias pasaulyje pokštas.

Darija nežymiai nusišypsojo asistentei. Čerilei viskas buvo nauja; ranka parašyti kūriniai — taip pat. Tačiau Darija jau seniai dirbo leidykloje, todėl buvo mačiusi visko.

— Viską nusiųsk atgal, — pasakė ji. — Papasakok jai apie mūsų politiką ranka rašyto teksto atžvilgiu ir...

Tačiau Darijai nebaigus kalbėti suskambo telefonas, ir Čerilė nuskubėjo pakelti ragelio. Bobis iš pašto siuntų skyriaus, matyt, išsigandęs, kad jam gali tekti iš naujo supakuoti ir išsiųsti tokią krūvą, akimirksniu kažkur dingo tarsi džinas į savąjį ąsotį.

— Vienas. Du. Trys, — skaičiavo Darija, mėgindama nuraminti įsitempusius nervus. Visi popieriai, kurių jai taip reikės šįvakar, buvo po šia siaubinga ant stalo pūpsančia krūva. Žvelgdama į visa tai Darija galvojo, jog vos palietus stirtą, ji nuvirs, ir trys pėdos ranka prirašytų puslapių pasklis po visą kabinetą. Ir po dešimties metų ji vis dar ras nusimetusius rankraščio puslapius.

— Čerile, — pro atviras duris šūktelėjo Darija, tačiau atsakymo neišgirdo. Kaip tik tada Darija dirstelėjo žemyn ir pamatė reikalingo teksto kamputį, kyšantį iš po krūvos. Galbūt... Jeigu ji būtų nepaprastai atsargi...

Kiek palinkusi virš stirtos Darija svarstė toliau; jos nosies galiukas siekė viršutinį stirtos puslapį. Tiesą sakant, atsiųsto teksto raštas buvo gana lengvai įskaitomas.

“Maksas atsigręžė į mane ir pasakė:

— Kas šiandien valgyti?

Aš supratau, kad atėjo laikas rengtis dar vienai žmogžudystei".

Perskaičiusi Darija nusišypsojo. "Buities išvarginta moteriškė nutarė griebtis detektyvų", — pagalvojo ji. Paskui Darija perskaitė kitą sakinį.

Po dešimties minučių į kabinetą sugrįžo tebesijuokianti Čerilė.

— Paprašiau Bobio, kad viską išsineštų. Tiesiog norėjau jums parodyti...

— Išeik! — riktelėjo Darija skaitydama jau dešimtą rankraščio puslapį. — Ir uždaryk paskui save duris.

Netarusi nė žodžio Čerilė pirštų galiukais ištipeno iš kabineto ir uždarė duris.

Po pusvalandžio suskambus telefonui Darija nė nepažvelgusi nuspaudė mygtuką neatsakiusi į skambutį. Vėl pasigirdus skambučiui, ji paprasčiausiai nukėlė ragelį.

Kitą rytą, apie aštuntą valandą, į Darijos kabinetą įsiveržė įsiutusi leidėja.

— Iš anksto perspėju, turi sugalvoti tinkamą pasiaiškinimą dėl vakar vakaro! — šaukė jis. — Ištisą vakarą turėjau už tave atsiprašinėti.

Pamačiusi Darijos veidą moteris iškart nutilo. Ji jau labai seniai dirbo leidykloje ir gerai žinojo, ką reiškia *toks* žvilgsnis. Tokį žvilgsnį ji vadino *Šventojo Gralio žvilgsniu.* Jis pasirodydavo tada, kai redaktorė pasijusdavo dirbanti darbą, dėl kurio ir troško tapti redaktore. Tasai žvilgsnis nieko bendra neturėjo su pinigais ar su kokio nors prasto, savimi patenkinto autoriaus reikalavimais. Šis žvilgsnis reiškė tai, jog redaktorė ką tik perskaitė *gerą knygą*. Švenčiausią iš švenčiausių kiekvienos leidyklos dalykų — *gerą knygą*.

Leidėja akimirksniu liovėsi koneveikti redaktorę. Tai buvo pats tikriausias atsiprašymas ir priežastis; vienintelė leidykloje leistina priežastis.

— Kiek? — ramiai paklausė leidėja. Ką galėjai žinoti, kas šaus į galvą redaktoriams. Kartais jie įsimylėdavo knygas, tikrai neatnešančias komercinės sėkmės.

— Bent milijonas egzempliorių kietais viršeliais, — pratarė redaktorė, iškart kalbėdama apie leidybą. Darija dabar kalbėjo visiškai tyliai. — Turiu penkias visai baigtas knygas ir trijų knygų apmatus.

Kurį laiką leidėja tik stovėjo ir mirksėjo.

— Gal tu ko nors norėtum? Riestainio? Gal sulčių? Gal kavos? O gal kapšo pinigų, kurį nusiųstum rašytojai?

— Man reikia mašininko.

— Atsiųsiu penkis, — pratarė leidėja, o paskui išėjo iš redaktorės kabineto. Nuėjusi pusę kelio koridoriumi, ji džiaugsmingai šūktelėjo netverdama savo kailyje.

15

Kurį laiką Leslė ir Medison tylėjo. Nors Medison niekada gyvenime nebuvo skaičiusi Elės parašytų knygų, ji daug apie jas girdėjo. Pirmoji jos knyga pasirodė praėjus maždaug šešeriems septyneriems metams po jų susitikimo Niujorke, apie 1987-uosius; knyga sukėlė ant kojų visą šalį. Medison prisiminė, jog ištisus mėnesius jos bendradarbės tik ir tekalbėjo apie pirmąją negirdėtos autorės knygą. Joms patiko Maksas, patrakėlis herojus, bet dar labiau jos pamėgo ryžtingąją Džordaną Nyl, neįtikėtinai sumanią ir protingą, gebančią ištrūkti iš bet kokios painiavos.

— Skaitydama apie ją jaučiuosi taip, tarsi pati tokia būčiau, — nepaliaudama plepėjo viena iš Medison kolegių.

Medison seniai rengėsi perskaityti nors vieną iš tų knygų, bet ji niekaip negalėdavo rasti laiko. Užuot niekada nebenorėjusi turėti nieko bendra su medicina po Rodžerio slaugos, Medison ir toliau leisdavo vakarus skaitydama medicinines knygas ir specialistams skirtus žurnalus. Medison nekreipė nė menkiausio dėmesio į tai, kad knygose ir žurnaluose buvo rašoma ne apie žmonių, bet apie gyvūnų ligas.

Tačiau ji puikiai žinojo apie nuolat augantį Džordanos Nyl romantinių misterijų populiarumą. Pasirodžius antrajai knygai moterys ją skaitė pasikišusios po darbo stalais. Vieną gražią dieną nuo vienos moters stalo šuo nusigriebė smeigtukų traukiklį ir jį prarijo, nes traukiklio savininkė buvo taip įnikusi į paskutinę Aleksandrijos Fareli knygą, jog net nepastebėjo pribėgusio šuns. Daktarė Parkhurst pasakė, jog labai gerai, kad šuo nepasiuto.

— Tada visiems būtų buvę geriau, — pasakė ji, spausdama prie kaulėtos krūtinės knygą.

Dabar, išgirdusi apie žmogų, už kurio buvo ištekėjusi Elė, Medison net neįsivaizdavo, kaip jis galėjo reaguoti į tokią savo žmonos sėkmę.

— Kokia nuostabi istorija, — pratarė Leslė.

Suraukusi antakius Medison užsitraukė dūmo.

— Na, tai ką *jis* manė apie tokią tave aplankiusią sėkmę?

— Jis kamavosi, — atsakė Elė, o paskui mostelėjo rankomis. — Jis pasakė, jog džiaugiasi, kad nors vienam iš mūsų pasisekė. Net negaliu apsakyti, kokia tada pasijutau kalta. Ištisus metus mes nekalbėjome apie nieką kita, o tik apie tai, kaip *jis* sukrės pasaulį, kaip *jis* pasieks svaiginančias šlovės viršūnes, tačiau dabar aš ketinau paimti tai, ko jis visada taip troško. Jis privertė mane jaustis *siaubingai*, tikrai tikrai neišpasakytai siaubingai. Negalėjau mėgautis pasisekimu, nes nuolat jaučiau, kad viską pasiekiau jo kančių kaina.

Elė giliai atsiduso mėgindama nusiraminti.

— Taigi aš stengiausi daryti absoliučiai viską, kad tik jis jaustųsi nemenka dalimi prisidėjęs prie mano pasisekimo. Kiekvieną savo knygą dedikuodavau jam. Kiekvieno interviu metu sakydavau, kad *jis* yra didysis mano įkvėpėjas. Suprantama, kiekvieną uždirbtą centą atiduodavau “jo globon”. Tačiau jis nemokėjo elgtis su pinigais. Aš dalyvaudavau visose derybose, priimdavau sprendimus, kur geriau investuoti. Aš įkūriau korporaciją. Viską dariau. Viską turėjau padaryti pati viena. Martinas temokėjo leisti pinigus. Tačiau tarpusavyje ir prieš kitus žmones mes apsimetinėjome, elgėmės taip, tarsi jis būtų vadybininkas. Niekada nebuvau rimtai susimąsčiusi, bet, kaip dabar manau, tada vyliausi, jog galvodamas esąs pinigų valdytojas, jis taip pat manys, jog tie pinigai yra tiek jo, tiek mano.

— Tačiau vyrų tokiais būdais nepamaloninsi, — įsiterpė Medison. — Jiems niekada negana, kad ir ką tu dėl jų darytum. Rodžeris jausdavo nerimą dėl kiekvieno mano pasiekto dalyko. Skyrybų proceso metu net keli žmonės, tarp jų ir daktarė Oliver, paliudijo, kad be mano pagalbos jis nebūtų pradėjęs vaikščioti, tačiau Rodžeris teigė, jog būtų ėmęs vaikščioti *dar greičiau*, jeigu nebūčiau nuolat tempusi jo žemyn.

— Tu teisi, — sutiko Elė, kilsteldama smakrą. — Kuo man labiau sekėsi, tuo labiau mane gniuždė Martinas. Jis puikiai žinojo, kokiais būdais galima skaudžiausiai mane “gręžti”. Jis man sakė, jog aš jam sukliudžiau tapti garsiu muzikantu, jog tik *dėl manęs* jis išvyko iš Niujorko, nors ten tikriausiai būtų “kuo nors” tapęs. Jis pasiaukojo ir visas šviesias savo perspektyvas atidavė man, aš jį priverčiau atsisakyti vienintelės jo gyvenimo svajonės. Aš mėgindavau su juo kalbėtis ištisas dienas, norėjau jam įrodyti, jog viskas buvo kitaip. Kiauras valandas aiškindavau, jog tai aš atsisakiau dailės ir išvykau iš Niujorko tik dėl to, kad *jis* norėjo vykti į Los Andželą ir tapti muzikantu. Nesvarbu, ką jam kalbėjau, Martinas kažkodėl viską prisiminė visai kitaip. Jis sakė, jog aš mečiau dailę tik todėl, kad man prastai sekėsi tapyti, o jis pats atsisakė nepakartojamos ateities Niujorke ir išvyko į Los Andželą tik todėl, kad aš troškau daugiau saulės savo gyvenime.

Elė giliai atsiduso mėgindama nurimti.

— Kentėjau tol, kol galėjau. Galiausiai priėjau tokią ribą, kada man buvo tas pats, ką prisiminė jis, kaip atrodė man... Man darėsi bloga pagalvojus, kaip jis leidžia mano uždirbtus pinigus. Mes nusipirkome didžiulį gražų namą, kurio viename gale buvo įrengta įrašų studija. Kai Martinas užgriozdė studiją muzikos įranga, tada visą namą užvertė įvairiausiomis garso kolonėlėmis ir juodomis dėžėmis su mirgančiomis švieselėmis. Kai naujajame name visai nebeliko vietos, Martinas pasakė, kad turime pirkti didesnį namą; šį kartą įrašų studija turėjo būti bent keturis kartus didesnė už senąją. Jis pirko ir pirko, pirko ir pirko, nuolat verkšlendamas, kad aš pakankamai greitai neuždirbu. Kai ilgiau nebegalėjau viso to pakelti, nusprendžiau skirtis.

Dabar Elė nutilo.

— Būtent mažo miestelio teismo salėje man ir paaiškėjo, kad teisėjas buvo mano vyro pusėje, — tyliai pratarė Elė. — Į teismo salę Martinas atėjo nešinas mano knygų kopijomis ir interviu nuorašais, kuriuos pateikė kaip įrodymus, kad jis gerokai prisidėjo prie mano kūrybinio darbo. Teisėjas tikėjo kiekvienu jo žodžiu. Teisėjas pasakė mano advokatui, jog gyvename bendruomeninės nuosavybės valstijoje, todėl manosios knygos priklauso tiek man, tiek Martinui, vadinasi, jos turi būti ne tik mano, bet ir jo valioje. Šitaip galvojant išeitų, jog Martinas gali įterpti į mano kūrinius pornografijos, gali sustabdyti knygų leidybą, gali daryti ką tinkamas.

Prieš tęsdama Elė turėjo giliai įkvėpti.

— Galiausiai, norėdama išsaugoti teises į savo knygas, sutikau atiduoti Martinui visus savo uždirbtus pinigus, viską, ką buvau gavus už knygas. Be to, turėsiu jį remti iki gyvos galvos. *Dosniai* remti.

— Tikriausiai juokauji, — negalėjo patikėti Medison.

— Ne. Tokiais dalykais paprastai nejuokauju. Pirmiausia visada turiu atsiskaityti su juo. Aš net turėjau apdrausti savo gyvybę už milžinišką sumą, kad mano mirties ar bankroto atveju jam būtų sumokėta.

Elei nutilus, nei Medison, nei Leslė neturėjo ką atsakyti. Nejau tokie žmonės kaip Elė, uždirbantys išties daug pinigų, skyrybų proceso metu neturi jokios galios? Nejau pinigai ne visada būna visagaliai?

Pirmoji niūrią nuotaiką pamėgino išsklaidyti Leslė.

— O gal pamirškime kelias valandas savo negandas ir eikime pavaikštinėti po miestą? Galbūt išrinktume viena kitai gimtadienio dovanas. Ar kuri nors jau žino, ko norėtų didžiojo ketvertuko proga?

— Galbūt naujos pradžios? — pasvarstė Medison.

— Hmmmm, — nutęsė Elė. — Aš tenorėčiau paprasto keršto. Ne! Norėčiau sulaukti *teisingumo*!

— Man atrodo, kad abu šiuos dalykus mačiau išdėliotus ant prekystalio nedidelėje kampinėje krautuvėlėje. Na, prisimenate, toje netoli žuvų pirklio.

Akimirką Medison su Ele žvelgė į Leslę netekusios žado, o paskui nusišypsojo.

— Puiku, — pratarė Elė. — Kai prarandu publikos susidomėjimą, iškart pajuntu. Tiesą sakant, kažkuriame lange mačiau aligatoriaus pavidalo stalinę lempą. Norėčiau atidžiau į ją pasižiūrėti, nes mano redaktorė kolekcionuoja visokiausius aligatorius.

— Tuomet galiu pasakyti, jog pažįstu vyruką iš Fort Loderdeilo, kuris jai išties patiktų, — pasakė Medison šypsodamasi ir kildama nuo stalo. Atsistojusi ji pristūmė kėdę.

— Visa tai panašu į mano paskutinės knygos, kurios *nenupirko* manoji redaktorė, turinį, — pratarė taip pat stodamasi Elė. Apsigręžusi ir žvilgtelėjusi pro virtuvės langą, ji pasijuto žymiai geriau, jai išties palengvėjo. Galbūt išsipasakojusi apie tai, kas jai nutiko, ji ištirpdė nemenką dozę kartėlio, slėgusio ją po teismuose patirtos neteisybės. Aišku, kiekvieną smulkmeną ji jau buvo išdėsčiusi Džyni, bet kalbėtis su kažkuo, kam per valandą moki šimtą penkiasdešimt žalių, nėra taip malonu, kaip kalbėtis su dviem senom bičiulėm.

— Aš eisiu su jumis apsipirkti, bet tik su viena sąlyga, — pasakė Leslė. Kai Medison ir Elė į ją atsigręžė, Leslė stovėjo įsirėmusi rankomis į klubus ir skvarbiai žvelgė į jas abi.

— Kokia toji sąlyga? — paklausė Medison ir Elė.

— Kad nė viena iš jūsų, kartoju — *nė viena*, neprašys manęs atlikti intymios išpažinties apie mano vedybinį gyvenimą.

Tai išgirdusi Elė pažvelgė į Medison.

— Ji visada turi laimėti, tiesa?

— Aha, — sutiko Medison, o tada nusišypsojo Leslei. — Tai ką tu pasakei, kai tavo vyras užėmė vasarnamį, kurį *pati* susiremontavai?

— Susiremontavo, kai buvo nėščia. Šito nereikia pamiršti, — įsiterpė Elė, kreipdamasi į Medison.

Leslė prisimerkusi pažvelgė į jas.

— Ta, kuri dar kartą prabils apie mane, vakare privalės plauti indus.

— Aligatoriai! — šūktelėjo Elė. — Dabar mano galvoje kirba ši vienintelė mintis.

— Ar šiame miestelyje yra kas *veikti*? — pasidomėjo Medison. — Na, jūs jau girdėjote manąją istoriją, išklausėme Elės, o jeigu Beti Kroker nieko neatskleis apie savo gyvenimą, ką veiksime likusias dvi dienas?

Šypsodamasi Leslė paėmė abi moteris už parankių ir pasuko lauko durų link.

— Galbūt mums susirasti tris jūrų kapitonus Džošus ir užmegzti audringus romanus?

— Priimkite ir mane! — akimirksniu įsiterpė Elė, netikėtai prapliupusi juoktis. Tai buvo pirmas kartas per trejus metus, kada ji vėjavaikiškai pagalvojo apie seksą.

— Ir aš pritariu! — šūktelėjo Medison, ir trijulė juokdamasi išėjo iš namų.

Antra dalis

16

Galiausiai jos nutarė kurį laiką išsiskirti ir apžiūrėti miestą, o paskui susitikti pietums.

— Galbūt tada mes rasime daugiau temų pokalbiams, ne vien tik apie tamsiąsias savo gyvenimo puses, — samprotavo Leslė.

Savaime aišku, visos moterys su tuo sutiko, nes kiekviena norėjo pabūti viena, kad galėtų išrinkti bičiulėms gimtadienio dovanas. Jos nutarė pirmą valandą susitikti kavinukėje "Prieplauka"; besijuokdamos jos palinkėjo viena kitai pasivaišinti neįprastomis Meine siūlomomis jūrų gėrybėmis.

Leslė pasuko tiesiai prie knygų antikvariato, kurį buvo pastebėjusi mažytės alėjos gale; ji vylėsi, kad Elės žvilgsnis čia nebuvo užklydęs. Kokią dovaną galėtum išrinkti tarptautinį garsą pelniusiam žmogui? — atsidususi svarstė ji.

Įžengusi į knygyną ji tebesvarstė. Uždariusi paskui save duris, ji pasijuto atsidūrusi kitame laike, visiškai kitoje erdvėje. Sienos buvo nustatytos prigrūstomis knygų lentynomis, knygos buvo išdėliotos visur — ant kėdžių, ant grindų, po mažais staliukais. Langai buvo uždengti užuolaidomis, kad būtų apsaugotos knygos, aukštomis stirtomis sukrautos ties palangėmis. Lubose buvo įtaisyti keli šviestuvai, pora jų matėsi prie sienų; jeigu Leslės akys nemelavo, šviestuvai turėjo būti antikvariniai ir ganėtinai vertingi.

— Gal galiu kuo padėti? — pasigirdo "antikvarinis" balsas.

Leslei prireikė kelių minutėlių, kol jos akys priprato prie prieblandos. Galiausiai ji pamatė nediduką senuką, labai sudžiūvusį, bet tankiais baltais plaukais ir taip pasitempusį, jog Leslė iškart suprato, kad jaunystėje jis buvo tikras širdžių ėdikas. Būdama greta jo, ji jautėsi kažkaip... na, jautėsi esanti gražesnė. Palyginti su juo ji buvo labai jauna.

Leslės veide nušvito šypsena.

— Ieškau dovanų dviem moterims, savo draugėms. Rytoj jos švenčia savo gimtadienį.

Senukas buvo žemesnis už Leslę, bet jai atrodė, kad būdama greta jo nė viena moteris niekada nesijautė esanti žemesnė.

— Gal jūs man ką nors papasakotumėte apie tas moteris. Kas joms patinka, kuo jos domisi?

— Tiesą sakant, aš taip gerai jų nepažįstu, kad... — Leslė nutilo. Nejau ji norėjo pasakyti, kad mažai ką žinojo apie Medison ir Elę, kai tiek apie jas išgirdo per paskutines dvidešimt keturias valandas? Ne, ji negali būti kategoriška. — Gydymas, — išsprūdo jai. — Viena iš jų domisi viskuo, kas susiję su medicina. O kita... — Leslė sudvejojo. Kuo domėjosi Elė? Jeigu ji rinktų knygą kam nors kitam, ne Elei, tikriausiai nupirktų kokį nors meditacijos vadovėlį moterims, ką nors raminančio, ką nors, kad išvaduotų ją nuo pykčio. Tačiau Elė, Leslės manymu, iš tokios knygos galėtų tik pasijuokti.

Leslė nežymiai nusišypsojo senukui.

— Tikriausiai nieko negalėtumėte pasiūlyti žmogui, trokštančiam keršto, tiesa?

Senukas taip pat jai nusišypsojo, tarsi jos prašymas nebūtų mažų mažiausiai neįprastas.

— Gal ir turiu, — atsakė jis, o paskui apsigręžė ir nužingsniavo lentynų tarpueiliais į knygynėlio galą. Kai Leslė nusekė paskui, pamatė jį, stovintį priešais nedidelę knygų spintelę; Leslė neabejojo, kad tai Čipendeilo originalas, ne reprodukcija. Senukas ištiesė jai knygą.

Imdama knygą Leslė perskaitė pavadinimą. Ant viršelio buvo parašyta: “Gyvenimas kaip romanas”. Sutrikusi Leslė žvelgė į knygą. “Ką bendra tai gali turėti su kerštu ar medicina”, — svarstė ji. Tačiau pakėlusi akis ji pamatė, kad senuko nebėra; ji buvo visai viena tolimame knygynėlio kampe.

— “Gyvenimas kaip romanas”, — garsiai perskaitė ji, rankose laikydama nedidelę knygelę. Knygelės viršelis buvo žalias, be jokio aplanko; atrodė, kad knyga išties sena. Langą dengusi užuolaida buvo kiek prasiskleidusi, pro plyšelį krito menkutis saulės spindulėlis. Ji matė ore besisklaidančias dulkeles.

Perskaičiusi knygos pavadinimą Leslė ėmė galvoti apie savo pačios gyvenimą, apie tai, ar jos vyras tikrai buvo užmezgęs romaną su jaunąja savo sekretore. Ji mąstė, ką bus priversta daryti, kai jai bus aiškiai apie tai pasakyta. Ar ji turės jį palikti? Ar teisingiau būtų išmesti jį iš namų, kuriuos jis, kaip ir ji, jau pamilo? Leslė prisiminė Rebekos ištartus žodžius, kad šeima praras viską, jeigu ji nemėgins kovoti.

Dabar Leslė išties troško būti drauge su kitomis moterimis. Klausydamasi apie jų gyvenimo nesėkmes, ji pamiršdavo savąsias. Na, gal ir nepamiršdavo, bet laikinai apie jas negalvodavo.

Galbūt ji mąstė egoistiškai, bet jos problemos jai atrodė didesnės nei jų. Jų nesaistė *meilės* ryšiai. Jos skaudžiai kentėjo nuo to, ką joms buvo padarę du išties siaubingi žmonės, tačiau jos nebuvo prikaustytos prie savo vyrų tuo visiems įprastu ir dažnai vartojamu žodžiu *meilė*. Savaime aišku, Elė tikrai nebemylėjo savo buvusio vyro, Medison — taip pat.

Tačiau Leslė mylėjo Aleną lygiai taip pat, kaip ir tada, kai su juo susipažino. Labai seniai, kai ji buvo dar visai jauna, ji numanė, kas nutiks, jeigu ji ištekės už taip stipriai mylimo vyro. Kadangi ji apie viską pagalvojo, ji mėgino nutraukti su juo santykius. Ji norėjo sudeginti visus tiltus jį atstumdama. Ji nebuvo sudariusi apgalvoto plano, tačiau dabar, įgavusi daugiau išminties, suvokė, jog tada pažemino jį kitų akyse versdama manyti, kad pas jį nebesugrįš.

Tačiau ji sugrįžo. Nuvyko į Niujorką ir pamatė, jog labai talentinga ji gali būti Kolumbe, tačiau Niujorke jos niekas nelaikė profesionalia šokėja. Ji neturėjo nei talento, nei kokio nors galingo stimulo.

Taigi ji sugrįžo namo, namo pas Aleną, o paskui jie susituokė, tarsi nieko nė nebūtų nutikę. Ji turėjo pripažinti, kad per visus tuos metus, kol jie buvo susituokę, jis nė karto nebuvo jai priminęs, ką ji buvo jam iškrėtusi.

Nors, kita vertus, visus tuos metus Leslę graužė kaltės kirminas. Jos motina dažnai sakydavo: “*Kodėl* tu nepareikalauji viską papasakoti tiesiai šviesiai? Ko tu bijai?”

Tokiais atvejais Leslei norėdavosi garsiai išrėkti: “Aš bijau jį prarasti. Aš jau žinau, ką reiškia gyventi be Aleno, todėl nenoriu nieko apie tai girdėti.”

Tačiau dabar ji aiškiai žinojo, kad gyvenimas su Alenu baigtas. Anksčiau ar vėliau šitai vis tiek įvyks.

Ji jau kelias minutes stovėjo vienoje vietoje laikydama rankose nedidelę knygą. Atvertusi knygą, ji perskaitė kelias pirmojo skyriaus eilutes: “Aš niekada netekėjau, nes žinojau, kad meilė mane surakins grandinėmis, o aš, be visa kita, troškau laisvės.”

Leslė paskubėjo užversti knygą. Perskaityti žodžiai labai priminė jos pačios gyvenimą. Pasukusi galvą, ji peržvelgė knygynėlį. Leslė išgirdo mažyčio virš lauko durų pakabinto varpelio skimbtelėjimą; ji suprato, jog atėjo dar vieni pirkėjai. “Ir iš kur tas senukas galėjo žinoti?” — svarstė ji.

— Ne, — tarė ji sau, — jis tikrai nieko negalėjo numanyti.

Leslė girdėjo, kaip kitame kambarėlyje patyliukais kalba žmonės. Dabar ji jau nebegalėjo pereiti viso knygynėlio ir susiradusi senuką pasakyti: “Juk sakiau, kad mane domina medicina ir kerštas, tai yra, mano *draugėms* to reikėtų, bet kodėl jūs man davėte... Kodėl jis man davė tai, ko reikia *man* pačiai?” — svarstė Leslė.

Ji laukė, kol kiti pirkėjai išeis. Ji girdėjo jų juoką; tikriausiai jie nebuvo iš tų, kurie linkę užsibūti nešvariame knygų antikvariate. Praėjo kelios minutės, tačiau žmonės niekur nėjo. Leslė apsidairė. Kampe ji pamatė seną nudėvėtais apmušalais dengtą kėdę, ant kurios pūpsojo maždaug pėdos aukščio knygų krūva. Nukėlusi krūvą Leslė atsisėdo. Ji nė pati gerai nesuprato, kodėl nenužingsniavo prie lauko durų ir neišėjo. Kažkodėl ji negalėjo išeiti. Dar ne dabar.

Ji atsivertė knygą ir pradėjo skaityti.

* * *

— Na, tai ką *tu* nupirkai? — paklausė Leslės Elė.

Jos sėdėjo prie ilgo medinio stalo “Prieplaukoje”, joms prieš akis buvo pustuzinis dėželių su maistu. Galiausiai jos nusprendė paragauti jūros ežių.

— Jeigu juos iškeptum, neturėtų būti bjaurūs, — pasakė Elė. Taigi dabar prieš jas puikavosi trys dideli balti maišeliai su skrudintomis jūros gėrybėmis ir dar trys maišeliai su bulvytėmis ir javainiais.

Laukdamos, kol joms atneš užsakytas vaišes, Medison ir Elė jau buvo aprodžiusios savo pirkinius. Medison buvo pripirkusi tris maišus žaislų įvairiausių savo bičiulių vaikams.

— Aš esu geroji Erskino motina, — šypsodamasi kalbėjo ji. — Mūsų miestelyje įsigalėjo tokia taisyklė: jeigu tau gimė vaikas, vadinasi, netekėjusi Medison turi būti jo krikštamotė.

— Jie visi tikriausiai viliasi, kad tu padovanosi tam vaikeliui savo grožį, — pasakė Leslė, o Medison pradėjo juoktis nepritardama, tačiau vis tiek paraudusi iš malonumo.

Elė nusipirko aligatoriaus pavidalo stalinę lempelę ir “dar porą dalykėlių, kuriuos galėsite pamatyti tik rytoj”, — šypsodamasi kalbėjo ji.

Tik Leslė neturėjo krepšių su pirkiniais. Ji turėjo nupirkti dovanas joms, savo vaikams ir Alenui. “O kaip Bembė?” — pagalvojo ji, o paskui prisivertė pakelti akis į drauges. Jos laukė norėdamos pamatyti, kas yra vieninteliame Leslės maišelyje.

— Labai atsiprašau, — pratarė ji. — Aš nuėjau į knygų antikvariatą vedama geriausių ketinimų, bet...

— Ten tu radai kažkokią seną įdomią knygą ir visą laiką praleidai skaitydama, — baigė Elė.

Leslė nusijuokė.

— Kaip tu atspėjai? — išdykėliškai paklausė ji.

— Profesinė nuojauta. Na? Tai ar nusipirkai tą knygą?

— O, taip, — atsakė Leslė. — Nusipirkau.

Jai nieko daugiau nepasakius Elė neatlyžo:

— Tai gal papasakotum mums apie tai?

Leslė pasilenkė norėdama vėl užkelti ant kėdės knygų krūvą. Kai galiausiai ji priėjo prie kasos norėdama užmokėti už knygą, knygynėlio šeimininkas nepradėjo jai priekaištauti dėl to, kad savame kampe ji prasėdėjo apie tris valandas. Matyt, jis buvo ne iš tų, kuriems patinka įvairiausi draudimai.

Jis tik nusišypsojo Leslei paimdamas juokingai menkus tris dolerius, kaip ir buvo užrašyta ant knygos nugarėlės. Jis vylėsi, kad knyga Leslei patiks.

Dabar Leslė praskleidė nedidelį rusvą maišelį ir išėmusi padėjo knygą ant stalo.

— Tai knyga apie Viktorijos laikų moterį, keliavusią po pasaulį, — pratarė Leslė. — Ji buvo užmezgusi kelis romanus, bet tikrai mylėjo tik vieną žmogų, su kuriuo susižadėjo būdama aštuoniolikos; vėliau ji paliko sužadėtinį ir pati viena patraukė į kelionę po pasaulį.

— Labai panašu į tave, — pratarė Elė, siekdama knygos.

— Nelabai, — paskubomis tarstelėjo Leslė vildamasi, jog niekas nesupras, kad ir jai pačiai taip atrodė. — Aš išvykau, bet sugrįžau.

— Ar ir vėl taip pasielgsi? — paklausė Medison, įsimesdama į burną kažkokio skrudėsio kąsnį. Ji tikrai valgė daugiau nei Leslė ir Elė kartu.

— Tu nori paklausti, ar paliksiu Aleną?

— Ne. Vėl pas jį grįši. Jeigu galėtum pasirinkti iš naujo, ar išvyktum iš Niujorko tam, kad grįžtum pas gimtame miestelyje laukiantį vaikiną?

Leslė nusišypsojo.

— Na, sakykime, Niujorkas nebuvo toks draugiškas ir neatvėrė durų mano kalibro šokėjai. Niekam kitam neturėjau jokių talentų.

— Ir aš taip maniau, kai mokiausi dailės mokykloje, — pratarė Elė. — Menu gyvenau, menu kvėpavau. Menas man buvo viskas. Bet... pažvelkite į mane dabar.

Elė buvo besidedanti burnon keptą moliuską, bet paskui persigalvojo ir numetė jį atgal į popierinį maišelį.

— Galbūt ne taip pasakiau. Nežiūrėkite į mane *dabar*, žiūrėkite į mane tokią, kokia buvau prieš ketverius metus.

— Norėjai pasakyti, kai dar buvai ištekėjusi už žmogaus, kuris mirtinai tau pavydėjo? — paklausė Medison, paėmusi Elės numestą moliuską.

Elė pažvelgė į Leslę.

— Ji visad trokšta aiškumo, tiesa?

Leslė vengė atsakyti į abu klausimus — tiek į asmenišką klausimą, užduotą Medison, tiek į retorišką Elės pastabą.

— O kaip pasielgtum tu? — paklausė ji Medison. — Jeigu viską galėtum pradėti iš naujo, kaip elgtumeis?

Medison nespėjus atsakyti prakalbo Elė:

— Ar mes tada turėtumėm šių dienų patirtį, ar ne?

— Ką turi galvoje? — nesuprato Leslė.

— Kaip rašytoja galiu tau pasakyti: jeigu staiga tu nukeliautum laiku į praeitį ir spręstum tuos pačius klausimus, tikriausiai priimtum tokius pačius sprendimus. Nebent jau žinotum, kas tavęs laukia ateityje. Štai taip.

Medison kilstelėjo antakius.

— Vadinasi, tu manęs klausi, ar aš žinodama, kaip viskas pasisuks, išklausyčiau Rodžerio maldavimų grįžti į Montaną jį slaugyti, o paskui taip ir *padaryčiau*?

— Būtent to ir klausiu, — atsakė Elė. — Tiesą sakant, *tu pati* to klausei pradėjusi šią kalbą.

— Palauk, leisk pagalvoti, — sarkastiškai pratarė Medison. — Rodžeris ar gyvenimas...

Ji ištiesė rankas taip, tarsi jos būtų svarstyklių lėkštelės.

— Rodžeris. Gyvenimas. *Hmmmm*. Kuriuo keliu pasukti?

Leslė nusijuokė.

— Jums abiem viskas labai paprasta. Jūs puikiai *žinote*, kokiu keliu keliauti. Medison pasiliktų Niujorke ir taptų supermanekene, kol dar apskritai nebūtų pasirodžiusios supermanekenės. O tu, Ele, paprasčiausiai pradėtum rašyti, nes jau žinotum, kur slypi tikrasis tavo talentas. Tačiau aš... Ir ką gi aš galėčiau pasirinkti?

— Galėtum susipažinti su kitais vyrais, ne vien tik su Alenu, — akimirksniu atsakė Elė. — Juk tu nė nenumanai, kokie gali būti kiti.

— Kiti — tokie kaip Rodžeris ir Martinas, — atšovė Leslė.

Elė nusijuokė.

— Tu išties turi teisę taip kalbėti.

Medison įsmeigė šakutę į krūvą šviežių kopūstų salotų, pūpsančių lėkštėje.

— Tačiau ne visi vyrai blogi, — ramiai pratarė ji. — Tomas buvo vienas iš tokių.

Išgirdusios žodį "buvo" kitos dvi moterys nebežinojo, ką ir atsakyti, nes prisiminė Medison pasakojimą apie jo mirtį.

Medison pakėlė akis į Leslę.

— Aš eičiau ieškoti Tomo, — pratarė ji.

Kai kitos bičiulės sutrikusios pažvelgė į ją, Medison paaiškino:

— Ne, aišku, kad ne *tai*. Kalbu ne apie spiritizmo seansą. Maniau, kad ir toliau tęsiame pokalbį apie tai, ką darytume gavusios dar vieną progą viską pradėti iš naujo. Jeigu aš galėčiau grįžti į tą dieną, kada mes trys susitikome pirmą kartą, jeigu tada jau žinočiau tai, ką žinau dabar, padaryčiau viską, kad tik susirasčiau Tomą. Nemanau, kad jis jau tada mokėsi medicinos mokykloje, bet galbūt... — nutilusi ji įsmeigė akis į savo lėkštę.

Jos papasakota istorija apie tai, kaip ji paskyrė savo gyvenimą niekingam žmogui, per kurį prarado mylimąjį, sklandė virš stalo tarsi bjaurus dvokas. Šalia Medison lėkštės buvo padėta medinė varlytė, kvaksinti ją traukiant už virvutės. Žaisliukas tarsi priminė apie vaikus, kurių Medison niekada nesusilauks.

Leslė pertraukė įsiviešpatavusią tylą. Imdama nusipirktą knygą nuo ten, kur ją buvo padėjusi Elė, ji pratarė:

— Man atrodo, kad aš pamėginčiau paieškoti ir kitokių galimybių, — negarsiai pratarė ji.

— Tu tikriausiai panorėtum pavasario atostogas praleisti su tų turčių vaiku, — pasakė Elė. — Su ponu Tikriausiai Kada Nors Būsimu Prezidentu. Tiesa?

— Taip, — nesudvejojusi atsakė Leslė. — Panorėčiau.

— O kas čia? — netikėtai prabilo Medison.

Leslė pažvelgė į knygą, į kurią dabar rodė Medison. Kiek sutrikusi Leslė pakartojo:

— Tai knyga, kurią ką tik nusipirkau.

— Taip tai taip, bet kas ten iš jos kyšo?

Apvertusi knygą Leslė ėmė kruopščiai ją apžiūrinėti. Tarp puslapių buvo įkištas vos matomas popieriaus lapelis. Atvertusi knygą Leslė jį išėmė. Tai buvo kreminės spalvos vizitinė kortelė; Leslė pamatė, jog kortelės šriftas priminė senovines graviūras, kruopščius raižinius ant vario plokštelės.

Ateities susivienijimas
"Ar kada nors troškote perrašyti savo praeitį?"
Jums gali padėti madam Zoja
Begalinė gatvė 333

Leslė perskaitė kortelę, susiraukė ir padavė ją Medison.

— Nė nenumanau, kas tai galėtų būti. Skaitydama knygą jos nepastebėjau.

Medison kurį laiką žvelgė į kortelę, o paskui padėjo ją ant stalo. Atsisegusi rankinę, ji ištraukė kitą kortelę ir padėjo ją greta Leslės. Abi kortelės buvo visai vienodos.

— Keista, kad abi turime tokias pačias korteles, — pasakė Leslė. — Aš manau, kad toji ponia paprasčiausiai nori "prasukti" savo verslą. Tokiame nedideliame miestelyje kaip šis turėtų būti sunku užsidirbti pragyvenimui. Galbūt...

Leslė nutilo, nes pasiraususi savo krepšiuose Elė ištraukė trečią tokią pačią kortelę ir padėjo ant stalo greta anų dviejų.

17

— Tikriausiai tai būrėja iš delno, — svarstė Medison, kramtydama dar vieną kąsnį skrudėsių.

— Arba buria Taro kortomis, — pridūrė Elė. — Nors, tiesą sakant, ji galėtų būti ir regresionistė.

— Ankstesni gyvenimai? — pasitikslino Medison kilstelėjusi antakius. — Taip taip, man tikrai patiktų sužinoti, kad aš ištisus amžius krėčiau kvailystes.

— Tikriausiai tu ir ankstesniuose gyvenimuose buvai neišpasakyta gražuolė. Galbūt tu buvai kokio nors karaliaus mylimiausioji kurtizanė? — fantazavo Elė.

— Kodėl manai, kad kurtizanė, o ne karalienė? — paklausė Medison. — Kodėl turiu būti ne tik nemorali, bet dar ir nelegali?

— Tikrame gyvenime karalienės niekada nebūna gražios. Jos pasirenkamos dėl kilmės, o ne dėl išvaizdos.

— Ar šitai galima taikyti ir princesei Dianai? — atšovė Medison.

— Bet ji juk netapo karaliene, tiesa? — atrėmė Elė prisimerkusi.

— Bet tai nereiškia, kad...

— Eime, — nutraukė jas Leslė ir nelaukdama jų atsakymo ėmė rinktis daiktus.

— Atgal į namus? — paklausė Elė, sumišusi dėl tokio Leslės skubėjimo.

Medison palinko į priekį.

— Man atrodo, ji mus kviečia pas madam Zoją.

— Tikriausiai juokauji, — atsakė Elė, prie jų staliuko priėjus padavėjai.

— Gal dar ko nors norėtumėte, ponios? — paklausė ji, bet žvelgė tiesiai į Elę.

Elei nespėjus atsakyti į ją įsistebeilėjusiai padavėjai Leslė paklausė:

— Gal žinote, kur yra Begalinė gatvė?

Mergina ėmė rankioti nuo stalo popierinius maišelius.

— Aš ne per dažniausiai iš čia išeinu, tačiau knygynuose galite įsigyti žemėlapių ir planelių.

Kurį laiką visos trys moterys žvelgė į ją susidomėjusios ir sumišusios.

— Kiek laiko čia gyvenate? — tyliai paklausė Leslė.

— Visą gyvenimą, — atsakė mergina. — Ar jūs tikrai nenorėtumėte deserto? — paklausė ji, vėl žvelgdama į Elę. — Turime šokoladinio pyrago.

Medison ištiesė ranką norėdama sulaikyti Elę nuo puolimo fizine prasme, tačiau padavėja tik nusišypsojo, apsigręžė ir nuėjo palikusi ant stalo sąskaitą.

— Jeigu kas nors jai paliks bent penkis centus arbatpinigių, gali atsisveikinti su gyvenimu, — sumurmėjo Elė, tačiau šioji mergina vėl ją grąžino į realų gyvenimą. Šias dvi dienas būdama drauge su Lesle ir Medison, ji užsimiršo, kodėl paskutinius trejus metus slėpėsi nuo žmonių.

Leslė stovėjo kitoje stalo pusėje; per vieną ranką ji buvo persimetusi nertinį ir rankinės dirželį, o kitoje laikė knygą ir kortelę. Susikaupusi ji žvelgė į keistąjį lapelį.

Ištiesusi per stalą ranką Elė paėmė iš jos kortelę.

— Perrašyk praeitį, — pratarė ji. — Taip, aš norėčiau grįžti į tuos laikus, kai dar nebuvau *stora*, — aistringai kalbėjo ji. Paskui grąžino kortelę Leslei. — Susiraskime tą vietelę.

Abi moterys pažvelgė į Medison.

— Juk jūs abi šituo netikit, tiesa? Tai tikriausia apgaulė. Jeigu kas nors sugebėtų ką nors grąžinti į praeitį, seniai būtų parodytas laidoje *“60 minučių”*, o kadangi aš tikrai nesu mačiusi nieko panašaus... — Medison nutilo vildamasi išvysti Leslės ir Elės veiduose šypsenėles. Jai nepatiko aiškiaregiai. Kai ji dar buvo paauglė, viena iš tokių aiškiaregių pamėgino burti jai iš delno ir išpranašavo nuostabią ateitį, kurią vainikuos keturi vaikai. Po skyrybų Medison keletą kartų buvo prisiminusi šarlatanę.

— Kodėl gi jums abiem nenuėjus, o aš... — pradėjo Medison, tačiau išvydusi Leslės ir Elės žvilgsnius greitai persigalvojo. — Na, gerai. Ir ką gi aš prarasiu? Mano ateitis nebegali būti prastesnė už praeitį.

— Aišku, kad galėtų, — pratarė Elė. — Tu gali tapti turtinga ir garsi, tu gali prarasti visus savo draugus, nes jie pamanys, kad tu pasidarei snobė.

— Arba tave gali išrinkti atsakinga už miestelio kalėdinį karnavalą. Tada visi tikėtųsi, kad tu gali kaupti pinigus taip pat sėkmingai, kaip ir juos leisti, — pridūrė Leslė.

— Arba... — vėl pradėjo Elė.

Medison kilstelėjo ranką.

— Pasiduodu. Jūs laimėjote. Na, tai kaip mes surasime tą Begalinę gatvę?

— Man atrodo, kad aš kažkur mačiau laikraščių kioską, — pasakė Leslė.

— Jis yra ten, už vaistinės. Įdomu, kiek gyventojų laikraščius prenumeruoja?

— Bent jau dvidešimt penki, — šypsodamasi pasakė Medison. — O tai dviem daugiau nei Erskine.

— Tai gal ir eikim? — pasiūlė Leslė, o jos balse aiškiai nuskambėjo nekantra.

— Sąskaita leiskite pasirūpinti *man*, — pratarė Elė, nutaisiusi piktdžiugišką šypsenėlę. Po penkių minučių trijulė jau keliavo pagrindine mažojo miestelio gatve laikraščių kiosko link. Tačiau joms nepraėjus nė keturių pastatų pasirodė iškaba, ant kurios buvo parašyta: “Begalinė gatvė”. Tiesa, iškaba buvo gerokai mažesnė už kitas, ją beveik visai dengė didžiulio paraudusio buko lapai, tačiau ji tikrai kabėjo.

— Ji čia gyvena visą gyvenimą ir niekada nėra girdėjusi apie tokią gatvę, — bambėjo Elė, pakėlusi akis į lentelę.

— Na, ponios, — tarstelėjo Leslė, — tai gal ir eikim?

Nelaukdama atsakymo Leslė pasinešė pirmyn. Paskui ją nusekė Elė, o paskui joms pavymui nenoromis patraukė ir Medison.

— Visa tai — tikras absurdas, — kalbėjo Medison. — Nė neįsivaizduoju, ką jūs abi tikitės ten surasti. Aiškiaregiams terūpi vienintelis dalykas — pasipelnyti. Mačiau per televiziją laidą, kur buvo kalbama apie tai, kaip jie išdėsto pagrindinius tavo gyvenimo dalykus žvelgdami į tavo drabužius, papuošalus, net į laikyseną. Todėl, kad ir kiek mažai apie save papasakotum, jie gali nusakyti esmę. Viskas buvo rodoma tiesiai šviesiai. Pats vedėjas po dviejų pamokų galėjo nuspėti konkretaus žmogaus ateitį. Na, jam visai neblogai pavyko atspėti, bet...

Medison kalbant jos keliavo toliau. Kiek užmatė akys, siaura gatvelė buvo visai tuščia. Nė vienoje pusėje nesimatė jokių namų, abi kelio pusės buvo apaugusios miškeliu. Bet staiga gatvė netikėtai pasisuko dešinėn; prieš bičiulių akis išdygo didelis Viktorijos laikų namas. Jį išvydusi Medison iškart nutilo.

Negali sakyti, kad namas buvo milžiniškas, tačiau neabejotinai puikus. Jis buvo meistriškai nudažytas, kaip galėjai pamatyti tik dažų kompanijų platinamuose reklaminiuose lankstinukuose. Namas buvo žalios spalvos, puoštas tamsesniais rudais ir samaniniais atspalviais. Dailūs mediniai nedidelio balkonėlio virbai buvo taip pat kruopščiai nudažyti visais trim atspalviais.

— Kaip gaila, kad Alenas viso šito nemato, — sulaikiusi kvapą pratarė Leslė. — Jam labai patinka Viktorijos laikų namai.

— Tikriausiai čia falsifikatas, — sumurmėjo Medison.

— Ne, — atsakė Leslė. — Šiek tiek nutuokiu apie pastatus; šitas išties senas. Matai, kaip pasiklaipę langų rėmai? Turi praeiti daugybė metų, kol namas taip nusėda.

— Tik pažvelkite į jos alyvas, — pasakė Elė, mosteldama dešimties pėdų aukščio gyvatvorės, augusios dešinėje namo pusėje, link.

Leslė atsigręžė į Elę.

— Bet ar alyvos neturėtų žydėti pavasarį? Dabar juk spalis.

Kurį laiką abi moterys išplėtusios akis žvelgė viena į kitą.

— Ar jūs abi jau patekote į antgamtišką transą? Juk čia tik augalai. Augalai žydi skirtingu laiku. Na, tai kas čia tokio? Jos rausvosios gėlės žydi spalį, o jūsų rausvosios gėlės žydi gegužę. Liaukitės!

Kai nei Leslė, nei Elė nepajudėjo iš vietos, Medison čiupo jas už parankių ir nutempė prie dailiai suręstos nedidelės baltos medinės tvorelės, supusios visą namą.

— Iš tikrųjų! Pačios mane čia atsitempėte, o dabar kažko baidotės.

Nei Elė, nei Leslė nieko neatsakė, todėl Medison ir toliau jas tempė į priebutį. Kai Medison jas paleido, abi bičiulės tik stovėjo ir žvalgėsi aplinkui. Leslė atidžiai tyrinėjo priebučio lubas, o Elė apžiūrinėjo sūpuokles. Priebutyje nesimatė jokio sudžiūvusio lapelio. Visur buvo nepaprastai švaru ir tvarkinga, kaip ir visame sode.

— Man atrodo, kad jos medžiai nemeta lapų, — sušnabždėjo Elė.

— Man atrodo, kad čia viskas žydi ir sausį, — šnibždėdama jai atsakė Leslė.

Medison susierzinusi mostelėjo rankomis.

— Taip taip. Madam Zoja yra Merlino pusseserė ir ji... O, ne, palaukite, ji yra jo reinkarnacija ir... — pamačiusi, kad kitos dvi jos nesiklauso, ji liovėsi kalbėjusi ir paspaudė durų skambutį.

Duris atidariusi ponia būtų labai panaši į kieno nors apkūnią malonią močiutę, jeigu nebūtų nusidažiusi plaukų įspūdingu oranžiniu atspalviu. Kita vertus, mąstė Elė, šiuolaikinės močiutės pasiryžusios šviesti pasaulį ir supažindinti su įvairiomis naujovėmis, kodėl gi jos negalėtų būti oranžiniais plaukais?

— Kodėl gi jums neužėjus vidun? — svetingai pratarė ji, plačiai atlapodama duris. Namo vidus buvo apstatytas kaimiško stiliaus prancūziškais baldais, trauktais ryškių spalvų apmušalais; čia buvo daug medžiaga trauktų kėdžių ir kelios sofos.

Išvydusi Leslės žvilgsnį moteris nusijuokė.

— Mano buvęs vyras buvo įsimylėjęs Viktorijos epochą, — pratarė ji. Jos balsas buvo malonus, švelnus ir šiltas. Negalėjai ja nepasitikėti. Ir kaip tokį balsą turintis žmogus galėtų mėginti tau pakenkti? — Tačiau man niekada per daug nepatiko Viktorijos stilius, taigi mes ieškojom kompromiso. Namo išorė Viktorijos laikų, o vidus — tiesiog patogus. Jokių ašutinių sofų!

Ji nusišypsojo trijulei tarsi vildamasi išgirsti jų juoką, tačiau Leslė ir Elė tik žvalgėsi po visas namo kertes. Vienintelė Medison žvelgė tiesiai senajai poniai į akis.

— Ar jūs ir esate madam Zoja? — kiek pašaipiai paklausė Medison.

Tačiau ponia neįsižeidė.

— Tai profesinis mano vardas. Tikrasis mano vardas yra Bertė, sutrumpintas iš Brutildos. Tai mano giminės pamėgtas vardas. Na, jaunosios ponios, kuo galėčiau jums padėti?

Išgirdusios tokį kreipinį Elė ir Leslė nusišypsojo; minutėlę nė viena jų neįstengė prabilti. Pasakiusios, kodėl čia atėjo, jos tarsi pripažintų, jog tiki, kad toji moteris galėtų... Taigi, ką ji sakėsi galinti padaryti?

— Na, mes radome jūsų vizitines korteles, — pradėjo Elė ir atsikrenkštė. — Jūs ėėė... galite nuspėti ateitį?

— O, varge, tikrai ne, — atsakė madam Zoja Bertė Brutilda. — Aš moku nusiųsti žmones atgal į praeitį, kad jie galėtų kaip nors pakeisti savo gyvenimą. Nė nenumanau, kokia yra žmogaus ateitis. Nežinau ir praeities. Galiu padaryti vienintelį dalyką.

Keturios moterys tebestovėjo puikiojo namo priemenėje. Kairėje pusėje pro skliautuotas duris matėsi gyvenamasis kambarys, dešinėje — valgomasis. Priešais buvo laiptai, vedantys į koridorių, kur atvertos durys buvo paremtos dviem dailiais mažais staliukais. Už durų matėsi kampas didelės, baldakimu dengtos lovos.

— Vienintelį dalyką? — pakartojo Elė, kilstelėjusi antakį.

— Būtent, — patenkinta atsakė madam Zoja. — Na, jeigu kuri nors iš jūsų tuo susidomėjote, galime eiti į saulėtąjį kambarį ir sutvarkiusios kai kurias finansines smulkmenas galėtume pradėti.

— Ooooooch, — nutęsė Medison. — Finansinės smulkmenos...

Madam Zoja staiga atsigręžė ir sukaustė Medison tokiu žvilgsniu, kuris būtų išgąsdinęs kiekvieną mokinuką.

— Taip, mieloji, — tvirtai pratarė ji. — Turiu savus įkainius, kaip ir tu. Už paslaugas imu mokestį.

Nežymiai nusišypsojusi Medison žengė žingsnį atgal.

— Prieš ką nors sutardama norėčiau smulkiau sužinoti apie tai, kuo jūs verčiatės, — nusišypsojusi pratarė Leslė. — Galiausiai, aš niekada nesu girdėjusi, kad kas nors užsiimtų panašiais dalykais kaip jūs.

Pažvelgusi į Leslę madam Zoja vėl sušvito šypsenėle. Ji nepakvietė moterų sėstis, net nepavadino į savo kambarį.

— Darau tai, kas ir parašyta mano vizitinėje kortelėje: padedu žmonėms perrašyti jų praeitį.

Dabar pirmyn žengė Elė.

— Na gerai, jūs galite mus sušaudyti už tai, kad nieko nesuprantame, bet mes išties neturime jokio supratimo, ką visa tai reiškia. Galbūt galėtumėte pradėti nuo pradžių?

Kurį laiką madam Zoja skvarbiu žvilgsniu varstė Elę tarsi ieškodama kokių nors ženklų, bylojančių apie tai, jog Elė tikrai sako tiesą. Nejau ji nuoširdžiai nežino, ką reiškia perrašyti praeitį?

Senosios ponios žvilgsnis privertė Elę pasijusti taip, tarsi ji būtų paklaususi, ką reiškia automobilis arba televizorius. Elė pasijuto tarsi privalėtų žinoti, ką reiškia "perrašyti praeitį". Ji net pajuto poreikį čiupti "Geltonuosius puslapius" ir parodyti tai moteriai, kad jos pavardė yra vienintelė skyrelyje "Praeitis, perrašymas."

Tačiau Elė nesirengė praleisti įdomios istorijos, todėl tik prikando liežuvį, mėgindama susilaikyti nuo pastabų. Ji pažvelgė į ponią taip, tarsi nuoširdžiai apgailestautų. Ne, atleiskite, ji tikrai nežino, ką reiškia perrašyti praeitį.

Madam Zoja atrodė patenkinta, kad nė viena iš trijų moterų nenutuokia, ką ji gali padaryti; galiausiai ji taip skubėdama išpylė žodžius, kad net buvo sunku spėti klausytis.

— Aš tegaliu viena — grąžinti jus atgal trims savaitėms. Savaime suprantama, jūs pačios turite pasirinkti vietą ir laiką — kur ir kada norėtumėte nuvykti. Pasibaigus trims savaitėms jūs grįšite čia; nebus prabėgusi nė sekundėlė. Tada jums bus suteikta galimybė pasirinkti. Jūs galėsite grįžti į įprastą gyvenimą, į tokį, kokį gyvenate dabar, arba galėsite tęsti naujai susikurtąjį. Vis dėlto privalau jus įspėti, jog pasirinkusios naują ateitį rizikuosite nežinomybe. Galbūt šiame gyvenime jūs išvengėte didelių nelaimių ir mylimųjų mirčių, tačiau niekas nežino, kas gali nutikti naujajame. Pažinojau vieną žmogų, pasirinkusį ateitį; taigi paskui jam nukrito ranka. Na, tiesą sakant, ji *nenukrito*. Ji paprasčiausiai dingo. Vieną minutėlę jo ranka buvo vietoj, o kitą jos jau nebuvo. Likęs gyventi senąjį gyvenimą, jis nebūtų papuolęs į tą vietą, kur naujajame gyvenime jis pakliuvo į avariją. Taigi jis nebūtų pakliuvęs į avariją, kurios metu neteko rankos. Tačiau visą riziką jūs prisiimate sau. Na, ar turite daugiau klausimų?

Leslė ir Medison stovėjo ir mirksėjo žvelgdamos į keistąją moterį net gerai nesuvokdamos, ką ji dabar papasakojo. Tačiau Elė buvo įpratusi sekti kitų pasakojamas istorijas. Su redaktore aptardamos naujo kūrinio planą jos taip pat kalbėdavo stenografuotojų metodu, būtent taip, kaip kalbėjo senoji ponia.

— O jeigu mes nutartume, kad pasiliekame senąjį gyvenimą, ar prisiminsime tą kitą laiką ir kelią, kuriuo nepasukome?

Ar galėsime dabartinį žinojimą nusigabenti į praeitį? — apšaudė klausimais Elė.

— Pačios nuspręsite, — atsakė madam Zoja. — Galėsite prisiminti, galėsite pamiršti, kaip tik panorėsite. Taip, grįšite atgal turėdamos šiandieninę patirtį ir žinojimą. Galėsite būti aštuoniolikmetės, turinčios brandžios moters patirtį. Tokį kelią pasirenka daugelis moterų.

Medison suprato ne viską, kas buvo pasakyta, bet ji labai gerai žinojo, ką reiškia žodis “užmiršti”.

— Aš norėčiau užmiršti viską, kas man nutiko nuo tada, kai mes visos trys susitikome, — patyliukais pratarė ji.

Madam Zoja išgirdo.

— Kaip pasirinksi, taip ir bus. Na, tai ką dabar norėtumėte daryti? Ar kuri nors viena? Ar visos? Ar nė viena?

— O kiek tai kainuos? — paklausė Elė. Ji pati sau buvo agentė, todėl jai nereikėjo su niekuo aptarinėti finansinių dalykų.

— Šimtas dolerių.

Trijulė net mirktelėjo. Pirmoji žadą atgavo Leslė:

— Jūs norite pasakyti, kad nusiųsite mus atgal į praeitį už varganus šimtą dolerių?

Madam Zojos akys sublizgėjo iš pasitenkinimo; ji žvelgė tiesiai į Medison.

— Nejau apie tai nieko negirdėjai televizijos laidoje, brangioji? Ten buvo kalbama vien tik apie pinigus, tiesa?

Medison nežymiai šyptelėjo poniai, o paskui sutrikusi nusigręžė. Nejau priebutyje ji turėjo įsirengusi slaptus pasiklausymo aparatus, kad girdėjo asmeniškus kitų pokalbius?

— Tai ko delsiam? — pratarė Elė, atsisegdama rankinę ir ieškodama piniginės. — Juk tai įeina į mano gydymo programą. Net ir tuo atveju, jeigu nieko nenutiks... — atsukusi nugarą madam Zojai Elė mirktelėjo Leslei ir Medison tarsi duodama suprasti, jog puikiai numano, kad visas šis nuotykis — tik paprastas pokštas. — Galėsiu nurašyti tuos pinigus kaip tiriamojo darbo išlaidas.

Vėl atsisukusi į ponią Elė padavė jai tris banknotus po šimtą.

Madam Zoja šypsodamasi paėmė pinigus, įsikišo juos į levandų raštais išmargintos suknelės kišenę ir mostelėjo koidoriaus, nusitęsusio už valgomojo, link.

— Mano kabinetas štai ten, — pratarė ji. — Eikite paskui.

— Ar visos laikotės? — sušnabždėjo Elė Leslei ir Medison, tarsi jos ruoštųsi žengti ant kabančio tilto.

Madam Zoja nusivedė jas į nedidelį kambarėlį tolimame namo kampe. Dviejose kambarėlio sienose buvo po langą, atveriantį vaizdą į ūksmingą sodo dalį. Aukšta tvora buvo apaugusi tankiais vijokliais, ant kurių sviro medžių šakos. Niekur nesimatė jokio gėlės žiedelio, jokios spalvos, išsiskiriančios iš tamsios žalumos.

Vieninteliai kambaryje buvę daiktai — trys prieš langą sustatytos visai vienodos karalienės Anos epochos kėdės, apmuštos tamsiai žalia medžiaga, ir ant grindų paklotas didelis puošnus kilimas, išmargintas susivijusios lapijos raštais. Sienos buvo nudažytos tamsiai geltona aukso spalva, be jokių pagražinimų ar ornamentų.

Kambarys veikė kažkaip raminančiai, o trys kėdės tarsi bylojo, jog buvo tikimasi sulaukti trijų viešnių.

Elė mėgino pajuokauti ir praskaidrinti nejaukią nuotaiką.

— O kas, jeigu tik dvi iš mūsų būtų paprašiusios jūsų paslaugos? — šypsodamasi paklausė ji. — Ar jūs būtumėte išskubėjusi pirma mūsų ir išnešusi kėdę?

Madam Zoja nenusišypsojo.

— Aš puikiai sugebu pasirinkti perspektyvius klientus. Žinojau, kad mano pagalba reikalinga visoms trims.

Tai išgirdusi Medison jau buvo besigręžianti ir beišeinanti iš kambario, tačiau Elė su Lesle sučiupo ją už rankų ir nutempė atgal, o paskui stumte įstūmė į vidurinę kėdę.

— Ar neskaudės? — paklausė Medison.

— Ne, aišku, kad neskaudės, — atsakė madam Zoja. — Vienintelis skausmas gali būti skausmas, kurį jums teks išgyventi pasirinkus kitą kelią, kitokią patirtį. Aš jums nesukelsiu jokio skausmo. O dabar jūs visos turite man pasakyti, kur norėtumėte grįžti.

— Turite galvoje laiko atkarpą? — pasitikslino Elė.

Prieš jas stovinti madam Zoja pažvelgė į ją taip, tarsi ji būtų nepilno proto.

— Na žinoma, kalbu apie laiką. Aš juk ne autobusų stoties tarnautoja, tiesa?

Tai ištarusi madam Zoja taip nusikvatojo, tarsi būtų pasakiusi neįtikėtinai smagų dalyką. Neatrodė, kad ji būtų pastebėjusi, jog trys jos klientės nesijuokia, tačiau keistajai poniai tai būtų buvę nė motais.

— O, tiesa, pamiršau jums pasakyti, kad yra vienas reikalavimas, kurį turite išpildyti.

Tai išgirdusi Medison reikšmingai pažvelgė į Leslę ir Elę.

— Norėčiau jus nufotografuoti. Turiu visų savo klientų nuotraukų albumą; aš juos nufotografuoju prieš ir po. Tada geriau juos prisimenu.

— Ar mes galėtume pavartyti jūsų albumą? — akimirksniu paprašė Elė.

— Tu esi rašytoja, tiesa, mieloji? — šypsodamasi pasitikslino madam Zoja. — Rašytojus visada atskirsi. Jie visada stengiasi kiekvieną žodelį perkelti į savo kūrinių puslapius, o šie, savaime suprantama, vėliau virsta į pinigus, ar ne?

Ji ištarė tuos žodžius taip, tarsi visas Elės gyvenimas būtų sukęsis tik apie pinigus. Nežymiai nusišypsojusi Elė pajuto, jog lengvai paraudo.

— Po valandėlės grįšiu. Tikiuosi, kad tada jau būsite galutinai apsisprendusios.

Vos tik madam Zoja išėjo iš kambario, visos trys atsiduso mėgindamos atgauti žadą.

— Ir kur, po velnių, tu mus įpainiojai? — pratrūko Medison.

— Elė ar aš? — ramiai paklausė Leslė.

— Koks skirtumas? — kalbėjo toliau Medison. — Visas šis reikalas absurdiškas. Aš išeinu tiesiog dabar ir...

— Jeigu ji šarlatanė, vadinasi, išmečiau tris šimtus dolerių, bet jeigu ji nemeluoja, nors ir nemanau, kad taip būtų, — prislopintu balsu kalbėjo Elė, apdairiai įsmeigusi akis į duris, — jeigu ji iš tikrųjų gali padaryti tai, ką sakosi mokanti, tu galėsi susirasti Tomą.

— Anksčiau nei persileidai, — įsiterpė Leslė taip tyliai, kad jos vos begalėjo ją išgirsti.

Tai išgirdusi Medison liko sėdėti savo kėdėje įsmeigusi akis į vešinčią už lango žalumą. Iš jos veido galėjai spėti, kad ji tikrai sukrėsta.

— O kaip tu? — paklausė Elės Leslė. — Tu norėtum grįžti į tą dieną, kai mes susitikome pirmą kartą? Kol dar nebuvai sutikusi buvusio vyro?

— Ne! — kategoriškai atsakė Elė. — Kas žino, kas man tada būtų nutikę? Galbūt aš būčiau sutikusi kokį nors šaunų, normalų vaikiną ir dabar jau turėčiau penkis vaikus. Jeigu taip nutiktų, nebeturėčiau laiko pabūti viena, niekada nesužinočiau, kad galiu rašyti. Ne, nesvarbu, kad jis buvo niekšas, tačiau kaip tik dėl to aš norėjau nuo jo pasprukti, todėl ir pradėjau rašyti. Nenorėčiau visko sujaukti. Ne, aš tik norėčiau pakeisti tai, kas man buvo padaryta skyrybų proceso metu. Jis buvo pasirengęs manajam fiasko; aš praradau pusiausvyrą pamačiusi, kaip apsukriai jis padėjo parengti mūsų bylą. Na, o kaip tu?

Šypsodamasi Leslė jau buvo besirengianti atsakyti, tačiau kaip tik tada į kambarį grįžo madam Zoja, rankose laikydama pigų fotoaparatą.

— Šypsokitės, brangutės, — pratarė ji, o paskui vieną paskui kitą nufotografavo.

Ji joms nerodė iškart iš aparato iškritusių nuotraukų. Tiesą sakant, ji ir pati į jas nedirstelėjo, o tik padėjo kartu su fotoaparatu ant palangės, o paskui pažvelgė pro langus.

— Ar jau apsigalvojote? — paklausė ji taip, tarsi teirautųsi dėl bendrų pietų.

— Taip, — atsakė Leslė, o Elė su Medison nežymiai linktelėjo.

Madam Zoja pažvelgė į Medison.

— Tu būsi pirmoji, brangute. Jaučiu, kad esi daugiausia praradusi.

— O aš maniau, kad jūs nemokate burti iš delno, — nė nepagalvojusi leptelėjo Medison. Ji jau buvo patyrusi, kad toji moteris turi aštrų liežuvį, todėl visai nenorėjo susikirsti dar kartą.

Tačiau madam Zoja tebesišypsojo.

— Ne, nemoku. Bet aš nugyvenau pakankamai ilgą amželį, kad sugebėčiau kito žmogaus akyse pamatyti skausmą. Na, tai kur norėtum nukeliauti?

— Į tą dieną, kai mes visos trys susitikome pirmą kartą, — tvirtai pasakė Medison. — 1981-ųjų spalio devintąją.

Madam Zoja nieko į tai neatsakė, tik pažvelgė į Elę.

— O tu?

— Norėčiau atsidurti prieš trejus metus, septynis mėnesius ir dvi savaites, buvusiame laike, — pratarė ji. — Tada buvo likusios trys savaitės iki mano skyrybų bylos nagrinėjimo teisme.

Ji būtų norėjusi grįžti šiek tiek ankstėliau, kad turėtų daugiau laiko įrodymams surinkti, tačiau jai reikėjo grįžti į laiką, kai ji jau buvo padavusi savo vyrą skyryboms.

Madam Zoja pažvelgė į Leslę.

— Aš net nežinau tikslios datos, — pratarė Leslė, — bet tasai laikas turėtų būti 1980-ųjų balandis, kai iki koledžo baigimo man buvo likę metai. Tada man buvo pavasario atostogos, — baigė ji kiek žemesniu balsu. Ją trikdė tai, kad jos norą girdi ir kitos dvi bičiulės. Joms galėjo pasirodyti kvaila, kad ji nori susitikti su vaikinu, kurio nematė dvidešimtį metų. Bet kaip ji galėtų paaiškinti meilės uždėtų pančių slėgimą? Kad ir kaip ji būtų stengusis viską paaiškinti, ji puikiai žinojo, kad jos gyvenimo negandos, palyginti su kitų dviejų moterų rūpesčiais, tikrai nebūtų atrodžiusios labai rimtos. Ką reiškia vienas neištikimas vyras prieš tai, ką teko išgyventi Medison ir Elei? Jeigu — ji nenorėjo šio žodelio keisti į žodelį "kai" — ji išsiskirtų su Alenu, ji buvo tikra, jog kitiems jis atrodytų sąžiningas, teisingas ir...

— Apgavikas, — išgirdo nuskambėjusį savo mamos balsą.

— Ar tu esi tikra, kad tvirtai pasirinkai, mieloji? — dar kartą paklausė Leslės madam Zoja. — Visiškai tikra?

— Taip! — drąsiai atsakė Leslė. — Taip, esu tikra. Labai tikra.

— Tada puiku, merginos, atloškite galvas, užsimerkite ir galvokite apie tą laiką, kur norėtumėte grįžti.

Moterys klusniai atlošė galvas atsiremdamos į kėdžių atlošus ir užsimerkė, sunkiai galėdamos patikėti, kad paklūsta absurdiškam reikalavimui.

Akimirksniu visoms trims pasirodė, kad jos supasi ant bangų. Tai buvo nepaprastai malonus pojūtis, jos visos šypsojosi. Po minutėlės bangavimas liovėsi, dabar joms atrodė, kad jos prie kažko artinasi, tarsi skrieja tuneliu.

Dar nepasiekusi tunelio galo Medison prisiminė, jog apie televizijos programą ji kalbėjo dar visoms keliaujant, o ne stovint priebutyje. Kaip madam Zoja galėjo išgirsti jos žodžius? Ji neatsakė į šį klausimą, kol neatsimerkė ir nesusivokė, jog sėdi ant suolelio Transporto priemonių departamente Niujorke. Link jos žingsniavo Elė, labai jauna ir labai liekna Elė.

18

1997-ųjų gegužė,
Los Andželas, Kalifornija

Elė padėjo rašiklį ir dar kartą pažvelgė į duris. Užrašas ant privataus detektyvo durų skelbė "Būsiu po dešimties minučių", tačiau ji laukė jau trisdešimt dvi minutes, o jo vis dar nebuvo. Ji vėl pažvelgė į užrašų knygelę. Elė užsirašinėjo pastabas naujajai knygai, kuri pasakos apie tris moteris, sumaniusias keliauti laiku ir pakeisti ankstesnį savo gyvenimą. Šioji knyga skirsis nuo jai įprastų apsakymų apie Džordanos Nyl gyvenimą ir nuotykius, bet, jeigu knyga pavyks, skaitytojams ji išties patiks.

Elė dar kartą pažvelgė į laikrodį, paskui jos žvilgsnis nuslydo ranka, paskui ji pažvelgė sau į kojas, boluojančias iš po trumpo džinsinio sijonėlio. Pasidėjusi užrašų knygelę ant netoliese stovinčios kėdės, ji suėmė rankomis liemenį. Ji matavosi liemens apimtį kiekvieną iš visų trijų dienų nuo tada, kai sugrįžo; kiekvieną kartą ji pajusdavo virpuliuką pamačiusi, kad jos liemuo ir vėl buvo lieknas, vos dvidešimt keturių colių. Ji svėrėsi kiekvieną rytą. Pirmą kartą užlipusi ant svarstyklių ir išvydusi, kad rodyklė sustojo ties šimtas vieno svaro padala, ji prapliupo raudoti.

Prieš tris dienas ji laukė savo keturiasdešimtojo gimtadienio, tačiau prieš tris dienas ji taip pat buvo grąžinta į senąjį gyvenimą, į ankstesnįjį grakštų kūną. Dar svarbiau, jai buvo grąžintos ankstesnės mintys. Pirmą kartą per keletą metų Elė vėl girdėjo mintyse skambančias istorijas. Ji buvo energinga. Ji nujautė, kad greitai ims dėtis nuostabūs dalykai, kad jai *galbūt* pasiseks gyventi laimingai. Išties buvo keista jaustis laimingai, nes ji puikiai žinojo apie siaubą, ištiksiantį ją labai greitai, skyrybų proceso metu, tačiau dabar visa tai dar nebuvo prasidėję, jos dar nekamavo depresija, užgriūsianti, kaip ji žinojo, po skyrybų.

— Kiek laiko iššvaistyta skendint depresijoj, — sušnibždėjo ji.

Ji sėdėjo ant medinio suolelio prie privataus detektyvo Džo Montojos kabineto. Ji nusisamdė detektyvą, pažadėjusi sekti jos būsimą eksvyrą. Detektyvą ji susirado jau pačią pirmąją dieną, vos grįžusi; ji daug ką turėjo jam papasakoti. Daugiausia ji jam kalbėjo apie tai, kas jai paaiškėjo jau po skyrybų; dabar ji puikiai žinojo, ką jos buvęs vyras sugeba.

Pirmąkart apsilankiusi pas detektyvą, ji atsisėdo priešais jį už stalo, atsivertė užrašų knygelę ir pradėjo vardyti dalykus, kurie, jos manymu, bus labai svarbūs pradėjus skyrybų bylą.

— Jis pasakys, kad yra mano kūrinių bendraautorius, taigi norėčiau, kad jūs užfiksuotumėte viską, ką jis veikia per dieną, kad paskui galėčiau įrodyti, jog jis yra per daug užsiėmęs visokiausia visuomenine veikla už mano pinigus, todėl jam nebelieka laiko padėti man rašyti... Jūs sakėte, jog pažįstate teismo buhalterį? Man reikia išsiaiškinti, ką mano vyras veikė su mano uždirbtais pinigais metų metus, — kalbėji ji privačiam sekliui.

Detektyvas viską skubiai užsirašinėjo kartkartėmis tiriamai žvilgteldamas į Elę. Ji žinojo, ką jis dabar mąstė — dauguma moterų prieš skyrybas vos begali suvaldyti ašaras; jos jaučiasi tokios nuskriaustos. Ir Elė taip elgėsi, todėl galiausiai prarado absoliučiai viską.

— Jis pasakys, jog nuolat kontroliavo, ką aš rašau, jog nuo jo priklausė bent pusė mano knygų sėkmės, — tęsė Elė. — Jis pasakys, kad yra puikus mano uždirbtų pinigų vadybininkas, taigi man reikia buhalterio, kuris pateiktų skirtumą tarp to, ką aš uždirbau, ir to, kas liko, kai pinigus į savo rankas paėmė mano vyras. Man reikia kokio nors žmogaus, kuris galėtų priversti mano buvusį vyrą išsikalbėti ir daug ką papasakoti.

— Nesupratau? — pratarė Montoja.

— Mano menkystą buvusį vyrą, na, beveik buvusį, tą, kuris rengiasi pasakyti teismui, jog nenuslėpė jokių pinigų, bet aš žinau, kad jis nuslėpė, nes po skyrybų išsiaiškinau, jog...

— Ką norėjote pasakyti tardama “po skyrybų”? — paklausė detektyvas.

— Atsiprašau. Susimaišiau, — šypsodamasi atsakė Elė. — Paprasčiausiai aš taip labai trokštu, kad viskas kuo greičiau baigtųsi, jog tiesiog pamaniau, kad aš jau išsiskyrusi.

Elė matė, jog detektyvo toks atsakymas tikrai netenkino, bet ji nejautė nerimo dėl to, kad jis gali atspėti tiesą.

— Ar pažįstate ką nors, kas galėtų susipažinti ir pasikalbėti su mano eks... oi, su mano vyru? — nekantravo Elė. — Geriausia, kad tai būtų vyras, o dar geriau — kas nors, įjunkęs į alkoholį, ar bent jau panašus į tokį. Taip būtų dar geriau.

Detektyvas padėjo rašiklį.

— Kodėl gi nepasakote, kuo čia dėtas alkoholikas ir nuo jūsų nuslėpti pinigai?

— Mano buvęs... — kad ir kaip ji stengėsi, niekaip negalėjo prisiversti pasakyti “mano vyras”. — Vakarais jis dažnai eina į barus. Man atrodo, kad ten jis susitikinėja su kokia nors moterimi.

— Suprantu, — atsakė Montoja, o paskui palinko virš stalo ir vėl paėmė rašiklį.

— Ne, jūs nesuprantate. Kita moteris man visai nesvarbi, — pratarė Elė. Giliai įkvėpusi ji atsilošė kėdėje ir pamėgino nusiraminti. — Pone Montoja, ar galiu su jumis būti visiškai atvira?

— Tai gerokai palengvintų mano darbą, — atsakė jis taip pat atsilošdamas.

— Po teisybei, jeigu kas nors turi tiek pinigų, kiek per paskutinius kelerius metus esu uždirbusi aš, nei teismams, nei teisininkams išties neturėtų rūpėti, kas su kuo miega. Galėčiau įžengti į teismo salę nešina didžiule nuotrauka, kurioje mano buvusysis užfiksuotas lovoje su dviem vyrais, trimis moterimis ir šimpanze, tačiau net ir tai neturėtų jokios reikšmės. Jiems terūpi tik pinigai, daugiau absoliučiai niekas. Pinigai, pinigai ir dar kartą pinigai. Kalifornija — bendruomeninės nuosavybės valstija; neprieštarauju, galiu jam atiduoti pusę to, ką esu uždirbusi, bet ne todėl, kad jis būtų vertas bent sudilusio skatiko, o todėl, kad tiek atidavusi nenuskursčiau. Bet aš jį gerai pažįstu. Jis pasakys teismui, kad be jo negalėjau parašyti savo knygų. Remdamasis tik jo teiginiais teisėjas nutars, kad jam priklauso gerokai daugiau nei tai, ką uždirbau anksčiau. Teisėjas pasakys, kad Martinas Gilmoras nusipelnė *visų* mano įplaukų ir pusės ateityje man priklausysiančių įplaukų, nes tik jo dėka tapau tuo, kas esu. Man tereikia vieno dalyko ir labai skubiai — kuo daugiau įrodymų, kad Martinas Gilmoras nėra besiaukojantis garbingas žmogus, koks sakosi esąs. Noriu įrodyti teismui, kad jis imdavo iš manęs pinigus ir juos slėpdavo. Man tereikia išsiaiškinti, kur iš tikrųjų tie pinigai yra.

Kurį laiką detektyvas atidžiai žvelgė į ją. Jis pukiai žinojo, kaip nuostabiai jai sekasi, jis ir anksčiau buvo bendravęs su keliais rašytojais, todėl gerai numanė autorinio honoraro už parduotus egzempliorius dydį.

— Kalba sukasi apie milijonus, tiesa?

— Vertinant pinigais tai būtų milijonai; dar reikėtų pridėti neįsivaizduojamai slegiantį prarastos savigarbos ir orumo kartėlį, — tyliai pratarė ji. — Jam terūpi pinigai, o man — dar ir mano pačios sveikata. Rūpinuosi savo ateitimi.

Detektyvas kurį laiką įdėmiai į ją žvelgė. Paskui vėl paėmė rašiklį.

— Tai kodėl manote, kad jis ims pasakoti apie tuos pinigus visai nepažįstamam žmogui? Nusigėrusiam nepažįstamajam?

Elė nusišypsojo. Detektyvas buvo paprasčiausias vyrukas; ant spintelės, stovinčios jam už nugaros, buvo pastatytos kelios įrėmintos nuotraukos, vaizduojančios moterį, du vaikus ir šunį.

— Mano buvęs vyras turi plačią gerklę, be to, jam patinka alkoholikai, — pasakė Elė. — Sutikęs kokią nors puolusią sielą, jis pats pasijunta geriau ėmęs lyginti jo ir savo gyvenimą.

— O jūs norite, kad jis prabiltų apie jo paties paslėptus pinigus?

— Taip. Kur tie pinigai, kuriuos jis paėmė iš mano banko sąskaitų per daugelį metų? Matote, aš pati menkai tekontroliavau savo sąskaitas; nors jis ir labai daug išleisdavo — išleidžia — aš esu uždirbusi dar daugiau. Bet aš nežinau, kur tie pinigai yra. Per pastarąsias tris dienas aš apieškojau visus namus apžiūrėdama kiekvieną popierėlį, bet nieko neradau. Vienintelė mano viltis — priversti jį kalbėti.

Žvelgdamas į ją Montoja klausiamai kilstelėjo antakį.

— Jūs manote, kad jis galėtų viską papasakoti nepažįstamajam?

— Taip, — tvirtai atsakė Elė. — Martinas mėgsta girtis ir pasakoti kitiems, koks jis gudrus. Jeigu greta jo pasodintumėte ką nors, kas suregztų graudžią istoriją apie tai, kaip jį sunkia žmona, Martinas atskleistų visas paslaptis ir pamokytų, kaip viską apversti aukštyn kojomis ir atsilyginti tai kalei.

Detektyvas prunkštelėjo, pakraipė galvą, o paskui vėl ėmė rašyti.

— Puiku, sutarėme. Vieną girtuoklį jau turiu. Aš turiu bičiulį aktorių, kuris...

— Kaip jis atrodo?

— Paskutinį kartą jam buvo skirtas dvigalvio žalio slibino vaidmuo, bet man atrodo, kad jis lengvai suvaidintų girtuoklį, — pratarė detektyvas nusišypsodamas. Elė taip pat jam nusišypsojo.

— Kas dar? — paklausė jis.

Po tokio klausimo Elė pateikė jam daugybę smulkmenų, prireiksiančių tam, kad jis įrodytų, jog jos buvęs vyras ištisus metus slėpė pinigus. Jeigu ji tuos pinigus rastų, jis nebūtų apkaltintas vagyste; o, ne, paimti pinigus iš žmonos buvo visai legalu. Dauguma žmonių sutiktų, jog tai nemoralu, tačiau ji jau įsitikino, kad teismui nemoralūs dalykai visai nerūpi, teismui rūpi tik tai, kas nelegalu. Ne, radusi pinigus Elė tegalėjo padaryti vienintelį dalyką — priversti Martiną jais pasidalyti, pusę sumos grąžinti jai, nes pagal bendruomeninės nuosavybės įstatymą pinigus reikia dalinti po lygiai.

Galbūt tada, kai jai pavyks įrodyti, kad Martinas slėpė pinigus, teisėjas nepatikės Martino nuoširdumu šiam teigiant, jog jis padėjo Elei rašyti.

Po pirmojo susitikimo su detektyvu ji nuvažiavo savo raudonuoju roveriu namo, į namą, kuriuo dalijosi su Martinu. Pirmą kartą teisėjas pasakė, kad namas turėtų atitekti Martinui, tik Elė turėjo sumokėti užstatą. Teisėjo “mąstymai” buvo paprasti: dabar Elė “vertė” Martiną vėl imtis savos profesijos, kurios jis bu-

buvo atsisakęs, kad galėtų dirbti jos vadybininku, o kadangi tame name buvo įrengta nedidelė įrašų studija, jam reikėjo būtent *šio* namo.

Kai Elė pirmąkart įžengė į šį namą, labai apsidžiaugė, kad Martino nebuvo namie; ji manė neprisiversianti vėl į jį žiūrėti. Jai buvo sunku žiūrėti ir į namus; jai buvo sunku dar kartą išvysti visus savo daiktus, kurie jau buvo atitekę Martinui — virtuvės rakandus, fotografijai reikalingus įrenginius, stirtas nuotraukų, kulinarines knygas, net kai kuriuos savo drabužius. Ji bėgte perbėgo savo namus ir pro galinį įėjimą išbėgo į kiemą; paskui pasileido kalvele žemyn tiesiai į savo studiją. Ji žinojo, jog pasikartojus visai istorijai teisėjas iš jos atimtų ir jai labai brangią studiją. Jis atimtų iš jos studiją ir atiduotų Martinui, nes patikėtų jo melu. Elė žinojo ir tai, kad praėjus keliems mėnesiams po to, kai ji pasirašys nuosavybės perdavimo dokumentus, Martinas išnuomos namą ir persikels į Floridą, kur patogiai įsitaisys gyvendamas iš pinigų, kuriuos ji jam privalėjo siųsti.

Per pirmąsias tris dienas grįžusi į praeitį Elė buvo taip užsiėmusi, jog beveik nieko nematė. Kaip nepaprastai buvo gera vėl dirbti! Ištisus trejus metus ji nieko neveikė, tik kentė siaubą dėl to, kas jai buvo padaryta. Ištisus mėnesius ji nepaliovė savęs klausinėjusi, *kodėl* teisėjas patikėjo Martinu.

Tiesą sakant, ji nė nesitikėjo kada nors suprasti, *kodėl* jai buvo padaryta tokia skriauda, tačiau galbūt šį kartą ji įstengs su viskuo susidoroti. Pirmą kartą ji buvo nepasirengusi atremti jai primestų kaltinimų. Pirmą kartą ji teįstengė verkti dėl patirtos neteisybės.

Pirmą kartą sugrįžusi į nedidelį miestelį netoli Los Andželo, kur keletą metų gyveno kartu su Martinu, Elė neiškart prisiminė, jog padavusi savo vyrą skyryboms, ji persikėlė į viešbutį ir ten laukė, kol prasidės jų bylos svarstymas. Tada ji beveik nieko ir nedarė, tik verkė ir telefonu kalbėjosi su savo advokatu. Jai neleido išdidumas užgriūti giminaičius ir bičiulius su savo vargais, taigi ji paprasčiausiai užsidarė viena kambaryje ir laukė.

Tačiau šį kartą ji nesiruošė sėdėti ir laukti. Ji stengėsi sau priminti, jog nėra praradusi teisių likti savuose namuose, kuriuose gyveno Martinas; na, jeigu jai teks su juo susidurti, nieko nepadarysi. Tačiau net kelis kartus grįžusi į namus, prabuvusi ten kelias valandas ieškodama dokumentų, ji jo nepamatė.

Visas tris dienas ji praleido rašydama laiškus ir reikalaudama įvairiausių dokumentų. Ji parašė savo leidėjui prašydama raštiško patvirtinimo, kad jos vyras niekada nėra dalyvavęs pasirašant kontraktą su leidykla. Savo vadybininko ji paprašė dokumento, liudijančio, kad jos vyras jai niekada neskambino ir nesikreipė raštu pranešdamas apie kokias nors investicijas.

Visas tris dienas Elė kuitėsi po dokumentus ir surinko viską, ką tik galėjo. Teismo proceso metu bus pasakyta, kad ji pateikė melagingus savo pajamų skaičius, todėl ji paprašė leidyklos pateikti kelių pastarųjų metų finansų suvestines. Šias suvestines ji gavo faksu per kelias minutes, todėl prisegė jas prie oficialių mokesčių ataskaitų kopijų.

Taigi dabar Elė sėdėjo ant suolelio laukdama privataus detektyvo, kad galėtų aptarti tolesnius dalykus. Ji norėjo pakalbėti su juo apie savo sveikatą. Bent jau išsiaiškinti, ar jis galėtų ką nors sugalvoti, kad būtų įmanoma įrodyti, jog ji nėra psichinis ligonis. Jai skiriantis pirmą kartą Martinas pasakė, jog per kelis bendro jų gyvenimo metus ji porą kartų konsultavosi su psichologe, o tai jau aiškus įrodymas, kad ji nėra visiškai sveika, vadinasi, negali būti atsakinga už savo pinigus. Tai išgirdusi Elė nusijuokė. Ši mintis buvo per daug absurdiška, kad būtų verta dėmesio. Tačiau be jos niekas daugiau ir nesijuokė.

Jai buvo pasakyta, jog ji privalo gauti raštiškus savo psichologų patvirtinimus, kad ji psichiškai sveika ir gali valdyti savo pinigus. Kadangi Elė anksčiau buvo piktuoju išsiskyrusi su vienu psichologu, ji buvo tikra, jog palankaus atsiliepimo iš jo tikrai negaus.

Elė net negalėjo visu tuo patikėti.

— Juk gyvename ne Viktorijos epochoje! — pratarė ji. — Žmogus negali taip elgtis!

Tačiau jai buvo atsakyta, jog gyvenant bendruomeninės nuosavybės valstijoje visa nuosavybė, šiuo atveju ir jos knygos, yra lygiai jos, lygiai jos vyro, o teisėjas tikrai gali nuspręsti, kas yra labiau kompetentingas valdyti pinigus — ji ar jos buvusysis.

Net ir dabar, kai ji žinojo, kas nutiks vėliau, šis psichinės sveikatos klausimas jai buvo kaip rakštis. Ir kaip galėtum įrodyti, kad esi sveikas?

Ji taip įtemptai apie tai galvojo, jog net nepastebėjo, kaip kažkas užlipo kilimu nuklotais laiptais ir nužingsniavo koridoriumi. Pažvelgusi pro duris ir pamačiusi tarpduryje žmogų, ji pašoko:

— O! — šūktelėjo ji. — Atleiskite, nepastebėjau, kaip priėjote.

Jis buvo aukštas, galbūt jau įpusėjęs septintą dešimtį, o gal jau ir įžengęs į aštuntą, bet labai puikios formos. Kaip ir daugelis Kalifornijos gyventojų, jis vilkėjo kaubojišką apdarą. Dažniausiai tokiais drabužiais vilkintys tik apsimesdavo esą kaubojai, tačiau Elė intuityviai jautė, kad šis žmogus neapsimetinėja. Jis tikriausiai didesnę dienos dalį praleidžia jodinėdamas arkliu, ir net nekyla abejonių, kad mylimiausias jo gyvūnas — ilgaragis jautukas.

— Nenorėjau jūsų išgąsdinti, — tyliai pratarė jis. Jis buvo iš tų vyrų, kurie sukelia moterų pavydą, nes senyvas amžius jam labai tiko. Nuo akių kampučių besidriekiančios švytinčios raukšlelės jį tiesiog puošė; dabar jis tikriausiai buvo dar gražesnis nei jaunystėje. Jis mūvėjo “Levis” džinsais, vilkėjo medvilninius kreminius marškinius, susagstytus sidabrinėmis sagutėmis perliniais viduriukais, avėjo ilgais kaubojiškais batais, o rankose laikė gelsvai rudą kaubojišką skrybėlę. — Bet jūs buvote taip susikaupusi, kad aš tikriausiai būčiau galėjęs praginti visą bandą galvijų, ir jūs nieko nebūtumėte pastebėjusi.

Elė jam nusišypsojo. Jis skleidė kažkokį nepaprastą lauką, dėl kurio Elė jautėsi labai laisvai, taip, tarsi jis būtų senas jos bičiulis.

— Paprasčiausiai galvojau apie tai, kaip galėčiau įrodyti, kad nesu pamišusi. Galbūt jūs galėtumėte ką nors patarti?

Ji tikėjosi, kad šis jos teiginys bus suprastas kaip pokštas, nes ji visada būtent taip mėgindavo susidoroti su rimtomis problemomis ir staiga užplūdusiomis emocijomis, tačiau nepažįstamasis nė nešyptelėjo. Jis rimtai į ją pažvelgė.

— Na, jeigu jau atėjote susitikti su ponu Montoja, vadinasi, jums reikės spręsti kokią nors bylą, o jeigu norite įrodyti, kad esate sveika, vadinasi, visas reikalas siejasi su pinigais. Niekam nerūpi vargšo žmogaus psichinė būsena. Na, tai kas nori užvaldyti jūsų pinigus?

Kurį laiką Elė tik žiūrėjo į jį kiek prasižiojusi.

— Taip, — galiausiai pralemeno ji. — Mano buvęs vyras. Na, greitai jis taps buvusiuoju.

— Labai įtikėtina, — atsakė kaubojus. — O ką jis daro? Sako, kad tik jis visada valdė jūsų pinigus, o kadangi jūs nepilno proto, jis tuos pinigus turės valdyti ir tada, kai jį paliksite? Na, kadangi jūs esate moteris, o jis — vyras, teismas tikriausiai palaikys jo pusę.

Galbūt tuos žodžius jis pasakė ypatinga intonacija, galbūt Elė per daug triūsė visas tris dienas, o galbūt ji tiesiog pasijuto vėl įklimpusi į visą šią košę, bet ji užsidengė veidą rankomis ir pratrūko raudoti. Tarsi senųjų laikų kunigaikštis nepažįstamasis atsisėdo greta jos ant suolelio, išsitraukė švarią mėlyną nosinę ir padavė jai.

— Atleiskite, — pratarė ji tebeverkdama. — Paprastai neverkiu kitų žmonių akivaizdoje, bet viskas taip siaubinga, ir niekas manimi *netiki*! Žmonės mano, kad Amerikos teismai garbingi ir teisingi, na, o jeigu kas nors patraukiamas teisminėn atsakomybėn, jis bus kaip reikiant papurtytas. Žmonės mano, jog esu labai galinga, nes uždirbau labai daug pinigų. Tačiau aš neturiu jokios galios, nes žmonės manimi *netiki*. Jie tiki tik *juo*. Niekaip negaliu to suprasti. Kad ir ką sakyčiau, jiems atrodo, kad meluoju, tačiau jie tiki kiekvienu jo žodžiu. Aš jiems sakiau, kad jis kažkur laiko paslėpęs pinigus, bet tuo netiki nei mano advokatas, nei jo advokatas, nei pats teisėjas. Tačiau jam pasakius, jog kartu su manimi rašo knygas, jie visi jo žodžius priėmė už gryną pinigą. Žmogus negalėjo pasakyti nė trijų mano knygų pavadinimų, tuo labiau — papasakoti jų turinio, bet jie visi patikėjo, jog knygas mes rašėme drauge. Aš sakiau: jeigu aš esu ganėtinai sveika, kad užsidirbčiau pinigų, vadinasi, taip pat esu pakankamai sveika, kad sugebėčiau pati juos pasidėti į banką, bet jie pasakė "ne", jie sakė, kad taip kalbėti neteisinga. Kad ir kaip ten būtų, rašytojai dažniausiai tebūna visų išliaupsinti melagiai, ar ne? Dabar aš tiesiog ir pati negaliu patikėti, kad pasakoju tokius dalykus žmogui, kurį matau pirmą kartą!

Elė mėgino sulaikyti ašaras šluostydamasi jas nosine. Kaip jai pasisektų, jeigu jos vyras nusisamdytų šį žmogų manydamas, kad jis paliudys prieš ją teisme. Kai skyrėsi pirmą kartą, jai atrodė, kad kiekvienas žmogus, kokį tik ji kada nors pažinojo, liudytų prieš ją.

— Tai štai kur aš jus esu matęs, — pratarė kaubojus, pasilenkdamas atidžiau į ją pasižiūrėti.

Elė šniurkštelėjo.

— Ką? Kur?

— Ant knygos viršelio. Mano žmona tų knygų prikaišiojusi po visą namą. Jūs esate toji... Koks jūsų vardas? Ji nuolatos jį kartoja.

Kaip seniai kas nors buvo ją atpažinęs iš knygų viršelio. Viena vertus, Elė buvo tiek daug priaugusi, kad buvo nebepanaši į save viešai skelbiamoje nuotraukoje; kita vertus, kai per trejus metus neišleidi nė vienos knygos, skaitytojai tave pamiršta. Tačiau dabar ji nebuvo stora, o paskutinė jos knyga pasirodė vos prieš šešias savaites. "New York Times" skelbiamame perkamiausių sąraše jos knyga buvo pirmajame penketuke.

Elė dar kartą šniurkštelėjo.

— Kurio vardo klausiate? Aleksandrijos Farel ar Džordanos Nyli?

— Taip taip! — šūktelėjo nepažįstamasis. — Abu šie vardai. Mano žmonai patinka jūsų knygos. Jai tikrai jos labai patinka. Ji sako, kad norėtų būti panaši į tą moterį iš knygos. Tai kuris iš jūsų paminėtų vardų yra tos moters?

— Džordana, — atsakė Elė, žvelgdama jau nusausėjusiomis akimis.

Jis linktelėjo šalia Elės padėtos užrašų knygelės link.

— Ar tik nenorit pasakyti, kad jau pradėjote naują knygą?

— Galbūt ji bus ne apie Džordaną Nyli, bet, šiaip ar taip, tai nauja knyga.

Šio žmogaus žvilgsnis leido jai pasijusti žymiai geriau. Jau kelerius metus iš aplinkinių ji tesulaukdavo gailesčio — jos gailėjo, kad ji pasidarė stora, gailėjo, kad ji neberašo, gailėjo, kad ji leidosi užspeičiama į kampą teismo metu.

— Man nereikėjo leisti jam laimėti, — kartojo ji sau tūkstančius kartų. Tiesą sakant, jeigu taip būtų atsitikę kam nors kitam, Elė pati pirmoji būtų pasakiusi, jog ji kautųsi iki pergalės. Tačiau taip kalbėjusios moterys neturėjo stovėti prieš teisėją, manantį, kad ji melagė ir sutrikusio intelekto.

— Nuostabu, — pratarė kaubojus, o paskui ištiesė jai ranką. — Esu Marselas Vudvordas, bet visi mane vadina Vudžiu.

Elė suspaudė jo šiltą, sausą, saulėje įrudusią ranką.

— Elė Ebot, — pratarė ji, o paskui susigriebė. — Gilmor. Iki skyrybų aš esu Gilmor, bet...

— Gerai, panele Ebot, — šypsodamasis pratarė jis. — Man labai malonu su tavimi susipažinti. Tikriausiai nenorėsi kartu su manimi keliauti namo, tiesa?

Elė mirktelėjo nieko nesupratusi. Jau labai seniai niekas nesisiūlė jos palydėti.

— Ne, ne, — šypsodamasi atsakė ji.

Ji pamanė, kad to žmogaus labai gražūs dantys. Tiesą sakant, jeigu jis nebūtų trisdešimčia metų už ją vyresnis...

— Aš gyvenu šiaurinėje dalyje, rančoje; šiandien penktadienis, taigi gal norėtum kartu su manimi nuskristi pas mane ir savaitgalį praleisti su mano žmona ir mažuoju mūsų berniuku? Ten bus ir mano brolis, ir maždaug penkiasdešimt rančos darbininkų.

Elei nieko neatsakius į jo pasiūlymą, jis kiek pasilenkė ir droviai pažvelgė į ją pro blakstienas.

— O gal tau labiau patiktų savaitgalį praleisti čia, besikapstant po purvą, kuriuo nori apjuodinti savo vyrą?

Tai išgirdusi Elė nusijuokė, *kuo nuoširdžiausiai* nusijuokė.

— Jūs esate kipšas, tiesa? — išsišiepusi pratarė ji. — Jūs aptikote tai, ko norėjote, ir dabar mėginate parvežti žmonai neblogas lauktuves, ar ne? Aišku, nė nepagalvočiau pasikviesti jūsų į teismo salę.

Kilstelėjęs smakrą jis taip pat išsišiepė.

— Bet juk byla dar nepralaimėta, — pratarė jis. — Klausyk, duok man tą užrašų knygelę.

Elė taip ir padarė, o kaubojus užrašęs kelias pavardes grąžino knygelę Elei. Tai buvo gerai žinomų Los Andželo ar jo apylinkių žmonių pavardės. Tiesą sakant, išvydusi kai kurias pavardes Elė net išpūtė akis.

— Ar pažįsti kokį nors iš tų žmonių? — paklausė jis.

Vienas iš užrašytųjų buvo bankininkas, kurį Elė jau nuo seno pažinojo.

— Taip.

— Tada jam ar jiems visiems paskambink ir paklausk apie mane. Jie tau tikriausiai galėtų atsiųsti faksu mano nuotrauką. Norėčiau, kad viską gerai patikrintum ir įsitikintum, kad tikrai nesu kipšas.

Elė pažvelgė į užrašų knygelę. Visus tuos metus po vestuvių ji buvo visiškai ištikima savo vyrui. Ji niekada nė neflirtavo su jokiu kitu vyru.

Prieš trejus metus Elei nė nebūtų šovę į galvą kur nors išvykti savaitgaliui — nei su draugais, nei, tuo labiau, su visai nepažįstamu žmogumi. Jeigu Elė būtų panorėjusi nuveikti kažką, kas nebūtų susiję su jos darbu ir galimybe uždirbti Martinui pinigų, Martinas būtų pradėjęs verkšlenti, kad *jis* niekada niekur negali išvykti, nes nėra tokia įžymybė kaip ji.

— Na? — tarstelėjo Vudis. — Tai nori keliauti ar ne?

Pakėlusi į jį akis Elė juto, kaip daužosi krūtinėje širdis. Tai būtų beprotiškas jos žengtas žingsnis. Nejau ji gali priimti kvietimą žmogaus, kurį sutiko koridoriuje?

— Žinoma. O kodėl gi ne? — galiausiai pasakė ji.

Vudis nusišypsojo, o paskui atsistojo. Jis buvo toks aukštas, kad Elei prireikė aukštai iškelti smakrą norint pažiūrėti jam į akis.

— Susitikime oro uoste ketvirtą. Bet pirmiausia norėčiau, kad paskambintum kuriam nors iš tų žmonių ir apie mane paklaustum, kad paskui nesijaudintum, jog galiu tave užpulti, — pratarė jis, o akyse žybtelėjo šelmiška ugnelė, bylojanti apie tai, jog su malonumu pultų, bet mėgina susivaldyti.

Jis prajuokino Elę. Jo dėka ji jautėsi taip, kaip jau seniai nebesijautė.

— Kokius drabužius pasiimti? — paklausė ji.

Kibirkštėlės jo akyse dar ryškiau užsižiebė.

— Viskas, ką išleisi dabar, bus tavo, vėliau tau nereikės tų pinigų dalytis, todėl siūlyčiau nusipirkti visą naujų drabužių spintą ir naują lagaminą, į kurį viskas tilptų. Bet svarbiausia, nepamiršk jodinėjimo drabužių.

Elė išpūtė iš siaubo akis:

— Jodinėjimo...ant arklio?

Vudis nusijuokė.

— Galėtume pabalnoti ir jautuką, bet man atrodo, kad...

— Labai juokinga, — pratarė Elė. — Na, gerai, manau, kad ateisiu laiku, — pasakė ji, vis dar negalėdama patikėti, kad taip elgiasi.

Vudis atsismaukė rankovę ir pažvelgė į laikrodį, o paskui dirstelėjo į dar vis užrakintas detektyvo duris.

— Dabar man jau reikia eiti, bet, jeigu pamatysi Montoją, pasakyk jam, kad buvau čia ir kad jis nenutuokia, kas yra dešimt minučių.

— Su malonumu pasakysiu, — atsakė Elė, o paskui nulydėjo akimis koridoriumi nužingsniuojantį Vudį, kuris ties laiptais atsigręžė ir jai pamojavo.

Kurį laiką Elė taip ir sėdėjo ant suolelio. Kai tik ji dar kartą su detektyvu aptars parengtą planą... Ką? Nejau ji padarys taip, kaip jai patarė Vudis, ir savaitgaliui išvyks, kaip daugelį kartų yra padaręs Martinas?

Staiga Elė pasijuto nepaprastai išvarginta nuolatinio aukojimosi Martinui Gilmorui. Iki tos dienos, kai ji nusprendė skirtis, jis buvo visas jos gyvenimas. Prireikė aštuonių mėnesių, kol buvo parengti skyrybų dokumentai, kol buvo surinkti argumentai, priversiantys teisėją patikėti Martino žodžiais, jog ji esanti pamišusi, neurozės apsėsta melagė. Kad ir kaip ji mėgino gintis, jai nieko neišėjo. Po skyrybų ji taip giliai įklimpo į gailesčio sau liūną, kad dabar jos buvęs vyras dar labiau kišosi į jos gyvenimą nei tada, kai jie dar buvo susituokę.

Ji pažvelgė į vis dar užrakintas detektyvo kontoros duris, paskui į laiptus, vedančius laukan, ir į kelią, besileidžiantį į Los Andželo užmiesčius. Rodeo kelias. Los Andželas jai daug kuo nepatiko, tačiau ji išties negalėjo skųstis parduotuvėmis. Grįžusi ji buvo atidariusi rankinę tik tam, kad išsiimtų automobilio raktus, tačiau dabar ji ėmė įnirtingai raustis rankinėje. Kreditinių kortelių įdėkle ji rado korteles, kurių nebuvo mačiusi keletą metų; ten buvo ir vietinių vaizdo technikos krautuvėlių kortelės, ir viešosios bibliotekos bilietas, ir platininė *American Express* kortelė.

Laikydama priešais sidabrinę kortelę, ji pažvelgė į ją. Pinigų joje buvo sočiai; kaip sakė Vudis, kuo daugiau ji išleis, tuo mažiau turės dalintis su buvusiu vyru po skyrybų. Šypsodamasi Elė atsistojo. “Pamiršk detektyvą, — tarė pati sau. — Pirmyn *apsipirkti*!”

19

Lygiai ketvirtą valandą Elė įsuko į automobilių stovėjimo aikštelę vietiniame oro uoste; oro uostas buvo nedidukas, bet pakankamai erdvus, kad priimtų ten nusileidžiančius privačius lėktuvus. Elė nerimavo galvodama apie būsimą kelionę, nepaisydama to, kad išties paskambino Styvenui Birdui, bankininkui, ir išsiklausinėjo apie Vudį.

— Labai puikus žmogus, — pasakė Styvenas. — Pažįstu jį jau daugelį metų.

Elė dar šio to paklausinėjo ir visai nenustebo, kad Vudžio “mažasis berniukas” dar tik mokėsi vaikščioti. Toks žmogus kaip Vudis neabejotinai galėjo turėti jauną žmoną, galėjusią prieš porą metų pagimdyti kūdikį, o patsai Vudis, aišku, buvo pakankamai aktyvus, kad tą kūdikį pradėtų.

Padėjusi telefono ragelį, ji ėmė svarstyti, kokių žaisliukų galėtų išrinkti mažyliui. Apsisprendusi ji nutarė ką nors nupirkti ir tų namų šeimininkei. Prisiminusi Vudžio aprangą, ji nutarė nuvažiuoti į nuostabią parduotuvėlę, kurioje visada būdavo gausu indėnų meno kūrinių ir jų gamybos papuošalų.

Po penkių minučių ji įsuko į oro uosto automobilių stovėjimo aikštelę ir pamatė link jos einantį žmogų.

— Ar jūs — Džordana Nyl? — paklausė jis.

Tai buvo gražus vyriškis, neišsaukiančios išvaizdos, bet tikrai malonus, maždaug trisdešimties, vilkintis mėlynais džinsais ir džinsiniu švarkeliu, beveik taip, kaip buvo apsivilkęs Vudis, tačiau Elė iškart suprato, kad tokia jo apranga buvo pasirinkta galvojant apie stilių, o ne tam, kad būtų patogiau dirbti. Šis žmogus nebuvo kaubojus. Jis atrodė protingas ir išsilavinęs.

— Kažkas panašaus, — atsakė ji lipdama iš savojo roverio. Automobilis buvo toks aukštas, jog dauguma jos bičiulių moterų skųsdavosi, jog į jį įlipti ar iš jo išlipti buvo tas pats, kaip lipti iš sunkvežimio. Tačiau Elei patiko šis automobilis; iš patirties ji žinojo, kad juo galima užvažiuoti ant stataus apsnigto kalno. — Džordana Nyl yra mano sukurta herojė, aš apie ją rašau, o mano slapyvardis yra Aleksandrija Farel. Tačiau tikrasis mano vardas — Elė Ebot.

Vyriškis nusišypsojo.

— Suprantu. Vudis... — šypsodamasis žmogus nukando sakinio pabaigą. — O aš esu Lu Maklelandas, dirbu Vudžiui. Ar jūsų bagažas gale?

Išgirdusi šį klausimą Elė kaltai pažvelgė į jį.

— Tikiuosi, jūsų lėktuvas nėra iš tų, kurie gali skraidinti tik trisdešimties svarų lagaminus, nes, matote, na... aš nutariau šio to nusipirkti.

Tiesą sakant, Elė atsigriebė už visus tuos trejus metus, kada visiškai nieko nepirko. Kai turi keturiasdešimt svarų antsvorio, veidrodžiai tampa didžiausiais tavo priešais. Tačiau dabar, tesverdama šimtą vieną svarą, ji mėgavosi matuodamasi drabužius. Ji nusipirko beveik viską, ką tik buvo pasimatavusi. Galvodama apie greitai atkeliausiančią sąskaitą, ji tik nusišypsojo.

— Esu tikras, kad paimsime viską, ką turite, — pasakė vyriškis. Tada jis atidarė roverio bagažinę ir pamatė kietai sukimštus odinius Elės lagaminus. Norėdama viską sutalpinti, ji turėjo atlenkti galinę automobilio sėdynę.

— Čia yra ir dovanėlės Vudžiui, jo žmonai ir sūneliui, — pralemeno ji.

Pakreipęs ant šono galvą vyriškis pažvelgė į ją.

— Ir visa tai jūs nusipirkote per vieną popietę?

— Ir lagaminus, ir lagaminų turinį, — atsakė ji, išdidžiai iškėlusi smakrą.

— Jūs neabejotinai tapsite geriausia Valerijos drauge, — sumurmėjo jis, traukdamas viršutinį lagaminą nuo krūvos.

Kaip paaiškėjo, Vudis neketino su jais grįžti. Jai buvo pasakyta, jog jam atsirado neatidėliotinų reikalų, todėl į rančą jis grįš vėliau. Elę į rančą turėjo nugabenti du Vudžio darbininkai — Lu ir kitas žmogus.

Įlipusi į lėktuvą Elė pažvelgė į Lu.

— Ar paskui turėsite grįžti, kad paimtumėte Vudį?

Iš išorės lėktuvas atrodė puikiai, bet tai nebuvo itin prabangi transporto priemonė. Galbūt Elė būtų galėjusi jį perdaryti už pinigus, išleistus drabužiams, bet kažkodėl, galbūt iš Styveno Birdo pasakytų žodžių, o gal tik iš jo tono, Elė galėjo spręsti, kad aplink Vudį sukosi dideli pinigai.

Atsakydamas Lu kažkaip paslaptingai nusišypsojo.

— Ne. Jis turi kitą lėktuvą.

Pasukęs galvą Lu pažvelgė pakilimo takelio link. Netoliese saulėje tviskėjo didelis sidabro spalvos lėktuvas. Tai nebuvo vienas iš komercinių lėktuvų, ne, tai buvo privatus lėktuvas, toks, kurių nuotraukas gali išvysti “Architectural Digest” leidinyje, kurio vidus išmuštas šilku ir inkrustuotas raudonmedžiu.

— Čia jo? — paklausė Elė.

— Jo, — atsakė Lu.

— Supratau, — nutęsė Elė. — Na, tai kalbant apie Vudį, reikėtų sakyti žodį iš “m” ar iš “b” raidės?

Kurį laiką Lu nesusigaudė, apie ką Elė kalba, bet paskui jis šyptelėjo.

— Iš “b” raidės, — pratarė jis. — Ir dar reikėtų gale prirašyti “ai”.

— Taigi, — pratarė Elė nesugalvodama, ką dar pasakyti. Ji užlipo keliais likusiais laiptukais. Lu lipo paskui; įlipęs jis mostelėjo jai sėstis. Elė buvo vienintelė lėktuvo keleivė. Ji nustebo ant gretimos sėdynės išvydusi dėžutę. Atidariusi dėžutę ji pamatė dailiai supakuotus sumuštinius skirtingais įdarais, nedidelę skardinėlę rūkytų austrių, dėžutę mažyčių pyragaičių, dėžutę šokoladinių saldainių ir butelį šampano. Elė jau buvo bekimbanti į vaišes, bet paskui susilaikiusi viską padėjo šalin. Ji jau žinojo, kur veda dėžutės šokoladinių saldainių — tiesiai jos šlaunų ir klubų link.

Abu vyrai buvo palinkę prie pulto tikrindami lėktuvo valdymo įrenginius. Elė atsilošė ir užsimerkė. “Bilijonierius, — svarstė ji. — *Bilijonas* su galūne “ai”.

— Gal paragautumėt šito? — išgirdo ji Lu balsą. Atsimerkusi ji išvydo jai ištiestą lėkštę su maistu. Lėkštėje kvepėjo keptas viščiukas, salotos ir garuose virtos daržovės. Kitoje rankoje Lu laikė butelį su vandeniu.

— Ačiū, — padėkojo Elė ir nusišypsojo. Įdomu, ar jis vedęs? — pagalvojo Elė ir panoro sau įžnybti už tokias mintis. Juk ji vis dar ištekėjusi. “Bet jau neilgai”, — pagalvojo ji, imdama iš jo rankų lėkštę.

— Nuskrisime maždaug po valandos, — pasakė Lu. — Kai tik pakilsime, darykite ką tinkama. Čia yra ir knygų, ir žurnalų. Jeigu jums ko nors prireikėtų, iškart sakykite.

Šypsodamasis jis atsisėdo į lakūno sėdynę greta kito vyriškio, kuris atsigręžęs pasisveikino su Ele ir taip pat jai nusišypsojo. Paskui abu vyrai susikaupę palinko prie valdymo pulto.

* * *

Jie nusileido Elei dar nebaigus skaityti trijų “People” numerių straipsnių. Aišku, buvo labai keista skaityti įvairiausių žmonių istorijas žinant, kas jiems nutiks per artimiausius trejus metus. Ji žinojo, kuri santuoka iširs, kas numirs, kas įsipainios į skandalą. Bet, kaip manė Elė, blogiausia buvo žinoti, kas vos už kelių mėnesių nutiks princesei Dianai.

Nusileidus lėktuvui ji, galima sakyti, džiaugėsi turėdama užversti žurnalus. Jai nepatiko viską žinoti apie ateitį. “People” kartą buvo rašęs straipsnį ir apie ją, tačiau dabar ji džiaugėsi, kad šiuose numeriuose to straipsnio nebuvo. Ji nenorėjo išvysti savęs lieknos ir besišypsančios žinodama, kad per artimiausius kelis mėnesius jai teks išgyventi didžiausią savo gyvenimo košmarą.

— Pasirengusi? — paklausė Lu, atidarydamas lėktuvo dureles.

Pažvelgusi iš lėktuvo Elė išvydo gražų šiaurės Kalifornijos peizažą — priekyje driekėsi lygumos, o tolumoje stūksojo kalnai snieguotomis viršūnėmis. Netoli kalnų ji matė išsibarsčiusius nežymius taškelius; tikriausiai tai buvo besiganančios karvės.

— Tikriausiai visa tai priklauso jam, — tarstelėjo Elė, žengdama ant paskutinio laiptelio.

— Kiekvienas tūkstantis akrų, — atsakė Lu, aiškiai patenkintas baugia Elės pagarba.

— Ar toli iki jo namų?

— Maždaug keturiasdešimt penkios minutės kelio. Valerijai nepatinka, kai lėktuvas nusileidžia visai prie namų ir sutrikdo Marką.

— Palaukite, tuoj pamėginsiu atspėti, — pratarė Elė. — Marselas Vudvordas Antrasis, vadinamas Marku.

Lu vėl pažvelgė į ją pakreipęs galvą.

— Jūs labai sumani ir smarki, tiesa?

— Jaučiuosi kalta, — juokdamasi atsakė Elė. — Bet taip pat nemanau, kad jūs esate tik paprastas vyrukas, mokantis skraidyti lėktuvu, tiesa?

— Man svarbiausias dalykas — Harvardo biznio mokykla, — šypsodamasis atsakė jis. — Pilotavimas — tik hobis. Vudis man leidžia skraidyti su šiuo lėktuvu, bet tik ne su jo reaktyviniu.

“Jis su manimi flirtuoja!” — stebėjosi Elė, o paskui susivokė flirtuojanti pati. Kiek laiko praėjo nuo tada, kai į ją štai taip žvelgė koks nors vyras? Kiek laiko praėjo nuo tada, kai ji *troško*, kad ją kas nors pastebėtų?

Nusekusi paskui Lu prie jų laukiančio džipo Elė pagalvojo:

— Galbūt man reikėtų parašyti apsakymą apie bilijonierių, turintį asistentą, kuris...

Visą kelią ji tegalvojo tik apie naująjį apsakymą.

* * *

Namus jie pasiekė apie pusę septynių; Lu nuvairavo prie namo galo. Tai buvo ilgas neaukštas namas, suręstas iš rąstų, suprojektuotas taip, kad primintų namelį iš senųjų Vakarų, tačiau niekas, pažvelgęs į šį statinį, tikriausiai neapsigautų pirmiausia dėl to, kad namas buvo išties didžiulis, sulig futbolo stadionu.

— Įdomu, kuris miškas buvo paaukotas šio namo statybai? — neiškentė nepradėjusi bambėti Elė.

— Vienas iš tų, kurie priklauso Vudžiui, — atsakė Lu. — Po medžiais jis rado truputį naftos, šiek tiek aukso, be to, galbūt dar ir šiek tiek urano.

— Taip taip, — linksėjo Elė. — Matosi.

Lu dar porą minutėlių pavažiavo, paskui apsuko nedidelę giraitę, ir tada jiems prieš akis išdygo dailus nedidelis nameliukas. Namelis buvo mažas, pastatytas po kupliais medžiais, atrodė išties labai senas, tarsi išstovėjęs šimtmečius.

— Tai autentiškas fermerio namelis? — paklausė Elė.

Lu šyptelėjo gėrėdamasis jos sumanumu.

— Taip, teisingai, — atsakė jis. — Tačiau Valerija jį vadina vasarnamiu.

Tai išgirdusi Elė nusišypsojo prisiminusi Leslės pasakojimą apie savąjį vasarnamį. Ji svarstė, kaip kitoms jos bičiulėms sekasi tvarkytis kažkada jau nugyventus gyvenimus. Jeigu Medison paliktų Rodžerį, tada jos gyvenimas...

— Atleiskite, aš užsisvajojau, — pratarė Elė supratusi, kad Lu jai kažką pasakė.

— Rizikinga būti rašytoja, bent man taip atrodo, — pasakė jis, atidarydamas dureles.

Elė išlipo iš mašinos ir ėmė žvalgytis, kol Lu vieną po kito traukė jos lagaminus. Ji pagalvojo, jog tikriausiai jam reikėtų padėti, bet ji labai norėjo pamatyti namo vidų, apžiūrėti visą rančą, ji norėjo...

“Taigi taigi, — mąstė ji, — pirmąkart per kelerius metus aš išties kažko norėsiu”. Metusi kaltą žvilgsnį į Lu, kuris jau buvo pradėjęs krauti iš bagažinės antrą lagaminų eilę, Elė žengė į verandą. Veranda buvo nuostabi, kokių dvidešimties pėdų pločio, apstatyta dideliais, giliais baldais, apdėtais pagalvėlėmis, apvilktomis raudonai ir baltai margintais užvalkalais. Elė atidarė duris ir žengė vidun.

Buvo aišku, jog vidų tvarkė dizaineris, bet tai buvo žmogus, turintis tikrai nepriekaištingą skonį. Viduje viskas buvo paprasta ir aišku. Ant langų kabojo medvilninės nertos užuolaidos, kėdės buvo apmuštos medžiaga ir atrodė esančios labai patogios.

— Jums čia patinka? — paklausė Lu.

Atsigręžusi į jį Elė pamatė, jog jis nė neabejojo, kad jai čia patiks. Ji vėl nusigręžė slėpdama šypsenėlę. Jau labai seniai jokiam vyrui nerūpėjo, patinka jai kas nors ar ne.

— Labai patinka, — nuoširdžiai atsakė ji.

Jis šyptelėjo.

— Bet kai kuriems žmonėms čia nepatinka. Jie mano, kad Vudis, turėdamas tiek pinigų, galėtų pasistatyti svečių namus, labiau atitinkančius jo statusą.

— Pavyzdžiui, marmurinis Džakuzi ir taip toliau? — pratarė Elė.

— Būtent. Vienas vyrukas pasipiktino, kad vandens čiaupai ne auksiniai.

— Man čia labai patinka. Ar interjeru rūpinosi pati Valerija?

Šį kartą šypsenėle nušvito Lu veidas.

— Tiesą sakant, viską darė mano žmona. Ji norėjo tapti dizainere, taigi Valerija šį darbą patikėjo jai.

— Gražu, — tepasakė Elė ir vėl nusigręžė. “Prakeikimas, prakeikimas ir dar kartą prakeikimas! — mąstė ji. — Žmona...” — Mano skoniu, ji jau padarė neblogą karjerą.

— Ji labai stengiasi, bet šiose apylinkėse nėra labai daug namų, kuriuos reikėtų įrengti.

Jis stoviniavo lagaminų jūros viduryje ir tarsi kažko laukė. “Tikriausiai ne arbatpinigių”, — pagalvojo Elė. Ji suprato, jog jis lūkuriuoja leidimo išeiti.

— Aš šitais pasirūpinsiu, — pratarė ji. — Eikite namo.

Jis nusišypsojo padėkodamas.

— Pietūs jūsų lauks aštuntą valandą didžiajame name. Jeigu iki to laiko išalksite, šaldytuve rasite ko tik panorėjusi. Galite visur vaikštinėti visai nesivaržydama.

— Ar susitiksime per pietus? — paklausė Elė, kai Lu jau žengė pro duris.

— Ne, ten pietaus tik šeimos nariai ir svečiai. Bet aš pasirodysiu rytoj rytą.

Jam išėjus Elė apsidairė ir pasijuto truputį vieniša. Ji niekada nebuvo taip drąsiai pasielgusi — priėmusi nepažįstamojo pasiūlymą, įlipusi į privatų lėktuvą ir nuskridusi pasitikti nežinomos lemties.

— Nauji potyriai, — garsiai pratarė ji pati sau. Būtent to ji ir norėjo, tą ji ir gavo.

Dar kelias minutes ji tyrinėjo vasarnamį. Jame buvo tik vienas miegamasis su durimis, vedančiomis į vonią, taip pat nedidelė virtuvėlė su šaldytuvu, kuris buvo prikimštas tiek, kiek galėtų suvalgyti keturių asmenų šeima per porą savaičių. Ji patraukė per svetainę verandos link, nes būtent veranda jai labiausiai ir patiko. Veranda juosė namą iš visų keturių pusių, taigi Elė apėjo aplinkui grožėdamasi kalnais, giliai kvėpdama gryną orą.

Už namo ji išvydo klojimą; taigi ji grįžo vidun, užsimovė naujus džinsus, užsivilko naujus, gurgždančius džinsinius marškinėlius ir apsiavė naujais kelioniniais batais. Ji tikrai neavės kaubojiškų aulinukų! Paskui ji užsijuosė antikvarinį diržą, puoštą kriauklelėmis, ir užsimovė porą senų sidabrinių apyrankių.

“Net keista, kaip žmogų gali pakeisti nauji drabužiai”, — mąstė ji, išėjusi iš namelio ir patraukusi klojimo link. Savaime suprantama, tam gerokai padėjo “naujas” kūnas.

Priėjusi prie klojimo ji jau nebesijuto vieniša; apie kiekvieną savo žingsnį ji mąstė kaip apie didelį nuotykį. Ką ji susitiks? Ką ji pamatys?

Klojime ji girdėjo prunkščiančius arklius, bet nesigirdėjo žmonių balsų. Neatrodė, kad kas nors būtų lauke. Kita vertus, dabar buvo jau beveik septynios; vargu ar kaubojai be darbo lauktų aštuonių, kada galės papietauti.

Klojime buvo žmogus, palinkęs ties arklio kanopa, kurią laikė suspaudęs tarp šlaunų; pro aukštus, siaurus langus klojiman smelkėsi saulės spinduliai, apšviečiantys vyrą ir arklį. Elė buvo tikra, jog šis vaizdas yra pats erotiškiausias iš visų, kokius tik jai buvo tekę matyti.

Šis vyras nebuvo aukštas, ne aukštesnis kaip penkių pėdų ir dešimties colių, bet Elei patiko mažesnio ūgio vyrai. Jis vilkėjo mėlynus džinsus ir avėjo batais — ne kaubojiškais aulinukais smailomis nosimis, o storapadžiais batais kvadratiniu priekiu. Jis nebuvo apsivilkęs marškinių; sprendžiant iš aukso atspalvį įgavusios jo odos, jis niekada jų nevilkėdavo. Visą jo priekį dengė odinė prijuostė, tokia, kokias senais laikais ryšėdavo kalviai.

Jis stovėjo profiliu į Elę, įsistebeilijusią į jo pėdas ir slystančią žvilgsniu aukštyn: storapadžių batų aulai juosė stiprias blauzdas, išblukę džinsai beveik braškėdami ties siūlėmis slėpė raumeningas, kietas šlaunis. Jo nedidelis, apvalus užpakalis atrodė dar mažesnis, užgožtas plačios nugaros. Juosmuo buvo suveržtas plačiu juodos odos diržu.

Jo nugarą buvo galima prilyginti vienam didžiuliam raumeniui, tvinksinčiam tarp abiejų rankų, suėmusių arklio kanopą, įspraustą tarp šlaunų.

Tai buvo sunkiasvoris arklys, grakštus žirgas; prisiminusi savo tyrinėjimus, kurių jai prireikė rašant vieną iš knygų, Elė nusprendė, kad tai frizų veislės žirgas. Nuo žirgo kelių driekėsi ilgi šilkiniai plaukai, vadinami plunksnomis. Masyvūs milžiniško žirgo raumenys atitiko žmogaus spinduliuojamą galią ir jėgą.

Ji pažvelgė į jo veido profilį — tarsi skulptoriaus iškaltos lūpos, pilnos, minkštos... Tarp lūpų jis laikė dvi vinis pasagoms kaustyti. Ilga jo nosis baigėsi kiek prasiplėtusiomis šnervėmis. Jo žvilgsnis buvo nuleistas, jis žvelgė į žirgo kanopą, o jo blakstienos buvo tankios ir juodos kaip peteliškės sparneliai. Jo kakta buvo aukšta, kiek suraukta nuo įtampos, ant kaktos krito trumpi, labai tamsūs juodi plaukai.

Elė stovėjo tarsi paralyžiuota ir žvelgė į šią sceną. Dabar ji nieko nebegalėjo matyti, nieko nebegalėjo girdėti. Visos jos juslės buvo sutelktos į šį vyrą. Ji stovėjo už kelių pėdų nuo jo, tačiau taip puikiai jį jautė, jog tarėsi užuodžianti saulės įšildytos jo odos aromatą, šieno dvelksmą ir prakaito kvapą.

Lėtai, o, taip erzinančiai lėtai vyras pasuko galvą ir pažvelgė į ją. Jis sumirksėjo, ir Elei pasirodė, kad ji tarsi sustingo, ji tarėsi jaučianti oro virpesius, kuriuos sukėlė tankios ir vešlios jo blakstienos.

Kai jis atsigręžęs ją pamatė, kai jo akys susitiko su jos akimis, Elei užkando žadą. Jo akys buvo tokios pat tamsios kaip ir plaukai, deginančios tarsi elektros srovė.

Jam pažvelgus į Elę laikas tarsi sustojo. Jos kūnas tarsi apmirė. Ji nekvėpavo, neįstengė galvoti. Atrodė, kad jo akys įšaldė ją toje vietoje, kur ji ir stovėjo.

Vis dėlto ji pajuto artėjanti jo link. Negalėjai sakyti, kad ji eina. Atrodė, kad jo žvilgsnis įsismelkė į jos sielą, į tai, kas leido jai būti tuo, kuo yra; jis traukė ją prie savęs kažkokia magiška galia, nematoma, mistiška, hipnotiška jėga.

Elė nė negalėjo pasakyti, kaip visa tai nutiko, tačiau dabar ji buvo atsidūrusi arčiau jo. Lėtai, tarsi sulėtintuose kino filmo kadruose, jis atsistojo, o Elės ausyse skambėjo vienintelis garsas — jos širdies plakimas ir gyslomis tekančio kraujo sruvenimas. Vyrui atsistojus išslydo žirgo kanopa. Elė sumirksėjo; ji *juste juto* besileidžiančios žirgo kanopos kelią — žemyn raumeningomis, kietomis šlaunimis, tvirtomis blauzdomis, iki sunkių storapadžių batų.

Jis nenuleido nuo jos akių, lėtai ištraukė iš sučiauptų lūpų vinutes. Dabar Elė buvo jau visai arti, ji puikiai matė tas lūpas ir mažutytes jas vagojančias linijas, ji matė gražiai išlinkusią apatinę lūpą, tokią apvalią, tokią sultingą, kvieste kviečiančią paliesti ją savo lūpomis.

Jo lūpos prasivėrė, ir liežuvio galiuku jis palietė apatinės lūpos vidurį. Išvydusi šį drėgną rausvą galiuką Elė pajuto, jog jai ima linkti keliai.

Vyras ištiesė ranką norėdamas ją prilaikyti; Elė žinojo, jog jo odai prisilietus prie jos odos, viskas bus galutinai prarasta.

Tačiau po akimirkos plačiai atsilapojo milžiniškos, plačios kluono durys; staiga kluonas prisipildė šviesos ir triukšmo, kurį sukėlė čion įžengę vyrai ir atvaryti gyvuliai, įsibrovę į šią tokią asmenišką, intymią erdvę.

Kerai išsisklaidė, Elė papurtė galvą norėdama visai išsiblaivyti. Ji stovėjo vos už kelių colių nuo vyro, kurio niekada gyvenime nebuvo mačiusi; sprendžiant iš keistai pakreiptos jo galvos, jis rengėsi ją pabučiuoti.

Paskubomis ji atsigręžė kairėn ir pamatė stovinčius tris vyrus, o jiems už nugarų — arklius. Jie visi neslėpdami smalsumo žvelgė į juodu.

— Žirgas, — tepasakė ji. — Jis man rodė, kaip reikia kaustyti žirgą.

Visų vyrų veiduose sušvito visiškai vienodos kvailokos šypsenėlės.

Nieko daugiau nepasakiusi ir, savaime suprantama, nė nežvilgtelėjusi į ją apkerėjusįjį, ji išlėkė iš kluono taip greitai, kaip italų kurtas. Ji liovėsi bėgusi tik atsidūrusi svečių namelyje, užsidariusi ir užsirakinusi visas duris. Paskui ji užsitraukė užuolaidas, neįsileisdama net dienos šviesos.

Galiausiai pasijutusi saugi, ji atsisėdo ant kėdės, pasičiupo bloknotą ir rašiklį, kurie visada būdavo netoliese, ir pradėjo užrašinėti viską, ką neseniai buvo pajutusi ir pamačiusi. Ką gali žinoti, gal šio epizodo prireiks rašant naują knygą?

20

Prieš įžengdama į didįjį namą pietauti Elė negalėjo galvoti apie nieką kitą, o tik apie vyrą. Kas jis toks? Kas privertė ją reaguoti būtent taip? Rašydama vieną iš savo knygų, ji domėjosi okultizmu; pora jos kalbintų okultistų viską vertė praėjusiems gyvenimams. Nejau ji pažinojo šį žmogų praėjusiame gyvenime?

Ar čia tikrai slypi kokia nors įdomi istorija?

Dabar Elė neįstengė susikaupusi išsirinkti drabužių, tačiau ji turėjo daugybę naujų pirkinių, todėl visa tai nesukėlė jokių keblumų. Ji užsivilko jūros mėlio ilgą pūkuotą nertinį, kainavusį jai tiek, kiek ji buvo išleidusi drabužiams per paskutinius trejus metus, įsisegė mažyčius auksinius auskarus, puoštus lazuritais, ir likus kelioms minutėms iki aštuonių iš lėto nužingsniavo didžiojo namo link.

Kadangi ji tegalvojo tik apie jį, Elė buvo šluote nušluota Valerijos. Ji buvo aukšta, graži, iš Teksaso. Kaip dar būtum galėjęs ją apibūdinti?

Ir kuo gi tasai Teksasas toks ypatingas, kad jame gimsta bebaimės, nedvejojančios ir niekada nesvyruojančios moterys? Ar teksasietė kada nors yra sutikusi nepažįstamą žmogų? O galbūt drovios moterys kažkokiu būdu atrenkamos vos gimusios ir išsiuntinėjamos į kitas valstijas?

— Štai ir jūs! — šūktelėjo Valerija, puldama žemyn nuo kokių dvidešimties pėdų aukščio laiptų. Ji vilkėjo juodo šilko kelnes, besiplaikstančias aplink jos ilgas ilgas ir grakščias kojas. Ji buvo įsisupusi į kažkokį rankų darbo nėrinį, besiplaikstantį nuo kiekvieno judesio. Jos rusvai gelsvi plaukai stambiomis bangomis krito ant nugaros, į Elę iš po juodų kaip suodžiai blakstienų žvelgė stebėtinai žalios besišypsančios akys. Valerija Vudvord buvo tarsi dviejų šimtų vatų elektros lemputė.

— Gaila, kad aš ne Medison, — patyliukais sumurmėjo Elė, nusišypsodama šeimininkei. Medison galėjo rungtis su šia žavia būtybe, tačiau Elė jau buvo besliūkinanti durų link.

Tačiau Valerija nebuvo linkusi taip lengvai paleisti jai patikusio žmogaus. Ji stvėrė Elę už parankės, prisitraukė ją arčiau savęs ir nusivedė, kaip Elė numanė, į valgomąjį.

— Negalėjau patikėti, kai Vudis man pasakė, kad buvo sutikęs Aleksandriją Farel. Jūs nė nenumanote, kaip labai man patinka jūsų knygos. Jas skaito visos mano draugės. Manau, neprieštarausite... aš pakviečiau kelis žmones, panorėjusius su jumis susitikti.

Tai išgirdusi Elė išbalo. Ką galėtų reikšti “keli žmonės” moteriai iš Teksaso?

Valerija nusivedė Elę prie durų, kurios atsivėrė, tarsi mostelėjus stebuklinga lazdele. Elė išvydo kambarį, kuriame stovėjo stalas, aplink kurį galėjo susėsti bent penkiasdešimt žmonių. Žvelgiant Elės akimis, kambaryje buvo susirinkusi didesnė šiaurinės Kalifornijos gyventojų dalis. Kol Elė kiaurą dieną apsipirkinėjo, Valerija rengėsi improvizuotam vakarėliui, kurį buvo galima sulyginti su valstybiniu banketu.

Vos Elei įkėlus koją per slenkstį, jos gyvenimas nebebuvo vien tik jos pačios gyvenimas. Akimirksniu ji pasijuto apsupta moterų, rankose laikančių knygas ir prašančių autografų, pasakojančių apie tai, kaip joms visoms patinka jos sukurtos istorijos. Per pietus ji menkai tevalgė, nes visi svečiai vienas per kitą stengėsi užduoti tą patį klausimą: iš kur semiatės idėjų kūrybai?

Aišku, ji nesakė tiesos. Ji juk negalėjo pasakoti apie tai, kaip įėjo į kluoną ir pamatė rančos darbininką su odine prijuoste ir tarp lūpų kyšančiomis vinutėmis, nuo jo ji buvo benuplėšianti drabužius. Ir jeigu ji niekada daugiau to žmogaus nebepamatys, ji buvo tikra, kad šią sceną, kurią ji buvo kuo smulkiausiai užsirašiusi, vieną gražią dieną perkels į kurią nors savo knygą.

Kadangi ji buvo garbės viešnia, greta jos sėdintys svečiai jautė pareigą ją vaišinti kiekvienu nauju į stalą atneštu patiekalu. Elė viską perleisdavo Valerijai; galbūt ji ir gyveno kažkokioj nepažįstamoj rančoj, apsupta karvių, tačiau ji labai gerai žinojo, kaip reikėtų elgtis. Lėkštės buvo prancūziškos, stalo įrankiai — itališki, sidabras — angliškas. Tačiau maistas... maistas buvo amerikietiškas ir išties labai sotus ir gausus.

Taigi Elė nespėjo gerai krimstelėti, kai prie jos prisėdo dar viena gerbėja ir paklausė:

— Visada norėjau paklausti kokio nors rašytojo, iš kur jie semiasi idėjų savo knygoms?

Ketvirtą kartą atsakinėdama į šį klausimą Elė pažvelgė per visą ilgą, siaurą pietų stalą į Valeriją. Vudis sėdėjo pačiame stalo gale, Valerija — jam iš dešinės. Ji neužėmė vietos kitame stalo gale, bet atsisėdo šalia savo vyro.

Atsakinėdama Elė nenuleido akių nuo Vudžio irValerijos, nes ji visada stengdavosi kuo geriau perprasti žmones ir jų gyvenimo būdą. “Ji kraustosi dėl jo iš proto”, — padarė išvadą Elė, jau šeštą kartą pasakodama apie tai, iš kur semiasi idėjų knygoms. Pirmą kartą pamačiusi Valeriją ir supratusi, kad ji yra gerokai už Vudį jaunesnė, Elė pamanė, kad ji ištekėjo už jo dėl pinigų. Lu užuominos apie Valerijos pomėgius vaikščioti po parduotuves dar labiau sustiprino tokius jos mąstymus. Tačiau dabar Elė pamatė, kad tokios jos prielaidos nėra teisingos. Jeigu Valerija nėra geriausia pasaulyje aktorė, ji išties beprotiškai myli savo vyrą.

Matydama juos abu drauge, stebėdama, kaip Valerija nuolat švelniai paliečia Vudžio ranką, kaip Vudis žvelgia į savo žmoną, Elė pasijuto labai vieniša. Ar įmanoma, kad vyras gali būti lydimas neapsakomos sėkmės ir dar susirastų taip stipriai jį mylinčią moterį? O jeigu moteris susilaukia pasisekimo...

Elė nenorėjo galvoti apie tai, kas nutiko jos santuokai. Ji nenorėjo dar kartą visko prisiminti ir paklausti savęs, ką ji galėjo padaryti Martino ir jos pasisekimo klausimu. Kaip ji galėjo apsaugoti jį nuo pavydo?

Atrodė, kad pietūs truko ištisas valandas; Elė turėjo prisiversti liautis dirsčiojusi į laikrodį (taip pat naują, inkrustuotą turkiais) kas dešimtį minučių.

Galiausiai pietūs baigėsi; buvo pusė dešimtos. Visi buvo pakviesti į lauką pasivaišinti gėrimais ir pasimaudyti mėnesienos spinduliuose, mirgančiuose saulės prišildytame tvenkinyje.

— Tikiuosi, jūs atsivežėte maudymosi kostiumėlį, — pratarė Valerija, iš nugaros priėjusi prie Elės. — Lu sakė, kad jūs šiek tiek apsipirkote.

— Taip, — šypsodamasi atsakė Elė. — Taip pat nupirkau dovanėlių jūsų sūneliui.

Paminėjus vaikelį Valerijos veidas nušvito meile, kuri, Elė buvo tikra, negalėjo būti apsimestinė.

Valerija prisilenkė arčiau jos ir tyliai pratarė:

— Rytoj susitiksime tik mudvi abi ir pasikalbėsime. Turėjau pasikviesti visus šiuos žmones, nes kitaip jie man niekada nebūtų atleidę. Bet rytoj čia liks tik mūsų šeima; jūs galėsite pažaisti su mano sūneliu.

Paskutinius žodžius Valerija pratarė taip, tarsi suteiktų Elei didžiausią pasaulyje garbę.

Dabar buvo Elės eilė sutirpti, nes Valerija kalbėjo apie šeimą, apie tai, ko kiekvienas trokšta — apie šiltą, mylinčią žmonių draugiją, su kuria kartu gyveni, su kuria viskuo daliniesi.

— Būtų labai šaunu, — nuoširdžiai atsakė Elė.

— Puiku! — apsidžiaugė Valerija, o paskui nuėjo pasitikti keturių žmonių, laikančių padėklus su gėrimais ir nedideles lėkšteles su užkandžiais. — Taip, tuojau ateinu! — kažkam šūktelėjo Valerija. — Galite išeiti kada tik panorėjusi, — sušnibždėjo Elei. — Jūsų pasirodymas baigtas.

Tada Valerija nuėjo link didelių prancūziško stiliaus durų, kurios, kaip manė Elė, vedė į tvenkinį, palikusi Elę apsispręsti.

Tačiau Elė kurį laiką dvejojo. Pora žmonių primygtinai jos prašė pasivaišinti ir prisidėti prie jų, bet Elė nejudėdama stovėjo kaip įkirsta ten, kur ir stovėjusi. Ji galėjo nusekti paskui Valeriją ir jos paklausti, kas buvo tasai kalvis klojime. Ar ir jis buvo toks kaip Lu, Harvardo studentas, atsitiktinai pamėgęs pilotuoti lėktuvus?

O galbūt jis yra keliaujantis kalvis, turintis tris žmonas, gyvenančias skirtingose valstijos vietose? Įdomu, ar Vudis su Valerija turi daug vargo dėl juos aplankančių moterų, į jį įsižiūrėjusių? Galbūt jis vienas iš samdomų vyriškių, besirūpinančių, kad visos viešnios kuo puikiau praleistų laiką?

Staiga Elė susivokė, kad visos šios mintys yra *blogos*. Kuri iš jų, Leslė ar Medison, kartą sakė, kad ne visi vyrai blogi? Taip, Medison. Ji pasakė, kad kartą gyveno toks Tomas, kuris buvo labai geras žmogus.

— Prisidėkite prie mūsų, — pasakė kažkoks žmogus, atsigręžęs į Elę. — Mėnesienos šviesa ir šiltas vanduo. Ko gi dar galima norėti? — paklausė jis, o jo žvilgsnis aiškiai kvietė eiti drauge.

Elė susilaikė neatsakiusi: “Galima norėti privatumo.” Dabar ji buvo Aleksandrija Farel, rašytoja, o ne Elė Ebot, taigi turėjo nepriekaištingai elgtis. Ji nusišypsojo vyriškiui ir lengvai krestelėjo galvą tarsi sakydama, jog norėtų eiti, bet yra susitarusi su kitais.

Atsidusęs ir truktelėjęs pečiais, jis išėjo pro duris ir nužingsniavo dirbtinai apšviestu grįstu takeliu.

O Elė išbėgo pro šonines duris, kurios, kaip ji žinojo, vedė į jos mielą mažąjį namelį, dabar jai atstojusį tikrą priebėgą ir ramybės oazę.

Būdama viena, pabėgusi nuo kitų, Elė pajuto palengvėjimą, tačiau jai vis dėlto atrodė, kad kažkas turi nutikti. Ji kažko neramiai laukė. Kurį laiką ji stovėjo verandoje žvelgdama į nakties tamsą. Iš didžiojo namo sklido muzika, ji džiaugėsi, kad toje minioje jos nebuvo.

Ji apėjo visą verandą įsmeigusi akis į tamsą. “Kur jis dabar? — svarstė ji. — Kodėl jis neateina?”

Praėjo maždaug pusvalandis, kalnų oras gerokai atvėso. Elė pasitrynė rankas ir įėjo vidun. Namelyje švietė malonios lemputės, baldai tarsi kvieste kvietė pailsėti. Jai patiko mažasis namelis.

Ji pamėgino kažką parašinėti savo užrašuose, bet neįstengė susikaupti. Ji kažko laukė.

— O gal kieno nors, — pratarė ji, pati ant savęs pykdama. Jai jau beveik keturiasdešimt. Šypsodamasi ji pamanė, kad iki keturiasdešimties dar turi trejus metus, bet, jeigu ji bus grąžinta ateitin taip greitai, kaip iš ten atkeliavo...

Keturiasdešimt, — mąstė ji. — Ji neturėtų štai taip žingsniuoti po kambarį kaip narve uždaryta tigrė. Ji turėtų... Ką turėtų? Lankyti siuvinėjimo kursus?

Vienuoliktą valandą ji nusiprausė po dušu ir paliepė sau nurimti; ji tarėsi besielgianti kaip paauglė, o juk ji buvo ištekėjusi ir seniai nebe tokio amžiaus, kad domėtųsi kuo nors, išskyrus receptus ir greitai atsirasiančius vaikaičius, kurių ji neturės, nes niekada neturėjo nė vieno vaiko.

Išėjusi iš dušo ji jautėsi ramesnė. Ji vėl jautėsi esanti fatalistė, kaip pasakytų jos psichologė Džyni. Taip, ji praleido kelias akimirkas su tuo vyruku klojime. Taip, su ja flirtavo labai neblogai atrodantis bilijonieriaus padėjėjas; tas vyras vakarėlio metu pakvietė ją eiti drauge, o ji viską priėmė labai asmeniškai...

Ji atsigulė į lovą, pamėgino paskaitinėti vieną iš atsivežtų knygų, bet neįstengė. Galiausiai ji užgesino šviesą ir užsimerkė.

Pati negalėdama patikėti, ji pasijuto mieguista, tačiau kažkokie garsai už durų akimirksniu privertė ją pašokti. Garsai nebuvo tylūs. Vienas. Du. Trys. Keturi. Keturi trinktelėjimai į medines verandos grindis.

Elė taip plačiai atsimerkė, jog jai suskaudo akis. Po visą namelį juosiančią verandą labai iš lėto žingsniavo arklys. Ji girdėjo kiekvieną kanopos bildesį, pasagos žvangesį.

Elė negalvojo apie tai, ką daranti. Jeigu kas nors būtų paklausęs, ji būtų atsakiusi, kad jau seniai nebeišeina iš namų prieš tai nepasidažiusi akių vokų ir nepasiryškinusi blakstienų, bet dabar ji visai negalvojo, kaip atrodanti. Negalvojo ir apie tai, kad vilkėjo tik plonus medvilninius naktinius marškinius.

Ji nubloškė antklodę ir vos basomis kojomis palietusi grindis pasileido bėgti.

Prie mažojo namelio nedegė jokie žibintai, nors jai grįžtant iš vakarėlio čia buvo šviesu. Dabar viskas skendėjo tamsoje, tik pro medžių šakas mirgėjo vos įžiūrimi didžiojo namo žiburiai.

Iš pradžių ji jo nepamatė. Vieną siaubingą akimirką ji net pamanė, kad jai pasigirdo kanopų garsai. Basomis kojomis ji nubėgo veranda už namo.

Ten jį surado. Jam iš nugaros pusės švietė mėnesiena, todėl Elė matė tik siluetą, o ne visą žmogų. Jis buvo apsirengęs juodai, sėdėjo ant juodo žirgo, visur buvo tamsu.

Tačiau Elė žinojo, kad čia buvo Jis. Ji tai jautė.

Sugirgždėjo odinis balnas, ji pamatė kažką suboluojant — galbūt tai buvo kokia nors saga; ji pamatė jai ištiestą ranką.

Elė nedvejojo. Jai nė akimirką nebuvo šovusi mintis su juo nekeliauti. Jai nė nekilo mintis jo prakalbinti, paklausti vardo, klausinėti apie jo gyvenimą, apie tai, kur jis mokėsi ir taip toliau. Ne, kaip tik dabar ji tejautė tik... tik tą jausmą.

Ji paėmė jo ranką — didelę, šiltą, įdiržusią, tokią, kokios jai patikdavo, darbštaus žmogaus ranką — ir užlipo ant arklio jam už nugaros. Jos siauri naktiniai marškiniai nebuvo skirti pasijodinėjimams su arkliu; naktiniai atsismaukė beveik visai apnuogindami jos sėdmenis. Jos kojos buvo visiškai nuogos, tarsi ji vilkėtų smarkiai iškirptą bikinį.

Ji tarsi žinojo, ką jai daryti. Jos rankos nuslydo jo nugara, apglėbė krūtinę; akimirką ji priglaudė galvą prie jo nugaros ir kvėpė gaivų jo aromatą. Jis ką tik dirbo. Jis nebuvo suprakaitavęs nuo darbo, o tik labai vyriškai dvelkė prakaitu. Šis kvapas tiesiog priminė, jog jis — vyras, o ji — moteris.

Jo kūnas lingavo balne, ji jautė savo krūtis, prispaustas prie jo nugaros. Kada ji jautė ką nors panašaus? Kai jau nebebuvo vaikas, ji susitikinėjo tik su vienu žmogumi — savo vyru. Kada jos santuokoje nebeliko sekso? Kada svarbiausias dalykas pasidarė vyro vienvaldystė ir jokio dalijimosi? Visiškai jokio dalijimosi?

Iš pradžių jie risnojo ramiai, Elei atrodė, kad žirgas tik suka ratus aplink rančą. Elė nebuvo gerai susipažinusi su apylinkėmis, tačiau mėnulio šviesoje ji matė ilgus žemus pastatus ir įsivaizdavo juose miegančius žmones. Jai labai patiko mintis, kad visas pasaulis miega, tik jie vieni ne.

Po kelių minučių ji paleido jį iš glėbio ir kilstelėjo nuo jo nugaros galvą. Tada ji sulaikė kvapą pajutusi, kaip jis, atmetęs ranką, švelniai perbraukė per nuogas jos šlaunis glostydamas kiek galėjo pasiekti, iki nuogų sėdmenų. Nuo šių pojūčių Elė vos nenukrito nuo arklio.

Ji išgirdo negarsų juoką, bent jai taip pasirodė; tada jis tyliai pratarė:

— Tvirčiau laikykis.

Tai buvo pirmi žodžiai, jų ištarti vienas kitam. Jai patiko jo balsas. Jis kalbėjo pašnibždomis, bet jai patiko to balso vibracijos.

Kitą akimirką jis staiga apsuko arklį ir jie pasileido keliu. Čia buvo mažiau medžių, nebuvo jokių pastatų; ji galėjo žiūrėti į jį ir į priekyje besidriekiantį kelią. Tačiau ji suspėjo tik dirstelėti, nes jau po minutėlės jis įtempė vadeles, atmetė kojas, ir žirgas pasileido lėkti taip greitai, kad Elei ėmė svaigti galva.

Ji tvirtai prisispaudė prie savojo raitelio, įsikniaubė į šiltą jo nugarą ir iš paskutiniųjų stengėsi išsilaikyti.

Jie taip lėkė keletą minučių; paskui kelias sukosi, todėl jam reikėjo pristabdyti. Šį kartą kelias vedė į kalną. Elė girdėjo žirgo kanopas, atsitrenkiančias į akmenis. Porą kartų ji išgirdo žemyn garmančias uolų atplaišas.

Tačiau net ir dabar, kai atrodė, kad jie kopia į stačiausią kalną, ir ji taip spaudėsi prie raitelio, jog atrodė, kad sustabdys jo kraujotaką, Elės nė akimirką nebuvo apėmusi baimė. Ji nesibaimino, kad jis gali nesuvaldyti žirgo, kad gali kur nors toli ją nugabenti.

Po minutėlės žemė po žirgo kanopomis vėl išsilygino, Elė kiek atlaisvino glėbį. Jis varė žirgą taip, kad šis risnotų iš lėto ir atsargiai. Taigi pakėlusi galvą Elė nenustebo išvydusi keliuką, nė trupučio ne platesnį nei pats žirgas.

Ji prisišliejo prie raitelio, bet ir dabar nebijojo. Jai atrodė, kad jausis saugi tol, kol prie jo glausis, kol jį jaus. Jeigu jis imtų ir pasodintų ją ant žemės šalia šio akmenuoto siauro keliuko ir paliktų tamsioj nakty, ji siaubingai išsigąstų.

Jie dar kurį laiką risnojo, paskui jis sustabdė žirgą ir tylėdamas sėdėjo balne. Elei nesinorėjo pakelti nuo jo nugaros galvos. Ji buvo priglaudusi skruostą prie maloniai įlinkusio jo nugarkaulio, ir šitai jai labai patiko. Būtent dabar ji panoro taip likti amžiams.

Tačiau ji pajuto, jog jis kažko laukia, taigi ji iš lėto pakėlė galvą ir pažvelgė dešinėn.

Nuo aukštumos atsivėręs vaizdas gniaužė kvapą. Žemai buvo nusidriekusi visa rančа. Centre matėsi didysis namas; iš tolo nepaprastai gražiai atrodė namo žiburiai. Elė net matė tvenkinyje atsispindinčias lemputes. Vėsią, tylią naktį ji girdėjo iš ten sklindantį juoką ir muzikos garsus.

Nors ji matė ir girdėjo žmones, pati jautėsi esanti visai kitur, toli nuo minios. Ji nebuvo viena iš jų. Sėdėdama ant žirgo ir vilkėdama tik plonyčius medvilninius naktinius marškinius, besiglausdama prie vyro, kurio visiškai nepažino, ji buvo tarsi atkeliavusi iš kitur, iš kito laiko.

Vogčiomis ji pažvelgė į jį.

Jis taip pat žvelgė į ją. Jis žvelgė taip, kad ji pradėjo virpėti; Elė žinojo, jeigu jis ją pabučiuos, ji nebegalės atsispirti. Dabar ji buvo panaši į paauglį berniūkštį, pirmąkart atsidūrusį ant užpakalinės automobilio sėdynės.

Bet jis jos nepabučiavo. Jis jai tik nusišypsojo. Šypsena nebuvo plati, tik nežymi šypsenėlė, tarsi sakanti: “Dėkoju, kad sutikai su manimi keliauti.”

Jis nekalbėjo. Apgręžęs žirgą, jis pradėjo leistis pakalnėn. Elė vėl patogiau įsitaisė jam už nugaros ir žiūrėjo, kaip po truputį artėja rančos pastatai.

Kelionė žemyn užtruko daug ilgiau nei kelionė viršun. Dabar jie jau nelėkė kaip viesulas lygiu keliu. Atrodė taip, tarsi jis nenorėtų, kad ši kelionė ar naktis kada nors baigtųsi.

Bet pasibaigė. Kai jis sustabdė žirgą, Elė apsidairiusi pamatė, jog atsidūrė toje pačioje vietoje, iš kur ir buvo paimta — už mažojo svečių namelio.

Viena jos dalis troško jį pasikviesti vidun. Viena jos dalis troško likusią naktį praleisti drauge su juo vienoje lovoje.

Tačiau kita dalis norėjo to, ką jau turėjo; ir jokių žodžių.

Šypsodamasi pati sau ji permetė koją per balną ir prisilaikydama jo rankos nusileido ant žemės. Lipdama verandos laipteliais ji pagalvojo, kad mėnulis šviečia jai į nugarą, vadinasi, jos naktiniai marškiniai dabar tikriausiai persišviečia kaip voratinklis. Nuo šios minties jai ėmė smarkiau plakti širdis.

Atsidūrusi verandoje, ji atsigręžė į jį, tačiau jis kaip tik buvo besukąs arklį.

Šypsodamasi tamsai, ji apsigręžė ir įėjo vidun.

21

Kitą rytą Elė nubudo pajutusi turinti viltį. Jos psichologė buvo sakiusi, jog visas depresijas sąlygoja vilties nebuvimas.

— Atsiranda viltis, o paskui ją atiteka ir visa kita, — sakydavo jai Džyni.

Nejau vyrų parodytas dėmesys yra toks svarbus, kad moteris galiausiai nusprendžia, jog gyvenimas nėra jau toks blogas? Kai Elei buvo dvidešimt vieneri, jai atrodė, kad svarbiausia gyvenime yra sėkmė. Ji paliko savo gimtąjį miestelį ir patraukė į didelį patrakusį Niujorką ieškoti šlovės ir laimės.

Bet kas gi nutiko? Pirmas vyras, iš tikrųjų parodęs jai dėmesį, privertė ją užmiršti visas svajones. Ji atsisakė visų savo troškimų besistengdama prišaukti Martinui pripažinimą. Tačiau galiausiai jai tai nepavyko. Ji neįstengė jo priversti siekti to, ko jis sakėsi pats norįs. Ji negalėjo padaryti taip, kad jis nepaniekintų visų jos pastangų prišaukti jam sėkmę.

Tačiau pasitaikius antrajai progai susilaukti sėkmės, Elė ją išnaudojo. Ji nepasinaudojo pasitaikiusiomis galimybėmis tapti dailininke, tačiau antrą kartą ji jau nesirengė užtrenkti durų. Kai Darija jai paskambino ir pranešė, kad jie nori išleisti visas jos knygas ir atsiųsti jai krūvas pinigų, Elė tik paklausė:

— Kuo galėčiau jums padėti?

Vėliau užgriuvus jaudinantiems įvykiams Elė stengėsi, kad Martinas pasijustų esąs didžiulio jos pasisekimo dalis, tačiau jis atsisakė visame tame dalyvauti.

— Jeigu žmogus nieko nedaro, nepasisekus jis negali prisiimti kaltės, — sakė Džyni.

— Bet jis negali pasiimti paskolos sėkmei, — atkirto Elė. — Žinoma, *jam* tai negalioja.

Tačiau didžiulis pasisekimas nepakeitė Elės. Ji tebebuvo ta pati išplėstakė mergaitė, galinti nusekti paskui vyrą nusigręžusi nuo jos laukiančios sėkmės.

— Tu esi menininkė, — kalbėjo jai Džyni. — Tikra kūrėja. Nesvarbu, kokiomis priemonėmis naudotumeisi — dažais ir drobe ar kompiuteriu; tu esi menininkė.

Tai išgirdusi Elė tik nusišypsojo.

— Beje, prie viso to tu dar esi romantikė, — pridūrė Džyni. — Tau reikia romantikos. Menas tau ir *yra* romantika. Tu negali galvoti vien tik apie pinigus. Tau reikia romantikos.

Dabar, lipdama iš lovos ir rąžydamasi, Elė jautėsi geriau nei bet kada per daugelį metų. Galbūt geriau nei bet kada gyvenime. Praėjusi naktis jai buvo pats romantiškiausias nuotykis, nutikęs per visą gyvenimą.

Vakar ji mirtinai norėjo sužinoti, kas buvo tasai vyras, tačiau šiandien jai visa tai buvo jau nebeįdomu. Šiandien ji galvojo, jog nebus nieko baisaus, jeigu ji niekada daugiau jo nebepamatys. Tiesą sakant, galbūt ji nė nenorėjo daugiau jo pamatyti. Galbūt ji tenorėjo užšaldyti mintyse vakarykščius prisiminimus ir laikyti juos amžinai, kaip fotografijose saugomas sustabdytas laikas.

Elė neskubėdama užsimovė džinsus, apsivilko medvilninius marškinėlius su sidabrinėmis sagutėmis; jos drabužiai nebuvo iššaukiantys, tačiau Elė nujautė, jog Valerija galėtų cento tikslumu pasakyti jų kainą. Ji susirado dovanėles Markui, bet nusprendė dabar jų nenešti į didįjį namą. Ji numanė, kad dauguma vakarykščių svečių vis dar ten tebebus, tikriausiai jie jos lauks.

Elė prisivertė eiti aukštai iškelta galva žiūrėdama tiesiai prieš save; ji patraukė didžiojo namo link. Ji tikrai nesidairys aplinkui ieškodama pono Vidurnakčio Kaubojaus.

Priėjusi prie namo, ji jau rengėsi pasibelsti, bet durys buvo atdaros, todėl ji įėjo nesibeldusi. Ji iškart pagalvojo, kad dienos metu namas atrodo gražiau nei atrodė vakar vakare. Dėl atitinkamai parinkto apšvietimo tamsoje namas priminė teatro dekoracijas. Rytą pastatas atrodė kaip paprastas, išties gražus fermerio namas. Stulbinančiai didelis fermerio namas, bet vis dėlto namas, tikri namai.

Tarsi išgirdusi kokį nors signalą akimirksniu pasirodė Valerija. Ji mūvėjo tarsi specialiai jai pasiūtais džinsais; jeigu ji priaugtų bent unciją, į juos jau nebeįlįstų. Išties nebuvo malonu pripažinti, jog dienos šviesoje, apsivilkusi puošniais kaubojiškais drabužiais, ji atrodė gražiau nei pasipuošusi vakaro apdaru.

— Mes visi jūsų laukėme, — pratarė Valerija.

Elė susivaldė nepradėjusi niurzgėti. Nejau toks bus visas savaitgalis?

— Pažadu, jog šitas kartas bus paskutinis, — kalbėjo Valerija, tarsi skaitydama Elės mintis. — Čia susirinko visi rančos darbininkai, jie atsinešė jūsų knygų ir norėtų autografų. Būkite gera, padarykite jiems malonumą, o paskui būsite visai laisva. Pažadu.

Elė norėjo pasakyti ką nors juokinga, ką nors, kas prajuokintų Valeriją. Kitaip susiklosčius aplinkybėms, ji taip ir būtų padariusi, bet tik ne dabar, kai buvo paminėti “rančos darbininkai”. Ar ir *jis* ten ateis?

Elė iš paskutiniųjų stengėsi neišsiduoti pajutusi padažnėjusius širdies dūžius; ji vylėsi, jog Valerija jų negirdi.

— Esu tikra, jog visiems bus labai malonu, — sumurmėjo Elė, o paskui norėjo sau įžnybti už tokį banalų atsakymą. Viena buvo visiškai aišku — šį savaitgalį ji išties nesublizgės neišsenkančiu sąmoju.

Ant nedidelio stalelio, pastatyto prie durų, vedančių tiesiai į keliuką, Valerija buvo sukrovusi stirtą naujausių Elės knygų. Beveik ant slenksčio, rankose laikydamas skrybėlę, stovėjo kaubojus. Pamatęs Elę, jis droviai nusišypsojo. Prieš keletą metų Oklahomoje jai dalijant autografus buvo atėję pora kaubojų. Vienas paprašė autografo žmonai, o kitas tik stovėjo ir nemirksėdamas žiūrėjo į Elę. Pirmasis kaubojus paklausė bičiulio, ar šis nenorėtų nusipirkti jos knygos.

— Ne, aš norėčiau nusipirkti *ją*, — jausmingai atsakė antrasis kaubojus.

Prisiminusi tą dieną Elė nusišypsojo kaubojui, o paskui sėdo prie stalo.

Ranča buvo labai didelė, todėl čia dirbo išties daug vyrų ir moterų. Atrodė, kad Valerija buvo nupirkusi visą paskutinės Elės knygos tiražą, nes kiekvienas darbininkas turėjo bent po tris knygas, į kurias Elė turėjo pasirašyti. Po valandos ji pasijuto alkana, panoro gerti, jai viskas gerokai pabodo.

Elei pasirašinėjant Valerija rūpinosi maistu, kuris buvo sukrautas prie baro netoli sienos. Po truputį kambarys prisipildė žmonių — darbininkų, ūkvedžių, tikrų kaubojų mėšlinais batais (nuo kurių likdavo pėdsakai ant rytietiško Valerijos kilimo) ir netikrų kaubojų, baigusių mokslus rytinėse valstijose. Kiekvienas rankose laikė dideles lėkštes, prikrautas maisto. Nuo pasklidusių kvapų Elės burna prisirinko seilių.

— Dabar ateina paskutinysis, — išgirdo Elė balsą, kuris neabejotinai buvo Vudžio.

Elė buvo palinkusi prie knygos, kurią jai atvertė jauna moteris, išvardijusi jai ilgą sąrašą giminaičių, kuriems ji taip pat norėjo padovanoti Elės knygų. Išgirdusi Vudžio balsą Elė nusišypsojo. Ji nekalbėjo su juo nuo tada, kai jiedu susitiko prie detektyvo kabineto.

— Paskutinysis paprastai būna visai nieko vertas, — erzindamas kalbėjo Vudis.

Elė išgirdo jo balse meilias gaideles. Vadinasi, pagaliau ji pamatys Vudžio sūnų. Užvertusi paskutinę knygą, ji padavė ją jaunajai moteriai, kuri padėkojusi kitas knygas ėmė dėtis į didžiulį krepšį su užrašu *Neimanas Markusas*.

Atsigręžusi Elė tikėjosi pamatyti mažylį, taigi jos žvilgsnis buvo nuleistas. Tačiau ji pamatė porą juodų storapadžių batų. Akimirką ji susivokė, kas stovėjo priešais ją.

— Norėčiau, kad susipažintum su jaunyliu mano broliu, — pasakė Vudis. — Jis jau ir vakar čia buvo, bet jis labai drovus, nemėgsta visokių vakarėlių, todėl vakar jo nematei.

“Drovus? — svarstė Elė. — Įdomu, kaip jūs suprantate žodį “drovus”, — norėjosi paklausti. Ji iš lėto pakėlė akis žvilgsniu slysdama priešais stovinčio vyro kūnu, kūnu, kurį vakar naktį buvo pažinusi. Porą valandų jos kojos glaudėsi prie jo šlaunų, jos rankos glėbė jo krūtinę, glostė jo juosmenį. Beveik visą laiką jos skruostas buvo priglaustas jam prie nugaros, ji prisiminė kiekvieną jo nugaros išlinkimą.

Jis stovėjo ir šypsojosi jai. Jis šypsojosi taip, kaip šypsosi vyrai, žvelgdami į tave ir žinodami kažką, ko nežinai tu. Jis juk žinojo, kad yra rančos savininko brolis, bet ji — ne. Ji manė, kad jis yra kalvis. Tačiau jam visą laiką buvo aišku, kas ji tokia.

“Tiesą sakant, aš turiu šiokių tokių privalumų, turint galvoje mano amžių, — mąstė Elė. — Iš vienos pusės tau nereikia galvoti apie reputaciją. Taip pat nereikia įvertinti savo elgesio grįžus namo pas mamą.”

Kaip susiklosčius tokiai situacijai pasielgtų jos sukurtoji Džordana Nyl? Na, jeigu Džordana nebūtų sėkmingai ištekėjusi už Makso?

Elė prisiminė sceną iš filmo “Sugauti vagį”. Greisė Keli seksualiai užmetė ranką Keriui Grantui ant kaklo ir...

Kaip įmanydama saldžiau šypsodamasi, stengdamasi, kad niekas nesužinotų, kaip stipriai jai šis žmogus patinka, Elė pakilo nuo kėdės. Tada kiek įmanydama manieringiau ji atsistojo ant pirštų galiukų ir permetusi ranką Vudžio broliui per kaklą jį pabučiavo. Tai nebuvo demonstratyvus aistringas bučinys, o gražus, ilgas, labai nuoširdus pabučiavimas.

Jis ir toliau stovėjo nuleidęs rankas, o jai nuo jo atšlijus, jis linksmai pažvelgė į ją. Ji jam patinka. O, taip. Iš jo žvilgsnio matėsi, kad ji jam labai patinka.

Žengdama žingsnelį šalin Elė dirstelėjo į Vudį. Jis stovėjo iš nuostabos prasižiojęs. Jam už nugaros išplėtusi akis žiūrėjo Valerija. Tiesą sakant, apsidairiusi Elė pamatė, kad į juos žiūri visas kambarys. Daugelio rankos taip ir sustojo nenunešusios prie burnų šakučių. Vienas žmogus sėdėjo visai nejudėdamas.

Vienas iš rančos darbininkų išsklaidė susitvenkusią įtampą. Jis buvo senyvo amžiaus, atrodė, kad jis jau ir gimė balne. Jo pilvukas buvo nudribęs ant diržo, o jam žengus žingsnį paaiškėjo, kad jo kojos, kaip tikro kaubojaus, gerokai kreivos, tarsi jis visą gyvenimą būtų sėdėjęs apsižergęs statinę.

Jis atsistojo greta Vudžio brolio.

— Aš eilėje antras, — pratarė jis pasilenkdamas, atkišęs lūpas ir užsimerkęs.

To užteko, kad visas kambarys prapliuptų juoktis. Juokdamiesi vyrai ėmė plekšnoti Vudžio broliui per nugarą — Elė vis dar nežinojo jo vardo. Tada jie pliaukštelėjo ir Elei per nugarą. Pajutusi porą stiprių pliaukštelėjimų, ji krestelėjo galvą ir veidu beveik palietė Vudžio brolio krūtinę.

O jis paprasčiausiai stovėjo kur stovėjęs, šypsodamasis ir taip atsakydamas į visus pajuokavimus, nenuleisdamas nuo Elės akių.

— O man buvo taip jūsų gaila pagalvojus, kad esate viena, — pratarė Valerija taip, kad ją išgirstų tik Elė. — O, dangau! Aš maniau, kad jums *nuobodu*.

Tada vyriškis ištiesė ranką ir pratarė:

— Džesis Vudvordas. Malonu susipažinti.

Juokdamasi Elė paėmė jo ranką. Visa įtampa dingo. Dabar žmonės jau nebevaikščiojo aplink "rašytoją" pirštų galiukais, o paprasčiausiai džiaugėsi laisvu laiku, gražiu rytmečiu, nemokamu maistu ir draugija, su kuria praleisdavo daug laiko.

— Tęsk, — pratarė Vudis broliui. — Judu eikit iš čia kur tinkami.

Elė negalėjo ištarti nė žodžio, nes dabar suvokė, kas jai buvo pasakyta. O, dangau, šio žmogaus vardas *Džesis*!

22

Jiems išėjus į lauką, pasilikus *vieniems*, atokiau nuo kitų, Elė pasijuto neapsakomai nepatogiai. Ir ką ji dabar turėtų pasakyti? "Kaip šįryt laikosi tavo žirgas?"

Porą kartų ji dirstelėjo į jį nežymiai šypteldama, bet tikrai nenumanė, ką kalbėti. Kartu jie patyrė... Ką? Aistrą? Ką nors daugiau?

Apskritai Elė buvo teparašiusi kelias nedideles seksualias knygeles ir per pastarąsias porą dienų iškrėtusi keletą beprotiškų dalykų — bent ji juos galėjo taip pavadinti. Šiaip ji buvo ne iš tų moterų, kurios linkusios į avantiūras.

Jiems artėjant prie vasarnamio durų Elė pajuto, kad jos kojos darosi tarsi vatinės. Ko jis dabar iš jos tikėjosi? Audringo ryto drauge vienoje lovoje? Praėjusią naktį mėnesienos šviesoje ji būtų sutikusi taip pasielgti. Galbūt vėliau būtų pasigailėjusi, tačiau būtų išpildžiusi savo troškimą. Tačiau dabar buvo šviesu, ji liko viena su žmogumi, su kuriuo tebuvo apsikeitusi keletu žodžių. Ji buvo apglėbusi jo kūną, bet su juo *nesikalbėjo*.

Tačiau Džesis viską išsprendė pats.

Jis užlipo verandos laipteliais ir atidarė jai duris nekreipdamas dėmesio į tai, kad Elė tebestovėjo kaip įbesta ten, kur ir stovėjusi, vis dar per kelias pėdas nuo laiptų.

— Galiu kirsti lažybų, kad esi alkana, — pratarė Džesis. — Girdėjau, kad vakar vakare Valerija tave "prikalė" prie stalo dalyti autografų, paskui per visus pietus turėjai atsakinėti į klausimus, o šįryt irgi nieko daugiau nedarei, kaip tik rašei. Gal neprieštarausi, jeigu aš iškepsiu omletą — tokį omletą, kokį paprastai labai mėgsta Valerija.

Elė jau buvo besižiojanti prieštarauti sakydama, kad ji nėra alkana. Per paskutinius trejus metus ji buvo labai stora; ji jau įprato manyti, kad nutukusioms mergaitėms nepadoru valgyti viešai. Net pietaudamos restorane jos gali susilaukti kitų moterų mestų pasibjaurėjimą reiškiančių žvilgsnių. Tačiau dabar ji nebuvo stora, vadinasi, galėjo valgyti sunkvežimiais. Kai jos pilvas sugurgėjo, ji pažvelgė į Džesį išplėtusi akis. Tada jie abu nusijuokė, ir įtampos tarp jų nebeliko.

— Eikš, — pavadino jis, o paskui įėjo vidun; Elei teliko eiti paskui.

Įėjusi į virtuvę Elė pamatė, kad jis jau varstė spinteles imdamas reikalingus indus, darinėjo šaldytuvą rinkdamasis reikalingus produktus.

— Atrodo, kad tu įpratęs tvarkytis šiame namelyje, — pratarė Elė, mėgindama užmegzti pokalbį. Elė pamanė, kad jis išties puikiai atrodo, kad jis yra iš tų vyrų, kurie jai patinka. Tačiau Darijai jis nepatiktų. Nors, kita vertus, Darija sako, kad ir Melas Gibsonas jai nekelia jokių emocijų.

Elė atsisėdo ant kėdės kitapus baro, skyrusio virtuvę nuo svetainės.

Po kelių sekundėlių prieš ją išdygo Džesio pastatyta pomidorų sulčių stiklinė. Stiklinėje plaukiojo saliero stiebas, sultys buvo pabarstytos saliero sėklytėmis.

— Alkoholis? — paklausė ji.

— Taip, — atsakė Džesis, kvailai šyptelėjęs puse lūpų, o paskui kilstelėjęs antakį tęsė:

— Kad atsipalaiduotum tolesniems dalykams.

Nors dabar tarsi skaitydamas jos mintis jis pasakė tai, ko ji ir bijojo, Elė nusijuokė.

Nusigręžęs jis užsirišo prijuostę, iš šaldytuvo išsiėmė dar daugiau produktų ir užtikrintai ėmė suktis po virtuvę.

— Na, tai ką tu norėtum išgirsti? — paklausė Džesis, atsukęs jai nugarą.

Gėrimas buvo stiprus, prieskoningas, būtent toks, kokį Elė ir mėgo. Ji taip seniai nieko nebuvo valgiusi, kad jau po pirmo gurkšnelio šiek tiek atsipalaidavo.

— Apie ką išgirsti? — pasitikslino ji.

Džesis šiek tiek pakreipęs galvą pažvelgė į ją taip, tarsi ji labai gerai žinotų, apie ką jis kalba.

Elė dar gurkštelėjo.

— Viską apie visus, — pasakė ji. — Pirmiausia apie tave.

— Apie mane nėra ko daug pasakoti, — atsakė Džesis. — Nebent apie mano brolį. Jis...

— Ne! — iškart perspėjo Elė. — Apie *tave*.

Ji nematė jo veido, bet juste juto jį besišypsantį.

— Na, gerai. Man keturiasdešimt dveji. Kartą buvau vedęs, bet vedybos nenusisekė. Aš dažnai būdavau išvykęs, o ji jausdavosi vieniša, taigi ėmė ieškoti būdų, kaip atsikratyti slogučio. Dažniausiai jai padėdavo vyrai. Neturėjom vaikų, išsiskyrėme.

Priešais Elę jis pastatė dubenį kukurūzų paplotėlių ir kelias riekeles rūkytos dešros.

— Kas dar? — paklausė Elė žiūrėdama, kaip jis paskleidė ant pjaustymo lentutės pluoštelį svogūnų laiškų ir ėmė juos smulkinti. Sprendžiant iš jo sugebėjimo elgtis su peiliu, šis darbas jam nebuvo naujiena.

— Daugiau beveik nieko. Keletą metų dirbu savo broliui. Gal kokį dešimtį? O gal tik aštuonerius; tiesiog neprisimenu.

— O ką tu veiki?

— Esu šių namų valdytojas.

Elė pastebėjo, kad jis nėra linkęs daug apie save kalbėti; žvelgiant jos akimis tai buvo didelis pliusas. Martinas buvo nesustabdomas plepys. Kartais Elė pasislėpdavo savo drabužių spintoje apsidangstydama ilgais sijonais, kad jis jos nesurastų, kad nors kelias minutes ji galėtų pasimėgauti tyla.

— Puiku, — atsakė Elė, nusprendusi atleisti jį nuo šnekų apie save. — O ką galėtum papasakoti apie Valeriją ir Vudį?

Elė pastebėjo, kad Džesiui išties palengvėjo kalbai pakrypus kita linkme.

— Na, — tarstelėjo Džesis, nusitaikęs peiliu į laiškus. — Nuo ko galėčiau pradėti? Valerija buvo pasirinkta dėl grožio ir vaisingumo. Vudis trisdešimt metų išgyveno su savo pirmąja žmona, labai puikia moterimi, bet jie neturėjo vaikų, todėl laiką Vudis leisdavo uždirbdamas pinigus. Atrodo, kad viskas, ką jis bepaliestų, virsta pinigais. Jeigu Vudis smeigtų į žemę šakes, po žeme toje vietoje atrastų aukso gyslą.

Elė apsimetė esanti labai susidomėjusi kukurūzų paplotėliu, kurį laikė tarp pirštų, nors iš tikrųjų labai atidžiai klausėsi Džesio kalbos intonacijų. Ji džiaugėsi, kad neišgirdo nė menkiausios pavydą išduodančios jo balso gaidelės, kad ir kaip įtemptai ji būtų klausiusis.

Elei nieko neatsakius Džesis tęsė toliau.

— Netikėtai ji susirgo ir per šešias savaites numirė. Taigi Vudis staiga liko vienas. Tiesą sakant, jis nė nenumanė, kaip reikia elgtis su moterimis.

Džesis subėrė svogūnų laiškus į keptuvę ir ėmė pjaustyti pomidorus ir žaliuosius pipirus.

— Štai tada ir pasirodė Valerija. Ji buvo iš Teksaso, neseniai baigusi kažkokį brangų privatų koledžą, netekėjusi. Ji buvo patyrusi, tačiau netekėjusi.

Tai pasakęs Džesis pažvelgė į Elę tikriausiai norėdamas pamatyti, kaip ji sureaguos į pastarąjį jo sakinį. Tačiau Elė nieko neatsakė. Ji per daug įtemptai klausė, kad būtų panorėjusi jį pertraukti.

— Jie susitiko visiškai atsitiktinai. Tuo metu, kai Vudžio žmona gulėjo ligoninėje, ten pat gulėjo ir Valerijos brolis, kuriam buvo lūžusi koja. Tai buvo nedidelė privati ligoninė, kurioje "visų geriausia" buvo norma. Taigi Valerijai nereikėjo nieko aiškinti, ji pati suprato, kad Vudis yra turtingas. Ji pastojo nuo mano brolio, galima sakyti, anksčiau, nei buvo užkaltas jo žmonos karstas.

Elė nesirengė audringai reaguoti į jo papasakotą istoriją apie vargšą turtingą žmogelį, įsipainiojusį į jaunos gražuolės pinkles. Jai buvo nesvarbu, kaip jie susitiko, kiek jų santuoką nulėmė pinigai; svarbiausia, kad jie vienas kitą mylėjo, jų santuoka atrodė laiminga. Ir prabilus ji vis tebežiūrėjo į paplotėlį:

— Taigi galima nuspėti, kad esant gyvai pirmajai žmonai tavo vyresnysis brolis nemažai laiko praleisdavo su tavimi, tačiau dabar visą laiką jis praleidžia kartu su gražuole jauna žmona ir mažuoju sūnumi.

Džesiui nieko neatsakius Elė pažvelgė į jį, ir kurį laiką jai atrodė, kad jis tuoj labai įpyks. Ji numanė, kad jam supykus ji neįstengtų jo pralenkti. Kodėl, o , kodėl ji nesistengė prikąsti savo ilgo liežuvio?

Tačiau Džesis pažvelgė į ją labai nustebęs, o paskui sugriaudėjo juoku.

— Tu tikrai viską vadini tikraisiais vardais, tiesa? — pratarė jis. — Tu esi vienintelis žmogus, nepatikėjęs mano papasakota istorija apie piraniją Valeriją, medžiojančią mano brolio pinigus.

Ji nepradėjo juoktis kartu su juo.

— O kodėl tu norėtum, kad kas nors tuo patikėtų? — paklausė ji.

Džesis kreivai šyptelėjo.

— Kiekvieną kartą, kai šią istoriją pasakoju moteriškos lyties atstovėms, jos pirmiausia puola įrodinėti, kad nėra aukso ieškotojos, o paskui puola man į glėbį.

Elė numanė, kad po šios replikos iš jos buvo tikimasi linksmo prunkštelėjimo, bet ji nesijuokė. Ji pasijuto užgauta, o gerai pergalvojusi jo žodžius gerokai pyktelėjo. Jis elgėsi su ja taip, kaip paprastai elgdavosi su *visomis* moterimis.

Jis stovėjo prieš ją atidžiai žvelgdamas ir laukdamas atsakymo, bet Elė negalėjo sugalvoti, ką jai reikėtų atsakyti.

Laimė, suskambo telefonas, išgelbėjęs ją nuo atsakymo. Tačiau jai pakėlus ragelį vyriškas balsas paprašė Džesio. Matyt, rančoje kiekvienas žinojo, kur jis šiuo metu yra.

Šluostydamas į rankšluostį rankas, jis apėjo barą, paėmė telefoną ir kurį laiką klausėsi. Iš jo žvilgsnio galėjai lengvai atspėti, kad nutiko kažkas bloga. Pirma Elei šovusi mintis buvo ta, kad Vudį ištiko širdies smūgis.

— Tuoj pat ten būsiu, — tyliai pratarė Džesis ir padėjo ragelį. — Turiu eiti, — pasakė jis ir pasuko link durų. — Labai atsiprašau dėl pusryčių ir dėl... — jis nutilo.

— Kas nutiko? — paklausė ji, baimingai kilsteldama ranką. — Ar kas nors Vudžiui?

Džesis stabtelėjo jau prie durų.

— Ne, vienas iš mūsų žmonių praėjusią naktį nusižudė, o dabar jį atrado.

Išgirdusi žodį “nusižudė” Elė apmirė. Per paskutinius trejus metus ją dažnai persekiojo mintys apie savižudybę.

Priėjęs arčiau Džesis palietė jos skruostą ir nusišypsojo:

— Klausyk, mums abiem reikia pasikalbėti. Tarp mūsų kažkas yra, ir aš... — buvo panašu, kad ir jam viskas neaišku ne menkiau nei Elei. — Kai pasirūpinsiu Lu, aš sugrįšiu, ir mes pabūsime drauge.

Tai pasakęs, jis atidarė duris ir išėjo iš mažojo namelio.

Kurį laiką Elė taip ir stovėjo apstulbusi. Tol, kol jis jos nelietė, viskas buvo gerai. Tačiau vos jam prisilietus jos mintys susipainiodavo, ji nepajėgdavo mąstyti. O kai jis...

— Lu! — šūktelėjo ji. Po akimirkos ji jau buvo lauke mėgindama prisivyti Džesį. — Lu Maklelandas? — paklausė ji

Džesio. — Ar tai tas žmogus, kuris mane atskraidino? Tai jis *nusižudė*?

— Taip, — skubiai žingsniuodamas atsakė Džesis. — Man labai gaila, kad tu su juo susipažinai. Klausyk, juk tu esi svečias, tai kodėl gi tau negrįžus...

— *Kodėl* jis nusižudė? — klausinėjo Elė. — Jis juk buvo toks puikus žmogus. Man jis labai patiko.

Po šių Elės žodžių Džesis metė į ją aštrų žvilgsnį, bet nesulėtino žingsnio.

— Lu kamavo depresija. Gili depresija. Aš tai žinojau, žinojo ir dar keli žmonės, bet mes nieko negalėjome padaryti. O dabar jau per vėlu.

Mėgindama nuo jo neatsilikti Elė pritrūko kvapo; užkliuvusi už akmens ji griebėsi jam už rankos, kad nepargriūtų.

Džesis ją prilaikė, o paskui susiraukė:

— Man atrodo, kad tau reikėtų grįžti į vasarnamį. Tiesą sakant, tai nėra pats tinkamiausias laikas viešnagei.

Elė elgėsi taip, tarsi nė nebūtų išgirdusi jo žodžių.

— Ką tau pasakė telefonu? — paklausė ji.

Kurį laiką Džesis nieko jai nesakė, o tik nemaloniai mirktelėjo.

— Ar čia rašytojo smalsumas, ar nuoširdus domėjimasis?

“Verčiau pasakok, o ne mėtyk į mano daržą akmenėlius!” — pagalvojo Elė, bet garsiai to nepasakė.

— Man jis patiko, — griežtai atsakė ji. Elė neketino pasiduoti.

— Na, gerai, — atsidusęs pratarė Džesis. — Šį rytą jį rado jo žmona Šeron. Ji pasakojo, kad vakar vakare jiedu smarkiai pykosi. Ji rengėsi keliems mėnesiams išvykti iš rančos. Ji norėjo grįžti į rytus ir siekti karjeros. Tačiau Lu atsisakė keliauti kartu, todėl vakar vakare ji paprašė skyrybų. Panašu, kad Lu nusišovė iš nevilties.

Minutėlę Elė laikėsi įsikibusi Džesio parankės ir žvelgė į tamsias jo akis. Tačiau ji jo nematė. Ji matė tą šaunų vyruką, pasitikusį ją oro uoste.

— Lu taip labai nemylėjo savo žmonos, jis flirtavo su manimi, — tyliai pratarė Elė. — Tačiau jis didžiavosi tuo, kad ji siekia karjeros. Jis labai patenkintas nusišypsojo pasakodamas man, kad šį vasarnamį išdailino jo žmona.

Džesis susiraukė.

— Vien dėl to, kad vyras flirtuoja su kokia nors moterimi... —

pradėjo Džesis, o paskui nutilo. Minutėlę jis tylėjo prasilenkdamas su pora kažkokių vyrų. Iš jų veidų galėjai spręsti, kad jie jau žino apie Lu.

Kai jie vėl liko dviese, Džesis prisilenkė arčiau jos ir žemesniu balsu pratarė:

— Apie visa tai aš žinau šiek tiek daugiau nei kiti. Tiesą sakant, ši nelaimė man nebuvo didelis netikėtumas. Šeron jau seniai man skundėsi. Lu asmenyje gyveno du žmonės. Jis išties puikiai išmanė savo darbą, tačiau su juo buvo sunku gyventi kaip su žmogumi. Šeron daug ką jam atleisdavo.

Dabar Elės smegenyse aidu atsikartojo daugybė dalykų. “Savižudybė”, “depresija”, “daug ką atleisdavo”, galiausiai frazė “man skundėsi” Elės galvoje atgaivino tiek daug, jog ji tuoj tuoj galėjo pratrūkti.

— Palauk, pamėginsiu atspėti, — pratarė ji pro sukąstus dantis. — Jo žmona sako, kad jai teko atsisakyti puikios karjeros dėl to, kad persikeltų štai čia, nežinia kur, vien tik tam, kad būtų kartu su juo. Visą gyvenimą ji gyvena tik *jam*.

Džesis paleido jos ranką ir žvelgė į ją taip, tarsi ji būtų beprarandanti pusiausvyrą, tačiau Elė nesirengė liautis.

— Pasakyk man, — apmaudžiai kalbėjo Elė, — ar toji moteris nekalbėjo su tavimi taip, tarsi nenorėtų iki galo išsipasakoti, koks iš tikrųjų varganas yra jos gyvenimas? Ar ji tau nesakė, kad vienintelis jos trokštamas dalykas yra jos vyras, bet Lu labiau domisi pinigais, o ne ja? Ar ji kartais neužsiminė, kad Lu galėtų... na, kad galbūt jis nėra visiškai sveikas?

Džesis žiūrėjo į ją apstulbęs, ir šis pasibaisėjęs žvilgsnis privertė Elę susiimti.

— Atleisk, — pratarė ji nusukdama nuo jo akis. — Esu tikra, jog tai netiesa. Esu tikra, jog ji — puiki moteris, o aš kalbu tik remdamasi savo pačios patirtimi, bet...

Džesis tebežiūrėjo į ją lyg į ką tik pabėgusią iš beprotnamio. Elė dirstelėjo į laikrodį.

— Man reikia eiti. Man reikia... persirengti, — mikčiojo ji, mėgindama surasti kokią nors pateisinamą priežastį, o ne paprasčiausiai apsisukti ir nubėgti. — Man atrodo, kad aš būsiu reikalinga Valerijai, ji kažką minėjo... — tęsė ji, žengdama žingsnį atgal. Džesis stovėjo tarsi įbestas tebežiūrėdamas į ją.

— Atleisk už tai, ką prikalbėjau, — pratarė Elė trokšdama, kad jis negalvotų apie ją kaip apie beprotę. Skyrybų bylai reikėjo įrodymų, kad ji psichiškai sveika, tačiau ji neįstengė to įrodyti tada, tikriausiai neįstengs ir dabar. — Viskas tik dėl to, kad man patiko Lu. Labai patiko.

Kalbėdama ji vis tolo nuo Džesio, atstumas tarp jų vis didėjo.

— Bet aš tikrai nepajutau, kad jis būtų apimtas depresijos. Manyčiau, kad po to, ką man teko išgyventi per paskutinius trejus metus, aš išties puikiai galiu atskirti depresija sergantį žmogų. Medison kamuoja depresija, bet Lu — tikrai ne.

— O kas yra Medison? — paklausė Džesis, ir tai buvo pirmi jo žodžiai per keletą minučių.

Elė nerūpestingai mostelėjo ranka:

— Tiesiog prisiminiau draugus.

Džesis žvelgė į ją, o jo kaktoje buvo susimetusios gilios raukšlelės.

— Kas jis tau yra?

Elei prireikė šiek tiek laiko, kad susigaudytų, apie ką Džesis kalba, nes dabar visos jos mintys sukosi apie Lu.

— Ji. Medison yra ji, — pratarė ji ir giliai atsiduso. — Jeigu norėjai paklausti apie vyrus mano gyvenime, tai galiu atsakyti, jog turiu vyrą, kuris šiuo metu tikriausiai su kuo nors pietauja ir kažkam pasakoja, kokia aš plevėsa, nes visam savaitgaliui pabėgau velniaižin kur, velniaižin su kuo. Tačiau šį kartą tai yra tiesa. Esu tikra, jog šis savaitgalis man kainuos daugiau, nei iki šiol.

Tai pasakiusi Elė puikiai suprato, kad jos žodžiai kitiems negali būti suprantami, tačiau kaip ji galėjo paaiškinti ateitį, kurios dar nėra, bet apie kurią ji jau žinojo?

— Man dabar jau *tikrai* reikia eiti, — pralemeno ji.

Džesis vis dar tebestovėjo žvelgdamas į ją, Elė taip pat nenuleido nuo jo akių trokšdama, kad jis nueitų. Jis nebuvo jai skirtas. Lu nutikusi nelaimė jai priminė, kad ji tebėra ištekėjusi, kad jos dar laukia audringas skyrybų procesas. Jos nuostabusis savaitgalis buvo sužlugdytas. Čia tebuvo Valerija, visur ją tampanti ir visiems rodanti, ir Džesis, kuris ir pats prisipažino, kad su ja elgiasi taip, kaip elgiasi su visomis moterimis, mėgindamas jas įsivilioti į lovą. O visa kita — jos fantazijos apie meilę ir ateitį, ir taip toliau. Dabar dar ir šitai... Žmogaus, kuris jai labai patiko, mirtis.

— Manau, tu esi teisus, — tyliai pratarė ji. — Manyčiau, kad kuri nors kita diena būtų tinkamesnė viešnagei. Man atrodo... Pasakyk Valerijai... — Elė nesusivokė, ką dar galėtų pasakyti, todėl padarė tai, ko pirmiau stengėsi nedaryti: apsigręžė ir nubėgo į svečių namelį garsiai užtrenkdama paskui save duris.

23

Sumaniusi ko nors griebtis Elė paprastai ilgai nedelsdavo.

— Tai mano didžiausia stiprybė ir silpnybė, — kartą ji pasakė Darijai. Jeigu sprendimas geras — tada puiku, bet jeigu ji nusprendžia mesti perspektyvią karjerą dailės srityje ir eiti paskui vyrą...

Po pusantros valandos ji jau buvo susikrovusi daiktus, pasiaiškinusi Valerijai ir jos atsiprašiusi. Ji sėdėjo ant suolelio priešais vasarnamio verandą ir laukė vairuotojo, kuris turėjo nugabenti ją ir jos bagažą atgal į Los Andželą. Valerija pasakė, kad Vudis jau buvo parengęs lėktuvą, paimsiantį kai kuriuos Lu gimines, taigi ji nesukels daug rūpesčių, dėl jos neprireiks organizuoti papildomos kelionės. Valeriją taip sugniuždė žinia apie Lu mirtį, jog ji beveik nekreipė dėmesio į tai, kas dedasi aplinkui.

Taigi dabar Elė sėdėjo ir laukė. Jos drąsus žygis pavirto į siaubingą nutikimą, o dabar ji ruošėsi grįžti į savo pačios košmarą.

Trejus metus ji mąstė apie tai, ką galėtų tam vyrui padaryti, jeigu tik įstengtų viską pasukti atgal. Jai patikdavo įsivaizduoti, kaip ji pasamdo privatų detektyvą, turintį sekti jos buvusįjį. Ji ilgai ir įtemptai galvodavo apie tai, kaip ji nusamdo žmogų, gebantį prie jo prisigretinti ir galintį išsiaiškinti, kur jis slepia iš jos pavogtus pinigus. Ji praleido ištisus mėnesiu, net metus įsivaizduodama viską, ką norėtų jam iškrėsti.

Tačiau dabar ji sėdėjo ant minkštai mušto suolelio žiūrėdama į Kalifornijos kalnus ir tikrai nenorėjo daryti nieko panašaus. Nuo viso to ją purtė šiurpas. Kai prieš daugelį metų ji kažkam skundėsi savo vyru, tasai žmogus jos paklausė:

— Jeigu jis tau nepatinka, kodėl neišsiskiri?

— Per daug vargo, — akimirksniu atsakė Elė.

Martinui patiko chaosas ir suirutės. Suteikdamas kitiems skausmo, jis pats įgaudavo daugiau jėgų. Tačiau Elei reikėjo ramybės ir tylos. Tik ramybėje ji galėjo mąstyti, kurti įvairiausias istorijas, svajoti ir...

— Lipk.

Elė pakėlė akis ir išvydo Džesį, sėdintį prieš ją sustojusiame džipe su nukeltu stogu. Jis žvelgė į ją taip, tarsi ji darytų kažką, kas jam labai nepatinka.

Elė jo nepaklausė.

— Aš grįžtu į Los Andželą.

— Ne, — atsakė jis. — Man tavęs reikia.

Tai išgirdusi Elė nuščiuvo. Ar tai šiuolaikinis meilikavimas?

— Galbūt tu nesupranti, kad aš esu ištekėjusi? Nesvarbu, patinka tai man ar ne, bet aš *turiu* vyrą.

Apmaudžiai į ją žvelgdamas Džesis pasilenkė ir atidarė kitas dureles.

— Kalbu ne apie tai, — pasakė jis. — Tai yra, ir apie tai, bet šitai gali ir palaukti. Greičiau tvarkyk tą prakeiktą skyrybų bylą, jeigu nenori, kad anksčiau tave paimčiau, bet būtent dabar man reikia tavo smegenų.

— Tu tikrai padarytum Medison laimingą, — sumurmėjo Elė, bet tebesėdėjo ant suolelio ir nelipo į automobilį. — Manęs atvažiuos paimti. Aš *privalau* grįžti į miestą.

— Šiandien iš rančos niekas neišvažiuos, — atsakė Džesis. — Toks šerifo įsakymas. Jis mano, kad Lu gali būti nužudytas.

Džesis nemirksėdamas laukė, kaip į tai sureaguos Elė.

— Jo žmona? — tyliai pratarė ji.

Džesis nieko neatsakė, jis tik sėdėjo tylėdamas. Elė suprato, kad jis nieko jai nepasakos, kol ji nepadarys taip, kaip jis nori. Ji norėjo nepasiduoti ir atsilaikyti prieš jį, tačiau nugalėjo rašytojos smalsumas; valia pasirodė esanti silpnesnė. Vyptelėjusi ji atsistojo, nulipo verandos laipteliais ir įlipo į automobilį. Jis neprabilo jiems nepajudėjus.

— Ne, — galiausiai pratarė jis. — Ne žmona. Ji tikrai labai išgyvena jo netektį.

Elė žvelgė tiesiai pirmyn.

— Suprantu, — pasakė ji. Ji jautė Džesio žvilgsnį, bet nepakėlė į jį akių. Šitai jai neturėjo rūpėti. Ji turėjo daugybę savų rūpesčių, kurie ją labai greitai užgrius. Jai buvo duotos tik trys savaitės.

Džesiui važiuojant toliau Elei šovė mintis, jog turėtų paklausti, kur jis ją veža. Tačiau jis nieko neaiškino, o ji nieko neklausinėjo; jie važiavo purvinu keliu pirmyn. Galiausiai jis sustojo, išlipo iš mašinos, atkėlė vartus, paskui vėl įlipo ir įvažiavo pro vartus. Kai jis vėl sustabdė automobilį, Elė suskubo išlipti pirma; nubėgusi ji uždarė vartus.

— Man patinka paslaugios moterys, — pratarė Džesis jai įsėdus į mašiną. Tada jis vėl užvedė variklį ir nuvažiavo. Elė nusišypsojo, nes būtent paslaugumas jai pasirodė esantis viena iš gerųjų jos savybių.

Kurį laiką jie važiavo tylėdami; Elė pradėjo galvoti, kad turėtų jaustis įsižeidusi: jis per daug savimi pasitikėjo. Jis buvo tikras, kad prikalbins ją važiuoti drauge, jis manė, kad...

“Po velnių visa tai”, — galiausiai pamanė ji. Matyt, ji per ilgai bendravo su psichologais, jeigu dabar kelionė tuščiu keliu su gražiu vyru jai atrodė kaip kažkas netinkama.

— Kur tu mane veži? — paklausė ji. — Į kokią nors nuošalią vietą, kur ketini išprievartauti?

Jo žvilgsnis buvo įbestas į kelią, bet Elė pastebėjo jo lūpose nežymią šypsenėlę.

— Aš maniau, kad tu rašai knygas apie paslaptingas žmogžudystes.

— Rašau. Bet tos knygos taip pat ir apie meilę. Tai kur mes važiuojame?

— Kuo toliau nuo visų, — atsakė jis. Tada jis staiga pasuko vairą kairėn, ir jie atsidūrė kalnuose, tarp medžių, o priešais juos tyvuliavo ežeras. Sustabdęs automobilį jis pažvelgė į ją. — Noriu žinoti viską, ką žinai tu. Viską man papasakok, — pratarė jis, paskui išlipo iš automobilio ir nuėjo prie ežero.

Elė nusekė paskui jį. Džesis stovėjo prie pat vandens, ant didelio akmens, ir mėtė į vandenį akmenėlius žiūrėdamas, kaip jie slysta ežero paviršiumi.

— Paprastai klausydavausi akimis, — pratarė Džesis, — o ne širdimi. Galbūt dėl to dabar nebėra gerų vyrų.

Elė suprato, kad jis nori išsikalbėti, todėl atsisėdo ant uolos ir laukė.

— Ji yra graži, ji tikrai verčia iš koto, — kalbėjo jis. Elė suprato, kad jis kalba apie Lu žmoną Šeron. — Man buvo jos gaila. Ji buvo talentinga, ji sakė, kad jaučiasi supančiota.

Nutilęs jis pasirinko daugiau akmenėlių.

— Ji man sakė, kad...

— Kad ji labai labai myli Lu, — įsiterpė Elė, pamiršusi pažadą pačiai sau tyliai sėdėti ir klausyti. Ji nesugebėjo kalbėti taip, kad balse nesigirdėtų kartėlio.

— Taip, — atsakė Džesis atsigręždamas į ją. — Iš kur visa tai žinai?

Dabar buvo ne laikas gvildenti jos pačios problemas. Elė gūžtelėjo pečiais.

— Ir man nutiko kažkas panašaus. Ar Lu kada nors ja skundėsi?

— Niekada. Jis ja didžiavosi. Niekada nebūčiau pasakęs, kad kas nors tarp jų negerai, jeigu ne Šeron.

— Kam dar ji taip skųsdavosi?

— Nė nežinau. Maniau, kad visa tai pasakoja tik man, — atsakė Džesis. Šį kartą apmaudo gaidelės nuskambėjo ir jo balse.

— O kas viską papasakojo šerifui? — paklausė Elė.

Minutėlę Džesis įsitempęs tylėjo.

— Aš. Viskas per tą ilgą liežuvį. Šį rytą tu privertei mane suabejoti, ar Lu išties galėjo nusižudyti, taigi viską papasakojau šerifui. Po dviejų valandų jis suėmė Buvį.

Džesis pažvelgė į Elę.

— Prisimeni tą žmogų, kuris rytą norėjo tave pabučiuoti?

Iš pradžių Elė nesuprato, apie ką jis kalba, paskui ji prisiminė kaubojų nudribusiu pilvu, palinkusį į priekį ir privertusį visus nusijuokti. Tai prisiminusi, ji nusišypsojo.

— Tai buvo Buvis. Jį išsikvietė apklausai dėl Lu nužudymo.

— Ką? — nesuprato Elė. — Man jis tikrai nepasirodė panašus į žmogžudį.

— Ne, jis tikrai nepanašus. Bet jam labai patinka moterys, o prieš kelerius metus buvo nutikęs nemalonus incidentas su viena išgėrusia Valerijos viešnia. Išsiblaiviusi ir pamačiusi Buvį dienos šviesoje, ji nutarė pateikti jam kaltinimus. Vudis turėjo gerokai paplušėti skambindamas pažįstamiems, kol Buvį išsuko.

— O dabar vėl gali nutikti kažkas panašaus? — paklausė Elė.

— Ne, jeigu kaip nors įstengsiu jam padėti, — pratarė Džesis, sviesdamas akmenėlį vandens paviršiumi. Atsigręžęs jis pažvelgė į Elę. — Na, o jeigu *ji* nužudė Lu, kaip galėtume tai išaiškinti?

Jis žvelgė į ją taip, tarsi ji būtų panašių dalykų specialistė.

— Ar papasakojai šerifui viską, ką pats žinai? — paklausė Elė.

— Norėjai paklausti, kaip į šitą košę įsipainiojo Buvis, tiesa? Jeigu nebūčiau prasitaręs, jog abejoju, ar Lu buvo taip stipriai slegiamas depresijos, kaip visi manė, galbūt šerifas nebūtų man uždavęs tiek daug klausimų ir nebūtų išsiaiškinęs, kad Buvis labai geidžia Lu žmonos.

— Suprantu. Vadinasi, jeigu iš pradžių nieko nebūčiau sakiusi...

— Būtent, — nutraukė ją Džesis. — Dėl visko esame kalti abu. Na, tai kaip su tuo dorosimės?

Vienas dalykas buvo rašyti knygas apie moterį, nuolat įsiveliančią į žmogžudysčių tyrimus, ir visai kitas — mėginti ką nors išsiaiškinti realiame gyvenime.

Elė atsistojo.

— Klausyk, toji moteris gali būti žmogžudė. Nemanau, kad norėčiau į visa tai veltis. Aš atvykau čia lyg skolon, nenoriu pakeisti savo ateities taip, kad jon sugrįžčiau jau mirusi.

Džesis žvelgė į ją nieko nesuprasdamas.

— Žinai, kartais tu kalbi išties labai keistai. Kalbi apie tai, kas lyg ir turėtų nutikti, taip, tarsi kažkada tai jau būtų nutikę. Kalbi taip, tarsi numatytum ateitį.

— Visa tai kvaila, — paskubomis pratarė Elė. — Kaip kas nors galėtų numatyti ateitį? Na, aš paprasčiausiai norėjau pasakyti, kad... na, aš...

— Tęsk, aš laukiu, — pratarė Džesis.

— Tiesą sakant, man reikia kiek galima greičiau grįžti į Los Andželą. Man liko mažiau nei trys savaitės tam, kad sulaikyčiau savo buvusį vyrą, kad neleisčiau jam susiglemžti visko, ką uždirbau rašydama knygas, kad neužsikarčiau sau amžinos skolos, jau nekalbant apie prarastą orumą ir savigarbą.

— Kodėl tu esi tokia tikra, kad būtent taip jis ir pasielgs?

— Aš jį pažįstu, — pratarė Elė.

— Taip. Įmanoma patikėti, kad tavęs laukia panašūs dalykai. Tu puikiai perpranti žmones. Tu nepatikėjai tuo, kas kitiems žmonėms atrodo tikra tiesa kalbant apie Vudį su Valerija. Aš galiu kiekvienam pasakoti, kad ji yra patrakusi aukso ieškotoja, ir kiekvienas tuo patikės. Bet tu nepatikėjai.

Elė prisimerkusi pažvelgė į jį.

— Ar šį melą esi sakęs daugeliui?

— Tai pasakodavau tik moterims, — atsakė Džesis; jo balse nebuvo nė lašelio humoro. — Norėčiau, kad pasiliktum ir padėtum man...

— Tikriausiai nesirengi manęs prašyti, kad likčiau su tavimi ir padėčiau ieškoti žudiko?

— Bet juk tu nežinai, ar ji yra žmogžudė. Klausyk, bet man atrodo, kad ir tavo knygose rašoma apie moterį, planuojančią žmogžudystes, tiesa?

— Nejau manai, kad rašytojai būtinai turi patirti tai, apie ką rašo? Nejau manai, kad Stefanas Kingas yra išgyvenęs viską, apie ką parašęs? Ir kada jis begalėtų rašyti?

Džesis šyptelėjo.

— Na gerai, bet pamėginti buvo verta. Tai gal galėtum pasikviesti ją pietų, pakalbėtum su ja, pažiūrėtum, ką ji tau pasakoja, o aš per tą laiką galėčiau kai ką peržiūrėti. Galbūt jis buvo kur nors ką nors užrašęs.

— Ne, jis niekada nieko neužsirašinėjo, — atsakė Elė, bet, savaime suprantama, tai nieko bendra neturėjo su Šeron, Lu žmona. Minutėlę Elė stovėjo rankomis užsidengusi veidą. Vėl pakėlusi akis į Džesį, ji stengėsi būti ramesnė.

— Klausyk, — pratarė ji. — Aš tikrai norėčiau padėti, bet negaliu. Aš neturiu laiko. Aš turiu pakeisti savo pačios... likimą, manau, būtent taip pasakytum. Pamaniau, kad galbūt galėčiau savaitgalį kur nors ištrūkti ir maloniai praleisti laiką, tačiau turiu pasakyti, kad šis savaitgalis visai neprimena malonaus poilsio.

— Nepatyrei nė vienos malonios akimirkos? — tyliai paklausė Džesis.

Jo žvilgsnis buvo *toks*. Tai buvo toks vyro žvilgsnis, kokio Elė jau nebuvo mačiusi labai seniai. Pirmąkart jai sutikus Martiną, jo žvilgsnis dažniausiai būdavo toks, kokiu dabar į ją žvelgia Džesis. Nuo tokio žvilgsnio kiekvienas moteriškas hormonas pradeda vibruoti ir... ir... kikenti, — pamanė Elė. Kaip maža, kvaila mergaitė. Kaip... Na, žinoma, ne kaip beveik keturiasdešimties sulaukusi moteris, kaip buvo ji pati. Ir ne kaip neapsakomos sėkmės sulaukusi pasaulinio garso rašytoja, savo jėgomis padariusi stulbinančią karjerą.

Padariusi tokias išvadas Elė apsigręžė ant kulno ir pasileido tolyn. Jeigu prireiks, ji visą kelią į rančą keliaus pėsčia.

Akimirksniu šalia jos atsidūrė Džesis.

— Neišvažiuok, — pratarė jis, o paskui paėmė ją už rankos.

Elė pažvelgė į jo ranką. Ji buvo tvirta ir įrudusi saulėje, per marškinius ji jautė nuo jo sklindančią šilumą. “Nežiūrėk į jį, — įsakė ji sau. — Susitelk į jo ranką. Nežiūrėk į jį”.

Tačiau ji pažvelgė į Džesį. Jo žvilgsnis tebebuvo toks pats, o po akimirkos ji jau buvo jo glėbyje.

Viena jos dalis troško mylėtis su juo čia pat, prie ežero. Ji troško, kad jis nuplėštų nuo jos drabužius, kad glamonėtų, kad...

Ji verkė! Ji net nenumanė, kada pradėjo ašaroti, bet ji glaudėsi prie jo taip, tarsi jis būtų vienintelė jos gyvenimo atsvara. Ji tyliai, bet pasikūkčiodama raudojo. Galbūt dėl to, kad išvydo štai tokį vyro žvilgsnį. Galbūt dėl to, kad vėl šalia jos buvo vyras po visų ilgų vienatvės metų; ją užgriuvo visų trejų metų tuštuma. Ji nenorėjo dar kartą išgyventi skyrybų. Ji nenorėjo dar kartą klausytis jai primestų kaltinimų dėl sukčiavimo ir išdavystės. Ji nenorėjo klausytis, kaip aptarinėjama jos psichinė sveikata.

Neatrodė, kad Džesį būtų nustebinusios jos ašaros; savaime suprantama, jis visai nesutriko ir puikiai žinojo, ką turėtų daryti. Pasilenkęs jis paėmė ją ant rankų ir nunešė atgal prie ežero, tada atsisėdo atsirėmęs į medžio kamieną ir laikė ją apglėbęs tol, kol ji liovėsi verkusi.

Elė nenumanė, kiek laiko verkė, bet tikriausiai pakankamai ilgai. Džesio marškinių petys buvo permirkęs.

Jis padavė jai švarią nosinaitę.

— Geriau? — tyliai paklausė jis.

Šnypšdama nosį ji linktelėjo, Džesis švelniai nubraukė jai nuo akių plaukų sruogą.

— Ar jis nori tave nužudyti? — tyliai paklausė Džesis. — Ar todėl taip gerai viską žinai apie Lu?

Palenkusi galvą Elė linktelėjo. Šiuos žodžius ji turėjo gerai apsvarstyti. Martino pavydas ir neapykanta Elei nebuvo gerai suvokiami.

— Tiksliai negalėčiau pasakyti, bet, manau, jis galėtų tam ryžtis. Mano psichologė mano, jog jis galėjo stengtis priversti mane nusižudyti. Jis stengėsi, kad nuolatos jausčiausi sugniuždyta, nesvarbu, ko bepasiekčiau. Kad ir ką daryčiau, kad ir ką laimėčiau, jis manė, kad to nepakanka. Jis sako, kad aš atėmiau iš jo galimybę išgarsėti. Jis visiems pasakoja, kad esu didelė savanaudė, egoistė ir be galo išalkusi pinigų. Jis visą gyvenimą tą ir tedaro — skleidžia apie mane įvairiausias paskalas.

Ji dar kartą išsišnypštė nosį ir giliai atsiduso.

— Jeigu manęs nebeliktų, jis būtų turtingas ir laisvas.

Džesis vėl prisitraukė ją prie savęs. Jos skruostas glaudėsi prie šlapio jo peties. Elė buvo beatsigaunanti.

— Labai atsiprašau, kad pasirodžiau esanti tokia kvailė, bet...

— Ar kas nors tavimi tikėjo? — paklausė Džesis. — Kai pasakodavai, kad jis nori privaryti tave prie savižudybės, ar kas nors tavimi tikėjo?

— Aš niekam nesu šito sakiusi. Tu esi pirmasis, — pratarė Elė, šluostydamasi nosį. — Žmonėms atrodo, kad toks žmogus kaip jis negali būti blogas. Kadangi mano buvusysis didesnę gyvenimo dalį praleido eidamas per žmones ir visiems pasakodamas, kaip labai mane myli, visi ir galvoja, kad taip ir yra. Dauguma žmonių nėra tokie baisūs melagiai kaip jis; dauguma žmonių net nėra susidūrę su tokiais kaip jis.

— Taigi vargšeliui Lu teko liūdna dalia — nuo savižudybės prie žmogžudystės.

Džesiui nieko daugiau nepasakius Elė atšlijo nuo jo ir pažvelgė į jį. Kad ir kaip ten būtų, jų santykiai išties labai keisti. Viena vertus, jie buvo fiziškai artimi kaip seni meilužiai, bet iš kitos pusės — jie beveik nieko vienas apie kitą nežinojo.

— Tu nepasiduosi, tiesa? — paklausė ji. Ji sėdėjo ant jo kelių, o jos veidas buvo vos per kelis colius nuo jo skruosto.

— Tikrai neketinu, — reikšmingai atsakė jis. — Bet man reikia tavo pagalbos. Manau, kad tu žinai daugiau nei tau pačiai atrodo.

Elė prisitraukė po savimi kojas ir dabar jau nebesėdėjo ant jo kelių; paskui ji atsistojo. Džesis tebesėdėjo atsirėmęs į medžio kamieną.

— Aš nieko nežinau, — pratarė ji. — Visiškai nieko. Ir tu nieko nežinai. Galbūt ji paskatino jį nusižudyti, o gal nužudė pati. O gal ji išties šauni moteris, ir viskas nutiko būtent taip, kaip ji pasakoja.

— Kad vakar vakare pas ją atėjo Buvis, ir Lu ėmė grasinti jam šautuvu? — pratarė Džesis, susinėręs už galvos rankas.

— Galbūt tai ir paskatino ją įvykdyti savo ketinimą dabar, — nė nepagalvojusi leptelėjo Elė, o paskui užsidengė ranka burną.

Tačiau Džesis tik nežymiai nusišypsojo ir užsimerkė.

— Spręsdamas iš tyrimų, kuriuos tu tikriausiai atlikdavai prieš imdamasi naujos knygos, galiu numanyti, kad puikiai išmanai nusikaltėlio psichologiją.

— Žinau tik viena — kad žudikai yra išties pavojingi žmonės! — atsakė ji, bet Džesis neatsimerkė. Tiesą sakant, dabar jis jau plačiau šypsojosi.

Kaip tik tą akimirką Elės mintyse kažkas apsivertė. Galbūt taip nutiko dėl to, kad ji išsiverkė vyro glėbyje, galbūt todėl, kad vėl pasijuto geidžiama, o ne esanti tik pinigų spausdinimo mašina, kaip atrodė Martinui.

Kad ir kaip ten būtų, akimirksniu Elė atsisakė keršto plano. Trejus savo gyvenimo metus ji buvo tarsi paralyžiuota po didelės dvasinės traumos, dėl to, kas jai buvo padaryta. Ji nesiliovė troškusi teisybės.

Taigi dabar ji galėjo gauti viską, ko troškusi — ji turėjo galimybę viską pakartoti iš naujo. Dabar ji suprato, kad nepadarys to, ką planavo visus ilgus vargano gyvenimo metus. Ji negrįš į savo namus prie Los Andželo, kad kiekvieną minutę planuotų

Martinui atsilyginti tuo pačiu, ką jis jai yra padaręs. Ne, ji taip nesižemins.

Po teisybei, blogiausia jau buvo nutikę, ji visa tai jau išgyveno. Be to, tada visi vienbalsiai sutiko, kad niekada nebuvo matę bjauresnių skyrybų, kad niekada nebuvo sutikę labiau asmeniško ir kerštingo teisėjo. Tačiau Elė pakėlė viską, kas buvo ant jos pilama.

Tačiau dabar ji suprato, kad anksčiau ją buvo paveikę ne patys įvykiai, bet jos pačios reakcija į juos. Jai nebuvo svarbūs pinigai, kuriuos ji ir dabar turėjo mokėti savo tinginiui, melagiui, pasileidėliui buvusiam vyrui. Iš tikrųjų buvo sutrypta Elės savigarba. Martinas ją kaltino už tai, kad ji rūpinosi tik savimi, ir teisėjas su juo sutiko.

Elei taip svarstant Džesis sėdėjo tylėdamas; kai ji atsigręžė norėdama į jį pažiūrėti, sutiko įdėmiai į ją įsmeigtas jo akis.

— Tavo širdį kažkas labai neramina, tiesa? — tyliai paklausė Džesis.

— Taip, — atsakė ji. — Neramina. Bet, žinai, man visa tai daugiau nerūpi.

Tai pasakiusi Elė nusišypsojo. Ji tikrai labai nuoširdžiai šypsojosi. Ji apsidairė tarsi iš naujo išvysdama šių vietovių grožį ir giliai atsiduso. Galbūt šios valstijos teismų sistema buvo gerokai iškrypusi, tačiau oras čia pasakiškas.

— Aš nenoriu važiuoti namo, — pratarė ji. — Ten manęs niekas nelaukia. O kada man pasikviesti Lu žmoną pietų?

Džesiui nieko neatsakius, ji pažvelgė į jį. Jis ir vėl žiūrėjo į ją patino akimis. Tačiau šįkart Elė niekur nebėgo. Savaime suprantama, ji nepravirko. Ne, ji pasilenkė jo pabučiuoti, o po minutėlės jau segiojo jo marškinius.

24

1980-ieji,
Ohajas

Vieną akimirką Leslė sėdėjo Viktorijos laikų madam Zojos namuose, o po minutėlės jau stovėjo universiteto bendrabučio kambarėlyje.

Ji stovėjo mirkčiodama, dairydamasi, sunkiai numanydama, kur atsidūrusi. Kambaryje buvo dvi lovos — tvarkingai ir švariai paklota jos lova, boluojanti nuskalbtais, nuo pirmo kurso naudojamais užvalkalais, ir jos kambario draugės lova, užversta patalais, kurie, kaip galėjai numanyti, niekada nebuvo skalbti.

Pirma Leslei šovusi mintis buvo priversti Rebeką pagaliau susitvarkyti ir pasikloti lovą, paskui nusikraustyti stalą ir...

Kaip tik tada Leslė suvokė, kas iš tikrųjų jai nutiko. Suvokusi ji niekaip negalėjo patikėti. Ji žengė žingsnį atgal.

Tą akimirką ji susivokė esanti ankstesniame kūne. Ji svėrė bent penkiolika svarų mažiau nei prieš dešimtį minučių.

Dabar jos mintys ėmė klostytis aiškiau; nors ji ir toliau netikėjo savo akimis ir pojūčiais, viskas pasirodė ganėtinai realu.

— Veidrodis, — garsiai pratarė ji, o paskui pamėgino prisiminti koledžo laikus. Kurioj vietoj jis būdavo? Aa, taip, už spintelės durų.

Atidariusi dureles ji apstulbo išvydusi save dvidešimties metų.

Iš veidrodžio į ją žvelgė Leslė Eimis, toji, kurios ji nematė ilgus ilgus metus. Jos nenustebino lankstus ir vingrus kūnas, tikra grožio mašina. Ne, Leslė labai gerai tą kūną prisiminė. Kiekvieną rytą nubudusi ji prisimindavo tą kūną ir jo ilgėdavosi. Ji ilgėdavosi galimybės grakščiai pasilenkti ir vėl išsitiesti, lengvai ir gracingai apsisukti.

Ne, ne šitai ją apstulbino pažvelgus į veidrodį. Ją nustebino viltingas veidrodyje atsispindinčios merginos žvilgsnis.

— Ir kada aš tai praradau? — garsiai paklausė ji pati savęs. — Kada aš pasikeičiau?

Į ją žvelgė Leslė spinduliuojančiomis žaliomis akimis, kurios, atrodė, juokte juokėsi. Tai buvo savimi tikinti mergina, užtikrinta, kad išties toli nukeliaus.

Ši mergina nebuvo panaši į manančią, kad jos karjera baigsis tapus namų šeimininke ir žmona, dirbančia keliuose komitetuose. Ši mergina nebuvo panaši į moterį, besibaiminančią, kad jos vyras neišeitų pas kitą, perpus už ją jaunesnę.

Palinkusi ties veidrodžiu Leslė iš visų pusių apžiūrėjo veidą. Jokių vagelių, jokių raukšlelių, tik skaisti, lygi oda. Nebebuvo dvidešimties metų žymės, likusios po daugelio teniso žaidimų plieskiant saulei, po pasisėdėjimų prie klubo tvenkinio ganant vaikus. Galbūt šįkart ji bus išmintingesnė ir prisidengs skėčiu nuo saulės.

— Be to, ši mergina nieko nebijo, — kalbėjo su savimi Leslė, žvelgdama į savo atvaizdą. Ši mintis ją sukrėtė. Ir nuo kada gi ji pradėjo bijoti? Ar nuo tada, kai paaiškėjo, kad ji niekada nebus primadona, šokėja iš didžiosios raidės? Ar ji ėmė bijoti tada, kai atšliaužė atgal pas Aleną pripažinusi, jog pralaimėjo? Kas nutiko Leslei, kad taip pasikeitė šios merginos akyse žaižaravęs žvilgsnis?

Suskambus telefonui Leslė pašoko ir ėmė dairytis, kas galėtų pakelti ragelį, bet paskui susigriebė, jog tai jos telefonas, vadinasi, ji pati ir turėtų atsiliepti.

— Klausau? — kiek dvejodama pratarė ji.

— Lesle? Čia tu?

Skambino Alenas.

— Taip, — teįstengė pralementi ji. Su juo ji buvo pragyvenusi visą gyvenimą, todėl dabar jautė nenumaldomą norą papasakoti viską, kas jai nutiko. Bet ji negalėjo to padaryti. Ar jai reikėtų pradėti nuo to, kaip ji pabėgo nuo jo likus vos dešimčiai dienų iki vestuvių, o baigti istorija apie Bembę?

— Tavo balsas kažkoks keistas. Tu juk nesergi, tiesa?

Ar jis visada buvo toks sausas ir lakoniškas? O kurgi romantika?

— Ne, nesergu, — tyliai pratarė ji, tvirtai sugniaužusi ragelį. Ji mėgino tiksliai prisiminti, kaip atrodė Alenas likus metams iki koledžo baigimo.

— Vis dėlto tau kažkas yra, — pasakė jis, o jo balse suskambo apmaudžios gaidelės. — Skambinu tau norėdamas pasakyti, kad rytoj atvažiuosiu tavęs paimti apie aštuntą ryto; kartu važiuosime namo.

Leslė žinojo, kad Alenui važiuojant pas ją automobilis suges, ir jis ištisą pavasarinių atostogų savaitę praleis beieškodamas remontui reikalingų dalių. O ji galiausiai atostogas leis visai viena likusi čia pat, koledže, ji viena šoks studijoje, viena valgys.

— Ar tu manęs dar klausai? — paklausė jis, šįkart beveik supykęs.

— Taip, klausau, — atsakė Leslė. — Tiesiog mąstau apie tai, kaip norėčiau dar kartą tave pamatyti. Ką esi mums suplanavęs kitą savaitę?

— Mums? Ar tu juokauji? Juk ir tavo mama, ir mano tėvai jau suplanavę kiekvieną mūsų minutėlę. Mums reikia sutvarkyti daug reikalų, reikia ruoštis vestuvėms. Tu geriau už mane visa tai išmanai.

“Būdama trisdešimt devynerių galiu pasakyti, kad tai tikras laiko švaistymas, — pamanė ji. — Juk svarbiausia tai, kas nutinka po vestuvių". Galbūt tada, jeigu jie su Alenu daugiau laiko būtų praleidę kartu, būtų daugiau kalbėjęsi, Leslė nebūtų pabėgusi į Niujorką ir...

— Tu elgiesi labai keistai, — pasakė Alenas. — Tikiuosi, kad iki rytojaus viskas praeis. Ateinančią savaitę turėsime daug ką nuveikti. Mano mama pakvietė labai svarbių žmonių, panorėjusių su mumis praleisti savaitgalį. Manyčiau, kad mums jau laikas galutinai nuspręsti, kur mes gyvensime.

Leslė jau žiojosi sakyti, kad jie nusipirks senąjį Belvilio namą, bet laiku susigriebė. Pastaba apie Aleną: jis nepasikeitė. Būdamas dvidešimties jis elgėsi kaip bosas, lygiai taip pat, kaip elgėsi sulaukęs keturiasdešimties.

Ant stalelio, prie telefono, buvo padėtas storo kreminio popieriaus vokas. Paspaudusi po ausimi ragelį Leslė atplėšė voką. Jame buvo Holivelo J. Formundo IV kvietimas pavasario atostogas praleisti dvare su juo, jo šeima ir kitais svečiais. Jeigu ji kvietimą priims, rytoj rytą jos lauks automobilis.

Viena Leslės širdies dalis troško pasakyti Alenui, jog ji turi ir kitą pasiūlymą, kaip smagiai praleisti atostogas, nors, kita vertus, kam deginti tiltus? Kam suteikti jam nereikalingo skausmo?

— Aš būsiu pasirengusi, — kiek įmanydama meiliau pasakė Leslė. — Bet, jeigu kartais iškiltų kokių nors problemų, paskambink.

— Ką tu tuo nori pasakyti? — atšovė jis.

— Nieko, tiesiog... Nekreipk dėmesio. Pamiršk. Jeigu paskambinęs manęs nerasi, žinok, kad esu studijoje ir šoku.

— O ar ne taip būna visada? — paklausė jis.

Tai išgirdusi Leslė metė telefono ragelį. Visus tuos metus ji save graužė už tai, kad metė vargšelį Aleną ir pabėgo palikdama jį beveik prie altoriaus, tačiau dabar ji prisiminė, kodėl taip pasielgė. Jis buvo išpuikėlis. Savimi patenkintas, tik apie save galvojantis išpuikėlis.

Tačiau tasai Alenas, už kurio ji ištekėjo, jau nebebuvo išpuikėlis. Jis mėgo vadovauti, taip, tiesa. Taip, galbūt kartais mėgdavo kontroliuoti, bet tasai Alenas jau mokėjo būti nuolankus.

Plačiai atsimerkusi Leslė nieko nematančiomis akimis žvelgė į rašomąjį stalą. Nejau *ji* sugebėjo jį pakeisti? Nejau jos pabėgimas į Niujorką ištrynė tą nekenčiamą jo bruožą, kurį tada ji pati puikiai matė, bet buvo pamiršusi?

"Kaip ironiška", — mąstė ji. Visus vedybinio gyvenimo metus ji kamavosi galvodama apie tą siaubingą, negarbingą savo poelgį, taip sukrėtusį mielą brangųjį Aleną, o dabar ji suprato, jog pats geriausias dalykas, kokį tik ji galėjo jam padaryti, kaip tik ir buvo šis išsiskyrimas.

— Hmmm, — šypsodamasi numykė ji paėmusi telefoną. Jeigu išsiskyrimas jį paveikė taip, kad jis tapo geresniu žmogumi, kaip jį paveiks žinia, kad ji visą savaitę praleis su kitu vaikinu?

Nuo šios minties ji garsiai nusikvatojo; tada pakėlė telefono ragelį ir surinko Formundo rezidencijos numerį norėdama pranešti, kad priima kvietimą.

* * *

— Aišku, tai ne mano reikalas, brangioji, bet manyčiau, kad patekai ne į tą skyrių, — pratarė pardavėja geležies pilkumo plaukais, apsivilkusi kostiumėliu, kuris tikriausiai nesusiglamžytų net pervažiavus traukiniui.

Bendrabučio kambarėlio spintoje Leslė rado tik vienerias patogias kelnes, o vienintelė jos turima palaidinė jai pasirodė esanti per daug iššaukianti. Taigi akimirksniu jai iškilo svarbi problema — kuo apsirengti. Dabar ji vaikštinėjo po pačią geriausią miesto drabužių parduotuvę apžiūrinėdama pakabas ir lentynas.

— Ne, nemanau, kad apsirikau, — atsakė Leslė pasipiktinusi, kad moteris jai trukdo. Leslė niekada nesirengė ekstravagantiškai, taigi didesnė dalis kiekvieną mėnesį tėvo atsiųstų pinigų tebegulėjo jos banko sąskaitoje.

— Jeigu tau būtų netoli keturiasdešimties, čia išsirinktum išties puikų drabužį, — toliau kalbėjo pardavėja tramdydama juoką.

— Bet aš... — pradėjo Leslė, bet paskui susigriebė. Jai iš kairės buvo veidrodis; Leslė turėjo į jį pažiūrėti, kad prisimintų, kas iš tikrųjų nutiko. Dabar jai nebebuvo keturiasdešimt. Tiesą sakant, net apšviesta aštrių parduotuvės šviesų ji atrodė nuostabiai.

Nutaisiusi gražią šypsenėlę, ji atsigręžė į pardavėją.

— Gal galėtumėte man padėti? — saldžiausiu balseliu pratarė Leslė. — Mane pakvietė praleisti atostogas pas Formundus, ir man...

— Pas Holivelo Formundus?

— Taip, pas juos, — kiek įmanydama nekalčiau atsakė Leslė.

Pardavėja prisimerkė.

— Norėčiau tikėti, kad jie turi tavo amžiaus sūnų.

— Gal galėtumėte man padėti išsirinkti drabužius? Juk negaliu ten pasirodyti su triko, tiesa?

— Ne, — iš lėto pratarė pardavėja, ir Leslė tarsi girdėte girdėjo jos galvoje viena kitą besivejančias mintis: jeigu ji bus ganėtinai maloni Leslei, o Leslė ištekės už Formundo, ji galbūt įsitaisys ištikimą klientę iki gyvenimo pabaigos, ir arbatpinigiai tada būtų... — Mielai tau padėsiu, brangioji, — išspaudė pardavėja.

25

Atvykusi Leslė jau po penkių minučių ėmė gailėtis tokio savo sprendimo. Ir ką ji čia veikia? Ją apgyvendino dviejų kambarių svečių namelyje drauge su kitomis trimis mergiomis. Iš pradžių jos kvietė ją prisidėti prie jų, tačiau Leslei nesutikus, jos ėmė tarpusavyje nemaloniai šnibždėtis. Leslė jau labai seniai nesijautė esanti tokia jauna, todėl buvo visiškai užmiršusi, ką reiškia varžytis su kitomis jaunomis moterimis.

Ant liežuvio galo jai sukosi paskaita apie tai, kaip nereikia kibti viena kitai į plaukus besirungiant dėl geriausio vaikino simpatijų. Juk aplinkui išties pakankamai vyrų.

Leslė jau buvo atskaičiusi tokią paskaitą savo pačios dukrai, kai Rebeka mirtinai susipliekė su mergaite, kažkada buvusia geriausia jos drauge. Savaime suprantama, barnis kilo dėl berniuko. Po trijų mėnesių Leslė džiaugėsi vėl matydama mergaites drauge; berniukas buvo įrašytas į nevykėlių sąrašą, bet Leslė nujautė, kad viskas būtų galėję pasibaigti kitaip.

— O iš kur tu esi? — paklausė Leslės viena iš merginų. — Kas tavo tėvas?

Jos intonacijos buvo visiškai aiškios: Leslė negalėjo pritapti prie nuolat šiame dvare besirenkančių svečių.

Tiesą sakant, Leslė ir pati svarstė, kodėl ją pakvietė. Taigi pasitraukusi nuo ją įžeidinėjančių merginų ji jau žinojo, ką turėtų pasakyti savo dukrai. Leslė buvo pakviesta dėl grakščios šokėjos figūros. Juk turtingi vaikinai paprastai vaikščioja su nepaprastomis merginomis, kol galiausiai susiruošia vesti mėlyno kraujo merginą, kurios tėvui priklauso visas Kanzasas ar dar kas nors.

— Aš jau per sena tokiems dalykams, — mąstė Leslė, išeidama iš svečių namelio. Ant lovos ji buvo radusi sąrašą renginių, numatomų šią savaitę; perskaičiusi sąrašą Leslė pamanė, jog verčiau būtų pasilikusi koledže ir šokusi. Kaip būtų nuostabu po tiek metų vėl pajusti vingrų, lengvą kūną! Piruetas nejaučiant kojų pirštelių skausmo?..

Taigi Leslė išėjo iš svečių namelio nutarusi pavaikštinėti po dvarą. Ant žemės išvydusi sodininko krepšį, porą moteriškų guminių pirštinių ir žirkles Leslė pamanė, jog būtų visai neblogai imti ir apgenėti rožių krūmus.

— Jau nuobodžiauji? — išgirdo už nugaros balsą.

Atsigręžusi Leslė pamatė ant takelio stovinčią pagyvenusią moterį. Ji vilkėjo nuskalbtu sijonu ir tikriausiai dvidešimties metų senumo nertiniu. Tačiau Leslė galėjo lažintis, jog pusės colio skersmens kristalas, kabantis ant jos kaklo užnertas ant auksinės grandinėlės, buvo tikrų tikriausias deimantas. Dvaras priklausė šiai moteriai.

— Atsiprašau, — pratarė Leslė, tiesdama jai krepšį. — Čia turbūt jūsų. Aš nenorėjau...

— Viskas gerai, — šypsodamasi atsakė moteris. — Kodėl gi man nepasėdėjus šešėlyje ir neperleidus tau savo darbų? Tiesą sakant, labai nemėgstu dirbti sode. Dirbu tik dėl to, kad gydytojas man liepė judėti.

— Bet darbas sode atrodo toks inteligentiškas, — juokdamasi pratarė Leslė. — Bent jau vyrams taip atrodo. Asmeniškai aš niekada nemaniau, kad karvių mėšlas turi ką nors bendra su romantika.

Moteris nusijuokė.

— Ir aš nemanau. Bent man buvo pasakyta, todėl turiu stengtis, jog atrodytų, kad klausau nurodymų.

Moters užuominos Leslei buvo aiškios, taigi šypsodamasi ji paėmė žirkles ir ėmė karpyti nuvytusius rožių žiedus.

Ponia Formund atsisėdo ant nedidelio metalinio suolelio po ąžuolu.

— Na, kuri iš jų tu esi? — paklausė ji. — Ne, palauk, tu turėtum būti šokėja. Niekas kitas taip nesisukiotų neišsitreniravęs.

Leslė turėjo nusigręžti stengdamasi, kad ponia nepamatytų ją išpylusio raudonio. Jau labai seniai ji negirdėjo tokių žodžių.

— Ar jūs bent numanote, kodėl jūsų sūnus mane pasikvietė? — paklausė ji. Ji nesirengė apsimetinėti nežinanti, kas yra ši moteris.

— Manau, lygiai taip pat svarbu išsiaiškinti, kodėl tu tą kvietimą priėmei.

Leslė neatsisuko, bet moters balse aiškiai išgirdo skepsį. Nekyla abejonių, kad į jų namus plūste plūsta merginos, trokštančios būti kuo arčiau jos turtuolio sūnaus.

— Todėl, kad norėjau pamatyti jūsų dvarą, — atsakė Leslė. — Jau anksčiau girdėjau apie sodus, norėjau pati viską pamatyti.

Leslė nutilo rankose tebelaikydama žirkles.

— Dar ir dėl to, kad norėjau trumpam pasprukti nuo savo vaikino. Norėjau pažiūrėti, ar be jo pasaulyje yra ir kitų.

— Labai išmintingas poelgis, — atsakė ponia Formund. — Kol ištekėjau už savo vyro, atsisakiau pustuzinio pasiūlymų tekėti.

— O aš niekada nebuvau pasimatyme su nieku kitu, išskyrus Aleną, — tyliai pratarė Leslė.

— O, mieloji! — šūktelėjo ponia Formund. — Tokiame amžiuje tu turėtum... Oi, ateina mano gydytojas. Duok man tuos įrankius ir spruk šalin. Nesirodyk jam. Šaunuolė! Apkarpei beveik visą lysvę. Jis praneš mano vyrui, kad nudirbau didelį darbą.

Šypsodamasi Leslė žengė už lysvės ir patraukė takeliu pasilenkusi, kad rožių krūmai ją visai užstotų.

Ji taip ilgai vaikštinėjo po apylinkes, jog sugrįžusi į svečių namelį pamatė, kad kitos merginos jau rengiasi eiti į didįjį namą, kur turėjo būti pirmasis vakarėlis.

— Taip ir eisi? — pašaipiai paklausė viena iš merginų, nužvelgusi Leslę nuo galvos iki kojų ir įvertinusi jos kelnes ir baltus medvilninius marškinius. Marškinių rankogaliai buvo purvini, prie kelnių buvo prikibusių šapelių.

— Ne, tiesiog padėjau Holo mamai darbuotis sode; praradau laiko nuovoką, — saldžiu balseliu prabilo Leslė žiūrėdama, kaip ją užkalbinusi mergina skaisčiai nuraudo iš apmaudo. Juk kiekvienam aišku, kad pirmas žingsnis pasiūlymo tekėti link yra prisigretinti prie jaunikio motinos.

Trims merginoms paskubėjus kuo greičiau išeiti iš svečių namelio, Leslė pamanė — kokia gėda! Bet pati nejautė jokios gėdos dėl to, kad ką tik laimėjo šią katinišką kovą. Ji jautėsi visai neblogai.

Ji nenorėjo eiti į vakarėlį. Jai nepatiko vakarėliai, išskyrus tuos, kurie vykdavo jos pačios namuose, kuomet ji pati būdavo šeimininkė, tačiau ji suprato, kad šį kartą reikia nueiti. Ji turėjo nepaprastai puikią aptemptą juodą suknelę, išryškinančią kiekvieną jos figūros išlinkimą, bet dabar ji nenorėjo jos vilktis. Ji taip pat nenorėjo peštis su kitomis merginomis dėl grobio.

Bet ji nusiprausė po dušu ir persirengė, nes, kad ir kaip ten būtų, ji yra viešnia. Leslė puikiai žinojo, kaip turi elgtis mandagūs svečiai.

Vakarėlis jai nusibodo. Jie visi buvo tikri vaikai, jie mėgavosi svaigiais gėrimais ir vieni kitais. Leslė juto tik viena — ji buvo sena. Galbūt jos kūnas ir yra jaunas, tačiau jos protas — visai kitoks. Dabar, atsidūrusi čia, ji svarstė, jog galbūt nereikėjo būti tokiai šiurkščiai su Alenu. Galiausiai, jeigu ji dar kartą už jo ištekės...

Ji išėjo iš pokylio prieš devynias ir grįžo į svečių namelį, kur krito į lovą ir pusę dešimtos jau saldžiai miegojo. Leslė nubudo apie trečią valandą, kai iš pokylio grįžo kitos merginos. Ji vos suvokė jų ištartus žodžius: “Ji čia. Lovoje. Viena...” Tada pasigirdo kikenimas, išduodantis, kad merginos per daug išgėrė. Prieš vėl nugrimzdama į miegus Leslė dar spėjo pagalvoti, kad vakarėlyje nematė Holo. Tiesą sakant, galbūt jį matė, bet paprasčiausiai nebegalėjo atpažinti. Kad ir kaip ten būtų, Leslė jo nematė beveik dvidešimt metų.

Ją pažadino kitų merginų knarkimas. Leslė pažvelgė į laikrodį. Buvo kelios minutės po penkių. Atsikėlusi ji nuėjo į vonią išsitrinkti galvos, pasidažyti ir apsirengti. Tačiau iš veidrodžio žvelgiančiam veidui grimo visai nereikėjo. Jos blakstienos tikrai nebuvo išblukusios ir praretėjusios, kaip sulaukus keturiasdešimties. Ant skruostų nesimatė jokių rusvų dėmelių, kurias būtų reikėję slėpti, jokių išsiplėtusių porų aplink nosį. Po akimis nesimatė tamsių ratilų. Jos plaukai buvo minkšti ir blizgantys, o ne sausi nepaisant visų brangių grožio salonų paslaugų, kurių ji neatsisakydavo.

Šypsodamasi Leslė net nesivargino šukuodamasi; ji tik perbraukė pirštais per labiausiai susivėlusias sruogas ir grįžo į miegamąjį užsitempti džinsų ir užsimesti palaidinės. Kai tau keturiasdešimt, iš ryto susivėlę plaukai vadinami netvarkinga šukuosena. Kai tau dvidešimt, susivėlusi galva vadinama seksualiai sutaršytais plaukais.

Žolė buvo šlapia nuo rasos, tokį ankstyvą rytą sodas buvo dar gražesnis. Neburzgė žoliapjovės, niekur nesimatė jokio sodininko. Atrodė, kad Leslė vienui viena vaikštinėja po Dievo kūriniją.

Leslė susirado nedidelį takelį, kurį buvo pastebėjusi ir anksčiau, bet tada juo nepasuko, nes takelis pasirodė labai jau privatus. Tačiau šįryt čia nieko nesimatė, taigi Leslė patraukė apvaliais akmenukais grįstu takučiu stengdamasi nekelti daug triukšmo. Takelio gale pro medžius ji išvydo nuostabiausią vaizdą gyvenime. Apsuptas šešėlių ir nukarusių vijoklių stovėjo vasarnamis. Jis nebuvo toks didelis kaip jos, bet dar žavesnis. Jis buvo panašus į namelį iš vaikiškų pasakų iliustracijų, dengtas šiaudiniu stogu, aptinkuotas šviesiu, gelsvu tinku.

— Gražu, tiesa?

Kažkodėl ji nenustebo atsigręžusi ir pamačiusi už nugaros stovintį Holą. Ir kodėl ji pamanė, kad jo neatpažins? Ji nenorėjo prisipažinti Elei ir Medison, bet visus tuos metus ji atidžiai sekė jo karjerą. Ji net užsiprenumeravo keletą abejotinų žurnalų vien todėl, kad juose kartais būdavo rašoma apie Holą.

Dabar ji žvelgė į jį žinodama, kad sulaukęs brandesnio amžiaus, jis atrodys žymiai gražiau. Būdamas dvidešimties, jis irgi buvo simpatiškas vaikinas rudais plaukais ir rudomis akimis, gražiausiais dantimis, kokius tik galima gauti už pinigus, bet jo išvaizda niekuo neišsiskyrė iš kitų, jis nebuvo toks gražus kaip Alenas, būdamas dvidešimties. Tačiau Leslė žinojo, kad metų paliktos raukšlelės, žilstelėję plaukai ir raumeningas kūnas bus tikra Holo puošmena jam sulaukus keturiasdešimties.

— Taip, — atsakė ji. — Labai ramu ir giedra.

Jam nusišypsojus akių kampučiai pakilo.

— Būtent taip jį apibūdina mano mama. Ji pati šį namelį suprojektavo ir pastatė pirmais metais po vestuvių su mano tėvu. Ji sako, kad šis pastatas išgelbėjo ją nuo beprotybės.

Leslė nusijuokė.

— Tai tavo tėvas toks blogas?

Ji buvo skaičiusi keletą straipsnių apie sunkų Holo tėvo charakterį.

— Dar blogiau. Jis yra tiek linkęs primesti savo valią, kiek mano mama... — jis nebaigė. Atrodė, kad jam pritrūko žodžių savo mamai apibūdinti.

— Tvirta, — padėjo jam Leslė. — Man atrodo, kad tavo mamą galima palyginti su tvirtu pamatu, ant kurio tavo tėvas pasistatė save patį. Žmogus negali keliauti per gyvenimą neturėdamas stipraus žmogaus, kuris padėtų jam irtis.

Tokia buvo Leslės nuomonė susitikus tą moterį. Jeigu jos vyras siuntė pas ją gydytoją, kad ją prižiūrėtų, vadinasi, jis norėjo, kad ji kuo ilgiau išliktų sveika ir stipri.

Holas pažvelgė į ją nustebusiomis akimis, gal net kiek sutrikęs.

— Taip, tu teisi. Mūsų šeimoje stiprioji pusė yra mama, tačiau tik nedaugelis tai pastebi. Mano tėvas yra toks...

— Dinamiškas?

— Taip, aš ir būčiau pasirinkęs šį žodį, bet tik norėdamas kalbėti mandagiai. Šis žodis per gražus.

Leslė dar kartą atsisuko norėdama žvilgtelėti į medžių apsuptą vasarnamį. Nugara ji jautė jo žvilgsnį.

— Kodėl tu mane pasikvietei? — tyliai paklausė ji. Šis klausimas jai nedavė ramybės dvidešimt metų. — Ar mes jau anksčiau buvome kur nors susitikę, tik aš neprisimenu?

— Ne, — atsakė jis. — Tiesą sakant, ne. Bet aš jau trejus metus tave stebiu ir... — jis nutilo, nes Leslė atsigręžusi metė į jį perspėjantį žvilgsnį.

Ji turėjo sau priminti, jog dabar dar tik 1980-ieji, ir už seksualinį priekabiavimą taip griežtai nebaudžiama, bet jai nepatiko jo intonacija, kada jis pasisakė ją stebėjęs.

— Oi, oi, — tarstelėjo jis, prisidengdamas delnais veidą lyg norėdamas parodyti, kad nuo jos saugojasi. — Aš nenorėjau pasakyti nieko bloga. Aš esu vyras; aš žiūriu į visas gražias merginas, supranti?

Leslė atsikvėpė ir nusišypsojo.

— Atleisk. Tiesiog, kai esi šokėja, į viską pradedi žiūrėti... — ji mostelėjo ranka nebaigusi sakinio.

— Taip, suprantu. Turint tokį kūną tave tikriausiai persekioja visokio plauko iškrypėliai.

Leslė nujautė, jog turėtų pasakyti kokią nors kuklią frazę, bet ji jau labai seniai nebuvo girdėjusi jokio komplimento, ji jau labai seniai neturėjo komplimentų nusipelnančio kūno. Nusigręžusi ji paraudo iki plaukų šaknų.

— Kodėl vakar taip anksti išėjai iš vakarėlio? — paklausė jis.

— Aš... — pradėjo ji.

— Nieko ten nepažįsti, be to, ten buvo per daug triukšmo ir per daug žmonių? — pamėgino atspėti jis.

Juokdamasi Leslė atsigręžė norėdama į jį pažiūrėti.

— Būtent. Tu labai įžvalgus, tiesa?

— Labai, — sutiko jis. Leslė matė, kad jam linksma. Be jokių abejonių, jis buvo pratęs flirtuoti su merginomis.

— Tai kodėl gi tu mane pasikvietei? — pakartojo klausimą Leslė. — Tik nedrįsk ko nors sakyti dėl mano kūno formų.

— Tada man bus sunku, — atsakė jis.

O, dangau! Kaip seniai ji buvo flirtavusi. Tiesą sakant, ar ji apskritai yra flirtavusi su kokiu nors vyru? Alenas nebuvo iš tų flirtuojančiųjų.

— Galbūt man būtų paprasčiau paklausti, kodėl tu priėmei mano kvietimą, — tęsė Holas. — Girdėjau, rengiesi ištekėti vos baigusi koledžą.

— Jo automobilis sugedo, ir man būtų reikėję visą savaitę praleisti vienai koledže, be to, norėjau apžiūrėti jūsų dvarą. Galbūt kada nors galėsiu savo vaikams papasakoti, jog kažkada lankiausi Formundų dvare ir kalbėjausi su Holivelu J. Formundu IV, kuris dabar yra Jungtinių Valstijų prezidentas.

Ji manė, kad jis prapliups juoktis, bet jis nesijuokė. Jis tik žiūrėjo į ją taip, tarsi ji būtų ragana ar žiniuonė.

— Iš kur žinai apie mano ryšius su politikos pasauliu? — tyliai paklausė jis.

— Oi, tiesiog kažkur kažką girdėjau, — išsisukinėdama atsakė Leslė.

— Bet tu niekur nieko negalėjai girdėti, — kalbėjo jis. — Visa mano šeima mano, kad aš būsiu bankininkas kaip ir mano tėvas, kaip visi dėdės. Tik aš vienas mąstau apie politiko karjerą, nors dar niekam apie tai neprasitariau.

— Na, galbūt tu paprasčiausiai atrodai kaip tikras politikas, — šypsodamasi atsakė Leslė. — Tiesą sakant, aš puikiai įsivaizduoju tavo veidą ant rinkiminės kampanijos plakatų. Aš net įsivaizduoju tave Kongreso rūmuose, girdžiu, kaip žiniasklaida tau pranašauja būsimo prezidento karjerą.

Jis neatsakė jai šypsena, o tik nusigręžęs žvelgė į motinos vasarnamį.

— Man atrodo, kad tu į mane žiūri mano paties akimis. Bet mano šeimai visa tai nepatiks.

— Nepatiks net ir tai, kad jų sūnus nori tapti Jungtinių Valstijų prezidentu? — negalėdama patikėti paklausė Leslė.

Atsigręžęs jis kurį laiką žvelgė į ją tarsi kažką svarstydamas.

— Ar norėtum su manimi praleisti visą dieną? Na, tik dviese su manimi. Galėtume pasiimti krepšį su maistu ir pasiirstyti po ežerą.

Net keista, kaip Leslei patiko ši mintis. Ji žinojo, kad širdyje jaučiasi keturiasdešimtmetė, tačiau dabar ji turėjo dvidešimtmetės kūną, kuriame siautėjo hormonai, daugelį metų buvę aprimę. Išties buvo labai malonu galvoti apie ištisą dieną su gražiu jaunu vyruku, manančiu, kad ji yra nuostabi.

Holas klaidingai suprato jos svyravimą.

— Pažadu, — pratarė jis, — aš nė pirštu tavęs nepaliesiu.

— Tada aš tikrai su tavim nepasiliksiu, — nė nepagalvojusi leptelėjo Leslė. Tačiau po minutėlės jiedu smagiai juokėsi.

— Jeigu jau privalau... — pratarė jis žibančiomis akimis ir ištiesė jai ranką. Po akimirkos jie jau bėgo pievele didžiojo namo link. Sustojo prie durų. — Jeigu eisi vidun kartu su manimi, jeigu mes abu rinksimės maistą, gandas akimirksniu pasklis po visus namus, — pasakė jis. — Spręsk pati.

Žvelgdama į jį Leslė stebėjosi jo nuovoka. Jis žinojo, kad ji yra susižadėjusi su kitu vyruku, ir dabar norėjo suteikti jai galimybę viską išsaugoti paslaptyje. Ar daug jo amžiaus vyrukų apie tai pagalvotų?

— Tu būsi geras prezidentas, — pratarė Leslė, o paskui atidarė virtuvės duris ir žengė vidun. Tegu Alenas apie tai sužino. Tegu pajaučia tai, ką pastaraisiais metais jautė ji, klausydamasi apie jo santykius su Bembe.

Virtuvėje virte virė darbas — virėjas ir du pagalbininkai gamino pusryčius; matydama, kaip vikriai Holas įsmuko virtuvėn, o paskui iš jos išlėkė, Leslė suprato, kad jis čia nebuvo retas svečias. Jis žinojo, kur laikomos pintinės iškyloms, kur sudėtas skaniausias maistas. Leslė matė, kaip du pagalbininkai sumetė į pintinę maistą nė neprašyti. Po penkiolikos minučių jis atidarė duris, ir jie abu išėjo iš virtuvės. Holas nešė per ranką permestą krepšį.

— Dažnai taip darai? — erzindama paklausė Leslė.

— Tik ne su merginomis, — atsakė jis. — Aišku, jeigu būtent to norėjai paklausti. O šiaip aš dažnai pasiimu priešpiečius ir išeinu visai dienai.

— O aš maniau, kad tokiems jauniems vyrukams kaip tu labiau patinka įvairiausi vakarėliai ir merginos, ir... na, vakarėliai ir merginos.

Jie žingsniavo sparčiai, bet dabar Holas kiek stabtelėjo ir klausiamai į ją pažvelgė:

— Jauni vyrukai kaip aš? — pakartojo jis, įsiklausydamas į šią frazę. — Ką tai galėtų reikšti? Ar ir tu nesi jauna kaip aš? Vis dėlto tu vakar vakare irgi išbėgai iš nepasibaigusio vakarėlio.

Nutilęs jis nusišypsojo.

— Man bent jau pasakojo, kad vakarėlis buvo šaunus.

— Tai tavęs ten nebuvo? — išpūtusi akis paklausė Leslė.

— Nekenčiu vakarėlių.

— Bet jeigu būsi politikas, turėsi dalyvauti daugybėje vakarėlių.

— Manau, kad tie vakarėliai bus organizuojami turint kokį nors tikslą. O dabar... Juk be vakarėlių dar yra ir darbas, tiesa?

— Tiesa, — šypsodamasi atsakė Leslė. — Ką gali pagalvoti tavo svečiai pamatę, kad vakarėlyje nėra šeimininko? Kad jis kažkur pabėgo su šokėja? Dar svarbiau, ką gali pagalvoti tavo tėvai?

— Kad aš laimingas, — atsakė Holas. — O kiti gali links-mintis patys. Merginos čia važiuoja tik todėl, kad nori ištekėti už mano tėvo pinigų.

— Aha, — sutiko Leslė.

— O ką tai reiškia?

Ji nusprendė būti sąžininga.

— Jog aš nežinojau, kad tu tai jau supratai.

— Negalėčiau nesuvokti, tiesa? Tu nė nepatikėtum, kaip dažnai man pavyksta “netyčia” susitikti su merginomis. Jeigu dar viena nutars apsimesti, kad skęsta tvenkinyje, aš...

— Su antrąja maudymosi kostiumėlio dalimi ar be jos? — paklausė Leslė.

— Dvi su, viena — be, — atsakė jis, o paskui jie abu nusijuokė.

Jie keliavo gražiu siauručiu takeliu, kol priėjo upelį. Prie medinės prieplaukėlės buvo pririšta žalia baidarė.

— Šitas upelis įteka į upę maždaug už pusės mylios nuo čia, — pasakojo Holas, dėdamas į baidarę krepšį. — Dabar turi paskutinę progą trauktis.

— Ir praleisti puikią progą parodyti toms merginoms nosį? Ne, dėkoju. Ar tu moki irkluoti?

Holas nusišypsojo.

— Taip. Ar tu esi tikra, kad visą dieną norėtum praleisti su manimi? — pakartojo savo klausimą Holas Leslei besirengiant lipti į baidarę.

Ji pažvelgė jam į akis. Jo akys buvo šviesiai rudos ir švelnios. Tačiau giliau ji įžvelgė tą tvirtąjį pamatą, kurį jis minėjo kalbėdamas apie motiną.

— Tu panašus į savo mamą, tiesa? — tyliai pratarė ji.

— Taip, — paprastai atsakė jis. — Jos šeima nėra tokia pasipūtusi kaip mano tėvo; jie neturi didelių pinigų krūvų. Bet mano motinos giminės žmonės puikiai žino, ko jie nori, o tai atradę atkakliai to siekia. Jie nepasiduoda.

Nuo taip ištartų jo žodžių, nuo į ją mesto žvilgsnio Leslė pajuto, kaip jai piestu pasistojo sprandą apaugę plaukeliai. Tai buvo beveik tas pats, tarsi jis būtų tiesiai pasakęs, jog jos trokšta. Aišku, tokios mintys buvo absurdiškos, tačiau būtent taip Leslei pasirodė, būtent tai ji pajuto. Tiesą sakant, ji nenorėjo šito pastebėti. Ji nenorėjo tiesiog dabar apsispręsti dėl savo ateities. Tiesiog dabar buvo puiki diena, ji norėjo plaukioti baidare su gražiu vaikinu, flirtuojančiu su ja.

— Jeigu paprašysi už tavęs tekėti, pasakysiu Alenui, kad tave primuštų, — pasakė ji, šaipydamasi iš jo rimtumo.

Kai Holo akys žybtelėjo, ir jis nusijuokė, Leslė suprato, kad šiek tiek jį sutrikdė, bet juokas praskaidrino nuotaiką.

Jiems įsitaisius baidarėje Holas pasakė:

— Aš esu jį matęs. Galėčiau jį įveikti.

— Kada tu jį matei? — pasidomėjo Leslė, kai Holas atsiyrė nuo kranto.

— Koledže, sukiojantis apie tave. Juk sakiau, kad seniai tave stebiu.

— Ar tai reikėtų suprasti kaip šnipinėjimą? Nebus gerai, kai kas nors iškas tokį tavo elgesį kaip tik tada, kai dalyvausi prezidento rinkimuose, — pasakė Leslė įsivaizduodama, kad pokštauja, tačiau Holas buvo kuo rimčiausiai nusiteikęs — jis yrėsi norėdamas nusigauti iki ramaus upelio vidurio.

— Štai, ir vėl tu, — tarstelėjo jis. — Tarsi *žinotum*, kas vėliau nutiks. Nepasakyčiau, kad tikiu panašiais dalykais, bet gal tu esi aiškiaregė?

Pasilenkusi ties baidarės kraštu Leslė panardino į vandenį ranką.

— Ne, visai ne. Aš tik šiaip sau... — ji negalėjo pasakyti nieko, kas būtų patenkinę Holą. Ji negalėjo paaiškintii, kad buvo nugyvenusi gerokai daugiau. Nejau ji galėtų jam pasakyti, jog nepaisant išvaizdos, po dienos ji švęs keturiasdešimtą savo gimtadienį, kad yra ištekėjusi ir turi du beveik suaugusius vaikus?

— Ar tu vis dar čia, su manimi? — paklausė Holas.

— Taip, — šypsodamasi pasakė ji. — Aš čia, bent jau būsiu artimiausias tris savaites.

Jis jau žiojosi norėdamas kažką atsakyti, bet paskui užsičiaupė.

— Man patinka paslaptingos merginos, — pasakė jis. — O tu paslaptingiausia iš visų.

— Ar tokia paslaptinga kaip Sintija Veler? — negalėjo susilaikyti nepaklaususi Leslė, tebebraukdama ranka per vandens paviršių. Ji žinojo, kad jis vedė Sintiją ir su ja susilaukė trijų dukterų.

— Nemanau, kad šis vardas man ką nors sakytų, — atsakė Holas. — Ar turėčiau ją pažinti?

— Ne, dar ne.

Holas aplenkė į upeliuką įkritusį medį.

— Norėčiau, kad viską apie save papasakotum.

— Kad išsiaiškintum, ar esu tinkama partija? — šypsodamasi paklausė Leslė.

Iš pradžių Holas susiraukė, o paskui nusišypsojo.

— Man atrodo, kad tu mane pažįsti, kad tu apie mane žinai daugiau nei aš pats. Tiesa, atsakydamas į tavo klausimą galiu patvirtinti — taip, noriu išsiaiškinti, ar tu man tinkama.

Pažvelgusi į jį Leslė pamatė ambicingą jo žvilgsnį. Kiekviename straipsnyje, rašančiame apie Holivelį J. Formundą IV, būdavo kalbama apie jo akis. Straipsnių autoriai sako, kad iš pradžių Holas gali pasirodyti kaip paprasčiausias kaimynystėje gyvenantis vyrukas, bet tik tol, kol nepažvelgi tiesiai jam į akis. Pažvelgęs jam į akis supranti, kad jis keliauja tiesiai Ovaliojo kambario link. “Akys, žvelgiančios ateitin” — toks buvo vienas iš ilgo nuoseklaus straipsnio apie jį pavadinimas. “Jis nedaro klaidų”, — buvo teigiama straipsnyje.

Jis nėra iš tų žmonių, kurio kolekcijoje po daugelio metų kas nors galėtų rasti nuotraukų su bikiniais prisidengusiomis merguželėmis, sėdinčiomis jam ant kelių. Gali pagalvoti, jog jau nuo aštuoniolikos metų Holas nusprendė tapti prezidentu ir nuo to laiko gyvena galvodamas apie šį vienintelį tikslą. Jo žmona Sintija Veler yra neabejotinai tinkama partija, tiesiog tobula būsimojo prezidento pagalbininkė. Ji graži, bet ne per graži. Ji išsilavinusi, bet ne tiek, kad kitiems keltų siaubą. Ji turi santūrų humoro jausmą, mėgsta klasikinius drabužius, tikrai niekada nesugebėtų sukelti skandalo. Nekyla abejonių, kad ji būtų nepakartojama pirmoji ledi.

Dabar Leslė mąstė apie Holo žmonos apibūdinimą; ji suprato, kad lygiai tą patį būtų galima pasakyti ir apie ją. Ji tikrai negalėtų sukelti prieštaringų Amerikos gyventojų minčių ar pykčio. Ji nebuvo elegantiška kaip Žaklina Kenedi, bet ji nebuvo ir Hilari Klinton.

— Puiku, — pratarė ji, žvelgdama į Holą. — Mano tėvas yra statybos darbų vykdytojas ir...

26

— Ką tu padarei mano sūnui? — paklausė Leslės ponia Formund, prisimerkusi žvelgdama į ją. — Ar tu nors kiek nutuoki, kiek pas jį lankėsi merginų, bet jis nė į vieną nekreipė jokio dėmesio? Tačiau per paskutines dvi dienas jis kiekvieną minutėlę praleidžia tik su tavimi, nekreipdamas jokio dėmesio į kitas savo viešnias.

Leslei labai patiko ši moteris. Ji jai priminė vieną moterį iš labdaringo komiteto prie bažnyčios. Kai Lilijana Bysli prašydavo kieno nors paramos komitetui, niekada nėra sulaukusi neigiamo atsakymo.

— Jūs niekaip negalite suprasti, kaip jį gali sudominti viduriniosios klasės atstovė, kai aplinkui tiek daug ilgakojų aristokračių, tiesa? — kilstelėjusi antakį pasakė Leslė.

— Brangioji, jeigu mėgini duoti man suprasti, kad esu snobė, tau nieko neišeis. Mano tėvas vairavo sunkvežimį.

Leslė nusišypsojo.

— Oo? Įdomu, kiek sunkvežimių jam teko vairuoti?

Tai išgirdusi Milė nusijuokė.

— Na, gerai. Jis ne tik juos vairavo, jis taip pat buvo jų savininkas. Tų sunkvežimių jis turėjo daugiau nei kelis. Gerai suprantu, kodėl patinki mano sūnui.

— Jis yra labai rimtas jaunuolis, gyvenime norintis nuveikti daug rimtų darbų, — pratarė Leslė. — Jo ateičiai labai svarbu išsirinkti tinkamą žmoną.

Kurį laiką Milė nieko nesakė, tik susidomėjusi žvelgė į Leslę.

— Ant tavo pečių “sena galva”, tiesa? — pratarė ji. Tada ji paėmė Leslę už parankės. — Ar tu kartais nedažai?

— Namų? — nelabai suprato Leslė. — Kartą esu nudažiusi vasarnamį, kai... — ji buvo besakanti “kai laukiausi”. — Kai dar buvau paauglė, — užbaigė ji.

— Ne, aš kalbu apie akvarelę, — šyptelėjo Milė. — Tą mintį pakišo mano gydytojas. Jis sako, kad mano gyvenimas buvo kupinas stresų, kad aš turiu sulėtinti tempą, taigi jis pasitarė su mano šeima, ir jie visi nutarė, kad aš turiu lankyti privačias akvarelės pamokas. O man tai kelia siaubą, — pasakojo ji. — Bet kartu ir atpalaiduoja. Tačiau dabar, kai visur pilna svečių, aš gerokai atsilikau — praleidau kelių savaičių pamokas.

Leslė spustelėjo Milės ranką.

— Jie labai jumis rūpinasi, tiesa? Sodo darbai kaip fizinis krūvis, akvarelė kaip atokvėpis. Gydytojas ateina tiesiai į namus...

— Mano gyvenimas išties nusisekė, — tyliai pratarė šypsodamasi Milė. — Kaip manai, gal pamėgintum lieti akvarelę?

— Norėčiau pamėginti, — atsakė Leslė, — tačiau nieko neišmanau apie kokį nors kitokį dažymą, tik apie namus... Tiesą sakant, jums nebūtina visą dieną mane užimti. Aš galiu lengvai susirasti ką veikti.

— Žinai, man visai patiktų tavo draugija. Šiandien esu paskirta “ganyti” visus jaunuosius svečius.

Milės intonacija privertė Leslę nusijuokti.

— Vadinasi, jums išties labai nepasisekė. Viskas bus gerai, jeigu gerai juos maitinsite ir suteiksite jiems laisvę.

— Tu tikrai labai išmintinga, ar ne? Eikš ir padėk man viską nusinešti. Mes įsitaisysime prie tvenkinio, kad gerai matyčiau, ką jie veikia.

Tiesą sakant, Leslė apsidžiaugė, kad turės valandėlę ramybės ir galės pamąstyti. Su Holu ji praleido jau porą dienų, jis jai labai patiko. Tiesą sakant, jis jai daugiau nei labai patiko.

Jos priėjo prie tvenkinio ir įsitaisė po dideliu skėčiu, kur jau stovėjo du molbertai. Atrodo, kad Milė iš anksto žinojo, jog šią dieną praleis su Lesle, jog Leslė sutiks pamėginti piešti. Pati būdama motina Leslė suprato, jog Milė nori kuo geriau pažinti savo viešnią, kuri gali tapti jos gyvenimo dalimi.

— Ką turėčiau daryti? — paklausė Leslė, kai Milė jai padavė medinę piešimo reikmenų dėžutę. Dėžutėje buvo storas piešimo bloknotas, teptukai, pora tuzinų skirtingų spalvų, supiltų į mažyčius keraminius indelius.

— Šios savaitės pamokos tema yra... — Milė paėmė lapą popieriaus ir perskaitė:

— Drąsūs veiksmai su teptuku.

Šypsodamasi ji pažvelgė į Leslę.

— Tai reiškia, kad piešiame viską, ką matome, kiek įmanydamos greičiau.

— Gali numanyti, kad tai visai paprasta, — pratarė Leslė, — aišku, jeigu niekas nesistengs mano darbo įvertinti.

— Niekas, — šypsodamasi atsakė Milė. — O gal ir tu panorėsi drauge su manimi lankyti šias pamokas. Būtų labai gerai nuolat turėti tave padrąsinantį ir paskatinantį žmogų.

— Manau, kad šie žodžiai šį kartą geriau tiktų man, — atsakė Leslė. Paskui Leslė pasiėmė bloknotą, pasidėjo popierių ant kelių, o ne ant molberto, ir įmerkusi į vandenį teptuką kyštelėjo jį į raudonus dažus. Joms prieš akis buvo raudonu bikiniu apsivilkusi mergina, kurią mėgino įstumti į tvenkinį vaikinas mėlynomis maudymosi kelnaitėmis.

Nepaisydama išreikštų vilčių pabūti su Lesle tam, kad geriau ją pažintų, vos prisilietusi prie spalvų Milė susitelkė ties popieriaus lapu. Leslė iškart pastebėjo, jog nepaisant Milės teisinimųsi, kad ji nesugeba piešti, keliais skubiais teptuko brūkštelėjimais ji pavaizdavo abiejų jaunuolių figūras. Dirbdama Milė nepratarė nė žodžio.

Sekdama Milės pavyzdžiu Leslė taip pat ėmėsi darbo davusi valią mintims. Jai patiko Holas, patiko žymiai labiau, nei jai kada nors atrodė. Iš daugelio straipsnių, kuriuos ji buvo skaičiusi per daugybę metų, Leslė susidarė įspūdį, kad jis kruopščiai saugojo savo vidinį pasaulį nuo išorės triukšmo.

Ji galėtų jį pamilti, mąstė Leslė, braukdama teptuku per popieriaus lapą ir mėgindama pavaizduoti tvenkinyje besitaškančius vyrukus ir merginas taip, kaip mintyse juos įsivaizdavo.

Ji galėtų jį pamilti; Leslė suprato, kad ir jis jau beveik ją įsimylėjęs. Turėdama brandžios moters širdį ir protą Leslė instinktyviai žinojo, jog panorėjusi galėtų jį laimėti. Bet koks būtų jos gyvenimas kartu su juo? Vienas dalykas juokauti apie tai, jog tapsi pirmąja ledi, ir visai kas kita realiai suvokti, jog po dvidešimties metų atsidursi labai arti šios pareigos. Leslė nežinojo, pavyks jam tapti prezidentu, ar nepavyks, bet prezidento postas jam bus ranka pasiekiamas.

Jeigu ji pasuks nauju keliu, ji nebegalės gyventi su Alenu, Rebeka ir Džo. Ji susilauks kitų vaikų, turės kitą vyrą.

Bet toji ponia žadėjo, jog galės padaryti taip, kad jos pamirštų anksčiau gyventus gyvenimus. Leslė galėtų pasirinkti naują gyvenimą su Holu neprisimindama šeimos, kurią turi dabar. Ji galėtų pamiršti viską apie tai, kaip nuvyko į Niujorką vildamasi tapti šokėja, kaip jai ten nepasisekė; o šitie prisiminimai ją kamavo visą gyvenimą. Ji galėtų pamiršti visą gyvenimą graužusius sąžinės priekaištus dėl to, kad pabėgo iš vestuvių su vaikystės meile. Ji galėtų pamiršti savo dukrą Rebeką, nuolat besiskundžiančią, kad jos motina — tikra verksnė. Leslė galėtų pamiršti savo sūnų Džo, besislapstantį nuo bet kokių nesklandumų ir barnių, taip labai panašų į savo motiną, galintį padaryti bet ką, kad tik visada būtų taika ir ramybė.

Bet koks bus jos gyvenimas su Holu? Sunkiai įsivaizduojami turtai. Jai nebereikėtų pačiai dažyti namų, jai nereikėtų taikstytis su Holo polinkiais — nereikėtų prigrūsti namus neliečiamų antikvarinių vertybių. Ne, jie pasisamdytų dažytoją ir dizainerį, kuris...

— ...prikimštų visus namus neliečiamų antikvarinių vertybių, — po nosimi sumurmėjo Leslė, braukdama teptuku per popieriaus lapą; paskui ji perplėšė lapą ir numetė jį ant akmeninės terasos. Paskui ji įsisteibelijo į tuščią lapą. Net nepastebėjo, kad susidomėjusi ją stebi Milė. Ne, Leslė dabar buvo savo pačios pasaulyje mėgindama priimti svarbiausią savo gyvenime sprendimą; teptukas jos rankose tarsi pratęsė ją neraminusias mintis.

— Na, štai ir jis, — tarstelėjo Milė, išbudindama Leslę iš transo.

Pakėlusi akis Leslė nustebo pamačiusi, kad Milė jau buvo uždariusi savo medinę dėžutę ir gurkšnojo šaltą arbatą užsikąsdama sumuštiniu iš didelio šalia pastatyto padėklo. Ir kada gi kas atnešė šiuos užkandžius? Netoliese būriavosi pustuzinis merginų, apsitempusių maudymosi kostiumėliais, nuolat dirsčiojančių į Leslę ir besišnabždančių.

Pažvelgusi į laikrodį Leslė pamatė, kad vienoje vietoje buvo išsėdėjusi tris valandas. Greta jos ant akmeninės terasos buvo pažirę indeliai su spalvomis. Kažkas juos užkliudė ir išvertė visą piramidę, todėl dabar indeliai mėtėsi ant terasos, buvo išsibarstę ant pievelės.

Leslė sutriko suvokusi, kad taip ilgai buvo užsisvajojusi ir užsimiršusi, kur esanti.

— Praradau laiko pojūtį, — ištarė ji, nežymiai šypteldama. Ir kodėl gi tos merginos taip į ją žvilgčiojo ir šnabždėjosi? Ant liežuvio galiuko jai sukosi pastaba apie tai, kad taip elgtis nemandagu, bet ji nenorėjo, kad jos žodžiai nuskambėtų kaip motiniškas pamokslas.

— Nieko tokio, — atsakė Milė. — Tiesą sakant, norėčiau tave su kai kuo supažindinti.

Leslė pakėlė akis ir išvydo link jų einantį aukštą žilaplaukį vyrą tamsiai mėlynomis akimis. Spręsdama iš jo žvilgsnio, mesto į Milę, Leslė pamanė, kad jis ją labai mylėjo. Nejau jai bus atskleista kokia nors šeimos paslaptis?

— Mieloji Lesle, — pratarė Milė, — norėčiau tave supažindinti su senu savo bičiuliu Džofriu Marsdonu.

Leslė mandagiai ištiesė jam ranką manydama, kad jis ją spustels, tačiau jis to nepadarė. Jis praėjo pro Leslę ir pakėlė nuo žemės vieną iš jos baigtų akvarelių.

— Kur tu mokeisi? — paklausė jis.

“Kokie mandagūs šie žmonės”, — pamanė Leslė.

— Mokiausi savo tėvo, darbų vykdytojo, profesijos, — juokaudama atsakė ji.

Tačiau ponas Marsdonas neatsakė jai šypsena.

— Paskirk man tris savo gyvenimo dienas, ir aš parodysiu, ką tu sugebi.

Iš pradžių Leslė net nenutuokė, apie ką jis kalba, bet Milė žvelgė į ją šypsodamasi.

— Jis žino, apie ką kalba. Šie tavo darbai visai neblogi.

Leslė pažvelgė į poną Marsdoną.

— Aišku, jie “žali”, grubūs, bet tu turi talentą, — kalbėjo jis, imdamas kitą piešinį ir žiūrėdamas į jį.

— “Žali”? — pakartojo Milė. — Liaukis, mielasis Džofri, juk ką tik paklausei, kur ji mokėsi.

— Ar jūs manote, kad turėčiau... kad galėčiau ką nors iš to... kad turėčiau... — Leslė niekaip neįstengė baigti minties.

Nespėjus ponui Marsdonui atsakyti prabilo Milė:

— Mielasis Džofri, ir kodėl gi tau nepasilikus mėlynajame kambaryje, kuris tau labai patinka, ir nepaviešėjus pas mus iki savaitgalio? Galbūt galėtum padirbėti su Lesle, ir ji išties įsitikintų, ar yra talentinga, ar šiandieniniai jos darbeliai — tik atsitiktinumas.

— Koks malonus pasiūlymas, Milisenta, — atsakė Džofris. — Aš jį priimu.

Jiedu atsigręžė į Leslę.

— Žinoma, jeigu ir tu sutinki.

Leslė giliai atsiduso, nes aiškiai suvokė, jog šis atsakymas iš esmės galės pakeisti jos gyvenimą.

— Taip, aš norėčiau pamėginti, — galiausiai pratarė ji. — Manau, norėčiau išsiaiškinti, ar sugebu ką nors daugiau, ne vien darbuotis komitetuose.

Atrodė, kad toks atsakymas sutrikdė Milę, bet vis dėlto ji nusišypsojo.

— Na, o kaip tavo šokiai?

— Aš nesugebu pakankamai aukštai pašokti, o mano... — Na, galima sakyti, Brodvėjaus neužkariausiu.

Milė suėmė Leslės ranką.

— Kad ir kaip ten būtų, akvarelė yra... praktiškiau.

Leslė suprato, jog Milė turėjo galvoje tai, kad žmonai ir motinai labiau dera “elegantiška” tapyba, o ne staipymasis prieš žmones menkai teapsivilkus. Pati sau Leslė pamanė, kad tapyba būtų geras dalykas leidžiant dienas rinkiminių kampanijų metu.

— Puiku, — pratarė Leslė. — Kada galėčiau pradėti?

Trečia dalis

27

Trys moterys stovėjo madam Zojos kambaryje kiek apsvaigusios nuo greito laiko pasikeitimo. Tačiau besišypsantis madam Zojos veidas padėjo joms atsipeikėti.

— Ką tu nusprendei? — paklausė madam Zoja, žvelgdama į Leslę.

Leslė buvo per daug praradusi nuovoką, kad galėtų iškart atsakyti. Ji tik žiūrėjo į keistąją moterį ir mirksėjo.

— Aš noriu naujo gyvenimo, — atsakė Elė, nes nuovokus jos protas greitai sumetė, ko klausia ponia. Per paskutines savaites ji kuo išsamiausiai buvo apsvarsčiusi šį klausimą. — Bet aš norėčiau viską prisiminti. Nenorėčiau pamiršti, kas man nutiko praeityje.

Jos balsas pasidarė žemesnis, ji nežymiai šyptelėjo.

— Nenorėčiau pamiršti, kas man buvo padaryta.

Madam Zoja linktelėjo, o paskui vėl pažvelgė į Leslę.

— O tu?

— Noriu to paties gyvenimo, kurį gyvenu dabar, — tyliai pratarė ji, — bet ir aš noriu viską prisiminti. Yra kai kas, ką būtinai turiu prisiminti.

— Vyriškis, — šypsodamasi pratarė Elė.

— O, ne, — paskubomis atsakė Leslė. — Ne vyriškis. Aš pati. Aš noriu prisiminti save pačią.

— O ką tai galėtų... — užsidegusi rengėsi klausti Elė.

Bet madam Zoja ją pertraukė.

— O tu, mieloji? — tyliai paklausė ji, atsigręžusi į Medison. Tada į ją sužiuro ir kitos dvi.

Medison atrodė prastai. Galėjai pamanyti, kad jai teko pabuvoti pragare, iš kurio ji dar nespėjo grįžti. Kurį laiką Medison šiek tiek svirduliavo, ir atrodė, kad gali tuoj nualpti, bet paskui ji pakėlė galvą ir pažvelgė į madam Zoją.

— Renkuosi naują gyvenimą, — sušnibždėjo ji. — Norėčiau pamiršti senąjį. Nieko nenoriu iš to gyvenimo prisiminti, — nė trupučio neabejodama pratarė Medison.

— Atlikta, — pasakė madam Zoja. — O dabar, mielosios, keliaukit sveikos. Man reikia padėti kitiems žmonėms.

Elė jau buvo bešūktelėjanti: “Kaip taip gali būti? Nejau nenorite sužinoti, kas mums nutiko?" Bet ji nieko nepasakė. Pirmiausia dėl to, kad ji buvo sutrikusi. Dabar jos galvoje buvo du gyvenimai — ji turėjo tūkstančius prisiminimų, pačių įvairiausių prieštaringų prisiminimų. Kurie iš jų buvo tikri, o kurie — ne?

Trijulė iš lėto, nerangiai kraustėsi iš madam Zojos namų. Susirasti kelią atgal nebuvo paprasta, nes į šiuos namus ir į šiuos koridorius jos užklydo prieš tris savaites. Du kartus jos buvo atidariusios ne tas duris, stovėjo ir žiūrėjo į kambarius nesuprasdamos, ką mato.

Galiausiai jos atsidūrė lauke, pasijuto stovinčios nedidelėje madam Zojos verandoje; jas beveik apakino saulės šviesa.

Pirmoji atsigavo Medison, nes jos smegenys nebuvo apkrautos prieštaringais prisiminimais.

Kol Elė ir Leslė mirkčiojo mėgindamos susigaudyti ir surūšiuoti užgriuvusias mintis, Medison ėmė raustis didžiuliame per petį permestame krepšyje.

— Ar kuri nors žinote, kas nutiko mano telefonui? — paklausė Medison. — Esu tikra, jog prieš minutėlę laikiau jį rankose.

— Telefonui? — pakartojo Elė taip, tarsi niekada apie tokį nebūtų girdėjusi.

— Turiu pasakyti, kad iš viso to nieko neišėjo, — kalbėjo Medison, tebesirausdama po krepšį.

— Neišėjo? — pakartojo Leslė, apžiūrinėdama nagus, po kuriais matėsi dažų likučiai.

— Taip, — vis labiau nekantravo Medison. — Mes nuėjome pas ją galvodamos, kad ji išburs mums ateitį. Ji mus apsuko apie pirštą. Tikrai, mums reikėjo sustabdyti tą moterį.

Elė ir Leslė žvelgė į Medison taip, tarsi ji būtų praradusi sveiką nuovoką, tačiau Medison jų nė nematė. Ji vis dar rausėsi savo krepšyje.

— O, dangau! — šūktelėjo ji. — Iš kur čia atsirado tos keistenybės?

Tarp nykščio ir smiliaus ji laikė pakelį cigarečių. Radinį ji laikė atsainiai, tarsi tai būtų kažkokia bjaurastis.

Būtent šis gestas pažadino Elę ir Leslę iš savų minčių. Dabar jos abi žvelgė į Medison. Dabar jos jau tikrai *žvelgė* į Medison.

Nejau joms tik atrodė, kad dabar ji nebuvo tokia liesa, kokią ją matė vos prieš dieną? O gal paprasčiausiai dabar ji atrodė žymiai sveikesnė? Jos oda nebuvo tokia pilka kaip anksčiau. Jos akys buvo kažkokios...

— Tu ir vėl graži, — pratarė Elė.

Medison nusijuokė.

— Dėkoju, — pratarė. — Ir tu neprasta.

— Ne, aš tai... — Elė jau ruošėsi sakyti, kad yra per stora, bet apsižiūrėjusi pamatė, kad drabužiai jai gerokai per laisvi.

— Tik pažiūrėkite, — pasakė Medison, laikydama krepšį, — čia nėra nė vieno mano daikto, krepšio turinys tekainuotų kokius penkis dolerius, ir... — ji nutilo, nes kaip tik tada pažvelgė į savo drabužius. — Galbūt kas nors galėtų man pasakyti, kas čia dedasi? Kodėl aš apsivilkusi tokiais pigiais drabužiais, kur mano naujasis telefonas? Ele, gal galėčiau pasiskolinti tavišką?

Elė žvelgė į Medison išpūtusi akis tarsi žiūrėdama filmą su specialiaisiais efektais. Tačiau čia buvo ne filmas, o tikras gyvenimas. Atrodė, kad nuo Medison nukrito visa metų našta. Taip, ji atrodė vyresnė nei tada, prieš devyniolika metų, kai jų trijulė susitiko, tačiau dabar ji tikrai nebuvo panaši į gyvenimo aplamdytą žmogų. Dabar Medison akyse švietė nenusakoma šviesa, tarsi nušviečianti jos odą iš vidaus.

— Aš neturiu telefono, — tyliai pratarė Elė. — Man niekada nepatiko telefonai.

— Žinau, — atsakė Medison, žiūrėdama į Elę taip, tarsi ši bandytų jos kantrybę. — Juk sakei, kad nekenti telefonų. Bet taip pat sakei ir tai, jog susilaukusi vaikelio pamėgai, nes kiekvieną minutę nori žinoti, ką jis veikia.

— Vaikelio? — mirkčiodama pakartojo Elė.

Medison pažvelgė į Elę, paskui į Leslę, o paskui vėl įsmeigė žvilgsnį į Elę.

— Kas jums abiem nutiko? Ar toji šarlatanė pasakė jums kažką baisaus? Ar todėl elgiatės kaip zombiai?

— Vaikelis, — dar kartą pakartojo Elė.

Medison pasilenkė taip arti, kad nosimi beveik lietė Elės veidą.

— Taip, vaikelis. Tu turi dvejų metukų sūnelį. Tu ir antrasis tavo vyras Džesis susilaukėte vaikelio.

— Džesis, — pakartojo Elė, ir jos akys išsiplėtė. Tą akimirką prisiminimai apie gyvenimą, nugyventą su Martinu, buvo tokie ryškūs, jog užgožė naująjį gyvenimą su Džesiu. Tačiau Medison paminėjus jo vardą Elė viską prisiminė. — Neitis, — pratarė ji. — Natanielis.

Elė nustebusi pažvelgė į Leslę.

— Aš turiu sūnų, vardu Natanielis, ir esu ištekėjusi už Džesio Vudvordo.

— Aš taip dėl tavęs džiaugiuosi, — sušnabždėjo Leslė, o paskui apkabino Elę per pečius. — Esu labai labai laiminga, kad tau pasisekė.

— Ar aš ko nors nežinau? — nekantravo Medison. — Ar galėtume pagaliau kur nors nueiti ir ko nors užkąsti? Norėčiau pasivaišinti kokiu nors kaloringu desertu.

Medison prisimerkusi žvelgė į jas abi.

— Bet jeigu kuri nors iš jūsų viską išplepėsite Tomui, aš tikrai pasakysiu, kad meluojate. Jam jau atsibodo mano skundai dėl kiekvieno priaugto svaro.

— Kalbi apie svorį? — negalėjo patikėti Elė. — Tu priaugai per daug svorio?

— Juk negalime visi būti kaip tu — pamiršti, kad reikia pavalgyti.

Išpūtusi akis Elė apžiūrinėjo save. Ji negalėjo patikėti, tačiau dabar drabužiai ant jos dar labiau karojo nei prieš kelias minutes.

Bet Medison nesijautė pasakiusi ką nors keista.

— Niekaip nesuprantu, kodėl tu viso to neprisimeni. Juk dar praėjusį vakarą apie tai kalbėjomės. Pati sakei, jog mūsų medžiagų apytaka labai skirtinga. Kalbėjai, jog kuo laimingesnė jautiesi, tuo daraisi lieknesnė. Sakei, jog puolusi į depresiją tikriausiai pavirstum storumo sulig namu. O aš pasakiau, kad man — viskas priešingai; jausdamasi laiminga aš noriu valgyti. Sakiau, jog pasijutusi nelaiminga tikriausiai tesverčiau kokius aštuoniasdešimtį svarų.

— Teisingai, — atsakė Elė. — Taip ir būtų. Taip ir buvo.

Medison pažvelgė į Leslę taip, tarsi norėtų išsiaiškinti, ar ir ji mananti, kad Elei ne visi namie.

— Man atrodo, kad mums visoms reikėtų prisėsti ir šiek tiek užkąsti, — pratarė Leslė. — Manyčiau, jog būtų įdomu išgirsti Medison gyvenimo istoriją.

— Bet juk viską jums abiem papasakojau jau pirmąjį mūsų susitikimo vakarą, — pratarė Medison. — Aiškiai prisimenu, kaip pasakojau apie manekenės karjerą Niujorke, apie tai, kaip Kolumbijoje susitikau Tomą, apie tai, kaip man buvo suteiktas laipsnis...

— Ne! — šūktelėjo Elė. — Viską turi pasakoti paeiliui.

— Taip, — šypsodamasi pasakė Medison, aiškiai patenkinta, kad Elė kažką prisiminė. — Kažkada esi sakiusi, jog negalima pasakyti anekdoto esmės nepapasakojus viso anekdoto. Jeigu prisimeni tai, kodėl neprisimeni viso kito, ką esi sakiusi?

— Kvailystės, — tarstelėjo Elė, imdama Medison už parankės. — Štai ką aš tau pasakysiu: kvailystės.

— Teisingai, — pritarė Leslė, kabindamasi į kitą Medison parankę. Trijulė nulipo nuo verandos ir patraukė gatve. — Tiesą sakant, Elei taip patiko tavoji istorija, jog ji norėtų ja pasinaudoti rašydama naują knygą. Todėl ji ir nori dar kartą viską išgirsti. Ji bijo praleisti kokią nors smulkmeną.

— Gerai mąstai, — pasakė Elė. — Labai norėčiau, kad... Norėjau pasakyti, kad Leslė visu šimtu procentų teisi. Užeikime štai čia; tu mums viską kuo smulkiausiai papasakosi. Pradėk nuo to, kaip susitikome Niujorke.

Elė pažvelgė pro Medison nugarą į Leslę.

— Juk būtent į tą laiką ji grįžo, tiesa?

— Taip, — patvirtino Leslė, darydama restorano duris.

— Ką tai reiškia? — nesuprato Medison. — Atgal?.. Jūs abi tikrai kažkaip keistai elgiatės.

— Galbūt po gimdymo man sutriko hormonų pusiausvyra, — paskubėjo paaiškinti Elė.

— Koks absurdas! — pratarė Medison, sekdama paskui padavėją prie staliuko. — Pagimdžiau keturis vaikus, bet nepasakyčiau, kad man kas nors būtų sutrikę.

Tai išgirdusios Elė ir Leslė sustojo kaip įbestos ir pažvelgė viena į kitą.

Pirmoji prabilo Leslė.

— Keturi, — sušnibždėjo ji.

— Ir dar Tomas, — pridūrė Elė. Po akimirkos jos jau bėgte bėgo prie stalelio sėsdamos iš abiejų Medison pusių.

Po dešimties minučių jos jau buvo užsisakiusios vaišes. Virš stalo palinkusi Elė pratarė:

— Kiekvieną žodelį... Noriu išgirsti visas smulkmenas apie tai, kas tau nutiko nuo tos akimirkos, kai išėjai iš Transporto priemonių departamento.

— Bet tu jau beveik viską žinai, tai kodėl turėčiau...

— Kitą knygą dedikuosiu tau, — paskubėjo pasakyti Elė.

— Ar ten įrašysi ir mano vaikų vardus? — šypsodamasi paklausė Medison atlyžusi.

Elė apsižvalgė. Kaip ji ir tikėjosi, dauguma pietaujančiųjų buvo įsmeigę akis į Medison. Būdama keturiasdešimties Medison tebebuvo tokia graži, jog žavėte žavėjo žmones. Tačiau Elė žinojo, jog dar vakar ši moteris galėjo vaikštinėti po parduotuves ir restoranus nepatraukusi niekieno dėmesio.

— Gerai, — pratarė Medison. — Aš tikrai puikiai prisimenu, kaip viską jums pasakojau, bet, jeigu norite manęs išklausyti dar kartą, gerai... Na, nuo ko man pradėti? Kai išsiskyrėme Transporto priemonių departamente prieš devyniolika metų, pamėginau prisistatyti modelių agentūrai. Kad ir kaip ten būtų, — kalbėjo Medison, — Niujorke aukštos ir gražios Montanos merginos tampa vertos skatiko, taigi turėjau labai stengtis, kad išsilaikyčiau.

Medison pastebėjo Elės mestą žvilgsnį į Leslę.

— Ar jūs esate tikros, kad jums užteks kantrybės viską išklausyti dar kartą?

— Aš esu labiau tikra tuo, kad noriu išklausyti tavęs, nei tuo, kad norėčiau paskambinti savo... vyrui, — atsakė Elė. Tada ji giliai atsiduso. — Ir sūnui. Tai greičiau pasakok. Tu mane užlaikai.

— Gerai, — šypsodamasi kalbėjo Medison. — Ir aš norėčiau paskambinti vaikams. Tiesa, pasakodama apie save pirmą kartą gal ir praleidau keletą spalvingų smulkmenų. Na, tai kur aš sustojau? Pirmas dalykas, kurį padariau su jumis išsiskyrusi, buvo netikėtas — aš išmečiau tą siaubingą aplanką su nuotraukomis, kurias man padarė vietinis mano gimto miestelio fotografas. Vargšelis. Jis tikrai norėjo gera, bet jo nuotraukos buvo prastos. Tada...

Kiek sutrikusi ji pažvelgė į kitas dvi moteris.

— Kartais stabteli apmąstydamas nugyventą gyvenimą ir pagalvoji, jog kai kuriuos dalykus padarei būtent taip, o ne kitaip; kartais nė nesuvoki, kodėl tada pasirinkai vienokį, o ne kitokį sprendimą, iš kur žinojai, kad turi elgtis štai taip? Ir šiandien negaliu pasakyti, kas mane paskatino žengti tą žingsnį, bet aš pasiėmiau telefonų knygą ir susiradau man reikalingo fotografo pavardę, paskambinau ir paprašiau, kad jis mane nufotografuotų.

Kurį laiką ji tylėjo norėdama padaryti didesnį įspūdį.

— Tačiau jis nebuvo paprastas fotografas, jis buvo Kordova.

Tai išgirdusi Elė sulaikė kvapą, paskui dirstelėjo į Leslę, kuriai Medison žodžiai taip pat paliko didelį įspūdį. Nė viena iš šių dviejų moterų nebuvo gerai susipažinusi su fotografijos ar mados pasauliu, bet šį vardą jos buvo girdėjusios. Buvo kalbama, kad Kordova sugeba vienu rankos mostelėjimu paversti manekenės darbą tam tikra meno forma. Jo darbų buvo daugelyje meno galerijų.

— Net nežinau, galbūt buvau kur nors perskaičiusi jo pavardę... Man ir pačiai neaišku. Jis buvo labai jaunas, neseniai baigęs Vidurio Vakarų universitetą ir tapęs diplomuotu fotografijos specialistu. Jis buvo nusprendęs fotografuoti vaisius. Ar galite įsivaizduoti? Toks talentas... o tada jis turėjo fotografuoti apelsinus reklaminiams žurnalams, kuriuos matė tik maisto prekių parduotuvių lankytojai. Bet aš nuėjau į jo studiją ir įtikinau jį mane nufotografuoti be nieko, tik su gyvate.

Tai išgirdusi Elė porą kartų sumirksėjo, o paskui pratarė:

— Vargšė Nastasija Kinski.

— Kodėl turėtum gailėtis aktorės? — paklausė Medison, kai prieš ją buvo padėta garuojanti lėkštė. Lėkštėje pūpsojo kalnas trijų rūšių jūros gėrybių, sukrautų ant prancūziškų skrudėsių. Elė ir Leslė pasitenkino omarų salotomis.

— Nekreipk dėmesio, — atsakė Elė. — Tęsk savo pasakojimą.

Medison nusišypsojo imdama šakutę.

— Tą dieną prisimenu taip puikiai, tarsi visa tai būtų nutikę praėjusią savaitę. Prisimenu ir tą žmogų su gyvate.

Medison pažvelgė į Leslę ir Elę.

— Toji gyvatė buvo didelė. Išties labai labai didelė gyvatė...

28

1981-ieji,
Niujorkas

Medison stovėjo prie Transporto priemonių departamento pastato Niujorke; kelias sekundes ji niekaip negalėjo susivokti, kur iš tikrųjų esanti. Tačiau kiek pasisukusi ir konditerijos parduotuvės vitrinoje išvydusi savo atvaizdą, ji pritrūko kvapo. Jau labai seniai ji nebuvo regėjusi tokio veidelio.

Ji tebespoksojo į save matydama savo veidą tokį, kokį matė kiti. Būdama dvidešimt vienerių ir visą gyvenimą šį atspindį matydama, ji buvo prie jo pripratusi ir nekreipė į jį jokio dėmesio. Tiesą sakant, dažniausiai ji gailėdavosi turinti tokią išvaizdą, nes ji stodavo Medison skersai kelio jai panorėjus užsiimti kuo nors daugiau, ne vien grožio, taip dominusio žmones, puoselėjimu.

Tačiau dabar, beveik sulaukusi keturiasdešimties, Medison jau buvo nugyvenusi pakankamai ilgai, kad suvoktų, kokią turėjo Dievo dovaną. Ji suvokė, jog šią dovaną turi labai vertinti.

Ji tarsi tebebuvo mergina, ką tik atvykusi iš Montanos, besiilginti namų, besijaučianti vieniša. Ji norėjo keliauti namo ir kartu surasti kokių nors priežasčių, sulaikančių nuo šio žingsnio.

Tačiau dabar, po daugelio metų, Medison taip pat žinojo, kas jai grėsė. Ji žinojo, kas jos laukia grįžus namo.

Šį kartą ji buvo pasirengusi keisti savo gyvenimą.

Greta jos ant šaligatvio buvo pastatyta vielinė šiukšliadėžė; ant jos Medison pasidėjo sunkų kelioninį krepšį ir ėmė jame kažko ieškoti. Krepšyje buvo keli saldainiai, du nedideli plastikiniai maišeliai su pigia kosmetika, medicinos žurnalas, mažytė dėžutė, kurioje, Medison puikiai prisiminė, yra vėrinukas, dovanotas mamos, kai Medison sukako penkeri, ir aplankas su nuotraukomis, darytomis Montanoje.

Atsivertusi aplanką Medison nepatikliai peržvelgė nuotraukas. Prieš devyniolika metų apie manekenes ir jų darbą buvo žinoma gerokai mažiau nei dabar. “Ar tai gerai, ar blogai?” — svarstė Medison, o paskui nutarė, kad neturi laiko spręsti filosofinių klausimų. Galiausiai ji nusprendė, jog šios nuotraukos tikrai nepritrauks jai reikalingų ir prijaučiančių žiūrovų.

Galvodama apie pirmą savo apsilankymą Niujorke, ji prisiminė siaubingas akimirkas, kai lankėsi pirmojoje modelių agentūroje. Registratorė buvo išties nemaloni — negraži nei išoriškai, nei vidumi. Ji jautė malonumą versdama gražias čia susirinkusias merginas laukti. Pažvelgusi į Medison, vilkinčią vasarinę suknelę, iš priekio puoštą raukiniais, ji pliaukštelėjo per jos nuotraukų aplanką atsivertusi puslapį, kur buvo įklijuotas Medison, stovinčios prie medžio, atvaizdas. Registratorė taip prunkštelėjo, kad tikriausiai buvo girdėti trijuose šio pastato aukštuose. Visos agentūron susirinkusios merginos nusišypsojo. Jos visos pamanė, kad Medison tikriausiai jau nebeturi jokių šansų patekti į manekenių pasaulį.

Dabar Medison prisiminė, kaip tada pyko ant registratorės. “Ir kaip ji drįso imtis teisėjos vaidmens?” — svarstė ji. Įpykusi Medison iš aukšto pažvelgė į pasipūtėlę aiškiai duodama suprasti, ką apie ją galvoja.

Ji labai suklydo. Vėliau Medison buvo paaiškinta, kad būtent registratoriai būna pirmieji žvalgai, kad agentūros pasitiki jų sprendimais.

— Tu nesi fotogeniška, tiesa? — tarstelėjo moteris, paniekinančiai šypteldama ir atiduodama Medison aplanką.

Dabar Medison stebėjosi prisimindama savo pačios aroganciją, susigėdo galvodama apie tai, kaip tada įsiutusi išlėkė iš agentūros.

Panašiai nutiko ir kitose dviejose agentūrose; dabar Medison pečius slėgė našta, didumo sulig Montanos kalnais. Visą gyvenimą jai buvo nuolat kartojama, kad ji beprotiškai graži, bet dabar, kai kiekviena jos kūno dalis buvo atskirai aptarinėjama... Šito ji nebegalėjo pakelti. Taigi paskambinus Rodžeriui, ji apsidžiaugė galėdama viską mesti ir važiuoti namo.

Tačiau *šį kartą* ji viską darys kitaip, nes dabar ji žinojo, kas jos laukia namuose.

Vėl pažvelgusi į krepšį Medison išėmė dėžutę su mamos dovanotu kaklo papuošalu, o paskui visą krepšį iškratė į vielinę šiukšliadėžę — išmetė saldainius, kosmetikos maišelius ir nuotraukų aplanką. Tada ji išsitraukė banko knygelę, kurioje buvo įrašyta jos turimų pinigų suma. Jos sąskaitoje buvo beveik septyniolika tūkstančių dolerių; ji žinojo, kad apie pusę pinigų pervedė jos tėvas.

Žvelgdama į mažąją knygelę Medison nusišypsojo. Prieš devyniolika metų faktas, kad jos tėvas pervedė neteisėtai savo dukrai virš dešimties gabalų, ją siutino. Jis nepripažino jos sava, bet atsiuntė jai savo purvinus pinigus.

Dabar Medison buvo vyresnė ir gerokai išmintingesnė, ji daug geriau suprato gyvenimą. Ji žinojo, kas yra tikra aistra, žinojo, kad dėl vienos akimirkos gali gailėtis visą likusį gyvenimą. Dabar Medison žinojo dar ir tai, jog yra tėvų, kurie niekada nesiųstų pinigų, kad ir kiek daug jų turėtų.

Į tėvo atsiųstus pinigus ji žvelgė kaip į dovaną. Tokią pačią dovaną jai padovanojo gimtasis miestelis. Prieš daugelį metų ji buvo supykusi, kad miestelis vertė ją vykti ten, kur ji nenorėjo, vertė ją tapti tuo, kuo ji netroško tapti.

Visi šie dalykai pykdė Medison, ji norėjo atsilyginti visiems padarydama kaip tik priešingai nei iš jos buvo tikimasi. Visus miestelio surinktus pinigus ir tėvo atsiųstą sumą ji išleido Rodžeriui. Būdama Niujorke ji pasistengė, kad niekur nebūtų pasirinkta modelio darbui. Vėliau ji grįžo į Montaną ir pasakojo mokyklos draugams, kad Niujorkas — šaltas ir nemalonus miestas, kuriame ji niekada nenorėtų gyventi. Jos bičiuliams buvo smagu tai girdėti, bet verslininkai, apmokėję jai kelionę, dūsaudami gręžėsi nuo jos šalin. Todėl nieko nuostabaus, kad iki skyrybų Medison retai kada aplankydavo gimtąjį miestelį. Jai gyvenant su

Rodžeriu kiekviena nesėkmė ar slogutis įsirašydavo į jos kūną, todėl dabar jai niekas nebesiūlė rinktis modelio karjeros.

Dabar jai atsirado proga viską pakeisti. Dabar ji buvo kita moteris. Dabar ji suprato, kad kiekvieną progą reikia branginti.

Netoliese ji pamatė telefono būdelę, kurioje buvo prie grandinėlės prikabinta telefonų knyga. Skubiai versdama puslapius Medison susirado fotografų sąrašus. “Mičelas Kordova”.

Prieš daugelį metų kažkas paklausė Medison, ar ją kada nors fotografavo Kordova. Medison nusišypsojusi atsakė, jog tada, kai ji lankėsi Niujorke, apie Kordovą niekas nė girdėti nebuvo girdėjęs. Šį klausimą jai uždavė visai jaunutė mergaitė, jos mama buvo Medison mokyklos laikų draugė; tada ši mergaitė pažvelgė į Medison taip, tarsi ji būtų labai sena.

Jau vėliau, priešpiečiams valgydama jogurtą, Medison prisiminė šį klausimą. Kokia likimo ironija — o kas, jeigu ji ir Kordova savo karjerą pradėtų drauge?

Ji sumetė į telefono automatą monetas, bet paskui persigalvojo ir padėjo ragelį. Ne, ji geriau pati pas jį nueis. Ji padarys viską, kad tik jį įkalbėtų ją nufotografuoti.

* * *

— Aš nefotografuoju manekenių, — pratarė jis, žvelgdamas pro objektyvą. Prieš jį buvo stalas, ant kurio puikavosi krūva apelsinų, padažytų, kad atrodytų dar labiau oranžiniai. Jis nebuvo aukštas, jo viršugalvis vos siekė Medison petį. Jo nosis buvo kumpa, lūpos labai plonos, o akys tokios skvarbios, kad priminė erelio žvilgsnį.

— Montanoje apie jus visi kalba, — suokė Medison, nutaisiusi nekalčiausią ir kiek įmanoma labiau gundantį balselį. Jo studija buvo įrengta sename sandėlyje, tikriausiai žiemą ji nebuvo šildoma.

Jis vikriai atsisuko ir nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

— Greičiau sakyk, ko iš manęs nori.

“Būdama dvidešimt vienerių niekada nebūčiau galėjusi to padaryti”, — svarstė Medison, bet dabar fotografo tonas ir žvilgsnis jai pagelbėjo. Jai buvo sunku apsimetinėti, kad yra jaunutė mergina.

— Norėčiau, kad mane nufotografuotumėte.

— Aš nedarau mados, — atsakė fotografas, nesivargindamas dar kartą į ją pažvelgti. — Peržvelk geltonuosius puslapius. Susirasi šimtus fotografų, kurie tikrai neatsisakys tave fotografuoti.

Medison norėjo jam paaiškinti, jog turi tik tris savaites, per kurias privalo suskubti pakeisti visą gyvenimą; taigi ji neturėjo kada maldauti.

— Jeigu galite nuspausti fotoaparato mygtuką, vadinasi, galite fotografuoti ir manekenes, — pasakė ji; jos balse nuskambėjo daugiau apmaudo, nei ji pati to norėjo.

— Tu negali skųstis...

— Ryžto trūkumu, — paskubėjo baigti Medison. — Be to, aš tikriausiai labiau jumis pasitikiu, nei jūs pats savimi. Ir ką gi jūs prarastumėte, jeigu jums nepavyktų? Vėl imtumėte fotografuoti vaisius? Na, o jeigu jūs iš manęs padarytumėte žvaigždę? Kas tada nutiktų *jums*? Ar šis fotoaparatas pirktas iš komiso?

Akimirką ji sulaikė kvapą. Ar jis dabar lieps jai išeiti? Jis nustatė fotoaparatą, spragtelėjo, paskui vėl nustatė. Jis nepakėlė akių į Medison.

— Tu pati užmoki už fotojuostą ir ryškinimą.

— Sutarta, — nedvejodama atsakė Medison.

Važiuodama į jo studiją, ji nusisamdė taksi, kad neatvyktų prakaituota. Sėdėdama automobilyje, ji paskubomis apmetė nuotraukos eskizą. Ji nejaukiai jautėsi kopijuodama tai, ką jau vėliau padarys originalesnė už ją asmenybė, bet Medison nupiešė paprastą piešinėlį, vaizduojantį ant šono gulinčią moterį, apie kurią apsivijusi milžiniška gyvatė.

— Kažkas kažkada man yra sakęs, jog jis svajoja pamatyti moterį visai be nieko, tik su gyvate.

Fotografas nieko neatsakė į jos žodžius, jis ir toliau fotografavo apelsinus. Jis turėjo asistentą, nedidelį, drovų žmogeliuką, perstatinėjantį stovus su fotoaparatais.

— Su didele gyvate, — tyloje pakartojo Medison.

Atsigręžęs jis pažvelgė į ją.

— Aš nedarau pornografijos.

Medison sulaikė kvapą.

— Padarykite tai dėl manęs, gerai? Aš esu aukšta graži mergina iš Montanos, tačiau modelių pasaulyje gražios ir aukštos merginos iš Montanos stovi ant kiekvieno kampo. Man reikia ko nors, dėl ko pasirodyčiau kitokia. Man reikia ne pornografijos, bet meno. Sukrečiančio meno. Ar galite tai padaryti, ar ne? Jeigu negalite, taip ir sakykite, kad liaučiausi švaisčiusi laiką.

Pirmą kartą jo akyse ji pamatė susidomėjimą. Sulaikiusi kvapą Medison laukė jo atsakymo.

— Tu turi galvą, tiesa?

— Seną galvą ant jauno kūno, bet noriu derėtis dėl jaunosios dalies. Senoji dalis nieko nedomina.

Išvydusi fotografo šypsenėlę Medison suprato, kad jį laimėjo. Ji norėjo šokti iš džiaugsmo, bet susitvardė prisivertusi ramiai stovėti ir laukti. Dabar buvo jo eilė veikti.

Ji padavė jam eskizą. Jis kelias minutes tyrinėjo piešinėlį, o paskui išsitraukė iš kišenės piniginę, išsiėmė kreditinę kortelę ir padavė ją asistentui.

— Surask man gyvatę.

Jaunuolis su siaubu žvelgė į plastikinę kortelę.

— O iš kur aš ją...? — šnibždėjo jis, neįstengdamas baigti sakinio.

— Juk čia Niujorkas. Taigi surask man gyvatę, didelę gyvatę. Atnešk ją čia rytoj rytą, apie devintą.

Tada Kordova atsigręžė į Medison ir pažvelgė į ją taip, tarsi ji būtų kokia prekė.

— Tavo klubai per platūs, o viena akis didesnė už kitą.

Medison nusišypsojo. Ji ir anksčiau buvo tai girdėjusi, bet dabar šie žodžiai ją įsiutino.

— Vadinasi, turėsite taip mane apšviesti, kad šių trūkumų nesimatytų, tiesa? — pratarė ji.

Jis nieko neatsakė, bet Medison pastebėjo, kaip jo akys žybtelėjo. “Man atrodo, aš jam patinku”, — mąstė ji.

— Kas tave grimuoja? — paklausė jis.

— Gal turite kokių nors draugų? — viltingai paklausė Medison.

— Tiesą sakant, turiu. Bet tada turi čia būti rytoj rytą, šeštą valandą. Turėsi padirbėti.

Anksčiau tokia pastaba būtų ją įžeidusi, bet dabar Medison tik nusišypsojo.

— Gerai. Bet perspėk savo draugus, kad atsineštų mentelę ir maišą cemento. Jie turės paplušėti, kad atrodyčiau taip gerai, kaip atrodo šie apelsinai.

Jis iš paskutiniųjų tvardėsi, kad lūpų kampučiai nepakiltų aukštyn, bet jam nesisekė.

— Eik. Nešdinkis. Eik išsimiegoti. Gali ir akis išsilupti. Pagalvok apie suknelę. Man darosi bloga vien į ją pažvelgus.

Medison pasisuko durų link; jai priėjus prie durų fotografas jau buvo įnikęs į savo darbą.

— Dėkoju, — pratarė ji, bet jis į ją nė nepažvelgė.

Išėjusi laukan Medison pažvelgė į savo krepšį ir pamatė, kad turi raktą. Laimė, čia pat buvo ir pigaus užmiesčio viešbutuko adresas. Jeigu ji nebūtų jo užsirašiusi, Medison buvo tikra, jog per tiek metų tikrai būtų pamiršusi.

Atėjusi į nediduką kambarėlį iš spintos ir komodos ji išsitraukė visus atsivežtus drabužius. Ponia Velč, vienintelės Erskino drabužių parduotuvės savininkė, Medison paaukojo visą drabužių spintą, kad tik ji turėtų kuo vilkėti Niujorke.

— Sunku rasti tavo dydžio drabužių, bet aš radau, — pasakė ji Medison dieną prieš jai išskrendant.

Dabar Medison su siaubu žvelgė į šiuos drabužius. Klostės ir mažytės auksinės sagutės, languoti ir gėlėti audiniai... Visa tai buvo išdėliota priešais. Jeigu ji nueitų į modelių agentūrą apsivilkusi kokiu nors panašiu drabužiu, registratorė neabejotinai iš jos pasišaipytų. Kita vertus, Medison prisiminė, jog ir kitos pretendentės vilkėjo panašiai.

Palikusi paskleistus drabužius Medison išėjo į parduotuvę.

Ji grįžo po trijų valandų visa suplukusi. Medison dribtelėjo ant drabužiais apkrautos lovos mesdama ant grindų sunkius krepšius su pirkiniais.

Krepšiuose buvo tik juodi ir balti drabužiai. Ji nenupirko nė vieno drabužio, kuris nebūtų madingas 1981-aisiais, ar kurio negalėtum dėvėti 2000-aisiais. Klasika. Paprastumas. Aiškumas.

Drabužiai buvo neįtikėtinai brangūs. Ji nusipirko vilnones kelnes, kurios naujos kainavo tūkstantį du šimtus dolerių, bet jai pavyko jas įsigyti už “varganus” šešis šimtus. Balta itališka palaidinė kainavo du šimtus penkiasdešimt. Ji nusipirko prabangų diržą, prie jo tinkančią rankinę ir batelius.

Grįždama iš parduotuvių namo, ji užėjo pasidažyti blakstienų. Kai ji pasirodys modelių agentūroje, nebus prisidažiusi. Ji norėjo parodyti tikrą savo odą, nepaslėptą po grimo sluoksniais. Ji puikuosis tik tamsiomis, tankiomis blakstienomis, taip pat neapsunkintomis tušo, o jos plaukai bus nepriekaištingai apkirpti ir sušukuoti.

Kitą rytą Medison jau pusę šešių buvo Kordovos studijoje. Ji nieko nevalgė jau nuo praėjusios dienos popietės. Ji vylėsi dar dieną ištverti nevalgiusi. Kiek įmanoma greičiau jai reikėjo atsikratyti penkiolika svarų.

Medison džiaugsmui ir nuostabai fotografas ruošėsi surengti rimtą fotosesiją. Jos jau laukė du jauni vyrukai. Jie buvo išties jauni ir nepatyrę, bet degte degantys troškimu dirbti. Išgirdusi jų vardus Medison stengėsi neapalpti. Ji žinojo, jog vienas iš jų iškeliaus į Holivudą ir per Oskarų įteikimo ceremoniją jo vardas bus minimas atsakant į klausimą "Kas jus grimavo?" Dabar jis spoksojo į Medison rankose laikydamas kelis pincetus ir suraukęs kaktą kalbėjo:

— Brangute, tokiems antakiams man reikėjo atsigabenti žolės pjovimo mašinėlę.

Kitas vyrukas buvo kirpėjas. Medison žinojo, jog ateis diena, kai jis ne tik turės savo saloną, bet ir neįtikėtinai brangią savos gamybos plaukų priežiūros priemonių liniją.

— O ką turėčiau daryti su *šitais*? — tarstelėjo kirpėjas, kilstelėjęs Medison plaukų sruogelę.

Medison nusišypsojo žvelgdama į juos ir tarė:

— Tikiuosi, jūs nepamiršote atsinešti kopėčių.

Ji juos prajuokino, jie iškart susidraugavo. Ji paprašė, kad kirpėjas ją apkirptų taip, kaip vėliau bus apkirpta Dženifer Aniston iš "Draugų". Po kelerių metų tokia šukuosena užkariaus visą šalį, bet 1981-aisiais toks stilius buvo visiškai naujas.

— Atleisk, Dženifer, — sumurmėjo Medison, pažvelgusi į nedidelį jai pakištą veidrodėlį.

Lygiai devintą atsidarė studijos durys, ir vidun įžengė du didžiuliai, prakaitu apsipylę vyrai, apsivilkę berankoviais marškinėliais, nešini gyvate, kuri buvo ne mažesnė už Medison.

"Ir ką, po velnių, aš padariau?" — pamanė Medison. Paskui Kordova sušnibždėjo jai į ausį:

— Tai ką, pabūgai?

Medison sunkiai nurijo seiles.

Padėję gyvatę ant grindų prakaituoti vyrukai susidomėję žvelgė į Medison. Ji buvo pasidažiusi, jos veidą rėmino minkšti, švelnūs plaukai, ji vilkėjo tik plonytį kimono.

— Noriu penkiasdešimties nuotraukos egzempliorių, — pratarė vienas iš vyriškių dėbsodamas į Medison.

Nusigręžusi Medison išsivėpė. Vienas dalykas buvo nusirengti priešais fotografą ir tuos kitus vyrukus, kurie visai ja nesidomėjo, bet prieš šituos...

— Tikiuosi, jis patalpins šią nuotrauką internete, — sumurmėjo ji.

— Kur? — nesuprato kirpėjas.

— Nekreipk dėmesio, — atsakė Medison; tada ji giliai atsiduso ir atsisagstė drabužį, bet dar tebebuvo į jį susisupusi.

Paskui ji nusišypsojo. “Kurių velnių? — mąstė ji. — Kai tau dvidešimt, nori būti prisidengusi, bet kai tau keturiasdešimt, džiaugiesi, kai kas nors paprašo nusirengti”. Nusivilkusi ji apsigręžė ir pažvelgė į gyvatę.

— Pradėkime, — tarė ji.

* * *

Kai Medison įžengė į geriausią Niujorke modelių agentūrą, pirmiausia pasijuto esanti labai sena. Agentūroje buvo pilna merginų, puikiai tinkančių jai į dukras.

Tačiau prie durų buvo pakabintas veidrodis; metusi į jį žvilgsnį Medison pamatė, jog ir jos kūnas buvo jaunas kaip tų merginų. Ji džiaugėsi matydama, kad amžius — vienintelis dalykas, siejantis ją su konkurentėmis.

Merginos vilkėjo taip, kaip ji pati, pirmąkart peržengusi modelių agentūros slenkstį. Jos buvo apsivilkusios “geriausiais sekmadieniniais drabužiais”, o tai reiškė — kuo mažiau drabužių, kuo daugiau papuošalų. Jų grimas buvo toks, apie kokį buvo kalbama visose Amerikos “Žavesio mokyklose” — per gausus ir per ryškus.

Medison vilkėjo paprasta balta palaidine ir paprastomis juodomis kelnėmis, jos oda švytėte švytėjo, ant jos nebuvo nė lašo grimo; Medison atrodė tarsi švytintis perlas blausiame akvariumo žvyre.

Už stalo sėdėjo ta pati susiraukusi, bjauri, surūgusi registratorė, kurią Medison taip gerai prisiminė.

— Klausau, — pratarė ji, pakėlusi akis į Medison.

Pirmą kartą niūrus šios moters žvilgsnis ir jos priešiškumas supykdė Medison, bet šį kartą ji saldžiai jai nusišypsojo.

— Norėčiau parodyti savo nuotraukų aplanką, galbūt net susitikti su ponia Vanderpul, — pratarė Medison.

Registratorė mėgino tai nuslėpti, bet Medison jai padarė įspūdį. Moteris akivaizdžiai perprato jos drabužių kainą ir jų kokybę.

— Ar jūs susitarusi?

— Tiesą sakant, taip, — pratarė Medison. Ji jau praėjusį kartą buvo įkliuvusi į šias pinkles. — Buvau susitarusi vienuoliktą. Manau, dabar tiek ir yra.

— Bet aš laukiu jau tris valandas! — šūktelėjo Medison už nugaros stovinti mergina.

— Bet mes vos prieš valandą pradėjome darbą, — atkirto registratorė, o paskui pažvelgė į registracijos knygą. — Nematau jūsų pavardės.

Medison bakstelėjo pirštu į langelį, ties kuriuo buvo įrašyta vienuolikta valanda.

— Štai kur aš.

— Medison? Kas čia per vardas? — vėl plykstelėjo registratorė.

Medison susilaikė neatšovusi atgal.

— Toks, kokį man išrinko mano motina, — atsakė ji tebesišypsodama. — Galbūt malonėtumėte peržiūrėti mano nuotraukas, kol lauksiu, — pasakė Medison, dėdama ant moters stalo juodą aplanką. Šį kartą aplankas buvo odinis, o ne plastikinis.

Labiau už viską pasaulyje Medison troško išvysti moters išraišką atvertus aplanką ir pirmąkart pamačius Kordovos padarytas nuotraukas. Su Kordova ji praleido tris dienas. Išlaisvinus jo kūrybiškumą nebebuvo galima jo sulaikyti. Kai jam buvo pristatyta persikų pintinė, kurią jis turėjo nufotografuoti, Kordova pasiuntė kirpėją nupirkti pigų juodą peruką, o asistentui paliepė surasti drabužius, kuriuos paprastai dėvi čigonai. Po įsakymo atnešti gyvatę asistentas vykdė kiekvieną nurodymą.

Kordova nufotografavo Medison, apsivilkusią čigoniškai, sėdinčią tarp tūkstančio persikų. Na, taip tik atrodė, kad persikų tūkstantis, nes Kordova juos buvo sumaniai išdėliojęs ant dirbtinio kalnelio.

Būtent Medison jam pasiūlė atsisakyti vardo "Mičelas" ir pasirašyti tik "Kordova". Ši mintis jam iškart patiko, bet jis ir toliau į ją šnairavo lyg bijodamas, kad po minutėlės ji nepavirstų būtybe iš kosmoso.

Tačiau dabar, atsidūrusi agentūros priimamajame, Medison nusigręžė į registratorę nugara, o paskui nužingsniavo į kitą kabineto pusę ir atsisėdo ant laisvos kėdės. Atsigręžusi ji patyrė tikrą pasitenkinimą išvydusi, kad ši paniurėlė moteriškė net prasižiojusi iš nuostabos žiūrinėja nuotraukas.

Pakėlusi akis ir pamačiusi, kad Medison ją stebi, registratorė užsičiaupė ir užvertė aplanką. Paskui ji kaip paprastai pakilo nuo stalo, timptelėjo kiek per ankštą palaidinę ir paėmė šūsnį aplankų. Elgdamasi taip, lyg Medison aplanką imtų po ilgų dvejonių, ji užmetė jos nuotraukas ant krūvos viršaus, o paskui nuėjo link durų, už kurių ponia Vanderpul spręsdavo šimtų jaunų merginų likimus.

Registratorė nekantriai pasibeldė; atidarius duris pasigirdo:

— Būtų gerai, jeigu šį kartą neapviltum.

Nekilo abejonių, kad ponia Vanderpul nemėgsta, kai kas nors trukdo jai dirbti.

Užsidarius durims, Medison juto, kaip daužosi jos širdis. Gal ji elgėsi per daug agresyviai? Galbūt jai reikėjo pasitenkinti paprasto, gero Niujorko fotografo paslaugomis? Galbūt reikėjo ko nors paprasta. Įprasta. Ne su gyvate.

Durys vėl atsidarė tikriausiai po kelių minučių, tačiau Medison pasirodė, kad praėjo ištisos valandos. Tarpduryje šį kartą stovėjo ne surūgėlė registratorė, o pati ponia Vanderpul. Manekenių pasaulyje ji buvo Pati Ponia Vanderpul.

Medison žiūrėjo sulaikiusi kvapą, kaip ši moteris plieniniais plaukais, apsivilkusi griežto stiliaus aptempta suknele, žvalgosi po kambarį. Pamačiusi Medison, ji pratarė:

— Ar tu — Medison Eplbai?

Medison mandagiai jai nusišypsojo ir linktelėjo. Tiesą sakant, gerklėje jai buvo įstrigęs didelis gumulas, todėl ji neįstengė kalbėti.

— Gal norėtum užeiti į mano kabinetą?

— Taip, ačiū, — išspaudė Medison. Paskui ji pasistengė žengti keletą žingsnių.

Ji nusekė paskui ponią Vanderpul į kabinetą; joms už nugarų užsivėrė durys.

29

— Tai, be jokių abejonių, pati nuostabiausia mano kada nors girdėta istorija, — pratarė Leslė.

— Net ir dabar, kai viską išklausei antrą kartą? — šypsodamasi paklausė Medison.

— O aš šios istorijos galėčiau klausytis tūkstantį kartų, ir kiekvieną kartą ji man atrodytų vis įdomesnė, — įsiterpė Elė. — Na, tai kas nutiko paskui?

— Bet juk visa kita jūs jau žinote, — pasakė Medison, dairydamasi padavėjos. — Kaip manote, ar jie mums atneš desertų meniu?

— Čia jums Meinas. Paprašyk mėlynių, — nekantraudama tarstelėjo Elė. — Noriu sužinoti, kas nutiko paskui.

Leslė uždėjo ranką ant Elės alkūnės.

— Bet juk visa kita jau žinome. Juk daugelį metų žurnaluose matydavome tavo nuotraukas, tiesa?

— Tikrai? — susidomėjusi pasitikslino Elė.

— Na, šen bei ten, — šypsodamasi kalbėjo Medison. — Bet man rūpėjo ir kiti dalykai, ne vien tik sukiotis prieš fotoobjektyvus. Tačiau jūs jau žinote visą mano istoriją. Oi, kaip gerai, mums atveža vežimėlį su desertais.

— Medison, — lėtai pratarė Elė, — aš tau nupirksiu viską, kas tik šiame vežimėlyje yra, jeigu tu papasakosi, kaip viskas klostėsi toliau.

Juokdamasi Medison bakstelėjo pirštu į didelį gabalą šokoladinio pyrago su šokoladiniu kremu.

— Aš stengiausi, — paprastai atsakė ji stebėdama, kaip padavėja deda prieš ją lėkštelę su pyragu.

Elė ir Leslė mostelėjo padavėjai atsisakydamos deserto.

— O tai reiškia, kad... — ragino ją Elė.

— Aš pasirodydavau ant podiumų, imdavausi visokio darbo, kokį tik man siūlydavo. Nenoriu girtis, bet viso to rezultatas buvo neblogas — mano nuotraukos ant trijų mados žurnalų viršelių ir labai viliojantis kosmetikos priemonių firmos kontraktas pradirbus vos aštuonias savaites.

Medison nutilo norėdama atsikąsti pyrago.

— Bet rankose laikydama čekį, kurį gavau baigusi dirbti, aš pamaniau, kad už tą sumą galėčiau išleisti į mokslus du vaikus. Štai taip man ir kilo toji mintis. O visa kita jūs jau žinote.

— Ne, nežinome, — sutartinai atsakė kitos dvi bičiulės.

Medison pažvelgė į jas negalėdama patikėti, jog įmanoma užmiršti tokį svarbų dalyką.

— Pasinaudojusi tais pinigais pradėjau mokytis norėdama gauti diplomą, — pasakė ji.

— Kokios srities specialistės diplomą? — sulaikiusi kvapą paklausė Elė.

Medison prisimerkusi pažvelgė į ją.

— Juk ne prasčiau už mane žinai, kad esu daktarė.

— Medicinos daktarė? — išplėtusi akis pasitikslino Leslė.

— Taip. Aš esu fiziatrė, — kalbėjo Medison, kraipydama galvą. — Labai džiaugiuosi pasirinkusi šią specialybę; Kolumbijoje aš turėjau nuostabią mokytoją — daktarę Doroti Oliver. Galėjai pagalvoti, kad mes pažįstamos nuo gimimo.

Elė pažvelgė į Leslę, paskui Leslė pažvelgė į Elę. Iš pradžių jos nusišypsojo viena kitai, o paskui dar plačiau išsišiepė. Galiausiai jos abi netikėtai prapliupo juoktis, paskui atmetė galvas ir dar garsiau pradėjo kvatotis. Paskui jos atsistūmė kėdes, pakilo nuo stalo, susikibo rankomis ir laimingos, besijuokdamos ėmė šokti aplink Medison.

Į jas sužiuro kiti restorano lankytojai — iš pradžių kiek susiraukę, o paskui, pamatę laime trykštančias moteris, ėmė šypsotis.

Restorane grojo muzika; melodija buvo rami, paprasta, bet Elė ir Leslė sugebėjo pagauti ritmą ir pradėjo suktis viena apie kitą tarsi imituodamos penkiasdešimtųjų svingą.

— Daktarė! — šūkčiojo Elė. — Ji yra daktarė.

— Medicinos daktarė, — pakartojo juokdamasi Leslė, besisukdama aplink Elę.

Joms pradėjus rimčiau šokti Elė nebegalėjo konkuruoti su Lesle, todėl pasitraukė kelis žingsnelius atgal, o po akimirkos Leslė jau stovėjo pasistiebusi ant pirštų galiukų. Leslė nebešoko jau beveik aštuoniolika metų, bet, kita vertus, paskutines dvi savaites ji po porą valandų per dieną praleisdavo šokių studijoje. Ir dabar ji gracingai iškėlė rankas virš galvos sudarydama lanką ir ėmė sukti liemenį nedideliais apskritimais. Taip besisukiodama ji pasileido eilėmis tarp stalų.

Pietaujantieji aiškiai atskyrė talentą ir patyrimą nuo eilinio kvailiojimo. Jie padėjo šalin šakutes ir sužiuro į Leslę, o Elei ėmus ploti pagal skambančios muzikos ritmą, jie visi pasekė jos pavyzdžiu. Leslė sukosi po visą restoraną nė akimirką neprarasdama pusiausvyros ir nesustodama.

Grįžusi prie savo stalelio, ji sustojo. Jai sustojus visas restoranas pratrūko ploti. Šypsodamasi, nuraudusi dėl netikėto savo poelgio ir kartu iš malonumo Leslė padarė gilų reveransą kaip balerina po nuostabaus spektaklio.

Po kelių akimirkų jos vėl visos sėdėjo prie stalo, Elė ir Leslė žibančiomis akimis žvelgė į Medison.

— Tu vis dar gali, — pratarė Medison Leslei.

— Ne, tiesą sakant, nelabai galiu, — atsakė ji, bet šį kartą jos balse nenuskambėjo nuoskauda. — Tiesą sakant, niekada iš tikrųjų ir negalėjau.

— Bet aš ką tik mačiau...

Leslė turėjo nuryti didelį gurkšnį vandens. Galbūt vakar jai ir buvo dvidešimt, bet šiandien jai keturiasdešimt; jos kūnas dabar jau nebebuvo labai gerai ištreniruotas.

— Aš geriau šoku už paprastą žmogų, bet nesugebu šokti taip, kaip šoka geriausieji. O būtent tokia aš visada ir troškau būti — pati geriausia.

— Bet... — buvo bepradedanti Medison, tačiau ją nutraukė Elė.

— Tai kaip tu susipažinai su Tomu? — paklausė Elė.

Žvelgdama į tuščią lėkštelę Medison nusišypsojo.

— Ar prisimenate, kai susitikome pirmą kartą, aš jums sakiau, kad mane paliko vaikinas?

— Mes prisimename, — ramiai atsakė Leslė. — Kas jam nutiko?

— Nepasakok anekdoto pabaigos, kol nepapasakojai jo viso, nepamiršote? — šypsojosi Medison. — Kol buvau Niujorke, tasai mane palikęs vaikinas, jis buvo vardu Rodžeris, parašė man porą laiškų. Tik per jį mano gyvenime nutiko patys nuostabiausi dalykai.

Akimirką nutilusi Medison laukė, kol į šiuos jos žodžius atsilieps Elė arba Leslė, tačiau abiejų moterų veido išraiška buvo visai vienoda — jos abi buvo truputį susiraukusios, tarsi vien paminėjus Rodžerio vardą joms būtų pasidarę bloga.

— Rodžeris man parašė, kad jo koledžo bičiulio brolis rengiasi vykti studijuoti į Kolumbijos universitetą. Aišku, tada aš tikrai negalėjau atskirti vieno koledžo nuo kito, bet tas Kolumbijos universitetas buvo Niujorke, todėl ir aš nutariau ten stoti.

Pažvelgusi į stiklinę su vandeniu Medison paslaptingai nusišypsojo.

— Tada dar nežinojau, kad Kolumbijos universitetas — prestižinė aukštoji mokykla, kurion patekti labai sunku. Tačiau dar mokydamasi vidurinėje mokykloje atlikdavau savo namų darbus, o paskui dar ir Rodžerio. Taigi, galima sakyti, buvau dvigubai apsiskaičiusi. Aš mokiausi anglų kalbos ir istorijos, bet Rodžeris norėjo padaryti kitiems įspūdį, todėl buvo pasirinkęs fiziką ir chemiją, — vis dar tebesišypsodama Medison žvelgė į Elę ir Leslę. — Sakykime, Rodžeriui puikiai sekėsi visur. Taigi atlikusi universitete man pateiktą testą gavau aukštą įvertinimą. Man buvo pasakyta, jog galiu paduoti pareiškimą stipendijai gauti, bet aš nutariau studijuoti savo lėšomis.

— Vadinasi, į Kolumbiją nuvykai Rodžerio dėka, — šypsodamasi pasitikslino Elė; paskui ji pasikeitė žvilgsniais su Lesle.

— Taip, — atsakė Medison, — bet ten nuvykusi buvau per daug drovi, kad iškart prisistatyčiau Rodžerio bičiulio broliui.

Kurį laiką Medison šypsodamasi sėdėjo nudūrusi akis.

— Nežinau, ar kuri nors iš jūsų trumpo, taip seniai įvykusio mūsų pirmojo susitikimo metu ką nors pastebėjote, bet aš visada maniau, jog negalėčiau... Na, jūs tikriausiai būtumėte pasakiusios, kad aš niekada nė pati neturėjau vilčių tapti aukštosios medicinos mokyklos studente.

— Aš niekada nebūčiau taip pasakiusi, o tu Lesle? — paklausė Elė apsimestinai naiviai.

— Savaime suprantama, man nebūtų šovę į galvą suabejoti tavo gabumais, — šypsodamasi pritarė Leslė.

— Jūs abi labai gerai apie mane galvojate, — pratarė Medison. — Kad ir kaip ten būtų, manyčiau, kad būtent Rodžerio laiškai, kuriuose jis pasakojo apie tai, kas jam nutiko, paskatino mane pasirinkti būtent tokią specialybę. Tik per jį susitikau savo nuostabią mokytoją daktarę Doroti Oliver. Kažkokio stebuklingo atsitiktinumo dėka, kaip nutinka tikriausiai vienam iš milijono, paaiškėjo, kad jos sūnėnas ir yra tasai Rodžerio bičiulio brolis, apie kurį jis man buvo rašęs anksčiau.

Medison minutėlę luktelėjo lyg tikėdamasi, kad šis neįprastas sutapimas susilauks kitų jos bičiulių nuostabos šūksnių, bet jos kuo ramiausiai sėdėjo laukdamos istorijos tęsinio.

— Taigi antrus metus besimokydama medicinos, aš pagaliau susipažinau su Tomu, — tęsė Medison. — Mes iškart susibičiuliavome. Jis padėdavo man kiekviename žingsnyje, ir jau kitą dieną, kai gavau diplomą, mes susituokėme.

Elė ir Leslė atsilošė kėdėse šypsodamosis iš pasitenkinimo.

— Ir jūs susilaukėte vaikų, — pratarė Leslė ne klausdama, o konstatuodama. Jos žodžiuose atsispindėjo tikras džiaugsmas.

— Taip, keturis, — tebesišypsodama atsakė Medison. — Jeigu tik galėtume, kartu su Tomu turėtume jų visą tuziną. Mes mylime vaikus. Tik jie suteikia pilnatvę gyvenimui. Jeigu aš jų neturėčiau... — Medison pakėlė akis. — Na, tiesiog neįsivaizduoju, koks būtų mano gyvenimas, jeigu neturėčiau Tomo ir vaikų. Kartais aš pagalvoju, kad mes buvome vienas kitam sukurti. Jeigu nebūtume vienas kito sutikę, tikriausiai taip ir būtume likę vieniši. Ar ką nors supratote?

— Daugiau nei pati gali įsivaizduoti, — atsakė Leslė.

— Tai dabar jūs visi gyvenate Niujorke? — pasidomėjo Elė.

— Ne, — atsakė Medison. — Juk jau sakiau, kad... Na, aišku, jūs nieko neprisimenate. Mes gyvename Erskine, Montanoje. Ten turime savo kliniką.

Kartą Elė domėjosi mažų miestelių klinikomis, todėl žinojo, kad ten dirbant labai nedaug teuždirbama. Nieko nepagalvojusi ji tyliai pratarė:

— Teisingai, Tomas juk turtingas.

— O, ne, — paskubėjo atsakyti Medison. — Klinikai atidaryti pasinaudojome *mano* sutaupytais pinigais. Tomo pinigai yra paskirti vaikams.

— Modelio karjera, — tarstelėjo Leslė, žvelgdama į Elę. — Ji tuos pinigus sukaupė dirbdama manekene.

— Ne, — paprieštaravo Medison, tada minutėlę patylėjo žvelgdama į kavos puodelį. Padavėja nuėmė tuščias lėkšteles ir įpylė dar kavos. — Galbūt jums pasirodys labai keista, bet pinigų gavau iš sandėrių biržoje. Mat vos pažvelgusi į įvairių kompanijų sąrašus kažkokiu būdu *sužinodavau*, kurioms iš kompanijų artimiausiu metu pasiseks, kurios iš jų iškils.

Kurį laiką Medison žvelgė į kitas dvi moteris laukdama kokios nors jų nuostabos išraiškos, tačiau nė viena moteris nieko neatsakė. Tada Medison tęsė:

— Pradėjau menkai ką tenutuokdama. Vieną dieną vienas mano studijų bičiulis garsiai skaitė straipsnį apie biržų darbą, o aš jam pasakiau, kurios biržos iškils. Susidarė toks įspūdis, jog aš *žinojau*, kurios prekės staiga sužavės amerikiečius.

Leslei ir Elei nieko neatsakius Medison kalbėjo toliau:

— Pradėjau investuoti viską, kas likdavo iš pinigų, gautų už manekenės darbą, kurį dirbau studijuodama mediciną, — pasakė Medison ir trumpam nutilo, nes norėjo gurkštelėti kavos. — Atsiradus internetui investavau didelę sumą. Buvau tikra, kad šitas biznis suklestės!

Ir vėl ji nutilo, o paskui pakėlusi akis nušvito nuostabia šypsena.

— Na, kad būtų aiškiau ir trumpiau, pasakysiu, kad gavau milijoninį pelną.

Ir dabar ji nepamatė nuostabos Elės ir Leslės veiduose.

— Jaučiausi skolinga gimtajam savo miesteliui; kas žino, kaip būtų pasisukęs mano gyvenimas, jeigu to miestelio žmonės nebūtų manęs išsiuntę į Niujorką? Tikriausiai taip ir būčiau jame pasilikusi, ištekėjusi už kokio nors nekenčiamo vyruko ir... — ji nutilo, tarsi ši mintis būtų per daug absurdiška ir neverta diskusijų.

— Taigi aš pasitariau su Tomu, ir jis visa širdimi pritarė mano planams: didesnę dalį pinigų paskyrėme medicininei įrangai Erskino klinikoje. Apie metus domėjomės praktine medicina, bet visada troškome dirbti reabilitacijos srityje, kuri man labiausiai patinka. Taigi dabar mes su Tomu turime nedidelę ligoninę, kur mums dirba šeši terapeutai.

Šypsodamasi Medison atsilošė kėdėje.

— Žinote, ką dar jums pasakysiu? Klinika ne tik atsipirko, bet ir neša neblogą pelną, todėl per Kalėdas galime pradžiuginti savo darbuotojus didelėmis premijomis. Žiemą iš gretimų kurortų pas mus suvažiuoja daug pacientų lūžusiais kaulais, po traumų, patirtų slidinėjant. Tokie pacientai mums padeda išlaikyti kliniką, o gaunamas pelnas leidžia nemokamai gydyti vietinius Erskino gyventojus.

Medison pažvelgė į Elę su Lesle tarsi laukdama kokių nors klausimų, tačiau jos abi tylėjo, todėl Medison pasakojo toliau:

— Gyvenimas juokingas, tiesa? — kalbėjo ji. — Kai man pirmąkart pasakė, jog mane norima išsiųsti į Niujorką, kad tapčiau manekene, aš pasipiktinau pamaniusi, kad kažkokie seniokai drįsta kištis į mano gyvenimą. Tiesą sakant, tada galvojau, jog tokiu būdu jie mėgina išgarsinti Erskiną, kad vėliau patys iš to pasipelnytų. Dabar ima juokas apie tai pagalvojus, bet tada pykau ir ant savo tėvo; tiesa, jis yra puikus žmogus ir dažnai lanko savo vaikaičius. Tada aš buvau labai supykusi, kad jis atsiuntė pinigų mano kelionei į Niujorką. Net nežinau, kodėl staiga persigalvojau, bet pyktis kažkur išgaravo.

Kurį laiką Medison žvelgė į savo bičiules.

— Žinote, ką pasakysiu? Pasikeičiau būtent tada, kai pirmąkart susitikome. Išėjusi iš Transporto priemonių departamento pajutau, kad nebejaučiu jokio pykčio, kad gerai žinau, ką dabar turėčiau daryti, kur turėčiau eiti.

— Lyg kažkas būtų mostelėjęs burtų lazdele, — tyliai pratarė Elė.

— Taip! Būtent! Pasikeičiau su jumis susipažinusi. Tik todėl, kad pakeičiau savo požiūrį, man nutiko daug puikių dalykų. Aš susipažinau su Tomu, mes sukūrėme gražią šeimą ir...

— Ir tavo mažasis miestelis suklestėjo, — pabaigė Elė.

— Taip, suklestėjo, bet juk jiems už daug ką buvau skolinga, tiesa? — pasakė Medison. — Norėjau ką nors jiems padaryti atsidėkodama už tai, kad jie išsiuntė mane į Niujorką, už tai, kad jie mane globojo po motinos mirties ir kai mane paliko vaikinas.

— O kas nutiko Rodžeriui? — vienbalsiai rėkte išrėkė Elė ir Leslė, priversdamos Medison nusijuokti.

— Vargšas vaikinas, — kresteldama galvą pratarė Medison. — Man taip jo gaila.

Minutėlę ji sėdėjo nuleidusi akis, apžiūrinėdama stalelį, o paskui vėl pažvelgė į drauges.

— Nesu tikra, ar patikėsite manimi po to, ką jums apie jį pasakojau... Jūs tai prisimenate, tiesa?

— Taip! — vėl sutartinai atsakė Elė ir Leslė.

— Jis man paskambino į Niujorką netrukus, kai ten nuvykau, ir pasakė, kad jį sunkiai sužeidė ant jo užlėkęs automobilis. Jis labai negalavo — tiek fiziškai, tiek dvasiškai. Jis man sakė, kad jam labai manęs trūksta, jis maldavo, kad grįžčiau ir jam padėčiau. Jis man sakė neabejojąs mano sugebėjimais, nes man jau buvo tekę slaugyti sunkiai sergančią mamą. Jis sakė, kad esu vienintelė pasaulyje, galinti jam padėti.

— Ir ką tu jam atsakei? — paklausė Leslė.

Medison pakėlus akis jos veidas buvo kiek pasikeitęs.

— Žinote, aš ir šiandien jaučiuosi truputį kalta dėl to, ką jam padariau. Dabar, kai esu vyresnė, puikiai suprantu, kiek skausmo jam reikėjo iškęsti, bet tada aš tegalvojau apie tai, kaip jis galėjo mane palikti, kai jam esu tiek daug padariusi. Manyčiau, tada nelabai jį teužjaučiau, nors jo padėtis išties buvo sunki. Aš jam pasakiau...

Medison kaltai į jas pažvelgė.

— Aš jam pasakiau, kad jo šeima yra ganėtinai turtinga, kad nusamdytų pačią geriausią slaugę, o aš nesirengiu jo slaugyti už dyką. Tada buvau tikra beširdė, tiesa?

Išvydusi žvilgsnius, kuriais apsikeitė Leslė su Ele, pastebėjusi džiaugsmu nušvitusius jų veidus Medison perspėjo:

— Jeigu jūs ir vėl pradėsite šokti, prisiekiu, atsistosiu ir išeisiu. Vienas kartas buvo visai įdomu, bet du kartai pasirodytų nenormalu.

— Mes pamėginsime susilaikyti, — atsakė Leslė.

Šypsodamasi Elė paklausė:

— Tai kas gi nutiko gerajam senajam Rodžeriui?

— Mmmm, — numykė Medison. — Štai dėl to tikrai jaučiuosi kalta. Jis nesusilaukė globos, taip reikalingos po avarijos. Dar blogiau — jam buvo nustatyta klaidinga diagnozė. Tuoj po avarijos jam buvo pasakyta, kad jis daugiau nebevaikščios; tada niekas tokia diagnoze neabejojo.

— Tu nori pasakyti, kad ir šiandien jis sėdi ratukuose? — paklausė Elė.

— Taip. Visa tai išties siaubinga. Jo tėvai visada buvo patys beširdiškiausi žmonės pasaulyje; jiems kliudė neįgalus sūnus, todėl jie paprasčiausiai apgyvendino jį antrame aukšte ir ten paliko. Jam buvo pasamdytas prižiūrėtojas, padedantis atlikti gyvybiškai svarbius dalykus, bet niekas niekada nepasidomėjo, kokia tikroji jo diagnozė. Niekas nė karto jo neapžiūrėjo apgijus žaizdoms, nepasidomėjo, ar jis tikrai taip stipriai sužeistas, kaip buvo manyta iš pradžių.

Medison minutėlę nutilo.

— Kaip jau pasakojau, po Rodžerio skambučio mes dar apsikeitėme keletu laiškų, bet, man atrodo, jo tėvai jam neleido toliau su manimi susirašinėti, nes jie visą laiką manė, jog esu iš žemesnio sluoksnio, todėl netinku jų sūnui į drauges. Taigi Rodžeris niekada taip ir nepasveiko. Jo tėvai prieš daugelį metų nuskendo plaukdami valtimi, Rodžeris paveldėjo visą namą ir daug pinigų. Tačiau visa tai jam neatnešė laimės. Jis vedė tris ar keturis kartus, net neprisimenu kelis. Kiekvienos skyrybos jį vis labiau nuskurdindavo.

Viską apie jį žinau todėl, kad tris kartus per savaitę jis lankosi mūsų klinikoje. Aš išsiaiškinau, kad jo stuburo smegenys nėra pažeistos, kaip iš pradžių buvo teigiama. Mes labai daug dirbome mėgindami pastatyti jį ant kojų, bet...

Medison beviltiškai mostelėjo ranka.

— Tiesą sakant, Rodžerio širdis nėra tokia stipri, kad dabar jis galėtų pradėti vaikščioti. Jam reikia, kad kas nors nuolatos jį skatintų, drąsintų... Man atrodo, jam reikia ko nors, kas priverstų jį patikėti, kad jis ir vėl yra futbolo komandos kapitonas, populiariausias vaikinas mokykloje. Tačiau jam niekas to nesako. Jau per vėlu.

Minutėlę Medison atrodė pykstanti.

— Iš tikrųjų, kokia gėda! Koks praradimas. Jeigu jo tėvai nebūtų buvę tokie šykštūs, jeigu jam būtų paskirtas tinkamas gydymas, Rodžeris būtų galėjęs pasveikti. Kas žino, ko jis būtų pasiekęs gyvenime?

Tai išgirdusios Leslė ir Elė susižvalgė.

— Taip, kas žino? — pratarė Elė. — Rodžeris buvo toks puikus vaikinas, tiesa?

— Nemanyčiau, kad turėtumėte apie jį spręsti tik iš to, kaip jis su manimi pasielgė, — pasakė Medison. — Kartais pasvarstau, kaip būtų susiklostęs mano gyvenimas, jeigu būčiau pas jį grįžusi tada, kai jis manęs šaukėsi...

— Ne! — beveik riktelėjo Elė, o paskui nuleido balsą dirstelėjusi į gretimą staliuką. — Tu teisingai pasielgei pas jį negrįžusi.

— Žinoma, kad teisingai, — atsakė Medison suraukusi kaktą. — Bet man ir dabar atrodo, kad esu jam skolinga. Jeigu jis nebūtų manęs palikęs, miestelis nebūtų manęs išsiuntęs į Niujorką. Jeigu ne Rodžerio laiškai, nebūčiau sumaniusi stoti į Kolumbijos universitetą. Be to, jeigu Doroti ir būtų mane supažindinusi su Tomu, galbūt mes nebūtume susidraugavę, jeigu jo brolis nebūtų buvęs Rodžerio bičiulis... — Medison nusišypsojo. — Na, Tomas yra iš turtingos šeimos, sakykime, jis šiek tiek pyksta ant draugiškai jo atžvilgiu nusiteikusių gražių merginų. Jis šiek tiek jų bijosi.

— Bet tik ne tavęs, — tyliai pratarė Leslė.

— Ne, ne manęs. Man atrodo, kad supratau Tomą jau tą pačią akimirką, kai jį išvydau. Jis ir aš... — Medison nutilo; ji galėjo papasakoti ištisą istoriją, bet nenorėjo, kad kas nors pamatytų, kokie gilūs jausmai sieja ją ir jos vyrą, vaikus, kaip ji myli savo darbą, kaip stipriai džiaugiasi gyvenimu.

— Žinot, — tyliai kalbėjo Medison, — aš esu laiminga. Suprantu, kad taip kalbėti senamadiška, bet aš esu laiminga. Turiu savo šeimą ir draugų, turiu darbą. Mano gyvenimas nėra koks nors ypatingas, tiesą sakant, jis labai paprastas. Liepos ketvirtąją valgome dešrainius, aš žaidžiu su vaikais, bet visa tai man labai patinka. Kartais žmonės, žiūrinėdami mano nuotraukas, o ypač tą, kur aš nusifotografavusi su gyvate, negali patikėti, jog atsisakiau galimybės tapti supermodeliu ir savaitgalio keliones lėktuvu į Romą iškeičiau į darbą klinikoje mažame, nuobodžiame Erskine, bet...

Atrodė, kad Medison per daug įsiaudrino nuo sukilusių emocijų; ji nutilo stengdamasi aprimti.

— O kaip sekasi jums abiem? — paklausė ji, vėl pakėlusi į jas akis.

— Aš labai laiminga, — pratarė Elė. Jos mintys jau buvo pradėjusios skaidrėti.

Abi moterys klausiamai sužiuro į Leslę.

— O aš nė nežinau, — kuo nuoširdžiausiai atsakė ji. — Turiu nuveikti keletą dalykų; kadangi nieko dar nenuveikiau, nežinau, kaip visa tai man padės gyventi. Paklauskite manęs to paties po šešių mėnesių.

— O kaip... — pradėjo Elė, norėdama sužinoti viską apie Leslę.

Tačiau Leslė neleido jai baigti staiga pakilusi nuo stalo.

— Nežinau, kaip jūs, bet aš pasijutau labai pavargusi. Man atrodo, kad būtų visai neblogai grįžti namo ir šiek tiek snustelti.

— Neblogai skamba, — pritarė Medison.

— Ir aš sutikčiau, — pridūrė Elė, bet taip sakydama tyliai pamanė: "mes visos meluojame. Turime savų, asmeniškų reikalų". Ji pati norėjo kuo greičiau susirasti kanceliarinių prekių parduotuvę ir nusipirkti popieriaus bei rašiklį, nes Medison papasakota istorija jai pametėjo puikią idėją naujai knygai. Ji norėjo parašyti knygą apie tai, kaip žmonės veikia vieni kitų gyvenimus, apie tai, kaip...

— Jau pasirengusios? — paklausė Leslė; Elė suvokė, jog stovi prie stalo paskendusi svajose.

Pirmoji išėjo Medison; Leslė priėjo prie Elės.

— Norėčiau sužinoti, kas nutiko tau ir buvusiam tavo vyrui, — tyliai pratarė ji. — Kas nutiko teismo salėje?

— Ar nenuskambės kvailai, jeigu pasakysiu, kad man reikėtų ramiai prisėsti ir viską prisiminti?

— Puiku, — atsakė Leslė. — Ir aš turiu pagalvoti apie tai, kas man nutiko.

Elė klausiamai pažvelgė į Leslę.

— Tu grįžai ir nutarei nieko nekeisti. Ar tavasis beveik prezidentas pasirodė esąs netikėlis? Tu tik pasakyk, ir atėjus rinkimams tikrai už jį nebalsuosiu.

Ji pasakė šiuos žodžius kaip pokštą, bet Leslė nenusišypsojo.

— Tiesą sakant, jis buvo labai šaunus. Man atrodo, jis tikrai pranašesnis už dabartinį mano vyrą, galbūt sumanesnis, malonesnis, atidesnis, aišku, geresnis.

— Ohoho! — šūktelėjo Elė. — Ir tu jį palikai?

Leslė atsakė ne iš karto.

— Ar suprastum, jeigu pasakyčiau, kad labai myliu savo šeimą, bet tuo pačiu jaučiuosi ganėtinai jais visais pasisotinusi?

— Taip, suprantu. Tai ką tu planuoji daryti?

Leslė nusišypsojo.

— Net neįsivaizduoju. Nė nenutuokiu.

Elė nusijuokė.

— Puiku. Vadinasi, dabar mes visos apsimesime, kad einame numigti, o iš tikrųjų imsimės savų reikalų. Medison eis skambinti saviškiams ir kalbės apie tai, kaip juos myli, kaip jų pasilgo, o tu...

— O aš eisiu pasivaikščioti ir ilgai ilgai vaikštinėsiu mąstydama apie tai, kaip gyventi toliau. Daugiau nebebus jokių fantazijų apie vaikiną iš koledžo ir apie tai, kas būtų buvę, jeigu būtų buvę... Nuo šiol gyvensiu dabartimi.

Leslė nusišypsojo.

— O tu... Palauk, pamėginsiu atspėti... — teatrališku gestu Leslė pridėjo delną prie smilkinio tarsi įtemptai galvotų. — Tu norėtum užrašyti viską, ką pasakojo Medison, jos istoriją tu norėtum perkelti į naujos knygos puslapius, aišku, taip, kad niekam nešautų į galvą patraukti tavęs teisman.

Elė nusijuokė.

— Aš puikiai prognozuojama, tiesa?

— Ir taip, ir ne, — rimtai atsakė Leslė. — Manyčiau, kad pagaliau supratau, kaip žmogui svarbu jo *aš*. Tavo galvoje nuolat besisukančios įvairiausios istorijos tau padeda būti savimi. Jeigu kas nors iš tavęs tai atimtų, tu...

— Galiu iškart pasakyti — tapčiau depresijos apnikta moterimi, — atsakė Elė.

— Teisingai, — sutiko Leslė. — Beje, ant kampo mačiau nedidelę, bet šaunią drabužių parduotuvę. Manau, kad prieš išvažiuodama turėtum ten apsilankyti. Juk nenori grįžti namo pas Džesį ir Netą vilkėdama dviem dydžiais per didelius drabužius, tiesa?

Jau vien pagalvojusi apie tai, kad galėtų susigrąžinti ankstesnį savo kūną, Elė skubiai nusigręžė. Taip, ji atgavo ne tik savo liekną kūną; Džesio dėka ji atgavo ir savigarbą, ir pasitikėjimą savimi.

Joms grįžus namo Medison įlėkė vidun aiškiai nekantraudama susirasti telefoną. Tačiau nei Leslė, nei Elė vidun nežengė. Apsigręžusi Elė nuėjo atgal į miestelį ieškodama kanceliarinių prekių krautuvėlės, o Leslė patraukė keliu tolyn jau spėjusi paskęsti mintyse.

30

Elė atsilošė lėktuvo sėdynėje ir pati sau nusišypsojo. Ji grįžo ten, nuo kur ir pradėjo, bet šį kartą jos gyvenimas, ooo, jos gyvenimas buvo visai kitoks. Beveik dvi dienos praėjo nuo to laiko, kai ji grįžo iš... Iš kur? Ji vis dar nenumanė, kaip galėtų visa tai pavadinti. Kelionė laiku? Kažkoks nenusakomai milžiniškas perkeitimas?

Kad ir kas tai būtų, visa tai neabejotinai pakeitė jos gyvenimą. Ji vis dar prisiminė, kas jai buvo nutikę po skyrybų su Martinu, bet dabar tasai nugyventas laikas jai atrodė kaip kažkada perskaityta knyga — neįtikėtina istorija, kuria niekas nepatikėtų, visai nepanaši į tikrą gyvenimą.

Dabar užsimerkusi ji vėl prisiminė visą antrą kartą pasikartojusią savo gyvenimo istoriją. Praėjusį vakarą jos su Lesle ilgai vakarojo; Elė viską jai išpasakojo.

— Viską išsprendė Džesis, — šypsodamasi prisiminė Elė. — Prieš pamildama Džesį turėjau išsivaduoti iš pykčio ir to, ką pati vadinau desperatišku teisingumo troškimu. Išsivadavusi jau galėjau atsakinėti į Džesio užduodamus klausimus. Jis...

— Ką? — paklausė Leslė.

— Aš ilgai nesuvokiau, bet manosios skyrybų istorijos niekas anksčiau nebuvo logiškai įvertinęs. Manyčiau, dėl viso to kalčiausias mano gailestis sau, taip smarkiai veikdavęs žmones, jog jie į viską imdavo žvelgti mano akimis. O aš nemačiau tiesos.

— Na, tai kas nutiko šį kartą? — tyliai paklausė Leslė, žvelgdama į uždarytas Medison kambario duris. Jos stengėsi neleptelti ko nors, dėl ko Medison imtų klausinėti, apie ką jos kalba. Jos nenorėjo, kad Medison būtų primintas ankstesnis jos gyvenimas.

— Tai vis Džesis, — paprastai atsakė Elė. — Aš padėjau jam, o jis padėjo man.

— Ar tik nenori pasakyti, kad atskleidei žmogžudystės mįslę? — su siaubu paklausė Leslė. — Tu nebuvai atsidūrusi ant labai pavojingos ribos, tiesa?

— Na, tiesą sakant, manyčiau, kad... mes... rizikavome. Džesis sakė, kad galime padaryti tai, ko negali policija, būtent — klausytis Šeron telefoninių pokalbių. Tiesą sakant, vėliau paaiškėjo, jog tik aš galiu to imtis, nes Džesis yra teisininkas.

— O aš maniau... — pradėjo Leslė, bet paskui nutilo.

— Tu manei, kad jis gyvena iš bilijonieriaus brolio pinigų? — šypsodamasi paklausė Elė. — Ir aš taip maniau. Bet vėliau sužinojau, jog Džesis atsisakė puikios teisininko vietos Los Andžele ir nusprendė dirbti broliui, na... — kurį laiką Elė tylėjo nudelbusi akis į batus, o paskui vėl pažvelgė į Leslę, — sakykime, Džesis nėra bilijonierius, bet ir ne vargšas. Savaime suprantama, man nereikia jaudintis, kad jis ims kėsintis į mano uždirbamus pinigus.

Tai išgirdusi Leslė spustelėjo Elės ranką ir nusišypsojo.

— Džiaugiuosi dėl tavęs. Vadinasi, tu nelegaliai įkišai į tos moters telefoną “blakę”, o kas nutiko paskui?

— Mes sužinojome, kad ji turi meilužį, o visi Lu pinigai buvo jo paveldėti iš tėvo; tai reiškė, jog skyrybų atveju tie pinigai būtų traktuojami kaip asmeninė, o ne kaip bendruomeninė nuosavybė.

— Vadinasi, tokiu atveju ji nieko nebūtų gavusi, — pasakė Leslė.

— Teisingai. Bet ji buvo Lu paveldėtoja, vadinasi, Lu mirties atveju Šeron turėtų atitekti viskas. Toks buvo jos motyvas, bet mes turėjome surinkti įrodymus.

Minutėlei Elė išsivėpė iš pasibjaurėjimo.

— Man nepatiko tai, ką darė Džesis, bet viskas baigėsi gerai.

Žvelgdama į Elę Leslė kurį laiką tylėjo.

— Jis jai surengė spektaklį. Ji tikriausiai žinojo, kad Džesis yra turtingas, vadinasi, užmušusi dėl pinigų, dėl pinigų ji galėjo ir ištekėti.

— Būtent, — pritarė Elė. — Džesis norėjo surežisuoti kažką panašaus į Agatos Kristi romanus — priversti ją prisipažinti pasikvietus gretimame kambaryje besislepiančius policininkus. Aš jam sakiau, jog tai nėra labai originalu, bet jis man atsakė, kad neketina rašyti knygos tikėdamasis palankių recenzijų, o tik stengiasi sučiupti žudikę.

— Atrodo, jis neblogai tave pažįsta, — šypsodamasi pastebėjo Leslė.

— Ne taip gerai, kaip pats mano, — atsakė Elė. — Vis dėlto jam pavyko. Aš ir du policininkai pasislėpėme už durų, o Džesis įsiviliojo Šeron vidun su buteliu šampano jai ir buteliu škotiško viskio sau. Tada jis ėmė ją atakuoti. Tiesa, tasai viskis iš jo butelio tebuvo paprasta arbata. Kai Šeron įkaušo, Džesis pribloškė mane pasakodamas jai apie tai, kaip nekenčia savo turtingojo brolio. Po kelių minučių Šeron jau rezgė įvairiausius planus, kaip Džesis galėtų užmušti Vudį. Ji sakė, kad tai padaryti visai nesunku, kad vietinė policija yra per kvaila, kad atskirtų žmogžudystę nuo savižudybės. Dar po kelių taurių šampano ji ėmė girtis Džesiui, kaip prisėlino prie Lu ir ėmė jį bučiuoti. Jos žodžiais tariant, jis taip apsidžiaugė, kad ji ant jo nebepyksta, jog nekreipė jokio dėmesio į jam netikėtai įbruktą pistoletą.

— Išties nieko nuostabaus, — pratarė Leslė. — Kai viskas pakrypsta sekso link, vyrų smegenys staiga susiauréja.

— Taip nutiko ir vargšeliui Lu. Šeron jį nušovė, o paskui visą kaltę suvertė Buviui, kuris, kaip ji puikiai žinojo, nuolat sukiojosi apie jų namus. Šeron išsipasakojo Džesiui, kad ji pati jaukinosi Buvį kiekvieną vakarą tuo pačiu metu nusirenginėdama priešais atvirą langą; taigi Buvis žinojo, kada prasideda jos pasirodymas.

— Oho! Vadinasi, jūs su Džesiu išaiškinote žmogžudystę. O kaip baigėsi tavo skyrybos?

Elė giliai atsikvėpė.

— Per visą tą sumaištį aš nepamiršau, kad teismo diena nenumaldomai artėja, bet niekaip negalėjau palikti Džesio vieno.

— Aišku, kad negalėjai! Beje, juk sakei, kad Šeron buvo labai graži.

— Užsikrėtusi penkis svarus grimo ji atrodė gražiai, bet ji nebuvo Medison, tai jau tikrai, — su apmaudu pratarė Elė.

Nudelbusi akis Leslė nusišypsojo.

— Tai tu nedalyvavai teisme?

— Nė pati to nesuvokiau, bet visas tas dienas, kai mes mėginome painioti Lu mirties aplinkybes, Džesis nuolatos užduodavo man klausimų apie skyrybų bylą. Man teko šiek tiek pameluoti, nes tai, ką puikiai žinojau, dar nebuvo įvykę. Nenorėjau leistis į kalbas apie madam Zoją.

— Aš tavęs ir nekaltinu, — pratarė Leslė. — Bet galiausiai tu jam viską papasakojai?

— Pakankamai daug ir išsamiai. Jis buvo puikus klausytojas, o aš trokšte troškau kam nors išsipasakoti, ypač teisininkui. Žinau, kad tai, kas man buvo padaryta, gali būti pavadinta moraline skriauda ir neteisybe, bet visada jaučiau, kad ir teisine prasme tai nėra teisinga.

Nutilusi Elė nusišypsojo.

— Šeron buvo nuvežta į kalėjimą iš vakaro, prieš prasidedant manajam teismui; jau kitą rytą Džesis nuskraidino mane į Los Andželą, galėčiau pridurti, kad su savo asmeniniu lėktuvu. Bet mes nėjome į teismo salę. Matai, į viską aš žvelgiau klaidingai. Aš maniau, kad visi Martinu tikėjo, kad tik dėl to jam buvo atiduota viskas. Taigi visus tuos metus mane kamavo vienintelis priekaištas pačiai sau — kodėl mano toks niekam tikęs charakteris. Tačiau Džesis iškapstė visą tiesą.

— Papasakok man, — tyliai pratarė Leslė.

— Tikriausiai prisimeni, kaip sakiau, jog per daugelį metų Martinas iš manęs buvo paėmęs didelę sumą pinigų?

— Taip, — atsiliepė Leslė. — Ar tu radai tuos pinigus?

— Taip, — atsakė Elė ir nutilusi persibraukė delnu per veidą. — Kai apie viską imu galvoti, negaliu patikėti, kad buvau tokia naivi. Aš! Rašanti apie paslaptingas žmogžudystes! Taigi, kaip Džesis įtarė, o paskui įrodė, Martinas paklausė savo *advokato* patarimo ir padavė saugoti pinigus draugui. Jau sakiau, kad tai neteisėtas poelgis, nes pagal įstatymus tie pinigai yra lygiai mano, lygiai jo. Tačiau skiriantis Martinas turėjo pasirašyti dokumentą, kuriame privalėjo prisiekti, jog jokių pinigų niekada neslėpė. Taigi prieš pasirašant jo advokatas jam pasiūlė perduoti pinigus kažkam kitam. Ir neturėdamas pinigų Martinas galėjo juos valdyti, todėl jis papirko teisėją sumokėjęs jam šimtą penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

— Ką? — išpūtusi akis tarstelėjo Leslė. — Martinas papirko *teisėją*?

— Ir taip, ir ne, — atsakė Elė. — Viską išaiškino Džesis. Jį labai sukrėtė tai, ką jam papasakojau. Jis sakė, kad teismo salėje niekas niekuo netikėjo, niekam nerūpėjo, ar manasis buvęs vyras rūpinosi mano karjera, ar ne. Džesis uždavė man šimtus klausimų; turiu pripažinti, jog jam buvo sunku gauti atsakymus, nes aš niekaip negalėjau atsikratyti įkyrios minties, kad teisėjas *patikėjo* Martinu.

— Iš tikrųjų svarbu buvo tik pinigai, — pasakė Leslė.

— Taip. Tik pinigai. Kai nuėjau į teismo salę, tiesa, šį kartą jau su Džesiu, jis man papasakojo, kas nutiko. Martinas kartu su teisėju ir stenografiste nuėjo į privačius apartamentus ir pasakė, jog į perrinkimų fondą rengiasi pervesti šimtą penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Martinui pateikus šį pasiūlymą teisėjas iškart jam pasakė, jog yra tikras, kad Martinas padėjo man siekti karjeros, kad nėra jokios priežasties, galinčios sukliudyti akivaizdžiai talentingam Martinui ir toliau kontroliuoti mano knygų leidybą visą laiką turint šią teisę. Galiausiai teisėjas pasakė, jog apskritai abejoja mano psichine sveikata.

— Bet juk minėjai, kad kartu buvo ir stenografistė?

— Taip. Tiesą sakant, viskas buvo padaryta lyg ir legaliai.

— Kaip supratau, pinigai nepateko į kampanijos fondą?

— Ne. Džesis puikiai žinojo, kad jie ten nepateks. Visi dokumentai buvo kruopščiai sutvarkyti, todėl sulyginus datas nebuvo sunku nustatyti, kad teisėjui duoti šimtas penkiasdešimt tūkstančių taip ir nepateko ten, kur reikėjo.

— Džesis sugebėjo surinkti visą informaciją? — išplėtusi akis stebėjosi Leslė.

— Taip. Džesis viską ir pakeitė. Tą dieną, kai turėjo įvykti teismas, Džesis parašė raštelį; tiesa, jis man nesakė, kas tame raštelyje parašyta. Raštelį jis nunešė teisėjui į jo kabinetą. Po dešimties minučių teisėjas panoro pamatyti Džesį. Po valandos Džesis išėjo iš teisėjo kabineto ir nuėjo į teismo salę.

— O kas nutiko tada?

Parimusi ant rankų Elė nusišypsojo ir užsimerkė su malonumu viską dar kartą prisimindama.

— Gaila, kad nematei Martino išraiškos! Įėjęs į teismo salę jis buvo pasipūtęs, pažvelgęs į mane jis paniekinamai nusišypsojo žinodamas, kad jam bus leista šimtu procentų kontroliuoti mano knygų leidybą, o norėdama atgauti teisę į savo knygas, aš sutiksiu su visomis jo primestomis sąlygomis. Tačiau po trijų valandų jis išėjo pajuodęs iš pykčio. Viskas buvo padalyta per pusę, kaip ir turėjo būti. O štai kur likimo ironija — kadangi Martinas sakė teisėjui, jog mano uždirbti pinigai yra jo paties “privati nuosavybė”, galiausiai turėjo pripažinti, kad yra skolingas man.

— O kaip tavo namas ir knygos?

— Namas buvo parduotas, ir pusė sumos perduota man. Niekas net nesvarstė klausimo, ar jis turi teisę į mano knygas, ar ateityje jam priklausytų kokia nors pelno dalis.

— Vadinasi, šį kartą jam nekliuvo namas, o tu išvengei būtinybės jam mokėti didžiules sumas.

— Taip!

Leslei daugiau nieko nepasakius Elė atsistojo ir nusižiovavo.

— Štai taip. Galiausiai man paaiškėjo, kodėl buvo tikima Martinu, o ne manimi.

— Ir tai sužinojusi pasijutai esanti laisvesnė, tiesa? — taip pat stodamasi paklausė Leslė.

— Taip. Aš kamavausi ne dėl pinigų; mane slėgė neteisybė.

Pagauta nenumaldomo noro Leslė apkabino Elę, o paskui nuo jos atšlijo.

— O kas nutiko Martinui?

— Jis bankrutavo. Jis buvo priverstas eiti *dirbti*, — nusišypsojusi pasakė Elė.

— Dirbti? Jis turėjo pats save išlaikyti? — pakartojo Leslė, o paskui jos abi nusijuokė. — O kas nutiko su tais pinigais, kuriuos jis slėpė pas draugą?

Elė nusišypsojo.

— Džesis išsiaiškino, jog advokatas turėjo žinoti, kur tie pinigai yra, todėl per pietų pertrauką Džesis su juo pasikalbėjo. Po pietų Martino advokatas pateikė banko patvirtinimą, jog Martinas nuo manęs nuslėpė nemenką sumą, taigi pusė tos sumos buvo paskirta man.

Akimirką Elė užsimerkė, paskui atsimerkė ir pažvelgė į Leslę.

— Pirmą kartą iš manęs buvo atimti visi pinigai, bet aš supratau, kad galiu gyventi ir be jų. Antrą kartą pinigai man pasirodė kažkokie nešvarūs. Aš nenorėjau jų liesti, todėl visą sumą iki paskutinio cento atidaviau fondams, gelbstintiems skriaudžiamus vaikus.

Kurį laiką abi moterys tylėjo, paskui nusišypsojo viena kitai, paskui ir nusijuokė. O paskui lyg susitarusios dar kartą sušoko savo triumfo šokį, kokį buvo sušokusios restorane. Galiausiai sugulusios jos vis dar neįstengė sutramdyti juoko.

* * *

Dabar Elė skrido namo į Vudžio rančą, kur jie dabar gyveno; ji skrido namo pas savo vyrą Džesį, pas savo mažąjį sūnelį, kurį prisiminė, bet niekada nebuvo mačiusi. Nuo šios minties ją ėmė juokas. Ji nusipirko tris nailoninius maišus, mėgindama sutalpinti krūvą žaislų ir drabužių, kurių buvo pripirkusi Džesiui ir Neitui, Valerijai ir Vudžiui, jų sūneliui Markui.

Tebesėdėdama užsimerkusi ji šypsojosi iš laimės.

Po akimirkos ji staiga atsimerkė. O kas, jeigu ji parašytų knygą apie...

Po dešimties minučių ji užsidegusi kuo skubiausiai užsirašinėjo naujojo romano turinį.

31

Įžengusi į savo namus Leslė sustojo tarpduryje ir naujomis akimis pažvelgė į kambarį. Dabar daugelis daiktų jai nepatiko. Kaip pretenzingai atrodė Aleno pamėgti neliečiamieji antikvariniai dalykėliai! Jaukų kambarį, kuriame visa šeima turėjo praleisti daugiausia laiko, jis pavertė kambariu, kuriuo galėjai tik grožėtis, o ne jame gyventi.

— Padėkite juos ten, — pasakė ji žmogui, atnešusiam į prieškambarį jos lagaminus ir krepšelius su lauktuvėmis. Tai buvo tas pats žmogus, kuris ją vežė į oro uostą ir mėgino flirtuoti. Tada jis jai meilikavo, bet dabar Leslė juto, jog jis mėgina žengti dar vieną žingsnelį šia kryptimi. Keista, tačiau lydėdamas ją antrą kartą, jis atrodė gerokai rimčiau ja susidomėjęs. Leslė suprato, kodėl.

Bažnyčioje, kurioje lankydavosi Leslė, buvo moteris — nepač graži, ne tokios gražios figūros, kokia galėjo girtis Leslė, tačiau į ją krypo visų vyrų žvilgsniai, kad ir kur ji pasisuktų. Visa tai verste vertė kitas moteris ją apkalbėti, jos netvėrė pavydu, bet Leslę domino vienintelis dalykas — kodėl vyrai nuolat akimis ryja tą moterį. Šį klausimą ji uždavė Alenui.

— Nežinau, — atsakė jis tokiu tonu, jog buvo galima numanyti, kad jis nėra linkęs šio klausimo analizuoti. — Matyt, ji pati tikisi pritraukti jų žvilgsnius, štai ir viskas.

Tada Leslė nesuprato šių žodžių, bet dabar jai viskas paaiškėjo. Vos prieš kelias dienas ji vėl buvo tapusi jauna mergina, besipuikuojančia gražiu kūnu; ji prisiminė, ką reiškia būti geidžiama.

Nejau visus šiuos metus ji paprasčiausiai baudė save už tai, ką, jos manymu, buvo padariusi mylimam žmogui? O gal ji traukdavosi iš kiekvieno ginčo manydama, jog tikrai nelaimės, nes yra nevykėlė?

Kad ir kaip ten būtų, dabar, įžengusi į savo namus, ji jautė, jog tapo kita moterimi.

— Dėkoju, — pasakė ji vairuotojui ir padavė jam dešimtinę.

— Tai jums ačiū, — atsakė jis ir pažvelgė į Leslę tarsi leisdamas suprasti, kad visada bus jos paslaugoms, jeigu ji panorėtų atnaujinti pažintį.

— Sveika, mama, — tarstelėjo Rebeka leisdamasi nuo laiptų, praeidama pro lagaminus ir krepšius, sukrautus Leslei po kojomis. — Prieš išvažiuodama pamiršai rankomis išskalbti mano geltonąjį megztuką, todėl man teko jį nunešti į valyklą. Sužinojęs kainą tėtis pasius.

Tai pasakiusi Rebeka praplaukė pro motiną ir patraukė tiesiai į virtuvę.

Kurį laiką Leslė žiūrėjo savo dukrai pavymui. Prieš išvykdama į Meiną ji būtų pradėjusi verksnoti, jog Rebeka ir pati galėjo pasirūpinti savo megztuku, bet dabar Leslei visai nesinorėjo sakyti savo dukrai panašių dalykų.

Iš sodo atėjo Alenas. Jis mūvėjo nepriekaištingai išlygintas kelnes ir vilkėjo šnarančiais švarutėlaičiais marškiniais. Jis beveik nė nepažvelgė į žmoną.

— Maniau, kad be rytojaus negrįši, — pratarė jis, peržiūrinėdamas krūvą laiškų, sudėtų virtuvėje ant stalo. — Na, ką, mergaitės, susipliekėte? — paklausė jis, pats sukikenęs iš savo pokšto.

Alenas paėmė iš krūvos porą vokų ir praeidamas pro Leslę šaltai pakštelėjo jai į skruostą, o paskui ėmė lipti laiptais viršun. Tiesą sakant, jis nė nebuvo kaip reikiant į ją pažvelgęs.

— Maždaug po valandos turėsiu išeiti, — pratarė jis. — Kartu su Bembe susitiksime su klientu.

Užlipęs laiptais Alenas pasuko į jų miegamąjį.

Po minutėlės laiptais nusileido Džo.

— Sveika, mama, — pratarė jis. — Džiaugiuosi, kad grįžai.

Tai išgirdusi Leslė nusišypsojo, tačiau Džo tuoj pareiškė, jog yra alkanas.

— Kada pietausime? — paklausė jis ir išėjo pro duris.

Kurį laiką Leslė stovėjo nejudėdama. Ar seniai jos šeima yra štai tokia? — svarstė ji. Kada jie tapo visiškai svetimų žmonių grupele, gyvenančia tame pačiame name, bet kartu ir visai atskirai, nuo kada jie ėmė galvoti vien tik kiekvienas apie save?

Ji nuėjo į virtuvę tikėdamasi ten rasti Rebeką, bet virtuvėje nieko nebuvo.

— Man nepatinka ši virtuvė, — garsiai pratarė ji. Virtuvė kainavo milžiniškus pinigus, bet Leslei visai nepatiko.

Priėjusi prie kriauklės ji pripylė į virdulį vandens ir pastatė ant viryklės.

Ar ne ten pat sugrįžau? — svarstė ji. Juk būtent tai ir dariau paskutinę akimirką prieš išvykdama į svečius.

Užvirus vandeniui Leslė užsiplikė puodelį arbatos, atsistojo priešais langą ir įsižiūrėjo į senąjį vasarnamį gale namo. Žvelgdama į jį ji prisiminė Milės Formund vasarnamį. Leslė prisiminė, ko buvo išmokusi per paskutines kelias dienas.

Ji padėjo į kriauklę pusiau nugertą arbatos puodelį, nuėjo į koridorių, pakėlė nuo grindų šešis sunkius krepšius ir nunešė juos laukan, prie senojo vasarnamio. Važiuodama iš oro uosto ji buvo paprašiusi vairuotojo stabtelėti prie vietinės meno dirbinių parduotuvėlės. Įėjusi vidun, ji šluote nušlavė krautuvėlės lentynas.

Krepšius ji padėjo prie pat vasarnamio, ant žolės, paskui atidarė kažkada tokio gražaus namelio duris ir žengė vidun. Architektūros dalykus išmanančio žmogaus žvilgsniu ji permetė visą namelį. Namelis paprasčiausiai buvo apleistas, bet viskas buvo greitai pataisoma. Tiesa, stogas praleido vandenį, todėl vienoje vietoje buvo gerokai papelijusi siena, tačiau Leslė manė greitai viską sutvarkysianti.

"Ne, — pasitaisė ji, — aš pasirūpinsiu, kad viskas būtų sutvarkyta."

Ji apžvelgė namelio vidų. Čia buvo visai nedaug jos daiktų. Alenas buvo nukabinęs viršutines Leslės įrengtas lentynas, uždėtas ant knygų spintos, ir pastatęs ten televizorių. Savaime suprantama, spintoje jis turėjo išgręžti skyles, pro kurias buvo iškišti televizoriaus laidai. Lentyna televizoriui buvo per didelė, iš pradžių jis stovėjo per giliai, todėl Alenas gerokai ją apipjaustė; tiesą sakant, iš knygų spintos mažai kas tebuvo likę.

Vasarnamyje Džo laikė seną, nebenaudojamą sporto inventorių. Čia buvo bent trys sulūžusios riedlentės ir sena medinė dėžė su nebenaudojamomis pačiūžomis. Atidžiau pasižiūrėjusi Leslė pamatė, kad toji dėžė buvo pušinė praustuvė, kurią ji kartą aptiko sendaikčių turguje. Džo buvo apvertęs praustuvės stalelį aukštyn kojom, atidaręs po praustuve įstatytas dureles ir ten sudėjęs senas pačiūžas.

Priešais prancūziškas duris, vedančias į kažkada klestėjusį taip Leslės pamėgtą mažytį rožyną, Rebeka buvo sukrovusi drabužių ir knygų prikimštas dėžes.

Akimirką Leslė troško kuo greičiau uždaryti duris ir nebematyti tos netvarkos. Šis noras buvo stipresnis už troškimą viską sutvarkyti. Ir kaip jai įkalbėti savo šeimos narius viską sutvarkyti, kad ji ir toliau galėtų gyventi savajame namelyje?

Bet tada ji prisiminė merginos, žvelgusios iš veidrodžio, veidą. Toji mergina visiškai nieko nebijojo.

Stovėdama vasarnamio tarpduryje ir vieną ranką uždėjusi ant durų rankenos Leslė labai gerai suvokė, jog ši akimirka yra viso jos gyvenimo virsmo akimirka. Nuo to, kaip ji pasielgs šią minutę, priklausys visas tolesnis jos gyvenimas. Jai buvo suteiktas dar vienas šansas, bet ji pasirinko tą patį gyvenimą ir tuos pačius žmones, nes juos visus mylėjo. Tačiau ji sužinojo dar vieną dalyką — ji suprato, kad reikia mylėti ir save.

Tiesą sakant, Leslė nenumanė, kas jos laukia per artimiausius mėnesius. Ji jau seniai laukė, kada vyras paprašys skyrybų, kad galėtų vesti moterį, tikriausiai švytinčią tokiomis pat bebaimėmis akimis, kuriomis kažkada švietė pati Leslė. Jeigu jis tikrai paprašys skyrybų, ką Leslė tada darys? Nejau dar labiau pabūgs nei per visus paskutinius metus?

Kaip galėtų paveikti jos tolesnį gyvenimą grįžimas į vasarnamį? Kas nutiktų, jeigu ji čia negrįžtų?

— Velnias negriebs! — garsiai ištarė ji, o paskui dar kartą apsižvalgė po vasarnamį. Šį kartą apsižvalgiusi ji ėmė svarstyti, kaip atrodytų pati, gyvendama šiame sename name. Kažkada ji pati buvo labai graži, labai gražus buvo ir jos namelis. Tačiau ją užvaldė jos šeima, pasisavinusi ir atėmusi iš jos namelį. Tarsi jie būtų parvertę ją ant nugaros ir prikimšę pilvą nebereikalingų daiktų...

Nusišypsojusi Leslė plačiai atlapojo abejas namelio duris, paskui nuėjo prie televizoriaus, ištraukė iš už spintos laidus ir kilstelėjo patį televizorių. Beveik visa užpakalinė jos pamėgtos knygų spintos sienelė buvo išpjauta. Tebesišypsodama ji nunešė televizorių į tarpdurį, o paskui kiek įstengdama geriau užsimojo. Televizorius kelias pėdas čiuožė žole, o paskui užkliuvęs už akmeninės tvorelės, kurią Alenas buvo užtvėręs prieš porą metų, dardėdamas nuriedėjo nuokalnėn ir atsitrenkė į akmeninį ugniakurą.

Televizoriui atsitrenkus į didžiulius akmenis ekranas subyrėjo į šipulius; Leslei atrodė, jog tai pats gražiausias garsas, kokį tik ji buvo girdėjusi. Šis garsas suteikė jai jėgų.

Ji grįžo į namelį ir ėmėsi likusio šlamšto. Džo pačiūžas ištiko toks pat likimas — jos atsidūrė už Aleno televizoriaus. Leslė vėl pastatė senąją praustuvę į vietą ir uždarė spintelės dureles. Vienas durelių vyris vos laikėsi, bet šitai ji galės lengvai sutvarkyti.

Toliau buvo Rebekos drabužių ir nebereikalingų rakandų eilė.

Su kiekvienu švystelėjimu Leslė darėsi stipresnė ir... tarsi vis labiau artėjo į save.

— Juk sakiau, — už nugaros išgirdo Rebekos balsą. — Ji kraustosi iš proto!

Leslės rankos buvo užimtos — ji laikė sulūžusį triušių narvelį, kurį jos vaikai buvo atvilkę į vasarnamį. Ji nusviedė narvelį ten pat, kur greta mėgstamo Aleno ugniakuro jau pūpsojo didžiulė krūva.

Pakėlusi akis Leslė pamatė, kaip jie visi trys bėga takeliu jos link. Alenas buvo susirūpinęs, Rebeka atrodė įpykusi, o Džo — labai linksmas.

Leslė jų nepasitiko; ji grįžo į namelį ir paėmė porą maišų, kuriuose buvo dešimties metų senumo pašaras triušiams.

— Mums gali jo prireikti, — verkšleno Rebeka, kai prieš daugelį metų Leslė prašė tuos maišus išnešti. Rebeka buvo įsikibusi kiekvieno daiktelio ir niekada nieko nemesdavo.

— Lesle, mieloji, ar viskas gerai? — nuo slenksčio paklausė Alenas. Jis kalbėjo tokiu balsu, kokiu paprastai kalbėdavo su sunkiai sukalbamais klientais.

— Tas žmogus buvo pablūdęs, — pasakodavo jis, — todėl stengiausi kalbėti su juo štai taip, — sakydavo jis nutaisydamas intonacijas, kokios dabar nuskambėjo jo balse.

— Viskas gerai, — atsakė Leslė, šypteldama lūpų kampučiais ir keldama nuo grindų dėžę su sulūžusiais kalėdiniais žaisliukais, kuriuos Alenas dievagojosi kada nors pataisysiąs. — Atsiprašau, — tarstelėjo ji eidama pro Aleną ir leisdama nuo kalnelio dėžę.

— Ar galėtum nors minutėlę liautis? — paklausė Alenas Leslei grįžus į vasarnamį.

— Ne, negalėčiau. Noriu susitvarkyti namelį, kad galėčiau įsirengti studiją.

— Studiją? — pakartojo Alenas, vos nepradėjęs juoktis. — Mieloji, aš suprantu, kad keturiasdešimtasis gimtadienis tave smarkiai paveikė, bet man atrodo, jog tu jau šiek tiek per sena, kad vėl pradėtum šokti.

Leslė nieko jam neatsakė; ji paėmė dar vieną dėžę, kupiną elektroninių žaidimų, susikaupusių per daugelį Kalėdų. Jai priėjus prie slenksčio Alenas uždėjo ant dėžės ranką, bet vienintelis Leslės žvilgsnis jį privertė pasitraukti ir duoti jai kelią. Leslei pasiruošus sviesti Alenas mostelėjo Džo, kuris pripuolęs paėmė iš mamos dėžę.

— Ačiū, — tarstelėjo Leslė ir apsigręžusi nuėjo darbuotis toliau.

Alenas žengė namelio vidun.

— Klausyk, Lesle, brangute, jeigu tu norėjai susitvarkyti šitą senieną, galėjai mums pasakyti. Mes būtume galėję viską padaryti. Visa šeima. Viską būtume padarę taip, kaip pridera, o ne mėtydami daiktus į ugniakurą. Ar matai, kad jį suardei?

— Suardžiau? — tyliai paklausė Leslė, keldama nuo grindų dėžę su 1984 metų kvitais. — Aš suardžiau tavo ugniakurą?

— Taip, suardei, — sunkiai tvardydamasis pakartojo Alenas klaidingai manydamas, kad Leslė išties susikrimto. — Jį reikės pataisyti.

Leslė nuėjo prie durų ir tebežiūrėdama į Aleną švystelėjo dėžę su kvitais. Po pievelę pasklido kvitų lapeliai, o paskui nutūpė ant medžių ir krūmų šakų. Leslė nė nedirstelėjusi į juos grįžo vidun pajutusi iš vidaus sprogdinantį pyktį. Ji atsigręžė į Aleną.

— Aš suardžiau *tavo* ugniakurą? O ką atsakytum, jeigu pasakyčiau, kad *tu* suardei *mano* namelį?

— Tavo? — negalėdamas patikėti paklausė Alenas. — Aš maniau, kad namelis yra *mūsų*.

— Ne, Alenai, — lėtai pratarė Leslė. — Vasarnamis buvo mano, visada buvo mano. Galbūt tau priklauso visa kita mūsų gyvenime, bet šis vasarnamis buvo *mano*.

Alenas linktelėjo Džo ir Rebekai surinkti visur besisklaidančius popierėlius, paskui žengė vidun uždarydamas paskui save duris.

— Lesle, mieloji, aš žinau, kad moterys, sulaukusios keturiasdešimties, labai išgyvena, kad joms būna sunku, bet...

— Mano keturiasdešimtasis gimtadienis čia visai niekuo dėtas! — beveik rėkte išrėkė Leslė. — Ir kas jums, vyrams, yra? Kai mes supykstame būdamos visai jaunos, kaltinate priešmenstruacinį sindromą. O ką tu nori pasakyti dabar, Alenai? Kad aš turiu rengtis didžiajam pasikeitimui?

— Aš nieko panašaus nepasakiau. Ar galėtum nors minutėlę liautis?

Per visus jų vedybinio gyvenimo metus Alenui pradėjus ant Leslės šaukti, ji visada nusileisdavo. Šitai buvo galima garantuoti. Bet tik ne dabar. Dabar ji atsigręžė į jį pasiryžusi prieštarauti.

— Alenai, kas nutiko? Ar šis nedidelis mano protrūkis tave gaišina, ir tu gali pavėluoti į pasimatymą su Bembe?

— Bembe? O kuo, po velnių, ji čia dėta?

— Viskuo ir niekuo, — atsakė Leslė, mėgindama sutramdyti pyktį. Ji nė nenutuokė, kad gali taip pykti, bet dabar pasirodė, kad šis pyktis jau seniai joje kaupėsi kaip negyjanti piktžaizdė.

— Aš visai nieko nesuprantu, — pratarė Alenas. Leslė suprato, kad ir jis stipriai įpykęs.

Per paskutines dienas ji apsisprendė — ji pasistengs, kad jos laimė nepriklausytų nuo jokio vyro. Ir Elė, ir Medison buvo padariusios karjeras, joms labai sekėsi, bet Leslė neturėjo nieko. Per savaitę, praleistą su Holu ir jo šeima, Leslė suprato, jog pasirinkusi gyvenimą su juo po dvidešimties metų ji bus lygiai tokia pati, kokia yra dabar. Ji taip rūpinsis jo gyvenimu, jog praras savąjį. Ir vėl toji kažkada bebaimė mergina žus visam laikui.

— Puiku, — šį kartą jau ramiau pratarė Leslė. — Alenai, aš nė dienos nebegaliu gyventi taip, kaip gyvenau iki šiol. Visą savo gyvenimą atidaviau tau ir vaikams; dabar, kai jie jau beveik visai užaugę, šio to norėčiau ir sau.

— Tu norėtum šio seno namelio? — paklausė Alenas, žvelgdamas į ją kaip į beprotę. — Tu paprasčiausiai galėjai visa tai pasakyti, o ne...

— Ne! — riktelėjo Leslė. — Negalėjau, nes tu manęs *nematai.*

— Koks absurdas. Aišku, kad matau. Tu štai čia.

Leslė žengė arčiau.

— Ne, nematai. Tu nematai *manęs.* Tu matai moterį, kuri tave maitina, kuri perka tau drabužius, ieško tavo kojinių, rengia vakarėlius. Bet tu nematai, kad aš esu žmogus, atskiras žmogus.

Alenas prisimerkęs pažvelgė į ją.

— Tu nuvykai į Meiną ir ištisą savaitgalį klauseisi moterų išsilaisvinimo organizacijų paistalų, taip?

— Aš noriu skirtis, — pratarė ji, o paskui sutrikusi pažvelgė į jį. Iš kur šie žodžiai? Iš kur tokios mintys?

Alenas nieko nesakydamas žvelgė į ją negalėdamas patikėti.

Kai Leslė prabilo antrą kartą, buvo aprimusi.

— Daugiau nebegaliu viso to pakelti. Man labai gaila, kad tada nuo tavęs pabėgau, bet man jau prieš daugelį metų reikėjo atleisti. Aišku, aš labai ilgai mėginau prie tavęs taikytis. Bet daugiau nebegaliu pakelti to pažeminimo. Jeigu tu jos geidi, turėk.

— Ką turėti? — tyliai paklausė Alenas; Leslė pastebėjo, jog pirmą kartą per daugelį metų Alenas žvelgia į ją sutelkęs visą dėmesį.

— Bembę! — išspjovė Leslė, kartu išliedama visą įniršį.

— Bembę? — pakartojo Alenas. — Tu manai, kad mane domina Bembė?

— Apie jus žino visas miestelis, todėl tu...

Ji nutilo, nes Alenas nusišypsojo, o paskui ėmė juoktis.

— Aš ir Bembė? Tu tikrai taip manai? Ar todėl visus tuos mėnesius buvai man tokia šalta? Ar tai ir yra toji priežastis, dėl kurios man prisiartinus tu vis bėgi šalin?

Leslė norėjo apsiginti, bet ji ir pati žinojo, jog buvo atšalusi jo atžvilgiu. Kiekvieną kartą, kai jis mėgindavo prie jos prisiliesti, Leslė galvodavo — kaip seniai jis lietė ją?

Alenas atsisėdo ant sofos sukeldamas dulkių debesėlį. Nekreipdamas į dulkes dėmesio jis pažvelgė į Leslę.

— Aš pamaniau, galbūt tu susiradai kitą vyriškį, — tyliai pasakė jis.

— Aš? — negalėdama patikėti pakartojo Leslė. — Aš, brandaus amžiaus moteris...

— Tu tokia pat graži kaip ir tada, kai už manęs tekėjai, — atsakė Alenas. — Bembę pasisamdžiau tik tam, kad imtum pavyduliauti. Ar taip ir nutiko?

Leslei prireikė kelių minučių, kol ji suvokė, kas buvo pasakyta.

— Kad imčiau pavyduliauti?

— Tavyje visada buvo kertelių, kurių niekaip neįstengiau pasiekti. Tu visada buvai tokia nepriklausoma. Kitos moterys šaukiasi vyrų pelei perbėgus per kambarį, visos kitos, bet tik ne mano žmona. Ne, mano Leslė gali susidoroti su *bet kuo*. Tik pažvelk, juk tai tu viską atstatei. Ar žinai, ką jaučiau matydamas, kaip mikliai naudojiesi rankiniu pjūklu? Juk aš net negaliu atskirti pjūklo ašmenų... Visus tuos metus troškau tau būti *reikalingas*, bet man taip ir nepavyko. Nėra nieko, su kuo negalėtum susidoroti, beje, puikiai susidoroti.

Nors ir tūkstančius metų būtų galvojusi, Leslė niekada nebūtų išmąsčiusi, jog tokios problemos galėtų kamuoti Aleną. Ji prisėdo greta jo ant sofos kraštelio ir palaukė, kol nusės dulkės.

— Tu labai nesupykai, kad aš pabėgau palikusi tave prieš pat vestuves?

— Prakeikimas, ne. Tai yra taip, bet... — jis atsigręžė norėdamas pažvelgti į ją. — Taip pasielgusi tu pasidarei dar geidžiamesnė. Jeigu nebūtum grįžusi, būčiau labai supykęs, gal net ir visam laikui, bet juk sugrįžai. O aš paslapčia girdavausi, kad mano žmona buvo šokėja Niujorke.

— Man nepavyko tapti šokėja. Todėl ir grįžau.

Alenas suėmė ją už rankos.

— Dar niekada gyvenime tau nėra nepavykę. Jeigu tau ir atrodė, kad nesi tokia gera kaip kitos šokėjos, tai tik todėl, jog labai manęs ilgėjaisi ir nesąmoningai troškai, kad tau nepasisektų, kad galėtum grįžti namo.

Leslė turėjo pripažinti, kad jis sakė tiesą. Medison taip ilgėjosi namų, jog grįžo pas žmogų, kuris, kaip ji puikiai žinojo, nėra geras. Ar ir Leslei taip pat nutiko? Ar ir ji surado priežastį, pateisinančią grįžimą?

Išvykusi iš Holo dvaro, ji grįžo į koledžą ir vėl šoko. Ji svarstė, kokios geros turėjo būti Niujorko šokėjos, jeigu ji nebuvo pripažinta išties gera ir tinkama.

Dvi savaites Leslė praleido su Alenu; tas Alenas buvo gerokai jaunesnis už šį, bet vis dėlto tai buvo tas pats žmogus. Ji jam pajuto tokią pačią deginančią meilę kaip ir tada, kai jį pirmąkart išvydo žaidimų aikštelėje.

— Alenai, — pratarė ji, žvelgdama jam į akis, — aš moku piešti.

— Tu viską moki.

— Ne. Norėjau pasakyti, kad moku tapyti. Man sekasi peizažai. Tiesą sakant, neblogai piešiu žmones. Šiaip lieju akvareles, nors pamėginsiu ir kitokius dažus.

Atrodė, kad Alenas nelabai supranta, ką ji nori jam pasakyti.

— Ar tu vis dar nori... na, pati žinai.

— O tu?

— Aš? — sutrikęs paklausė Alenas. — Aš niekada nenorėjau skirtis. Aš tik norėjau, kad *grįžtum*.

Tą patį pajuto ir Leslė. Ji pajuto, jog jau labai seniai kažko ilgisi.

Alenui apkabinus, ji pradėjo verkti.

— Aš taip tavęs pasiilgau, — pratarė jis. — Aš taip tave myliu. Visada mylėjau. Prisimeni? Juk sakiau, kad visada tave mylėsiu.

Taip, ji prisiminė. Jau pirmą dieną jiems susipažinus pirmoje klasėje jis pasakė, kad amžinai ją mylės. O ji tik stovėjo prie sūpynių ir spoksojo į niekada anksčiau nematytą berniuką negalėdama pratarti nė žodžio.

Tai prisiminusi, ji dar smarkiau ėmė verkti; Alenas tvirčiau ją apglėbė. Paskui jis ėmė bučiuoti jos kaklą, o rankos pačios ėmė segioti jos drabužius. Džo pravėrus duris Alenas šūktelėjo jam nešdintis.

Jau vėliau, jiems pasimylėjus ant vasarnamio grindų, Leslė pratarė:

— Alenai, atleisk Bembę.

— Nutarta, — pratarė jis, vėl imdamas bučiuoti jai kaklą.

Epilogas

Po trejų metų.
Meinas

Elė paliko Džesį ir sūnelį Bangore ir atvyko pati viena. Džesis per daug neklausinėjo, bet ji aiškiai numanė, jog jam labai norėjosi sužinoti, kodėl ją taip traukė į tas vietas, kur prieš keletą metų ji praleido savaitgalį.

— Man reikia kai ką padaryti, — tepasakė ji. "Kai ką būtinai reikia padaryti", — mąstė ji, bet nenorėjo daug apie tai kalbėti.

Atsisveikindama ji pabučiavo juos abu ir išvyko į miestelį, kur taip smarkiai pasikeitė jos gyvenimas. Ji vaikščiojo po miestelį jau tris valandas, bet niekaip negalėjo rasti madam Zojos Viktorijos stiliaus namo. Ji paklausė apie ją padavėjos, kuri kažkada sakėsi užaugusi mažajame miestelyje, bet mergina tik nusijuokė išgirdusi apie aiškiaregę, turinčią savo verslą.

— Jūs norite pasakyti, kad ji buria iš delno? — pasitikslino mergina.

— Na, ji daro kai ką daugiau, — atsargiai pratarė Elė; ji negalėjo papasakoti, kas jai nutiko, nei šiai merginai, nei kam nors kitam. Per pastaruosius metus ji porą kartų mėgino apie tai pasikalbėti su Džesiu, bet įsitikino, jog jis tikrai ja nepatikės, todėl galiausiai liovėsi ką nors įrodinėjusi.

Per paskutinius šešis mėnesius Elė nuolat jautė nenumaldomą trauką grįžti į Meiną ir dar kartą susitikti su keistąja ponia. Jai reikėjo pavargti, kol įkalbėjo Džesį išleisti ją kelionėn, bet galiausiai jai pavyko.

Elė išėjo iš restorano ir mėgino prisiminti, kokiu keliu pasuko su Lesle ir Medison tada, kai galiausiai surado reikalingą gatvelę. Prieš išvykdama iš namų, ji išvertė visus kampus ieškodama madam Zojos vizitinės kortelės, bet niekur jos nerado. Ji išsiuntė elektronines žinutes Leslei ir Medison, bet ir jos niekur nerado savųjų kortelių. Kažkodėl Elė nenustebo.

Ji dar kartą perėjo pagrindine gatve atidžiai skaitinėdama gatvių pavadinimus. Lentelių su pavadinimais nebuvo daug, bet Begalinės gatvės niekur neaptiko. Galiausiai ji pasuko už kampo ir išvydo taip ilgai ieškotą iškabą.

Šypsodamasi ji pasileido gatve; namas turėjo būti pačiame gatvės gale. Jis ten ir dabar tebestovėjo — toks pat tvarkingas ir gražus, kokį ji pamatė pirmą kartą. Ji pati mėgino įsiteigti, jog tai absurdas, bet jai beldžiant į duris jos širdis beprotiškai daužėsi.

Duris atidarė nedidukė žilaplaukė ponia. Ji buvo malonios išvaizdos, bet tai nebuvo madam Zoja.

— Tikriausiai norėtumėte apžiūrėti namą, — pratarė ponia. — Šį miestelį aplanko labai daug turistų. Daugelis iš jų tokie malonūs, jog nepraleidžia progos man pasakyti, kad jiems labai patinka mano namas.

— Tiesą sakant, nenorėčiau, — atsakė Elė. — Tikėjausi pamatyti madam Zoją.

— O, dievulėliau, — tarstelėjo moteris. — Kažkoks visai negirdėtas vardas. Madam — kokią?

— Zoją, — pakartojo Elė.

— Man labai gaila, bet niekada tokios negirdėjau.

— Ar seniai gyvenate šiame name?

Moteris nusišypsojo.

— Šį namą nupirko mano tėvas kaip vestuvinę dovaną mano motinai. Čia gyvenu visą gyvenimą.

— Ooo, — nutęsė kiek nusivylusi Elė. Bet ko gi ji tikėjosi? Jeigu būtų taip lengva surasti moterį, gebančią daryti tai, ką sugebėjo madam Zoja, apie ją jau seniai būtų parašę vakarinių naujienų laikraščiai.

— Dėkoju, — pratarė Elė, apsigręžusi lipti laiptukais žemyn.

— Palaukit, — sulaikė ją moteris. — Atrodote taip, jog jums nepakenktų puodelis arbatos, o man nepakenktų draugija. Gal užeisit vidun?

Elė pamanė, jog vertėtų grįžti į Bangorą, bet paskui apsigręžė ir nusekė vidun paskui namelio šeimininkę.

— Beje, mano vardas Primaroza, — pasakė šeimininkė. Elei nusišypsojus, ji mostelėjo ranka. — Suprantu, tai labai senamadis vardas, bet mano tėvai buvo labai senamadiški žmonės. O kuo jūs vardu?

— Elė Vudvord, — atsakė Elė, dairydamasi po namą. Čia viskas buvo taip pat kaip ir tada, kai ji su Lesle ir Medison čia lankėsi pirmą kartą. — Jūs neturite sesers ir nepažįstate jokios moters, besidažančios plaukus oranžine spalva, tiesa?

Mėlynos Primarozos akys žybtelėjo.

— Ne. Manau, jeigu kada būčiau pažinojusi, prisiminčiau. Tiesą sakant, manau, kad visas miestelis ją prisimintų. O dabar atsisėskit. Prieš jums pasibeldžiant buvau ką tik užkaitusi virdulį. Vanduo tikriausiai jau užvirė.

Elė atsisėdo ant sofos; likusi viena ji gundėsi atsistoti ir pasekti šeimininkę, bet po kelių sekundžių ši grįžo; Elė paprasčiausiai neturėjo kaip to padaryti.

Įsitaisiusi greta Elės, įpylusi arbatos ir įdėjusi Elei į lėkštelę mažytį pyragaitį Primaroza pratarė:

— Aišku, aš pasirodysiu esanti smalsi senutė, bet mes visi gyvename labai uždarą gyvenimą... Galbūt jūs galėtumėte man pasakyti tai, ką norėjote pasakyti tai madam... Kuo ji vardu?

Elė pažvelgė į moterį per puodelio kraštą. “Ji meluoja, — mąstė Elė. — Ką tik pasakysiu, ji viską perduos madam Zojai”.

— Tiesą sakant, aš tenorėjau jai pasakyti ačiū.

— Ir viskas? — paklausė Primaroza aiškiai nusivylusi.

— Norėjau papasakoti jai apie savo drauges, apie save, bet, jeigu jau jos nėra... — nebaigė Elė statydama ant stalo puodelį.

— Kaip malonu, — tarstelėjo Primaroza. — Na, o kaip laikosi tavo draugės?

Iš pradžių Elė norėjo kaip nors priversti žiląją moteriškę papasakoti viską, ką ji žinojo apie madam Zoją, bet, kita vertus, Elė tiek daug buvo skolinga madam Zojai, jog nutarė bet kokiu būdu perteikti jai visą informaciją apie save.

— Jos labai laimingos, — pasakė Elė. — Leslė Hedrik neatsitraukia nuo tapybos, jos vyras labai ja didžiuojasi. Leslė sako, kad niekada nesijautė laimingesnė nei dabar. Abu jos vaikai studijuoja koledže; Leslė sako, kad dabar su savo vyru gyvena kažką panašaus į antrą medaus mėnesį.

— Kaip nuostabu išgirsti ką nors gera. O kaip sekasi kitai jūsų bičiulei?

Elė nesivargino apsimetinėdama, jog tiki, kad šeimininkė iš tikrųjų nieko nenutuokia apie tai, kas yra jos viešnia, kaip viskas iš tikrųjų buvo.

— Medison tebeturi kliniką Montanoje, ji susilaukė dar vieno vaikelio. Ji sako, jog turėtų tuziną vaikų, jeigu tik galėtų. Mes visos trys labai artimai bendraujame nuo... na, nuo to karto, kai visos buvome susirinkusios čia. Manau, kad dabar mes esame labai laimingos.

Primaroza elegantiškai valgė mažytį rausvą pyragaitį, puoštą kreminiu rožės pumpuru.

— Ar tai reiškia, jog ir jūs esate laiminga?

— Taip, — tyliai pratarė Elė. — Labai laiminga. Aš turiu nuostabų vyrą ir sūnų, o redaktorė sako, kad paskutinė mano parašyta knyga yra pati geriausia.

— O, taip, ji išties gera, — pasakė Primaroza. — Tikrai labai gera.

Netikėtai ji atsistojo.

— O dabar, mieloji, turėsiu jūsų atsiprašyti. Manęs laukia darbas.

— Taip, žinoma, — atsakė Elė, dėdama ant stalelio puoduką ir stodamasi. — Buvo labai malonu su jumis susipažinti, aš tikiuosi, kad...

Tačiau Primaroza jau skubėjo durų link tarsi nebegalėdama sulaukti, kada nekviestoji viešnia pagaliau susipras išeiti. Po kelių akimirkų Elė jau stovėjo verandoje, jai už nugaros užsitrenkė durys.

— Kaip netikėta, — sumurmėjo ji, o paskui pasileido gatve. Pasiraususi krepšyje ji susirado telefoną ir paskambino į viešbutį Bangore. — Aš jau pakeliui į namus, — pratarė ji Džesiui atsiliepus.

— Puiku. Mes su Neitu labai tavęs pasiilgome, — pasakė Džesis.

— Ir aš jūsų pasiilgau, — atsakė Elė, o paskui pasidėjusi telefoną patraukė ten, kur buvo palikusi išsinuomotą automobilį.

Vos Elei išėjus Primaroza užtraukė užuolaidas, o paskui ilgu koridoriumi nužingsniavo į tolimiausią namo kambarį. Tai buvo nedidelis kambarėlis, išklijuotas rožėmis išmargintais sienų apmušalais. Baldų čia beveik nebuvo — tik trys masyvios kėdės ir kilimėlis, patiestas ant ąžuolinių grindų. Perėjusi per kambarį Primaroza spustelėjo vieną apmušalų rožę, kuri iš pirmo žvilgsnio niekuo nesiskyrė iš kitų, ir atidarė slaptas duris.

Už šių durų buvo dar vienas kambarėlis, visai mažytis, ne ką didesnis už spintelę, bet čia prie galinės sienos stovėjo stalelis, o ant jo — didelis stiklinis gaublys, kurį kai kurie žmonės nedvejodami pavadintų krištoliniu rutuliu. Kairėje, ant sienoje įkaltų vinučių, kabojo aksominiai drabužiai ir ryškiai oranžinis perukas.

Ant dešinės sienos nuo grindų iki lubų buvo suklijuotos įvairiausių žmonių nuotraukos.

Primaroza priėjo prie stalelio ir pasiėmė tris bukletus bei žirkles. Iš lėto ji ėmė karpyti iš bukletų nuotraukas.

Vienoje nuotraukoje buvo Elė; bukletas skelbė apie greitą jos naujos knygos pasirodymą. Kitur buvo nufotografuota Leslė; nuotrauką reikėjo iškirpti iš programėlės, kurioje buvo surašyti jos paveikslų pavadinimai. Čia buvo ir Medison nuotrauka, iškirpta iš Montanos vidurinės mokyklos lankstinuko, supažindinančio su žymiais mokyklos abiturientais.

Ant sienos buvo pakabintos visų trijų moterų nuotraukos, darytos prieš kelis metus; Primaroza prie kiekvienos iš jų prismeigė naująsias, o paskui atsitraukė per žingsnį ir pažvelgusi į nuotraukas įvertino skirtumą. Pirmosiose nuotraukose kiekvienos moters akyse aiškiai atsispindėjo liūdesys, tačiau dabartinėse nuotraukose liūdesio nebuvo likę nė ženklo.

Šypsodamasi iš pasitenkinimo Primaroza dar toliau pasitraukė ir peržvelgė visas ant sienos sukabintas nuotraukas. Čia buvo daugiau nei šimtas vyrų ir moterų fotografijų; greta kiekvienos iš jų buvo prismeigta po naują nuotrauką. Kai kur pirmosios nuotraukos buvo geresnės nei antrosios, bet dažniausiai antrosiose nuotraukose atsispindėjo stebėtinai pasikeitęs tų žmonių žvilgsnis į pasaulį. Kurį laiką Primaroza žvelgė į nuotrauką, kurioje buvo nufotografuotas vyras tamsiais akiniais. Jis prarado regėjimą būdamas keturiolikos, kuomet pateko į avariją. Šalia buvo prisegta nuotrauka, kurioje šypsojosi tas pats vyras, žvelgiantis į fotoobjektyvą.

Patenkinta Primaroza atsiduso, atidarė stalčių, išsiėmė tris vizitines korteles ir įsidėjo jas į kišenę. Ji išėjo iš mažojo kambarėlio rūpestingai uždarydama duris, o paskui per visus namus nužingsniavo prie lauko durų. Išėjusi į lauką, ji minutėlę stabtelėjo verandoje ir apsižvalgiusi nusišypsojo; paskui nulipo laipteliais ir patraukė gatvės link.

Deveraux, Jude
De402 Vasarnamis: romanas / Jude Deveraux; [iš anglų kalbos vertė Indrė Žakevičienė]. — Kaunas: Tyrai, [2002]. — 296 p.

ISBN 9955-01-143-2

Trys bičiulės, tą pačią dieną švenčiančios gimtadienius, ruošiasi sutikti savo keturiasdešimtmetį. Šia ypatinga proga jos nusprendžia susitikti puikiame atokaus miestelio vasarnamyje.

Devyniolika metų nesimačiusioms moterims nestinga kalbų apie skirtingai susiklosčiusį gyvenimą, meilės nuotykius, apie svajones ir neapgalvotus sprendimus. Tačiau nė viena nesitiki gauti keistos gimtadienio dovanos — galimybės iš esmės pakeisti savo gyvenimą.

UDK 820(73)-3

Jude Deveraux

VASARNAMIS

Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Literatūros konsultantė *Dalė Daugėlienė*
Meninė redaktorė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL. 250. 18,5 sp. l. Užsak. Nr. 2.75
UAB "Jotema", Algirdo g. 54, 3009 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: tyrai@mail.lt
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
AB spaustuvė "Spindulys", Gedimino g. 10, 3000 Kaunas

12Lt.

ISBN 9955-01-143-2
9789955011392